

www.burmeseclassic.com

မင်းသိင်္ခ

၈၀၃၈၀၀၀၀၀

BURMESE
CLASSIC

www.burmeseclassic.com

ပုန့်ပိမှတ်တမ်း

တမုစွင့်ပြုချက်အမှတ် ၁၃၉၄/၂၀၀၄(၁၂)

ပျက်နှာရုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၅၀၀၀၀၉၀၅၀၂

ထုတ်ဝေသူ

ဦးဝတောင်မြင့်၊ အမှတ်(၇)၊ သီတာလမ်း၊
ကျောက်ပြောင်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

အတွင်းနှင့်ပျက်နှာရုံးပုံနှိပ်
ဦးဝတောင်မြင့်၊ ဝတောင်မြင်ပုံနှိပ်တိုက်၊
အမှတ်(၁)၊ ဆက်သွယ်ရေးဝန်၊
ပုလဲတိုက်ဘုရားလမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

မြန်မာ့ရေ

ဝတောင်မြင်စာပေ၊ အမှတ်(၁)၊ ဆာဘင်ဘာဝလလမ်း၊
ကျောက်ပြောင်း၊ တာဝမ္မာ၊ ရန်ကုန်မြို့။
၅၄၀၇၄၅ ၊ ၀၉ ၈၀ ၃၄၅၈၀ ၊
၀၉ ၅၀ ၂၀၃၅၄ ၊
aungmyinpud@myanmar.com.mm

တတိယအကြိမ်-၂၀၀၅ ခုနှစ် ၊
(မတ်လ)၊ ဆုတံဆိပ်(၅၀၀) ၊ တန်ဖိုး(၂၀၀)ကျပ်

BURMESE CLASSIC

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်သည် အကြောင်းမယ်မယ်ရရ မရှိသဖြင့် အပျင်းပြေ သဘောနှင့် သန်လျင်တက်သို့ ခရီးထွက်လာခဲ့သည်။ သင်္ဘောဆိပ်အနီးရှိ ကုလားဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် ဘာဂျီကြော်နှင့် ထမင်းတစ်ထုပ်ကို ဝယ်ယူ၍ ကျိုက်ခေါက်ဘုရားသို့ ထွက်ခဲ့လေ၏။ ကျိုက်ခေါက်ဘုရားသို့ ရောက်လျှင် ဘုရားဖူးခြင်း၊ ပုတီးစိပ်ခြင်း စသောအလုပ်များ လုပ်ပြီးနောက် အရိပ်ကောင်းကောင်း နေရာ၌ ထိုင်လျက် ထမင်းထုပ်ကို ဖြည့်၍ တစ်ယောက်တည်း မြိန်ယက်စွာ စားသောက်လေ၏။ ထမင်းထုပ်အတွင်း၌ ကိုရွှေကုလား၏ စေတနာ ခြံ၍ ထည့်ပေးလိုက်သော ငရုတ်သီးစိမ်းနှင့် ဆားပန်းနည်းငယ် ပါရှိ လာရာ ကျွန်ုပ်သည် ငရုတ်သီးစိမ်းကို 'ကျွတ်ခနဲ ကျွတ်ခနဲ' ကိုက်၍ ဆားဖြင့်တို့ကာ ထမင်းလုပ်အတွင်းတွင် မြှုပ်၍ လေးရသည်မှာလည်း အရသာ ရှိလှပေသည်။

ထိုသို့ တစ်ယောက်တည်း ပျော်ပွဲစားနေစဉ်၌ ကျွန်ုပ်သည် ငယ်စဉ်ကလေးဘဝက ဖတ်ခဲ့ဖူးသော စာအုပ်တစ်အုပ်ကို မမြှော်လင့်ဘဲ အမှတ်ရမိလေတော့၏။ ထိုစာအုပ်တား လောက ဟိတဂဗ္ဗိရ

ဟူသော မှတ်သားစရာများကို ဟိုမှသည်မှ စုပေါင်းစပ်ပေါင်း ထည့်ထားသည်ကျမ်း ဖြစ်သည်။ ထိုကျမ်း၌ ဆီးပူညောင်းကျပျောက်ဆေးနည်းလည်း ပါ၏။ နွားလားဥဿဘ ဗေဒင်ဟောက်နီးလည်း ပါ၏။ ကဝါလမိုင်း အတ္ထုပ္ပတ္တိလည်း ပါဝင်၏။ သင်္ကြန် တွတ်နီးလည်း ပါဝင်၏။ သို့ရာတွင် အထက်က ဖော်ပြခဲ့သော အကြောင်းအရာများကို ကျွန်ုပ်သည် မှတ်မိခြင်းမရှိဘဲ ထိုကျမ်း၏ စာမျက်နှာ (၁၀၈)တွင် ပါရှိသည့် ဇော်ဂျီသိုက် ဆိုသည်ကိုသာ အသည်းစွဲအောင် မှတ်မိ၍ နေလေ၏။ ထိုဇော်ဂျီသိုက်၌လည်း အကြောင်းအရာ မြောက်မြားစွာ ပါရှိသည့်အနက် အောက်၌ ဖော်ပြလျက် ရှိသော အကြောင်းအရာကိုသာ စွဲမြဲမှတ်မိ၍ နေလေ၏။

သန်လျင်မြို့က ကျိုက်ခေါက်ဘုရားကို တက်၍သွားသော် မနီးမဝေးအရပ်တွင် ဘုရားနှစ်ဆူ ရှိ၏။ ထိုဘုရားနှစ်ဆူအောက်တွင် ဥမင်ရှိသည်။ ထိုဥမင်၌ ဇော်ဂျီရှိ၏။ ထိုဘုရားနှစ်ဆူ အရင်းတွင် ဇော်ဂျီသည် တစ်ခုတစ်ခု လှုပ်၍နေသည်။ ရလိုသော် အရှေ့တံခါးကို ဖွင့်၍ဝင်လျှင် မြင်ရ၏။ မြင်သော် မရယ်မပြုံးပါနှင့်၊ ရယ်ပြုံးမိသော် မျက်စိမိုက်၏။ လင်းစေလိုသော် ပန်းပေါက်ပေါက်တို့ဖြင့် ပူဇော်၍ ထိုဆရာဇော်ဂျီ ပြုံးဘိသကဲ့သို့ မြင်စေသော်။

‘မေယော မဟာကပ္ပိ’ ဤမန္တန်ဖြင့် သုံးစွန်းခေါ်၊ လက်ဆယ်ချောင်းတို့ဖြင့် ရှိန်းပြီးလျှင် အထိုရှိတိုင်း တောင်း၍ယူလေတော့၊ ဆရာဇော်ဂျီက ပေးသည်။ ဤဇော်ဂျီသည် ဘုရားကို ပြုပြင်သောသူ ဖြစ်ပေသည်။

ကျွန်ုပ်လည်း အထက်ပါ စာကို သတိရမိသည့်အခါ၌ ကြည့်ဦးမှပဲဟု စိတ်ကူးမိလျက် ထမင်းကို ကဟုကယာစား၍ အနီးရှိ သောက်ရေအိုးစင်မှ ရေကို သောက်၍ လက်ကို ဆေးကာ ထမင်း

စပ်ပေးလိုက်သော မက်အောက်မှ သတင်းစာစက္ကူဖြင့် လက်ကို တံကာ ဆေးပေါ့လိပ်ကို မီးညှိ၍ ဖွားပြီးလျှင် ကျမ်း၌ပါသောမန္တန် ခွတ်ဆီရန်အတွက် ကျိုက်ခေါက်အနီးမှ ဝေတီကလေး နှစ်ဆူကို အဖွေရာ လွယ်ကူစွာပင် ဝေတီပျက်ကလေးနှစ်ဆူကို တွေ့ရလေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ထိုဝေတီအနီး၌ အောက်ပါဂါထာ ဌာန်နှင့်မာန်နှင့် ခွတ်လေတော့၏။

- ဥြမ် မေယော မဟာကပ္ပိ
- ဥြမ် မေယော မဟာကပ္ပိ
- ဥြမ် မေယော မဟာကပ္ပိ

ကျွန်ုပ်သည် မေယော မဟာကပ္ပိမန္တန်ကို ခွတ်ပြီးနောက် အခြေအနေ ထူးခြားခြင်း ရှိမရှိကို အကဲခတ်ကြည့်ရှုရာ မည်သို့မျှ ထူးခြားခြင်း မရှိသဖြင့် “အလကား စာတွေ့ပါ။ ပေါက်တတ်ကရတွေ သွက်ရေးထားတာပါ” ဟု တစ်တိုယ်တည်း ရေခွတ်ရင်း အငြင်းခါက်စေတီပေါ်သို့ ပြန်၍တက်လာလေတော့၏။

ဝေတီပေါ်သို့ ရောက်လျှင် ဆေးလိပ်သောက်ရင်း အမောအဝန်းဖြေကာ လွယ်အိတ်အတွင်းမှ စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ထုတ်၍ အော်နေခဲ့လေ၏။

ထိုအချိန်၌ ဖိုးသုတော်ကြီးတစ်ဦးသည် ဘုရားဖူး ရောက်ရှိလာပြီးလျှင် ၎င်း၏ တံပိုး ဆိုင်းထမ်းများကို ချလျက် ဘုရားရှိခိုးကာ ဆင်း၏။ ငွေရောင် ကြေးစည်ကလေးကို ထုရင်း မေတ္တာပို့လေ၏။ ထိုသို့ မေတ္တာပို့ပြီးနောက် အသံသာသော သူ၏ကြေးစည်ကလေးကို အောက်တိတိ တီးလိုက်ပြီးနောက် အောက်ပါ ဂါထာကို ဆိုတော့၏။
 တောကြီးသုံးထောင် တောင်ကြီးခုနစ်လုံး ငါ ခေါင်းကူး
 (နောင် ဝေ ဝေ) ငါ့အမျိုးကား နဂါးမင်း။ အဟံတန္တိ ငါ့အဆိပ်
 အား မြင်းမိုရ်တောင်တည်း။

(နောင် ဝေ ဝေ) ကြေးစည်ထု၏။

ငါ့အဘကား ဇော်ဂျီဖြစ်သတည်း။

(နောင် ၀၀ ၀၀) ကြေးစည်ထုပြန်၏။

နှင့်အတတ်ကား အတတ်မဟုတ်၊ မြေတွင် မြှုပ်၏။

ငါ့အတတ်တား ဖိုးကြီးစက်သွား ယန္တရားသို့၊ ခြောက်ပါး အညီ၊ ကြွလေပြီ၊ သစ်ကို ရွယ်လည်း သစ်ကြီးဖောင်ဖောင် ကျိုး သတည်း။

(နောင် ၀၀ ၀၀) ကြေးစည် ထုပြန်၏။

မြေကို ရွယ်လည်း မြေကြီးအောက်ထက် ဘဝင်ပြောင်းပြန် သဒ္ဓါလန်၏။

ဘုရားဖူး ရောက်ရှိလာသော ဖိုးသူတော်ကြီးသည် ဆိုလိုက်၊ ကြေးစည်တီးလိုက်နှင့် ရှိလေ၏။ ၎င်း၏ကြေးစည်မှာလည်း ကြေး ရောင် မဟုတ်ဘဲ အဖြူရောင် ဖြစ်နေသဖြင့် ငွေဖြင့် ပြုလုပ်ထားခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ယူဆရပေသည်။ ကြေးစည်၏အသံမှာ လွန်စွာ သာယာ နာပျော်ဖွယ် ရှိလှပေ၏။

ကျွန်ုပ်သည်လည်း ဖိုးသူတော်ကြီး၏ ကြေးစည်ကို စိတ်ဝင် စားမိသဖြင့် မေးမြန်းမိလေ၏။

“ဖိုးသူတော်ကြီး ကြေးစည်က ငွေနဲ့ လုပ်ထားတာလား။”

“ငွေနဲ့ လုပ်တာတော့ ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ။ ဒါပေမယ့် နိုးနိုး ငွေတော့ ဟုတ်နိုးလားဗျာ။ ငွေယားကို နာဂမောက်၊ နာဂသိန်၊ နာဂမ၊ နာဂမိုင်း၊ နာဂထ ဆိုတဲ့ နာဂါးမျိုးနဲ့ ငါးကြိမ်ထိုးထားတဲ့ ငွေနဲ့ လက်ကွယ်နေကနေ လပြည့်နေအတွင်း ပြီးအောင် လုပ်ထားတဲ့ နာယ ကဂုက်ကို ဖြစ်စေတဲ့ ‘ငွေစည်’ဗျာ ကြေးစည် မဟုတ်ဘူး” ဟု ဖိုးသူ တော်ကြီးက ပြောလေ၏။

“တယ်ဆိုတဲ့ စာပါလား” ဟု ကျွန်ုပ်က ပမာမခန့် ပြန်၍ ပြောလိုက်ရာ ဖိုးသူတော်ကြီးက မျက်မှောင်ကြုတ်၍ စဉ်းစားလိုက် ပြီးနောက်...

“တယ်ဆိုတဲ့စာပါလားတဲ့... ဟုတ်လား။ ဒီစကားကို နိမိတ် ကောက်ရရင် ကိုယ့်လူဟာ စာဆိုတော်၊ ဟဲ့... ဟဲ့၊ စာရေးဆရာ တစ်ယောက် ဖြစ်ရမယ်” ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်လည်း မျက်လုံးပြန့် ရလေတော့၏။

“ဟောလိုက်တာ ဒက်ထိပါပဲ” ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက် ပြန်ရာ ဖိုးသူတော်ကြီးက...

“ဂက်ထိ ဟုတ်လား။ ဒက်က ခနေ၊ ထိ-စနေ၊ စနေ(၂) လုံးပါလား။ စနေဆိုတဲ့ဂြိုဟ်ဟာ အလုပ်လုပ်တဲ့ လုပ်သားပြည်သူ ဂြိုဟ်ပဲ၊ ဟဲ့... ဟဲ့၊ မဟုတ်မှလွဲရော၊ ကိုယ့်ဆရာဟာ အလုပ်နှစ်ခု နဲ့ပဲ၊ စာရေးဆရာအလုပ်အပြင် အခြားအလုပ်တစ်ခု ရှိပါသေးသ လား” ဟု ပြောပြန်၏။

“ဟ... မှန်လှချည်လား ဦးသူတော်ကြီး” ဟု ကျွန်ုပ်က ဆိုပြန်ရာ ဖိုးသူတော်ကြီးက...

“ဟ... ဆိုတဲ့ အာမေဒိုတ်က ဟတ္ထသဒ္ဓါကို ဆိုတာပဲ၊ ဟတ္ထဆိုတာ လက်လို့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ်၊ လက်သမားအလုပ်လား၊ မဟုတ်နိုင်ဘူး၊ ဟ... နောက်မှာ မှန်လှချည်လားဆိုတဲ့စကားဟာ နီးစပ်နေတယ်၊ လက်ကို မှန်လို ကြည့်တဲ့ လက္ခဏာဆရာအလုပ်လဲ လုပ်တယ် ထင်တယ်” ဟု ပြောပြန်၏။

“နိမိတ်ကောက်ပုံက တယ်ပြီး နေရာကျပါလား၊ အယူတော် မင်္ဂလာ ဦးနိုး ကျနေတာပဲ” ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ပြန်ရာ ဖိုးသူ တော်ကြီးက...

“နိမိတ်ကောက်ပုံ တယ်ပြီးနေရာကျပါလားတဲ့၊ နိမိတ် အတိတ်တဘောင်ဆိုတာက အထည်ကိုယ်ဖြစ် မရှိတဲ့အရာကို ဇော် ပြတယ်၊ ကောက်ဆိုတဲ့စကားနဲ့ တယ်ပြီးနေရာကျပါလားဆိုတဲ့ စကား ဟာ နေရာကို တွေ့တဲ့သဘောပဲ၊ အယူတော်မင်္ဂလာဆိုတာက ယူရ မယ်ဆိုတဲ့သဘော၊ ဦးနိုးဆိုတာက မအိပ်တဲ့လူ၊ ဘယ်တော့မှ မအိပ်

တဲ့လူဟာ ဦးနိုးပဲ၊ ဒါတွေကို စုပေါင်းပြီး စဉ်းစားလိုက်ရင် ဘယ်တော့မှ မအိပ်ဘဲ တစ်နည်းဆိုရရင် မသေတဲ့၊ အသက်ရှည်တဲ့၊ အထည်ကိုယ် ခြပ်လဲ တကယ်မရှိတဲ့ ဇော်ကျီလို ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးကို ဒီနေရာမှာ ရှိတယ်လို့ သတင်းရပြီး သူ့ဆီက တစ်ခုခု တောင်းယူဖို့ လာခဲ့တာနဲ့ တူပါရဲ့” ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်သည် အသက်ရှူ ရပ်လုမခန်း အံ့ဩ၍ သွားလေတော့၏။

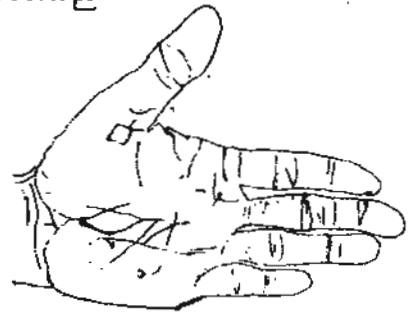
“ဖိုးသူတော်ကြီးအယ်... မှန်ပါတယ်၊ လာတုန်းကတော့ အဲဒီစိတ်ကူးနဲ့ လာခဲ့တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီရောက်မှ ငယ်ငယ်တုန်းက ဖတ်ဖူးခဲ့တဲ့စာကို သတိရလို့ ဇော်ကျီလာစေတယ်ဆိုတဲ့ မန္တန်ကို ရွတ်မိ ပါရဲ့” ဟု ကျွန်ုပ်က တောင်းပန်တိုးလျှိုးသော လေသံဖြင့် ပြောလိုက် ရာ ဖိုးသူတော်ကြီးက...

“ဒါဖြင့် ကျုပ်ပြောတာ မှန်တယ်ပေါ့” ဟု ဆိုပြန်၏။

“မှန်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်ဟာ စာရေးဆရာလဲ လုပ်ပါတယ်၊ လဲကွဏာဆရာလဲ လုပ်ပါတယ်” ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောရာ ဖိုးသူတော် ကြီးက...

“လဲကွဏာဆရာဆိုရင် ကျုပ်ရဲ့လက်ကို ကြည့်ပြီး ဟော စမ်း” ဟု ဆိုကာ သူ၏လက်ဝါးကြီးကို ကျွန်ုပ်အား ဖြန့်၍ပြလေ၏။

ဖိုးသူတော်ကြီး၏ လဲကွဏာပုံကို မှတ်မိသမျှ ရေးဆွဲ၍ တစ်ဖက်တွင် ဖော်ပြအပ်ပါသည်။

ဖိုးသူတော်ကြီး၏ လက်ပုံကြမ်း

“ဖိုးသူတော်ကြီးရဲ့ ဉာဏ်လမ်းကြောင်းက ရှည်တယ်၊ ဉာဏ်ကောင်းလိမ့်မယ်၊ ကံလမ်းကြောင်းတလဲ ရှည်တယ်၊ ကံလည်း ကောင်းမယ်၊ အသက်လမ်းကြောင်းက ကောင်းတော့ အသက်လဲ ရှည်မယ်” ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာ ဖိုးသူတော်ကြီးက...

“အသုံးမကျတဲ့ လဲကွဏာဆရာပဲ၊ ဉာဏ်လမ်းကြောင်း ရှည် တော့ ဉာဏ်ကောင်းမယ်တဲ့၊ ဒါတော့ ကလေးတောင်သိတယ်၊ ကံ လမ်းကြောင်း ရှည်တော့ ကံကောင်းမယ်တဲ့၊ ဒါတော့ ကိုယ့်လူ ပြောမှ လား၊ ဒါပဲ တတ်သလား” ဟု ကျွန်ုပ်အား နိမ့်ချ၍ ပြောလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်လည်း အောင့်သက်သက်ဖြင့် ခံ၍နေရလေ၏။ ဖိုးသူ တော်ကြီးသည် ဆေးပြင်းလိပ်တစ်လိပ်ကို ထုတ်ယူ၍ မီးညှိုး အားရပါးရ ရှိုက်ဖွာနေလေ၏။ တအောင့်မျှကြာလျှင် ကျွန်ုပ်တို့ မျက်နှာကို ကြည့်ကာ...

“လဲကွဏာ ဟောတာ တော်တော်ညံ့တယ်၊ မေ့ဇင်ရော တတ်သလား” ဟု မေးလေ၏။ ကျွန်ုပ်ကလည်း...

“တတ်တာပေါ့ဗျာ...” ဟု ပြန်၍ဖြေလိုက်လေ၏။ ထို အခါ ဖိုးသူတော်ကြီးသည် သူ၏အိတ်ကြီးအတွင်းမှ စာရွက်တစ် ရွက်ကို ထုတ်ယူ၍ သူ၏ ဇာတာခွင်ကို ချပေးလေ၏။ ဇာတာခွင် ချပသည်ဆိုရာ၌လည်း အကြမ်းချသည်မဟုတ်၊ လက်၊ စန်း၊ တနင်္ဂ နွေမှအစ ပြိုဟ်အားလုံးကို အသံ၊ လိတ္တာနှင့်တကွ အတိအကျ ချပေးခြင်းဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် နဝင်းစက်များ၊ ဘာဝ စက်များ၊ စင်နက္ခတ်များ တွက်ယူရသည်အပြင် မှတ်စုကို ထုတ်၍ ‘ဒသာ’ပါ တွက်ရလေ၏။ ထိုသို့ တွက်ပြီးနောက် ဟောပြောရန် အတွက် ‘အဟမ်း... အဟမ်း’ ဟု ချောင်းဟန်လိုက်ရာ ဖိုးသူ တော်ကြီးသည် ဆေးပြင်းလိပ်ကို ချ၍ ကောင်းစွာ နားထောင် လေတော့၏။ ကျွန်ုပ်လည်း စတင်၍ ဟောလေတော့၏။

“ဖိုးသူတော်ကြီးဟာ... ဘရဏီနက္ခတ်နဲ့ စန်းယှဉ်ပြီး

မွေးတယ်။ ဒါကြောင့် အသားစားကြဖူးမယ်။ အသက်(၃၀)နဲ့(၄၀) အတွင်း မကျန်းမမာ ဖြစ်မယ်။ တနင်္လာသားများ ဖြစ်ခဲ့ရင်တော့ 'ဇောဒွန်' သူကြွယ်ဖြစ်လိမ့်မယ်။ ဘရဟ္မနက္ခတ်မှာလည်း (၃)လုံး ရှိတယ်။ ဘရဟ္မနက္ခတ် (၃)ပါးနဲ့ (၁၀)ယူ၍ ကျော်နေတာမို့ အရှေ့ဖိုခနောက်ဆိုတဲ့ နက္ခတ်နဲ့ပဲ သက်ဆိုင်တယ်။ လမ်းသွားရင် ခေါင်းငုံ့ပြီး သွားလေ့ရှိမယ်။ ပစ္စည်းဥစ္စာ မုချချမ်းသာရမယ်”

ဟု ကျွန်ုပ်က ဟောပြောလိုက်ရာ ဖိုးသူတော်ကြီးက...
“နိုး...နိုး၊ လုံးဝ မဟုတ်ဘူး၊ အကုန်လုံး မှားတယ်”
ဟု ပြောလေတော့၏။

“ကျွန်ုပ်လည်း ဖိုးသူတော်ကြီး၏ စကားကို စိတ်မပျက် နားထောင် ဆက်လက်၍ အဟောထုတ်ပြန်၏။

“အခုအခါမှာ ဖိုးသူတော်ကြီးရဲ့ ကမ္မစိမ်ရဲ့ ကြာသပတေး ဂြိုဟ် ဒသာ စားနေတဲ့အခါပဲ။ အလွန်ကြီးမားတဲ့ စည်းစိမ် ချမ်းသာကို ရမယ်။ တပည့်ကောင်း အခြံအရံကောင်း ရမယ်။ ဘုန်းတန်ခိုး ထွက်သရေတိုးမယ်။ အကြီးအကဲ ဖြစ်မယ်”

ဟု ကျွန်ုပ်သည် အထက်ပါအတိုင်း စကားစလိုက်ရာ ဖိုးသူ တော်ကြီးက...

“ထို့...တိုးတဲလီးရောင်း လုံးဝမှားတယ်။ နည်းနည်းက လေးမှ မမှန်ဘူး” ဟု အားမနာ ပါးမနာ ပြောလေတော့၏။

“ကျမ်းအတိုင်း ဟောတာပဲဗျ။ မမှန်ရင်လဲ မတတ်နိုင်ဘူး ဗျာ” ဟု ကျွန်ုပ်က ဘုတောလိုက်လေတော့၏။

“ကျမ်းအတိုင်း ဟောလို့ကို မမှန်တာပေါ့ ကိုယ့်လူရဲ့။ ကျမ်း ဆိုတာက စာအုပ်ပဲ။ သူ့မှာ အသိဉာဏ်လဲ မရှိဘူး။ စဉ်းစား တွေးခေါ် ခြင်းလည်း ရှိမှာမဟုတ်ဘူး။ ကျမ်းစာအုပ်ထဲက မထွက်နိုင်ရင်တော့ ကိုယ့်လူဟာ လူတော်ဖြစ်ဖို့ သိပ်ဝေးသွားပြီ” ဟု ဖိုးသူတော်ကြီးက ပြောလေတော့၏။

“ကျုပ် ပညာဆည်းပူးခဲ့တဲ့ ဆရာတွေလဲ ဒီအတိုင်းပဲ ဟောခဲ့တာပဲ။ ကျုပ် အခုဟောတာဟာ အာစရိယ ဝါဒအတိုင်း ဟောတာပဲ” ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်လျှင် ဖိုးသူတော်ကြီးက...

“အဲဒါကြောင့် ခက်တာပေါ့။ အာစရိယ ဝါဒတွေကို အား ကိုးနေရင်လဲ ကိုယ့်လူဟာ လူတော်မဖြစ်နိုင်ဘူး။ အာစရိယ ဝါဒထဲက ရုန်းထွက်ရမယ်။ အဲဒီအခါမှာ 'ငါ စရိယ' ဖြစ်သွားမယ်။ အဲဒီလို ရုန်းမထွက်နိုင်ရင် ဆရာကြီး ဟောလို့ ဆရာလေးတွေက လိုက်ဟော တယ်။ အဲဒီဆရာလေးတွေ ဟောလို့ ဆရာပီစီကွေးကလေးတွေက ဆက်ပြီး လိုက်ဟောကြတယ်ဆိုရင် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး တိုးတက်တော့ မှာတုန်း။ ကျမ်းပဲက ထွက်လိုက်စမ်းပါ။ အာစရိယတွေရဲ့ ပုံသေနည်း တွေထဲက ထွက်လိုက်စမ်းပါ။ လွတ်လွတ်လပ်လပ်နဲ့ ရဲရဲဝံ့ဝံ့ကြီး တွေး ခေါ်စမ်းပါ။ အဲဒါမှ လူတော်ဖြစ်မှာ။ ကိုယ့်လူ သိပ်ပြီးလိုသေးတယ်။ အချိန်မနှောင်းမီ အလွတ်ရုန်းထွက် စမ်းပါ” ဟု ပြောလေတော့၏။

“လွတ်လွတ်လပ်လပ်နဲ့ ရဲရဲဝံ့ဝံ့ကြီး တွေးခေါ်စမ်းပါဆိုတာ ဘာကို ပြောတာလဲ... ဦးသူတော်ရဲ့”

ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်မိတော့၏။

“တဲ... ကျုပ်ကလည်း တစ်ခုလောက်တော့ ကိုယ့်လူကို ပြန်ပြီးမေးလိုက်ဦးမယ်... လူတွေမှာ လက်ရယ်လို့ ပါနေတာ ကိုယ့် လူ လက္ခဏာ ဟောစားဖို့ ပါနေတာလား” ဟု ဖိုးသူတော်ကြီးက ကျွန်ုပ်အား မေးလိုက်လေ၏။

“မဟုတ်ဘူးဗျ။ ကျုပ် လက္ခဏာ ဟောစားဖို့ ပါနေတာ လုံးဝမဟုတ်ဘူး။ လူဆိုတာ လက်ပါရမယ့် အမျိုးမို့ သူ့ဘာသာ ပါချင်လို့ ပါနေတာ” ဟု ကျွန်ုပ်က ပြန်၍ဖြေလိုက်မိလေ၏။

ထိုအခါ ဖိုးသူတော်ကြီးသည် ဆေးပြင်းလိပ်ကို ဖွာရင်း အောက်ပါအတိုင်း ပြောပြန်လေ၏။

“လူတွေရဲ့သက်တမ်းကို ကိုယ့်လူတို့က လက်ဝါးပေါ်မှာ

ထိုအသတ်လမ်းကြောင်းကို ကြည့်ပြီး ဆုံးဖြတ်ကြတယ် မဟုတ်လား သဘာဝ ကျရဲ့လား၊ ပြန်ပြီးစဉ်းစားစမ်းပါဦး၊ လက်နှစ်ဖက်လုံး မရှိတဲ့ လူတော်တော်များများကို ကျုပ်တွေ ဖူးတယ်။ သူ့မှာ အသက်လမ်းကြောင်း မပြောနဲ့၊ လက်တစ်ခုလုံးတောင် မရှိဘူး။ ဒါပေမယ့် သူဟာ အသက်ရှင်နေတယ်။ ဒါကို စဉ်းစားကြည့်ရင် လက်ဝါးပေါ်က လမ်းကြောင်းတွေနဲ့ လူတွေရဲ့ တကယ်ဖြစ်ရပ်တွေဟာ မပတ်သက်သလို ဖြစ်နေတယ်။ မွေးတည်းက လက်ဝါးနှစ်ဖက် မပါတဲ့ ကလေးဟာ ပညာတတ်တစ်ယောက် ဖြစ်တာကိုလဲ တွေ့ဖူးတယ်။ သူ့မှာ ဉာဏ်လမ်းကြောင်း မပြောနဲ့၊ ဘာ လမ်းကြောင်းမှကို မပါဘူး။ လက်ဝါးနှစ်ဖက်စလုံးတောင် မပါဘူးဆိုတော့ ကမ်းလှန်နေပြီပေါ့။

ဖိုးသုတော်ကြီးသည် အထက်ပါအတိုင်း ပြောဆိုပြီးနောက် ကျွန်ုပ်၏မျက်နှာကို လှမ်းကြည့်လိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း အဖြေရကျပ်၍ သွားလေတော့၏။ ထို့ကြောင့်...

“စဉ်းစားစရာပဲ ဦးသုတော်ကြီး” ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်မိလေတော့၏။

“စဉ်းစားရမှာပေါ့ ကိုယ့်လူရာ၊ သူများယုံလို့ လိုက်ပြီးယုံရရင် ဘယ်ဖြစ်မတုန်း၊ ပြီးတော့ မွေးတဲ့အချိန်တုန်းက ဂြိုဟ်နေဂြိုဟ်ထားတွေ၊ အခုရောက်ရှိနေတဲ့ ကော်ဇာလို့ ခေါ်တဲ့ ဂြိုဟ်နေဂြိုဟ်ထားတွေကိုကြည့်ပြီး လူ့ရဲ့ ဘဝဖြစ်စဉ်ကို ကောင်းမယ်ဆိုးမယ် ဆုံးဖြတ်တာဟာလဲ ကျုပ်တော့ မယုံဘူး။ တစ်ခု စဉ်းစားကြည့်လေ၊ ကိုယ့်လူ့ရဲ့ ဇာတာမှာ စနေဂြိုဟ်ဟာ ဒုက္ခပေးနေတယ် ဆိုပါစို့၊ အဲဒါကြောင့်ပဲ ကိုယ့်လူဟာ ဒုက္ခရောက်ရတော့မှာလား၊ ပြီးတော့လည်း ဒီစနေဂြိုဟ်က ကိုယ့်လူနေတဲ့ ကမ္ဘာနဲ့ဆိုရင် မိုင်ပေါင်း (၈၇၂,၁၃၇,၀၀၀) ဝေးတယ်။ ရှစ်ရာခုနစ်ဆယ်နဲ့ နှစ်သန်းကျော် ဝေးတယ် ဆိုပါတော့၊ ဒီစနေဂြိုဟ်ဟာ ကိုယ့်လူနဲ့ အဝေးကြီးပါ။ သူဟာ ဒီစကြာဝဠာထဲမှာ ဂြိုဟ်တွေ အများကြီး ရှိတဲ့အထဲက ကိုယ့်လူ နေတဲ့ ကမ္ဘာဂြိုဟ်ကို

ပထမ ရွေးချယ်ရမယ်၊ ပြီးတော့ ကိုယ့်လူ နေတဲ့ တိုင်းပြည်ကို ရွေးချယ်ရဦးမယ်၊ တိုင်းပြည် တွေ ပြန်တော့လဲ ကိုယ့်လူနေတဲ့မြို့ကို ရွေးချယ်ရဦးမယ်၊ မြို့ကို တွေ့ပြန်ရင်လဲ ရပ်ကွက်ကို ထပ်ပြီး ရွေးချယ်ရဦးမယ်။ ရပ်ကွက်ကို တွေ့ပြီးတဲ့နောက်မှာ လမ်းကို ရွေးချယ်ရဦးမယ်။ လမ်းကို တွေ့ပြန်တော့ ကိုယ့်လူ နေတဲ့အိမ်ကို ရွေးရဦးမယ်။ အဲဒီအိမ်မှာကလည်း ကိုယ့်လူတစ်ယောက်တည်း နေမှာ မဟုတ်ဘူး။ တခြားအိမ်သားတွေ ရှိဦးမှာ၊ အဲဒီအိမ်သားတွေ အများကြီးထဲမှာမှ ကိုယ့်လူတစ်ယောက်တည်းကို ရွေးချယ်ပြီး ဒီစနေဂြိုဟ်က ဒုက္ခပေးမယ်ဆိုတာ ကိုယ့်လူ လက်ခံသလား။ အဲဒါကို လက်ခံတယ်ဆိုရင် တော့ ကိုယ့်လူဟာ အတော့်ကို စိတ်ကြီးဝင်တဲ့ လူတစ်ယောက်လို့ ဆိုရမှာပဲ။ မိုင်ပေါင်း (၈၇၂) သန်းကျော် ဝေးကွာလှတဲ့ နေရာကနေ စနေဂြိုဟ်ကြီး တစ်လုံးက ကိုယ့်လူကိုမှ ကတ်သီးကတ်သတ် ရှာပြီး ဒုက္ခပေးရမယ်လို့ဗျာ” ဟု ဖိုးသုတော်ကြီးက ပြောဆို၍ ကျွန်ုပ်အား ရယ်မောလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်လည်း ခေါင်းကို ကုတ်၍...
 “ဦးသုတော်ကြီးနဲ့ တွေ့တာတော့ ကျုပ်အဖို့ ဒုက္ခပါပဲ” ဟု ညည်းညူလိုက်မိလေတော့၏။

ထိုအခါ ဖိုးသုတော်ကြီးသည် ဆေးပြင်းလိပ်ကို ပြာမြွေလိုက်ပြီးနောက်...

“ကောင်းကင်မှာ နေလနက္ခတ်တာရာတွေ ဂြိုဟ်တွေ ရှိနေတာဟာ ကိုယ့်လူတို့လို ဗေဒင်ဆရာတွေ ဗေဒင်ဟောစားဖို့ ရှိနေတယ် ထင်လို့လား။ အဲဒါတွေက သဘာဝတရားတွေ၊ ကိုယ့်လူတို့ ဗေဒင်ဟောစားဖို့ ဒါတွေက ရှိနေတာ မဟုတ်ဘူး။ သဘာဝကို သဘာဝလို နားလည်စမ်းပါ။ သဘာဝတရားဆိုတာ မျက်နှာလိုက်မို့ ထုံးစံမရှိဘူး။ ဒီဂြိုဟ်တွေ ဒီနေလနက္ခတ်တာရာတွေဟာ လူတွေကို ကံကောင်းစေတယ်၊ ကံညံ့စေတယ်ဆိုတာဟာ သေသေချာချာ

စဉ်းစားကြည့်ရင် ယုံဖို့မကောင်းဘူး။ သူက လူသားတစ်မျိုးတည်းကိုပဲ အကျိုးသက်ရောက်စေသလား။ သဘာဝတရားဆိုရင် လူတစ်မျိုး တည်းကိုပဲ အကျိုးသက်ရောက်စေတယ်ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဒီကမ္ဘာ မှာရှိတဲ့ အရာဝတ္ထုအားလုံးကို လွှမ်းမိုးခြယ်လှယ်တယ် ဆိုရင်တော့ နည်းနည်းလက်ခံဖို့ ရှိတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျုပ် နေတဲ့ ဇရပ်ဘေးက ခွေးဝဲစားတွေဟာ ကံကောင်းတယ်လို့ ကျုပ် တစ်ခါမှ မတွေ့ရဖူးဘူး။ ဘယ်ဂြိုဟ်တွေက လွှမ်းမိုးထားလို့လဲ။ ဘယ်ဒဿာတွေ စိုးမိုးနေလို့လဲ။ ခွေးဝဲစား တစ်ပြုံလုံး သေသွားပြီးရင် နောက်တစ်ပြုံ ရောက်လာတာ ဝဲ အဲဒီတစ်ပြုံ ကုန်သွားပြန်ရင်လဲ နောက်ထပ် တစ်ပြုံ ရောက်လာပြန် တာပဲ။ အဲဒီတစ်ပြုံ ကုန်သွားပြန်ရင်လဲ နောက်ထပ် တစ်ပြုံ ရောက် လာပြန်တာပဲ။ ဒီခွေးဝဲ စားတွေဟာ ဘယ်ဂြိုဟ်တွေ အစိုးမိုးခံ နေရ တာတုန်း။ ဘယ်ထူလတွေ ဘယ်အန္တရတွေ ကျရောက်နေတာတုန်း။ တစ်ခါမှကို ကောင်းတယ်လို့ မရှိဘူး။ အဲဒါကို တွေးမိတိုင်း ဂြိုဟ် နက္ခတ်တာရာတွေကို ကျုပ်က မယုံသလို ဖြစ်လာတယ်။ ပြီးတော့ လူတစ်ယောက်ဟာ ထောင်ကျတယ် ဆိုပါစို့။ ဗေဒင်ဆရာဆီ သွားမေးရင် ဒီစနေဂြိုဟ်ကြောင့် ကျတာ။ ဒီအင်္ဂါဂြိုဟ်ကြောင့် ကျတာ။ ဒီဒဿာ စားလို့ ကျတာလို့ ပြောတာကိုချည်း နားထောင်ခဲ့ရဖူးတယ်။ အမှန်ကတော့ စနေဂြိုဟ်ကြောင့် ကျတာမဟုတ်ဘူး။ ဥပဒေကို ကျူးလွန်လို့ ကျတာ။ ပြီးတော့ လောကမှာ ထောင်ဆိုတာလဲ ရှိလို့ ထောင်ကျတာ။ စနေဂြိုဟ်ကြောင့် ကျတာမဟုတ်ဘူး။ ကျောက်ခေတ် က လူသားတွေဆိုရင် ဘာဂြိုဟ်ပဲ စီးစီး။ ဘယ်ဒဿာပဲ ရောက်ရောက် သူတို့ဟာ ထောင်ကျဖို့လဲ မရှိဘူး။ အဲဒီတုန်းက ထောင်ဆိုတာ မရှိ သေးဘူး မဟုတ်လား။ ပြီးတော့ ဘယ်လောက်ကောင်းတဲ့ ဒဿာပဲ စားစား။ ဘယ်လောက် ကောင်းတဲ့ ဂြိုဟ်တွေပဲ စီးစီး။ ကျောက် ခေတ် လူသားတွေအတွက် ရာထူးတက်ဖို့ မရှိဘူး။ ဒီအတိုင်း ဒီအ တိုင်းပဲ နေမှာပဲ။ အဲဒီတုန်းက ကောင်းကင်မှာရှိတဲ့ နေလ နက္ခတ်

တာရာတွေနဲ့ ဂြိုဟ်တွေဟာ လူသားတွေအတွက် အလုပ် မလုပ်ကြ သေးဘူးလား။ လူသားပေါ်မှာ မလွှမ်းမိုးသေးဘူးလား” ဟု ရှည်လျား စွာ ပြောဆို၍ ကျွန်ုပ်အား မေးခွန်းထုတ်လေတော့၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ခေါင်းကို တွင်တွင်ကုတ်၍ နေလေ၏။
 ထိုအခါ ဖိုးသူတော်ကြီးက...
 “ကိုယ့်လူ အတော်ကလေး ခေါင်းရွပ်သွားပြီလား” ဟု ကျွန်ုပ်အား မေးလိုက်လေ၏။
 “ရွပ်ပြီလား ဦးသူတော်ကြီးရယ်။ ဒါနဲ့ နေစမ်းပါဦး။ ဦးသူ တော်ကြီးဟာ တကယ့်ကိုပဲ လက္ခဏာ ပညာတို့ ဗေဒင်ပညာတို့တို့ မယုံဘူးလား” ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်ရာ ဖိုးသူတော်ကြီးက စပ်ပြီးပြီး အမူအယာနှင့်...
 “ကျုပ်က လူကို ယုံတယ်။ ပညာကို မယုံတာပါ” ဟု ပြောလေ၏။
 “မဟုတ်တာဘဲ ဦးသူတော်ကြီးရယ်။ လူတော်တော်များများ ဟာ နတ်ကို ယုံတယ်။ နတ်ကတော်ကိုသာ မယုံကြတာပဲ။ အဲဒီလို ဗေဒင်ပညာကို ယုံတယ်။ ဗေဒင်ဆရာကိုသာ မယုံကြတာပါ။ ဦးသူ တော်ကြီးကတော့ ပြောင်းပြန်ပါလား။ လူကိုတော့ ယုံတယ်။ ပညာကို တော့ မယုံဘူးရယ်လို့ဗျာ” ဟု ကျွန်ုပ်က ပြန်၍ ပြောလိုက်လေ၏။
 “အင်းလေ ပြောင်းပြန်ဖြစ်ချင်လဲ ဖြစ်နေမှာပေါ့။ ကျုပ် စိတ် ထဲမှာ ရှိတာကို ကျုပ်ပြောတာပဲ။ ကျုပ်ရဲ့ အသိဉာဏ်က အဲဒီပညာ တွေကို လက်မခံနိုင်အောင် ဖြစ်နေတယ်ဗျာ။ လေးလေး နက်နက် စဉ်းစားကြည့်လေ ယုံဖို့ မကောင်းလေပါပဲ ကိုယ့်လူရယ်။ ဒါပေမယ့် လူကို ယုံတယ်ဆိုတာက လူတိုင်းကို ယုံတယ်လို့ ပြောတာ မဟုတ်ပါ ဘူး။ ကျုပ်ယုံတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ပြောတာပါ။ သူ့နာမည်က ‘ကိုမောင်မောင်’လို့ ခေါ်တယ်။ ကျုပ်တို့လောကမှာလော့ သူ့ကို ‘ဝေဒ မောင်မောင်’လို့ပဲ ခေါ်ကြတယ်။ သူဟာ ဒီ ပညာနဲ့ ပတ်သက်လာရင်

အသက်ကိုတောင် ပဓာန မထားဘဲ ရှာဖွေခဲ့တယ်။ အတော်ကိုလဲ တတ်ကျွမ်းတယ်။ သူ ဟောလိုက်ရင် လဲ အံ့ဩစရာတွေချည်းပဲ။ ကျုပ်တစ်သက်မှာတော့ သူ့လောက် မှန်တဲ့လူကို မတွေ့ဖူးသေးဘူး။ သူဟာ သူ့ပညာနဲ့သူ့ အတိတ် အနာဂတ် ပစ္စုပ္ပန်ကို အတိအကျ သိနေတယ်။ လူတွေကို ဟောရင်လဲပဲ ယေဘုယျ မှန်တဲ့အမှန်မျိုး မဟုတ်ဘူး။ သွေးထွက်အောင် မှန်တဲ့အမှန်မျိုးနဲ့ နေ့ရက်နာရီမလွဲ တိတိကျကျ ဟောနိုင်စွမ်းတယ်။ လူကိုတင် မှန်အောင် ဟောနိုင်တာ မဟုတ်ဘူး။ တိရစ္ဆာန် တွေကိုလည်း မှန်အောင် ဟောနိုင်တယ်။ သက်မဲ့ပစ္စည်းတွေတိုလဲ လူတွေလိုပဲ မှန်အောင် ဟောနိုင်တယ်။ ဒါကြောင့် ကျုပ်ကတော့ သူ့ကို သိပ်ပြီးယုံတယ်”

ဟု ဖိုးသူတော်ကြီးက ပြောလေတော့၏။

“ဦးသူတော်ကြီးလို လူတစ်ယောက်က ဒါလောက် ချီးမွမ်းတယ် ဆိုတော့ အတော်ကို တော်တဲ့ လူတစ်ယောက် ဖြစ်မှာပါပဲ”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာ ဖိုးသူတော်ကြီးက... .

“ကျုပ်တစ်ယောက်တည်းက ချီးမွမ်းတာ မဟုတ်ပါဘူး။ သူနဲ့ တွေ့ဖူးတဲ့သူတိုင်းက ချီးမွမ်းတာပါ။ ကျုပ်လဲ ဒီကနေ့ ရန်ကုန် သွားမှာပဲ။ ကိုယ့်လူ မယုံရင် ကျုပ်နဲ့ လိုက်ခဲ့လေ။ ဝေဒမောင်မောင်နဲ့ တွေ့ဖူးတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို မိတ်ဆက်ပေးမယ်။ အဲဒီလူရဲ့ ချီးမွမ်းသံကိုလဲ နားထောင်ကြည့်ဦးပေါ့” ဟု ဖိုးသူတော်ကြီးက ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်လည်း စိတ်အားထက်သန်စွာဖြင့်... .

“ဒီလိုဆိုလဲ အခုပဲ သွားကြရအောင်ဗျာ” ဟု ပြောလိုက်မိလေတော့၏။ ထိုအခါ ဖိုးသူတော်ကြီးသည် ငွေဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော ကြေးစည်ကလေးကို ထု၍ နေရာမှ ထလေတော့၏။

“နောင်... . ဝေ... . ဝေ... . ဝေ... . ဝေ... .”

ကျွန်ုပ်နှင့် ဖိုးသူတော်ကြီးသည် ရန်ကုန်ဘက်ကမ်းသို့ ကူးလာခဲ့ကြလေ၏။ ထို့နောက် ဖိုးသူတော်ကြီးက ကျွန်ုပ်အား

တရုတ်တန်းဆီသို့ ခေါ်သွားလေတော့၏။ တရုတ်တန်းဆီ ရောက်လျှင် လွန်စွာကျဉ်းမြောင်းသော လှေကားကလေးမှ တိုက်တစ်တိုက်၏ အပေါ်ထပ်ဆီသို့ ခေါ်သွားလေတော့၏။

အခန်းတံခါး၏ အပေါက်ဝသို့ ရောက်သောအခါ၌မူ ဖိုးသူတော်ကြီးသည် ငွေဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော ၎င်း၏ ကြေးစည်ကလေးကို ထုလိုက်လေတော့၏။

“နောင်... . ဝေ... . ဝေ... . ဝေ... .”

ဖိုးသူတော်ကြီး၏ ကြေးစည်သံ ဆုံးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အခန်းတွင်းမှ တရုတ်သံဝဲဝဲဖြင့် ဇာတ်သံပါပေါ် ဆိုလိုက်သော အောက်ပါ ဆိုင်းဆင့်စကားကို ကြားရလေတော့၏။

“အို... . ဝေဘူတစ်ထောင်၊ ရွှေဂူချောင်မှာ၊ ဆောင်ရိပ်ယံကြူ၊ ပိဇ္ဇာတူးဖို့၊ လမ်းထူးမပြတ်၊ အေးအေးစစ်ထုတ်၊ အခေါင်ချုပ်သည်၊ ငွေလုပ်ရတ်နှင့်၊ ခြံပွတ်တစ်ခု၊ ရုပ်ဓာတ်ပြု၊ အာယုဓမ္မဏ၊ အနက်ပြု၊ ပီယသိ၌ မဟိ၌မျှော်၊ အလို... . ဖိုးသူတော်ပါလား”

ကျွန်ုပ်သည် တရုတ်တစ်ဦး၏ တရုတ်သံဝဲဝဲဖြင့် သီဆိုလိုက်သော ဆိုင်းဆင့်လိုလို လေပြေလိုလို ပတ်တိုက်လိုလို စကားကို ကြားရသောကြောင့် ရယ်ချင်စိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာလေတော့၏။

ထိုအခါ ဖိုးသူတော်ကြီးကလည်း ဇာတ်သံပါပါနှင့်... .

“အမူမချို့၊ လူတို့ရပ်နှယ်၊ မြင်ရာအရပ်၊ လျင်စွာကပ်ပြီး၊ ပညာရပ် အမွေဟောင်းနဲ့၊ စားစရာတွေ တကယ် တောင်းမလို့ လာခဲ့တာပဲ ဘိန်းစားကြီး မောင်လီဖောင်းရေ” ဟု ပြန်၍ ဆိုလိုက်ရာ အတွင်းမှ သွားခေါခေါ ပိန်ကပ်ကပ်နှင့် ဘိန်းစားပုံ ပေါက်နေသော တရုတ်တစ်ဦးက... .

“လာဗျာ... . ဦးသူတော်ကြီး၊ မတွေ့တာလဲ ကြာမှကိုး၊ ဧည့်သည်လဲ ခေါ်ခဲ့ပါ” ဟု အခန်းတွင်းသို့ ဖိတ်ခေါ်လေ၏။ ဖိုးသူတော်ကြီးသည် ရှေ့မှနေ၍ ဝင်ပြီးလျှင် ၎င်း၏တံပိုးဆိုင်းထမ်းများကို

ချလေ၏။

ကျွန်ုပ်လည်း ဖိုးသူတော်ကြီး၏နောက်မှ လိုက်၍ဝင်သွားပြီးလျှင် ကုလားထိုင်တစ်လုံး၌ ဝင်၍ထိုင်လေ၏။ ဖိုးသူတော်ကြီးက ကျွန်ုပ်အား . . .

“ကိုယ့်အိမ်လို သဘောထားပြီး နေနော်၊ ဘာမှ အားနာဖို့ မရှိဘူး၊ မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်၊ ဟောဒါက ‘လီဖောင်း’လို့ ခေါ်တယ်၊ ကျုပ်တို့ကတော့ သူ့ကို ဘိန်းစားလီဖောင်းလို့ ခေါ်ကြတယ်၊ သူက အလွန်တရာ နာမည်ကြီးတဲ့ ဆရာကြီး ဝေဒမောင်မောင်နဲ့လဲ တွဲဖူးတယ်” ဟု ပြောဆိုပြီးနောက် ဖိုးသူတော်ကြီးသည် လီဖောင်း ဆိုသူ ဘက်သို့ လှည့်ကာ . . .

“လီဖောင်းရေ . . . ဟောဒါက လက္ခဏာဆရာ ပေဒင်ဆရာ တစ်ဦးပဲကွ၊ မင်းအနေနဲ့ လက္ခဏာလေး ဇာတာလေး ဘာလေး စစ်ဆေးရအောင် ဖိတ်ခေါ်လာခဲ့တာပဲ” ဟု ပြောလိုက်လေတော့၏။

ထိုအခါ လီဖောင်းက ကျွန်ုပ်ကို လွန်စွာအားနာသော အမူ အရာဖြင့် ကြည့်ကာ . . .

“စိတ်မရွံ့ပါနဲ့ခင်ဗျာ၊ ကျုပ်က ဆရာကြီး ဝေဒမောင်မောင်နဲ့ လက်ပွန်းတတီး နေလာခဲ့လေတော့ ဆရာကြီး ဟောခဲ့တဲ့ ဟောချက်တွေ နားထဲမှာ စွဲနေတယ်၊ ဒါကြောင့် ဘယ်ဆရာ ဟောတာကိုမှ နားမဝင်တော့ဘူး” ဟု ပြောလေတော့၏။

“ဒီလိုဆိုလဲ ရပါတယ်လေ၊ ကျုပ်က ပေဒင်ဟောရအောင် လာတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ မိတ်ဖြစ်ဆွေဖြစ် သဘောနဲ့ လာခဲ့တာပါ၊ ဒါနဲ့ နေပါဦး . . . ခင်ဗျားတို့ ဆရာကြီးက သိပ်ကို မှန်တာပဲလား” ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်၏။

ထိုအခါ ဘိန်းစားလီဖောင်းက စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ယူ၍ မီးညှိပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်အား မခိုးမခန့် မျက်နှာဖြင့် ကြည့်ကာ

“ဆရာကြီး ဝေဒမောင်မောင်က ကျုပ်အတွက် တစ်သက်

တာ ဟောစာတမ်း ရေးပေးသွားဖူးတယ်၊ တစ်သက်တာ ဟောစာတမ်းကလဲ ဘယ်လောက် အသေးစိတ် နိုင်သလဲဆိုရင် နေ့စဉ်ကြည့်လို့ရအောင်ကို ရေးပေးသွားတာဗျ၊ ဟောဟို စာအုပ်စင်ပေါ်မှာ ထပ်ထားတဲ့ စာအုပ်တွေဟာ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း အတွက် ရေးပေးသွားတဲ့ ဟောစာတမ်းတွေပဲ၊ ကျုပ်တို့ ဆရာကြီး ဘယ်လောက် မှန်တယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား အခု တွေ့ရပါစေမယ်” ဟု ပြောဆိုပြီးလျှင် စာအုပ်စင်သို့ သွားရောက်၍ စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ဆွဲထုတ်ယူခဲ့လေ၏။

“ဒီနှစ်က (၁၉၇၅)ခုနှစ်ပဲ၊ ဒီစာအုပ်ဟာ ဒီနှစ်တစ်နှစ်လုံး ကျုပ်တွေ့ရမယ့် အဖြစ်အပျက်တွေ အားလုံးကို ခိုင်ယာရီ ရေးသလို တစ်ရက်ချင်း ကြိုပြီးရေးထားတာ၊ ဥပမာ ဒီကနေ့ ဆိုပါစို့၊ ဒီကနေ့ဟာ ဇူလိုင်လ (၂၃)ရက်နေ့ မဟုတ်လား၊ ဟောဒီမှာ ကြည့်လိုက်ရင် အဖြေကို တွေ့ရမယ်” ဟု ဆိုကာ လီဖောင်းသည် ထိုစာအုပ်ကို လှန်လေတော့၏။ ထိုသို့ လှန်ရင်း . . .

“ဟော . . . တွေ့ပြီ၊ ဇူလိုင်လ(၂၃)ရက်နေ့ တနင်္ဂနွေနေ့တဲ့၊ ဟောဒီမှာ ဖတ်ကြည့်ပေတော့” ဟု ဆိုကာ လီဖောင်းသည် ကျွန်ုပ်အား စာအုပ်ကို ထိုး၍ပေးလိုက်လေတော့၏။ ကျွန်ုပ်လည်း လီဖောင်းပေးသော စာအုပ်ကို စိတ်အားထက်သန်စွာ ဆွဲယူ၍ ဖတ်ကြည့်လေတော့၏။ ထိုစာမျက်နှာ၌ လွန်စွာ ညီညာ၍ လွန်စွာ လှပသော လက်ရေးဖြင့် ရေးထားသော အောက်ပါ စာတမ်း . . . အံ့ဩဖွယ်ရာ ဖတ်ရှုရလေတော့၏။

“လီဖောင်း ဒီကနေ့ဟာ သင့်အတွက် ထူးဆန်းသောနေ့တစ်နေ့ ဖြစ်ပေလိမ့်မယ်၊ တနင်္ဂနွေဂြိုဟ်ဟာ ကြံ့ရာသီ ရှိပြီး တနင်္လာဂြိုဟ်ဟာ မကာရရာသီမှာ ရှိနေတယ်၊ သင်နဲ့ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကွဲကွာနေတဲ့ ဖိုးသူတော်ကြီးတစ်ဦး ရောက်လာလိမ့်မယ်၊ ရောက်လာမယ့်အချိန်ဟာ နေ့ခင်း(၂)နာရီကျော်ကျော်လောက်မှာ

ဖြစ်တယ်။ အဲဒီဖိုးသူတော်ကြီးနဲ့အတူ လူတစ်ယောက်လဲ ပါလာ
 ဆိုမယ်။ အဲဒီလူဟာ အရပ်(၅)ပေ(၈)လက်မလောက် ရှိတဲ့ ခပ်
 ကြီးကြီး ထူထပ်ထွန်းထွန်း ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် အနည်းငယ် တုတ်
 နိုင်ထယ် နှုတ်ခမ်းမွှေး ပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီလူဟာ ဗေဒင်လက္ခဏာ
 ဆရာတစ်ယောက် ဖြစ်တယ်။ သူ့နာမည်မှာ မ-ရယ်၊ သ-ရယ်၊ ခ-
 ရယ် ဆိုတဲ့ စာလုံးသုံးလုံး ပါလိမ့်မယ်။ သူဟာ ကျွန်ုပ်၏ပညာကို
 မယုံကြည်လို့ ဖိုးသူတော်ကြီးနဲ့ သင့်ဆီကို စုံစမ်းဖို့ လိုက်လာတာ
 ဖြစ်တယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီလူဟာ နောင်တစ်ချိန်မှာ စာရေးဆရာ
 တစ်ယောက် ဖြစ်လာလိမ့်မယ်။ ကျွန်ုပ်အကြောင်းကို ဝတ္ထုရေးလိမ့်
 မယ်။ ဒီလူ ဒီတနေ့ ပြန်သွားပြီးရင် နောင်နှစ်ပေါင်း (၉)နှစ်ကြာမှ
 ပြန်ရောက်လာလိမ့်မယ်။ အဲဒီလို ပြန်ရောက်လာမယ့် နေ့ဟာ
 (၁၉၈၄)ခုနှစ် ဇူလိုင်လ (၂၃)ရက်နေ့ပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်။ သူပြန်လာ
 မယ့် အကြောင်းကတော့ ကျွန်ုပ်အကြောင်းကို ဝတ္ထုရေးဖို့ သင့်ထံ
 မှာ အသေးစိတ် လာပြီးမေးမြန်းခြင်း ဖြစ်လိမ့်မယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ
 ဇောတိသ ဝေဒဆိုတဲ့ မဂ္ဂဇင်းတစ်စောင်ကို မြန်မာပြည်မှာ ရှိတဲ့
 ဗေဒင်ဆရာကြီးတွေဟာ စုပေါင်းထုတ်ဝေဖို့ စီစဉ်နေတဲ့အချိန်လည်း
 ဖြစ်လိမ့်မယ်။ အဲဒီမဂ္ဂဇင်းထဲမှာ သူဟာ ကျွန်ုပ်အကြောင်း ကို
 ဝတ္ထုရေးလိမ့်မယ်။ ဒီလူ နောက်တစ်ခေါက် ပြန်လာတဲ့အခါမှာ
 သင်တို့နှစ်ယောက် တွေ့ဖို့မရှိဘူး။ သင်ဟာ စင်္ကာပူကို ရောက်နေပြီး
 ဖြစ်လိမ့်မယ်။ ပြီးတော့...”

ကျွန်ုပ်သည် အထက်ပါစာကို ဖတ်ပြီးနောက် အထူးပင်
 တုန်လှုပ်၍ သွားလေတော့၏။

“မှန်လှချည်လား။ အခုလို အသေးစိတ် ခိုင်ယာရီ ရေးသလို
 ရေးထားတဲ့ ဟောစာတမ်းမျိုး တစ်ခါမှ မဖတ်ဖူးပါဘူး” ဟု ကျွန်ုပ်က
 ဝန်ခံလိုက်လေတော့၏။ ထိုအခါ လီဖောင်းသည် ‘တယ် ဟဲ’နှင့်
 ရယ်မောပြီးနောက်...”

“ကျုပ်က ဒါကြောင့် မောင့်လက္ခဏာ မကြည့်တော့တာ
 ပေါ့ဗျာ။ ကုန်ကုန်ပြောရရင် ကျုပ်သေမယ့်အချိန်ကိုတောင် နာရီ
 မိနစ်နဲ့တကွ ကျုပ်က ကြိုပြီးသိနေတယ်။ ဆရာကြီး ဝေဒမောင်
 မောင်ရဲ့ ဟောပြောချက်တွေကိုလဲ ကျုပ်က သိပ်ကို ယုံတာ။
 မယုံလို့လည်း မဖြစ်ဘူးလေ။ ခင်ဗျား မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ” ဟု လီဖောင်း
 က ပြောလေ၏။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်သည် လီဖောင်း၊ ဖိုးသူတော်ကြီးနှင့် အတူ
 စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာ ကောင်းသော လောကီပညာရပ်များ အကြောင်းကို
 ပြောဆိုနေလေတော့၏။

ပြောဆိုနေသည် ဆိုရာ၌လည်း ကျွန်ုပ်တ ပြောရသည်
 မဟုတ်ပေ။ လီဖောင်းနှင့် ဖိုးသူတော်ကြီးကသာ တစ်လှည့်စီ ပြော
 ဆိုနေကြခြင်း ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်သည် ၎င်းတို့အကြား၌ ဝင်ရောက်
 ပြောဆိုရန် အရည်အချင်း မမီသကဲ့သို့ ဖြစ်နေလေ၏။

ထိုအချိန်၌မှာပင် လီဖောင်းနှင့် စီးပွားရေး လုပ်ဖော်ကိုင်
 ဖက်တစ်ဦး ရောက်ရှိလာလေ၏။ ထိုတရုတ်၏ အမည်ကို လီဖောင်း
 က မစွတာကောက်တွဲဟူ၍ မိတ်ဆက်ပေးလေ၏။ ကျွန်ုပ်ကိုလည်း
 ဗေဒင်ဆရာ လက္ခဏာဆရာတစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း မစွတာကောက်တွဲ
 ကို ပြောပြလေ၏။ ထိုအခါ မစွတာ ကောက်တွဲက...

“ဝီလီဆိုရင်လဲ ကျုပ်ကို မိတ်ဆွေဖြစ် သဘောနဲ့ ဗေဒင်
 ဟောပေးစမ်းပါဗျာ” ဟု ကျွန်ုပ်အား တောင်းဆိုလေတော့၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က...

“ကောင်းပြီလေ ဟောရတာပေါ့ဗျာ။ မွေးနေ့သက္ကရာဇ်လေး
 ဘာလေး ပြောပါဦး” ဟု မစွတာကောက်တွဲအား ပြောလိုက်ရာ
 မစွတာကောက်တွဲက...

“မွေးနေ့သက္ကရာဇ် အတိအကျ မသိဘူးဗျာ။ ကျုပ်က အ
 သက် (၅၅)နှစ် ရှိပြီ။ မျောက်နှစ်မှာ မွေးတယ်လို့ ကျုပ်အမေက

မင်းသိင်္ခ

ကျုပ်ကို ပြောဖူးတယ် ပြီးတော့ သတ္တုနဲ့ ပတ်သက်တယ်လို့လဲ အမေက ပြောဖူးတယ်၊ အဲဒါကလွဲပြီး ကျုပ် ဘာမှ မသိဘူး” ဟု ပြောလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်သည် စိတ်ရှုပ်၍ ခေါင်းကုတ်ရလေတော့၏။ ထို့နောက်...

“ခက်တယ် မစ္စတာကောက်တွဲ၊ ခင်ဗျားကလဲ ခုနှစ်သက္ကရာဇ်တွေ မသိဘူး၊ ကျုပ်ကလဲ ခင်ဗျား ပြောတဲ့ မျောက်နှစ်တွေ ကျားနှစ်တွေ မသိဘူးဗျ” ဟု ပြောလိုက်မိလေတော့၏။

ထိုအခါ မစ္စတာကောက်တွဲက...

“ကျုပ်တို့ တရုတ်လူမျိုးမှာက မွေးတဲ့နှစ်တွေကို မျောက်တွေ ကျားတွေ ယုန်တွေနဲ့ မှတ်ထားတာဗျ၊ ကျုပ်တို့အဖို့တော့ သိပ်ပြီး အရေးကြီးတာပဲ၊ ဟုတ်ပါတယ်လေ၊ မြန်မာဗေဒင်ဆရာတွေဟာ အဲဒီအကြောင်းကို သိတဲ့လူ တော်တော်နည်းတယ်ဗျ၊ အဲဒီဟာကို သေသေချာချာ သိပြီး ဟောပြန်နိုင်တဲ့လူများ တွေ့ရင်တော့ ငွေငါးရာလောက် လက်ငင်း ကန်တော့လိုက်ချင်ပါရဲ့ဗျာ” ဟု ပြောလိုက်လေတော့၏။ ထိုအခါ ဖိုးသုတော်ကြီးက...

“အသက် ငါးဆယ်ငါးနှစ် ရှိပြီ၊ မွေးတာကလဲ မျောက်နှစ်ဆိုတော့ (၁၉၂၀)ခုနှစ်မှာ မွေးတာ ဖြစ်ရမယ်၊ သတ္တုနဲ့ ပတ်သက်တယ်ဆိုတော့ ပိုပြီးသေချာတာပေါ့၊ မျောက်ကလဲ ငါးမျိုးတောင်ရှိတာ၊ သတ္တုမျောက်၊ သစ်သားမျောက်၊ မြေကြီးမျောက်၊ မီးမျောက်၊ ရေမျောက်၊ အဲဒီအထဲမှာ သတ္တုမျောက်ဟာ ရန်အများဆုံး မျောက်တစ်ကောင်ပဲ၊ ဖိုက်တင်းမန်းကီးပေါ့ဗျာ၊ အလုပ်တစ်မျိုးကတစ်မျိုး ပြောင်းပြီးလုပ်လေ့ရှိမယ်၊ မှီခိုအားထားလောက်တဲ့ မိန်းမကို ရမယ်၊ ၁၉၃၆၊ ၁၉၄၈၊ ၁၉၆၀ ခုနှစ်တွေမှာ မမျှော်လင့်ဘဲ၊ ငွေအမြောက်အမြား ရခဲ့မယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အဲဒီနှစ်တွေဟာ ကြွက်နှစ် ဖြစ်လို့ပဲ၊ ၁၉၄၆၊ ၁၉၅၈၊ ၁၉၇၀ ခုနှစ်တို့မှာ ခင်ဗျားဟာ ရှိတဲ့ငွေတွေ ကုန်မယ်၊

အမှုဖြစ်မယ်၊ အဖမ်းခံရမယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ အဲဒီနှစ်ဟာ ခွေးနှစ် ကျနေလို့ပဲ၊ အခု (၁၉၇၅)ခုနှစ်မှာတော့ နေရာအပြောင်းအလဲ၊ ပတ်ဝန်းကျင် အပြောင်းအလဲ ဖြစ်မယ်၊ မမျှော်လင့်ဘဲ စီးပွားတက်မယ်၊ မမျှော်လင့်တဲ့လူတွေဆီက ငွေအမြောက်အမြား ရမယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒီနှစ်ဟာ ယုန်နှစ် ဖြစ်လို့ပဲ၊ နောက်ပြီး ပြောချင်တာက ခင်ဗျားဟာ အိမ်ထောင် မရှိဘူးဆိုရင် ဒီနှစ်မှာ အိမ်ထောင်ပြုလိမ့်မယ်၊ ပြုပြီးရင် မြို့နဲ့ နည်းနည်းဝေးတဲ့နေရာမှာ ခြံကလေးတစ်ခြံ အိမ်ကလေးတစ်အိမ် ဆောက်ပြီး အေးအေးချမ်းချမ်းနဲ့ ယုန်ကလေးတစ်ကောင်လို နေလိမ့်မယ်၊ ခင်ဗျားဟာ မျောက်တော့ မျောက်ပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဒီနှစ်အဖို့တော့ ယုန်ဖြစ်သွားပြီ” ဟု ရည်လျားစွာ ဟောလိုက်လေတော့၏။

“မှန်လိုက်တာ ပိတ်ဖြူကြီးရယ်” ဟု မစ္စတာကောက်တွဲက ချီးမွမ်းလိုက်ရာ လီဖောင်းက...

“ပိတ်ဖြူကြီးလို့ မခေါ်ရဘူး၊ ဖိုးသုတော်ကြီးလို့ ခေါ်ရတယ် မစ္စတာကောက်တွဲရဲ့” ဟု ဝင်၍ ပြောရလေ၏။ ထိုအခါကျမှပင် မစ္စတာကောက်တွဲသည်...

“ဆော်လီး... ဆော်လီး ဖိုးသုတော်ကြီးရယ်၊ မှန်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျုပ် ဗွဲတဲ့ ခုနှစ်တွေလဲ မှန်ပါတယ်၊ ကျုပ်ထောင်ကျတဲ့နှစ်တွေလဲ မှန်ပါတယ်၊ အခုလာမယ့် တနင်္ဂနွေနေ့မှာ မိုးကုတ်က မိန်းမတစ်ယောက်နဲ့ ကျုပ်နဲ့ လက်ထပ်မယ်၊ လက်ထပ်ပြီးရင် နေဖို့လဲ မှော်ဘီဘက်မှာ ခြံကလေးတစ်ခြံ ဝယ်ပြီး အိမ်ကလေး တစ်လုံး ဆောက်ပြီးပါပြီ၊ ဖိုးသုတော်ကြီး ပြောသလိုပဲ ကျုပ်ဟာ ယုန်ကလေးလို နေပါတော့မယ်၊ အဲဒါကြောင့် ဖိုးသုတော်ကြီးကို ငွေငါးရာ တန်တော့ပါတယ်၊ အခု ကျုပ် ဒီကို လာတာကလဲ ဘွန်ဖောင်းကို မင်္ဂလာဆောင် ဖိတ်စာ ပေးမလို့ပါပဲ၊ ဖိုးသုတော်ကြီးကော ဟောဒီက မိတ်ဆွေပါ ကျုပ်ရဲ့မင်္ဂလာဆောင်ကို လာခဲ့ကြပါ” ဟု ပြောဆိုကာ

မစ္စတာကောက်တွဲသည် ၎င်း၏သားရေ အိတ်အတွင်းမှ အနီရောင် ဖိတ်စာသုံးခုကို ထုတ်၍ ကျွန်ုပ်တို့အား ပေးလေတော့၏။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်နှင့် ဖိုးသူတော်ကြီးသည် လီဖောင်းနှင့် မစ္စတာကောက်တွဲအား နှုတ်ဆက်ကာ ပြန်ကြလေတော့၏။

လမ်းတွင် ဖိုးသူတော်ကြီးက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ ဝင် သဖြင့် ကျွန်ုပ်က...

“သုံးနာရီတောင် ထိုးနေပြီ... ဖိုးသူတော်ကြီး၊ လက်ဖက် ရည်သောက်လို့ ဖြစ်ပါ့မလား” ဟု သတိပေးရာ ဖိုးသူတော်ကြီးက

“ကျုပ် မသောက်ပါဘူး... ကိုယ့်လူကို တိုက်ချင်လို့ပါ” ဟု ပြောဆို၍ ကျွန်ုပ်အား လက်ဖက်ရည် တိုက်လေ၏။ ထို့နောက်

“ကိုယ့်လူလည်း တဝက်ဆိုင်ပါတယ်” ဟု ဆိုကာ မစ္စတာ ကောက်တွဲထံမှ ရရှိခဲ့သော ငွေငါးရာအနက်မှ ငွေနှစ်ရာငါးဆယ်ကို

ကျွန်ုပ်အား ပေးလေတော့၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က...

“မလိုချင်ပါဘူးဗျာ... ကျုပ်လိုချင်တာက စောစောက ဖိုးသူတော်ကြီး မစ္စတာကောက်တွဲကို ဟောခဲ့တဲ့ တရုတ်ဗေဒင်

နည်းရယ်၊ ပြီးတော့ ဝေဒမောင်မောင်အကြောင်း အသေးစိတ်ရယ်ပဲ လိုချင်ပါတယ်” ဟု ပြောရာ ဖိုးသူတော်ကြီးက...

“ကိုယ့်လူက လူပါးပဲ... တရုတ်ဗေဒင်ကို ကျုပ်က ဒါ လောက် မကျွမ်းပါဘူး... အင်းစိန် ဆန်စက်မှာ ထမင်းချက်

လုပ်နေတဲ့ တရုတ်ကြီးက ပိုပြီးကျွမ်းပါတယ်... သူ့ဆီမှာ သင်ပါ” ဟု

ပြောဆိုကာ ကျွန်ုပ်အား ထိုတရုတ်ကြီးထံသို့ ခေါ်သွားပြီးလျှင် မိတ်ဆက်ပေးလေ၏။ ထိုတရုတ် ထမင်းချက်ကြီး၏ အမည်မှာ ဦးဂွမ်

တီ ဟူ၍ ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ် တတ်ချင်လှသော တရုတ်ဗေဒင်ကိုလည်း စိတ်ရှည်လက်ရှည်ပင် သင်ပြပေးခဲ့လေ၏။ အခြားသော ပညာရပ်များ ကိုလည်း ကျွန်ုပ်အား ဦးဂွမ်တီက သင်ပေးခဲ့လေ၏။ မှတ်ချက်။ ၊ တရုတ်လူမျိုးတို့တွင် လွန်စွာ စိတ်ဝင်စားဖွယ်

ကောင်းသော ဗေဒင်ဟောနည်းတစ်နည်း ရှိလေ သည်။ ထိုဟောနည်းမှာ လူတို့၏မွေးဖွားရာ ခုနှစ်၊

လ၊ ရက်၊ နာရီတို့အား မျောက်နှစ် ဖြစ်သည်၊ ကျား နှစ် ဖြစ်သည်၊ ယုန်နှစ် ဖြစ်သည် ဟူ၍ တိရစ္ဆာန်

တို့အမည်နှင့် သတ်မှတ်၍ လည်းကောင်း၊ ရေဓာတ်၊ မီးဓာတ်၊ မြေဓာတ်၊ သတ္တုဓာတ်၊ သစ်သားဓာတ်

ဟူ၍ ဓာတ်ကြီးငါးပါး ဖွဲ့သည့်၍ လည်းကောင်း ဟောပြောခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။ လွန်စွာစိတ်ဝင်စား

ဖွယ်ရာ ကောင်းသကဲ့သို့ လွန်စွာမှလည်း မှန်ကန်လှ ပေသည်။

စာရေးသူ

ထို့နောက်တွင်ကား ကျွန်ုပ်နှင့် ဖိုးသူတော်ကြီးသည် လွန်စွာ ရင်းနှီးခင်မင်ခြင်းအဖြစ်သို့ ရောက်ရှိသွားသဖြင့် ကျွန်ုပ်ထံသို့

မကြာခဏ ဆိုသလို ဖိုးသူတော်ကြီးသည် ရောက်ရှိလာတတ်လေ၏။ ထိုသို့ ရောက်ရှိလာသည့် အခါတိုင်း၌လည်း ကျွန်ုပ်သည်

ဖိုးသူတော်ကြီးအား နားပူနားဆာ လုပ်လေ့ရှိလေ၏။ “ဦးသူတော်ကြီးရယ်... ဝေဒမောင်မောင်အကြောင်း အ

သေးစိတ်ကို ပြောပြစမ်းပါ။ သူ့ရဲ့ ပညာရပ်တွေကို ဦးသူတော်ကြီး ရသလောက် ကျုပ်ကို သင်ပေးစမ်းပါ” ဟူ၍ ပူဆာတတ်လေ၏။

ထိုသို့ ပူဆာလွန်းမက ပူဆာသောကြောင့် တစ်နေ့တွင် ဖိုးသူတော်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်ထံသို့ ရောက်ရှိလာပြီးလျှင်...

“ဟေ့... ကိုယ့်လူ၊ ဟောဒီမှာ ကိုယ့်လူလိုချင်တဲ့ ဆရာကြီး ဝေဒမောင်မောင်ရဲ့ အတ္ထုပ္ပတ္တိမှတ်စု၊ မှတ်စုဆိုပေမယ့် အသေးစိတ်

ရေးထားတာ၊ ထူးဆန်းတဲ့ လောကီပညာရပ်တွေ အကြောင်းလည်း ပါတယ်၊ အလကားတော့ မပေးနိုင်ဘူး၊ ဒုလသရဟန်း ကိုးရက်တက်

ရင် ပေးမယ်” ဟု ဆိုလေတော့၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်လည်း ချွတ်ချင်းဆိုသလိုပင် သင်္ကန်း ပရိက္ခရာ ဝယ်၍ ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ ပြေးရလေတော့၏။ ထိုသို့ သင်္ကန်းဝတ်ရန် အသွားတွင် ကျွန်ုပ်နှင့် ဦးလေးရင်းချာသဖွယ် ခင်မင်လှသော ရွှေလိမ္မော် ဦးမောင်မောင်ဆိုသည့် တရားသမားကြီး ကလည်း ကျွန်ုပ်ကို ပါရမီ ဖြည့်သောအားဖြင့် လိုက်၍ ရဟန်းဝတ် မည်ဟု ပြောသဖြင့် ၎င်းအတွက်ပါ သင်္ကန်းဝယ်ရလေတော့၏။ ထိုသို့ သင်္ကန်းဝယ်စဉ်၌ပင် ကျွန်ုပ်၏မိတ်ဆွေ ဦးဟန်စိုးနှင့် ကျွန်ုပ်၏ သူငယ်ချင်းတစ်ဦးကလည်း သူတို့ပါ ရဟန်းဝတ်မည်ဟု ဆိုသဖြင့် ၎င်းတို့အတွက်ပါ စီစဉ်ရပြန်လေ၏။

ထိုသို့ စီစဉ်နေစဉ်အတွင်း ကျွန်ုပ်၏တပည့်ကလေး ‘ခက်သ ဗျာကရဏဗေဒ မောင်ကျော်စိုးဟန်’ ကပါ ရဟန်းဝတ်ချင် သည်ဟု ဆိုပြန်သဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် ရဟန်းငါးပါးအတွက် တက်သုတ်ရိုက်၍ စီစဉ်ရလေတော့၏။ ထိုသို့ စီစဉ်နေစဉ် ကျွန်ုပ်တို့ ငါးယောက်စလုံးနှင့် ရင်းနှီးသော ဝေါသန်းရီဆိုသည့် အဖော်ကြီး ရောက်ရှိလာပြီးလျှင် ရဟန်းငါးပါးစလုံးအတွက် ၎င်းက တာဝန်ယူကြောင်း ပြောဆိုကာ စီစဉ်ပေးလေတော့၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် မှော်ဘီမြို့ ပေါ်တော်မူ ဆရာ တော်ထံတွင် ရဟန်းပြုကြလေတော့၏။ ကိုးရက်လုံးလုံး မေတ္တာ ကမ္မဋ္ဌာန်း စီးဖြန်းကြလေ၏။

ကျွန်ုပ်မှာမူ ကမ္မဋ္ဌာန်း စီးဖြန်းခွင့် မရဘဲ မှော်ဘီမြို့မှ ဒကာ ဒကာမများက လာရောက်၍ ဗေဒင်မေးနေကြသဖြင့် ဗေဒင်ချည်း ဟော၍နေရလေတော့၏။ ကိုးရက်ပြည့်မြောက်သောနေ့၌ လူထွက် ၍ အိမ်သို့ ပြန်ခဲ့ကြလေ၏။

အိမ်သို့ ရောက်ပြီး များမကြာမီ၌ပင် တံခါးဝမှ အသံ တစ်သံကို ကြားရလေတော့၏။

“နောင်...ဝေ...ဝေ...ဝေ...ဝေ”

“အလို ဖိုးသူတော်ကြီးပါလား၊ ကျုပ်လည်း အခုပဲ ပြန် ရောက်တယ်” ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာ ဖိုးသူတော်ကြီးက...

“သိပါတယ်၊ သိလို့လည်း လာခဲ့တာပေါ့၊ ရော့ ဟောဒီမှာ ဆရာကြီး ဝေဒမောင်မောင်ရဲ့ အတ္ထုပတ္တိနဲ့ စွန့်စားခန်းတွေ၊ ကျုပ်သွားမယ်” ဟု ပြောလေ၏။

“ဘယ်ကို သွားမှာလဲ၊ တွေ့ခွင့်ရင် ဘယ်ကို ဆက်သွယ်ရ မှာလဲ၊ လိပ်စာလေးဘာလေး ပေးခဲ့ပါဦး ဖိုးသူတော်ကြီးရဲ့”

ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောရာ ဖိုးသူတော်ကြီးက...

“ငါ့လူကို လိပ်စာမမေးနဲ့လေ၊ လမ်းဆုံးရင် ရွာတွေ့လိမ့်မ ပေါ့” ဟု ပြောဆိုကာ ထွက်သွားလေတော့၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ဝေဒ မောင်မောင်နှင့် ပတ်သက်သော မှတ်စုကြီးကို ရသဖြင့် ဝမ်းသာလုံးဆို ၍နေရာ ဖိုးသူတော်ကြီး ထွက်သွားသည်ကို ဂရုစိုက်နိုင်ခြင်း မရှိခဲ့ပါ။

သို့ရာတွင် ထိုနေ့ညနေကမူ တရုတ်တန်းသို့ သွားရောက်၍ လီဖောင်းအား ရှာဖွေခဲ့လေ၏။ သို့ရာတွင် လီဖောင်းမှာ စင်္ကာပူသို့ အပြီးပြန်သွားသည်မှာ ငါးနှစ်ပင် ရှိခဲ့ပြီဟု သိရလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဝေဒမောင်မောင်၏ အတ္ထုပတ္တိ မှတ်စုစာ အုပ်ကြီးကို ကြည့်၍ ‘ဖိုးသူတော်ကြီးနဲ့ သိခဲ့ပြီး ကိုးနှစ်ကြာမှ ရ တော့တာပဲ’ ဟု ရေရွတ်မိလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်သည် ရေမိုးချိုး၍ ညစာကို စားသောက်ပြီးနောက် ဆေးလိပ် မီးခြစ် စသည်များကို အနီး၌ အဆင်သင့် ယူထားကာ မှတ်စုစာအုပ်ကြီးကို စတင်၍ ဖတ်ရှုလေတော့၏။

စာအုပ်တို့ လှန်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အတွင်းမှ စာရွက်ခေါက်ကလေးတစ်ခု ထွက်ကျလာလေတော့၏။ ထိုစာရွက် ခေါက်ကလေးကို ဖွင့်၍ဖတ်ကြည့်ရာ အောက်ပါစာကို တွေ့ရလေ တော့၏။

တိုယ့်လူ...

မှတ်စုကို ဖတ်ပြီး ဝတ္ထုပြန်ရေးချင် ရေးနိုင်ပါတယ်။ အထဲမှာ ပါတဲ့ ပညာရပ်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ကိစ္စတွေကိုတော့ အတတ်နိုင်ဆုံး ဖုံးဖုံးဖိဖိ လုပ်ပါ။ ပညာဆိုတာ စိတ်ကောင်း စေတနာကောင်း ရှိတဲ့လူ လက်ထဲကို ရောက်သွားရင် လောကကို အကျိုးပြုနိုင်ပေမယ့် စိတ်ကောင်း စေတနာကောင်း မရှိတဲ့လူ လက်ထဲကို ရောက်သွား ရင်တော့ အဲဒီပညာဟာ လောကကို အကျိုးမဲ့စေလိမ့်မယ်။

ဖိုးသူတော်

ကျွန်ုပ်လည်း ထိုစာကို ဖတ်ပြီးနောက် သိမ်းဆည်း၍ ထားလိုက်လေတော့၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်သည် ဖိုးသူတော်ကြီး ရေးထားသော ဝေဒမောင်မောင် အတ္ထုပ္ပတ္တိ စာအုပ်ထူကြီးကို စတင်၍ ဖတ်လေတော့၏။

ဖိုးသူတော်ကြီးသည် လွန်စွာ စာရေးကောင်းသူ ဖြစ်ကြောင်း ၎င်း၏မှတ်စုကို ဖတ်ကြည့်သည့်အခါကျမှပင် သိရလေတော့၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုမှတ်စုကြီးကို စိမ်ပြေနပြေ ဖတ်ရှုခဲ့လေ၏။ ဖိုးသူတော်ကြီးသည် ဝတ္ထုရေးဆရာ တစ်ဦးကဲ့သို့ ဖြူပုံကွက်များ၊ ဖော်ကွက်များဖြင့် ရေးသားထားလေရာ လက်က မချချင် အောင်ပင် ရှိလေတော့၏။ ထို့ကြောင့် ဖော်ပြရန် မသင့်သော ပညာရပ်အချို့ကို ဖယ်ထုတ်ခြင်းမှတစ်ပါး မှတ်စုကြီးကို တစ်လုံး တစ်ပါဒမျှ ပြင်ဆင်ခြင်း မရှိဘဲ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေရန် စီစဉ်ရလေတော့၏။ ထိုသို့ စီစဉ်နေစဉ်တွင် ဝေဒမဂ္ဂဇင်း အယ်ဒီတာအဖွဲ့မှ ပုဂ္ဂိုလ်များ ရောက်ရှိလာကာ 'ဆရာမင်းသိင်္ခရေ စာမူလေး လုပ်ပါဦးဗျာ' ဟု ဆိုသဖြင့် ထိုမှတ်စုစာအုပ်ကြီးကိုပင် ၎င်းတို့အား ထိုး၍ပေးလိုက်လေတော့၏။

ထိုအခါ အယ်ဒီတာတစ်ဦးက...

“ဘာအကြောင်းတွေလဲ” ဟု မေးလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည်

၎င်း၏အမေးကို ပြန်၍မဖြေဘဲ စာရွက်တစ်ရွက်ကို ဆွဲယူ၍ မှတ်စုစာအုပ်ကြီးတွင် ပါဝင်သော အကြောင်းအရာ၏ အကျဉ်းချုပ်ကို အောက်ပါအတိုင်း ရေးလိုက်လေတော့၏။

တစ်ခါက ဗေဒင်ဟောပြောခြင်းအလုပ်၌ တစ်ဖက်ကမ်းခတ် တတ်မြောက်ကျွမ်းကျင်သော လူတစ်ဦး ရှိခဲ့ဖူးပေသည်။

၎င်း၏အမည်မှာ 'ဝေဒမောင်မောင်' ဟူ၍ ဖြစ်၏။ သူသည် ပညာကို ရေငတ်သူပမာ ရှာဖွေခဲ့၏။ ပညာရရှိရေးအတွက် အသက်တိုင်အောင် စွန့်စားခဲ့၏။

ထို့ကြောင့်လည်း လူကုဋေကုဋာတွင် တစ်ယောက်ပင် တတ်ကျွမ်းခြင်း မရှိနိုင်သော ပညာထူးကို ရရှိခဲ့၏။ ထိုသို့ ရရှိခဲ့ပြီးနောက် ထိုပညာကို မေ့မစ်ရန် ကြိုးစားပြန်၏။

ရှာဖွေသင်ယူခြင်း၊ မေ့မစ်ခြင်း အလုပ်နှစ်မျိုးနှင့်ပင် ၎င်း၏ လူ့ဘဝသက်တမ်းသည် ကုန်လွန်သွားလေတော့၏။ ထိုအလုပ်နှစ်မျိုးကို လုပ်နေစဉ်၌...

- သူသည်... ရက်စက်ခဲ့ရ၏။
- သူသည်... ညှာတာခဲ့ရ၏။
- သူသည်... ရှုံးနိမ့်ခဲ့ရ၏။
- သူသည်... အောင်ပွဲခံခဲ့ရ၏။
- သူသည်... ကြေကွဲခဲ့ရ၏။
- သူသည်... ဆွတ်ယုံ ကြည်နူးခဲ့ရ၏။
- သူသည်... အပတ်တကုတ် ကြိုးစားသင်ယူခဲ့ရ၏။
- ထို့နောက် အပတ်တကုတ် ကြိုးစားမေ့ပျောက်ခဲ့ရ၏။
- ဤသည်ပင် 'ဝေဒမောင်မောင်' ဖြစ်ပေတော့သတည်း။

... အားလူ ...

တစ်နေ့သ၌ တရုတ်ဘိန်းစားတစ်ယောက်သည် ပုလိပ်၏ မသင်္ကာခြင်း ခံရသဖြင့် ဂါတ်တဲသို့ ရောက်ရှိလာလေ၏။ ၎င်း တရုတ်ဘိန်းစား ပါးစပ်အတွင်းရှိ သုံးဆယ့်နှစ်ချောင်းသော သွား တို့ကို ရွှေကွပ်ထားသည်ဖြစ်ရာ နဂိုကပင် ပြောင်ချော်ချော် ရှိလှသော ၎င်း၏မျက်နှာသည် တလက်လက် တပြောင်ပြောင် နိုင်လှသော ရွှေသွားတို့ကြောင့် ပို၍ပင် စပ်ဖြူဖြူ ပြောင်ချော်ချော် ဖြစ်၍နေလေ တော့၏။

လူဆိုးထိန်းတစ်ဦးသည် ၎င်းတရုတ်ဘိန်းစားအား လက် ထိတ်ခတ်၍ ဂါတ်သို့ ခေါ်လာပြီးလျှင် ဂါတ်စာရေး၏ စားပွဲရှေ့သို့ ခေါ်၍လာလေ၏။ ဂါတ်စာရေးသည် တရုတ်ဘိန်းစားကို ကြည့်ပြီး လျှင် မျက်နှာကြော တင်းတင်းဖြင့်...

“ဟေ့ကောင် ဘာမူလဲ” ဟု မေးလိုက်လေ၏။
“ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး လုပ်စမ်းပါ စာရေးကြီးရယ်၊ ဂါတ်ကို ရောက်လာတာနဲ့ အားလုံးကို သူခိုးကြမ်းပိုးချည်း ထင်နေတာကိုး၊ ဘာမူလဲဆိုတာ ကျုပ်က မေးရမှာဗျ... ကျုပ်ဟာကျုပ် သစ်ပင်

အောက်မှာ အိပ်နေတာကို လက်ထိပ်ခတ်ပြီး ခေါ်လာတာ၊ ဘာကိစ္စနဲ့ ဖမ်းတာလဲလို့ ကျုပ်က မေးတော့လဲ ဂါတ်ရောက်မှ သိမယ်လို့ ပြောပြီး ခေါ်လာတာ၊ ကဲ... ဆိုစမ်းပါဦး စာရေးကြီးရယ်၊ ဘာမူနဲ့ ဖမ်းလာတာလဲ” ဟု တရုတ်ဘိန်းစားက မေးလေ၏။

“သစ်ပင်အောက်မှာ အိပ်လို့ ဖမ်းတာကွာ” ဟု ဂါတ်စာ ရေးက ပြောလေ၏။

“သစ်ပင်အောက်မှာ အိပ်တာကို ဘာပုဒ်မနဲ့ ဖမ်းတာလဲ စာရေးကြီးရယ်” ဟု တရုတ်ဘိန်းစားက ပြန်မေးလေ၏။

“မှောင်ရိပ်ခိုမှုနဲ့ ဖမ်းတာကွာ” ဟု စာရေးကြီးက ပြောလိုက် ရာ တရုတ်ဘိန်းစားသည် ၎င်း၏ရွှေသွားများကို ဖြစ်၍ တဟားဟား ရယ်မောကာ...

“ရယ်ဖို့ ကောင်းလိုက်တာဗျာ၊ နေ့ခင်းကြောင်တောင်ကြီး အိပ်နေတာကို မှောင်ရိပ်ခိုမှုနဲ့ စွဲရသလားဗျာ၊ စာရေးကြီးရယ်... တဆိတ်လောက် သဘာဝကျတဲ့ ပုဒ်မလေး ပြောင်းပေးစမ်းပါဗျာ၊ ခုတော့ဗျာ ခင်ဗျားတို့ ဥစ္စာက လူကြားရင် ရယ်စရာကြီး၊ ဟား... ဟား... ဟား...” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“ဟေ့ကောင်... မသင်္ကာမှုနဲ့ ဖမ်းတယ်ကွာ” ဟု ဂါတ် စာရေးက ပြန်၍ပြောလိုက်လျှင် တရုတ်ဘိန်းစားသည် ရွှေသွား များကို တဝင်းဝင်း အရောင်ထစေလျက်...

“အဲဒီလို လုပ်စမ်းပါဗျာ၊ မသင်္ကာမှုဆိုတော့ သဘာဝ ကျတာပေါ့ဗျာ၊ မသင်္ကာဘူးဆိုတာ ဘယ်လိုပဲပြင်းပြင်း ‘မသင်္ကာ ဘူး’လို့ တစ်လုံးပြောလိုက်တာနဲ့ အချုပ်ထဲ ထည့်ဖို့ ပြည့်စုံသွားတာ ပေါ့၊ ကဲ... ထဲ ငါ့ကိုယ်တော်မြတ် ကြွလှမ်းတော်မူမယ်၊ ဘောင်စ မုတ်က အချုပ်ခန်း ဖွင့်စမ်း မောင်မင်းတို့ မောင်မင်းတို့” ဟု ဇာတ်ဟန်ပါပါနှင့် ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဂါတ်စာရေးသည် အချုပ်ခန်းသော့တွဲကို ပုလိပ်ထဲသို့ ပစ်ပေးလိုက်လျှင် ပုလိပ်လည်း

သော့တွဲကို ကမ်းယူပြီးနောက် တရုတ်ဘိန်းစားကို “လာခဲ့ ရွှေသွား” ဟု ခေါ်ကာ ဆောင့်ဆွဲ၍ အချုပ်ခန်းဆီသို့ ခေါ်သွားပြီးလျှင် အချုပ်ခန်းတံခါးကို ‘လျောင်း’ခနဲ ဖွင့်၍ တရုတ်ဘိန်းစားအား အချုပ်ခန်းအတွင်းသို့ ဆောင့်၍ တွန်းသွင်းလိုက်ကာ ‘ဂျိုင်း’ခနဲ တံခါးကို ပိတ်လိုက်လေတော့၏။

တရုတ်ဘိန်းစားသည် အချုပ်ခန်း အတွင်းသို့ ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အင်္ဂလိပ် ဘာသာဖြင့် ဆိုလိုက်သော အောက်ပါ သီချင်းကို ကြားရလေတော့၏။

“Stone walls do not a prison make, Nor iron bars a cage, Minds innocent and quiet take, That for an hermitage.”

တရုတ်ဘိန်းစားသည် အသံလာရာဆီသို့ လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်ရာ ဝဝဖိုင်ဖိုင် ဖိုးသူတော်ကြီးတစ်ဦးသည် အချုပ်ခန်းနံရံကို မှီလျက် သီဆိုနေကြောင်း တွေ့ရလေတော့၏။

ထိုအခါ တရုတ်ဘိန်းစားက... “တယ်ကောင်းတဲ့သီချင်းပါလား၊ မြန်မာလိုလေးဘာလေး လုပ်ခမ်းပါဦး” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ဖိုးသူတော်ကြီးလည်း မဆိုင်းမတွပင် အထက်ပါ အင်္ဂလိပ် သီချင်းအား မြန်မာသီချင်းဖြစ်အောင် ဆိုတော့၏။

“ကျောက်နံရံများရယ်... ထောင်မဟုတ်ပါတယ်၊ သံတိုင်များရယ်... အချုပ်ခန်း မဟုတ်ပါတယ်၊ စိတ်ကသာ အပြစ်မဲ့ပြီး မလှုပ်ရှားဘဲ ငြိမ်သက်နေရင် တကယ်... ဖိုးသူတော် တစ်ယောက် အမှန်တကယ် ဖြစ်မယ်...”

ဖိုးသူတော်ကြီးသည် အထက်ပါအတိုင်း သီဆိုပြီးနောက် တရုတ်ဘိန်းစားကို လှမ်း၍ ကြည့်တာ...

“အဟမ်း... ငါးသန်းနှစ်ကုဋေ နတ်မိဖုရား စတဲ့ မြတ်သိကြားပလေ... ဝေါဟာရ ယခုအထိ ထုတ်ဆိုရမှာဖြင့် အင်း...”

ကျုပ်ကတော့ သုဂတိပုဂ္ဂိုလ် ဖိုးသူတော် ဖြစ်တော့သကိုး” ဟု ဇာတ်သံပါပါ ပြောလိုက်ရာ တရုတ်ဘိန်းစားကလည်း အားကျမခံ... “အပေါင်း ဒေဝရံအစုံနဲ့ ရုကာဆ၍... သုဓမ္မာတာဇရပ်...

ဝင်္ဇီရာ ဝိမာန်မှာ၊ ကိုင်း ဖိုးသူတော်ကြီးရေ နတ်ညီလာခံ စကြာစို့လား၊ အဂ္ဂိခေါ် မီးတဖွားဖွား၊ စိန်စိတ် ပြောင်းတကားကားနဲ့ လူဖြစ်ကျိုး တကယ်နပ်ပါရဲ့၊ လူထဲကနတ် မနောဝစီ မယုတ် မတိမ်းပါးတဲ့ ကျုပ်ကတော့ တရုတ်ဘိန်းစားကိုးဗျ” ဟု တရုတ်သံဝဲဝဲနှင့် ပြန်၍ ပြောလိုက်ရာ ဖိုးသူတော်ကြီးသည် လွန်စွာ သဘောကျ၍ တဟားဟား ရယ်မောပြီးလျှင် သူ၏ ငွေရောင် ကြေးစည်ကြီးကို ထုလိုက်လေတော့၏။

“နောင်... ဝေ... ဝေ... ဝေ... ဝေ...”
တရုတ်ဘိန်းစားသည် ဖိုးသူတော်ကြီးအနီးသို့ သွားရောက်၍ ထိုင်ပြီးလျှင်... “မဟုတ်မှလွဲရော... မသင်္ကာမူနဲ့ တူတယ်” ဟု ပြောလိုက်ရာ ဖိုးသူတော်ကြီးက...

“အလို့... ပညာရှိ မှန်ပါဗျာ၊ ကျုပ်ကို ပုလိပ်က မသင်္ကာဘူးဆိုပြီး ဒီကို ခေါ်လာတာပဲ၊ မေးကြည့်တော့လဲ ဘာကို မသင်္ကာတာမှန်းလဲ မသိဘူး၊ ဟဲဟဲ ခုလို ပျော်ရွှင်တတ်တဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ဦး တိုးလာတာကိုတော့ ဝမ်းသာပါရဲ့၊ ကျုပ်နာမည်လဲ မှတ်ထားဦးပေါ့၊ ဖိုးသူတော်ကြီး ဦးမေယောတဲ့၊ နာမည်ရင်းက ဦးအောင်ကြီးလို့ ခေါ်တယ်၊ မိတ်ဆွေရဲ့ နာမည်လဲ သိပါရစေ” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“ကျုပ်နာမည် ဘွန်ဟောင်းလို့ ခေါ်တယ်၊ အလုပ်အကိုင်ကတော့ တွေ့ကရာ အစုံလုပ်တယ် ဆိုပါတော့ဗျာ” ဟု တရုတ်ဘိန်းစားက ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ဖိုးသူတော် ဦးအောင်ကြီးက... “ရှေးအခါက ဆင်ရယ်၊ မျောက်ရယ်၊ ခါရယ် သတ္တဝါ

သုံးဦးဟာ အဆွေခင်ပွန်း ဖြစ်ကြတယ်။ အဲဒီလို အဆွေခင်ပွန်း ဖြစ်တဲ့အခါမှာ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ဂါရဝထားပြီး ပေါင်းသင်းဆက်ဆံဖို့ တစ်ဦးစီရဲ့ အသက်ကို မေးမြန်းကြတဲ့အခါမှာ ခါသတ္တဝါလေးဟာ အသက်အကြီးဆုံး ဖြစ်တာကို သိကြရလို့ ကျန်တဲ့ မိတ်ဆွေ နှစ်ဦး ဖြစ်တဲ့ ဆင်နဲ့မျောက်က အရိုအသေပေးပြီး ပေါင်းသင်းဆက်ဆံကြ တဲ့ ရှေးထုံး ရှိတယ်ဗျ။ အခုလဲ ကိုဘွန်ဟောင်းနဲ့ ကျုပ်နဲ့ ဘယ်သူက အသက်ကြီးသလဲ၊ ကြီးတဲ့လူကို ဂါရဝထားဖို့ သက်တမ်း စစ်ကြရ အောင်ဗျာ” ဟု ပြောလေ၏။

“ကောင်းပါတယ် ဖိုးသူတော်ကြီး။ အသက်ကြီးတဲ့လူကို ငယ်တဲ့လူက ရိုသေကိုင်းရွိုင်းရမှာပေါ့ဗျာ။ အဲဒီတော့ ဖိုးသူတော်ကြီး အသက်ကို ပြောပါဦး” ဟု ဘွန်ဟောင်းက ဆိုလေ၏။

“ကျုပ်ရဲ့မိခင်က ကျုပ်ကို မွေးပြီးပြီးချင်း ဆုံးသွားတဲ့ အတွက် မွေးသတ္တရာရစ်ကိုတော့ အတိအကျ မသိဘူးဗျ။ ဝမ်းဆွဲ သည်ကြီး ပြောပြတာကိုတော့ ကျုပ် မှတ်မိပါတယ်။ ဘိုးတော်ဘုရား နန်းတက်တဲ့နေ့မှာ မွေးတယ်လို့ ဆိုတာပဲ” ဟု ဖိုးသူတော်ကြီးက ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဘွန်ဟောင်းက...

“ဪ... ဒီလိုလား။ ဖိုးသူတော်ကြီးနဲ့ ကျုပ်နဲ့ မွေးသတ္တ ရာရစ်ချင်း သိပ်မကွာဘဲကိုး။ ကျုပ်ရဲ့အဖေက ပန်းတိမ်ဆရာကြီးဗျ။ စောစောက ဖိုးသူတော်ကြီး ပြောတဲ့ ဘိုးတော်ဘုရား နန်းတက်တဲ့ အခါမှာ ဆောင်းဖို့ ရွှေမကိုင့်တစ်ခု ကျုပ်အဖေဆီမှာ လာအပ် တယ်ဗျ။ နန်းတက်ပွဲဟာ (၇)ရက်ထဲ လိုတော့တဲ့အတွက် အမြန်ဆုံး လုပ်ပေးရမယ်လို့ လာအပ်တဲ့ မင်းချင်းတွေက မှာသွားလေတော့ ကျုပ်အဖေ ပန်းတိမ်ဆရာကြီးဟာလဲ (၇)ရက်နဲ့ အပြီးလုပ်ရတာ ပေါ့ဗျာ။ ကျုပ်က အဲဒီရွှေမကိုင့် လာအပ်တဲ့နေ့မှာ မွေးတာဗျ။ ကျုပ် မွေးပြီး (၇)ရက် ကြာတဲ့အခါကျမှ ဘိုးတော်ဘုရား နန်းတက်တာဆို တော့ ဘိုးသူတော်ကြီးထက် ကျုပ်က (၇)ရက် စောမွေးတာပေါ့ဗျာ။

ကျုပ်လဲ ကြာသပတေးသား ဘွန်ဟောင်းပါပဲ။ ဖိုးသူတော်ကြီးလဲ ကြာသပတေးသား ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်” ဟု ဘွန်ဟောင်းက ပြောလိုက်ရာ ဖိုးသူတော်ကြီး ဦးမေယောက...

“မင်း တော်တော်လည်တဲ့ အကောင်” ဟု ပြောဆိုကာ ကြေးစည်ကို ထုလိုက်လေတော့၏။

“နောင်... ဝေ... ဝေ... ဝေ... ဝေ...” ထိုအခါ ဂါတ်စာရေးသည် အချုပ်ခန်းဆီသို့ လျှောက်လာ ပြီးလျှင်...

“အချုပ်ခန်းထဲက တနောင်နောင် တဝေဝေနဲ့ ဘယ်လို ဖြစ်နေကြတာတုန်း” ဟု အော်လိုက်လေတော့၏။

ဖိုးသူတော်ကြီးနှင့် ဘွန်ဟောင်းသည် ဂါတ်စာရေး လာ ရောက် အော်သည်ကို အသိအမှတ် မပြုဘဲ မိမိတို့ ပြောဆိုချင် သည်ကို ပြောဆို၍ ရယ်မောချင်သည်ကို လွတ်လွတ်လပ်လပ်ကြီး ရယ်မော၍ နေလေတော့၏။ ထို့နောက် ဖိုးသူတော်ကြီးက...

“ဟေ့တောင် ဘွန်ဟောင်း။ ပြီးခဲ့တဲ့ လပြည့်နေ့က အလျှံခံ ထွက်ရင်း မျက်စိလည်နေလိုက်တာ၊ လမ်းကို တော်တော်နဲ့ ရှာလို့ မတွေ့ဘူး” ဟု ပြောလိုက်ရာ ဘွန်ဟောင်းက...

“ဖိုးသူတော်ဆိုတာ မျက်စိလည်လေ ဆန်ရလေပဲဗျ” ဟု ပြန်၍ပြောလိုက်လေ၏။

“အေးပါ... ငါလဲ ဆန်ရတဲ့အကြောင်း ပြောမလို့ပါကွ။ အဲဒီနေ့ကလေ ငါ မျက်စိလည်နေလိုက်တာ အိမ်တွေကလဲ ထွက် ထွက်ပြီး ဆန်တွေ လောင်းကြတယ်ဟေ့၊ တော်တော်ကို ရပါတယ် ကွာ။ ရွာကြီးကလဲ ဝိုင်းဝိုင်းကြီးဆိုတော့ ငါလဲ တစ်ရွာလုံး ပတ်ပြီး အလျှံခံတာဟေ့... သယ်တောင် မသယ်နိုင်တော့ဘူးကွာ။ လှည်း တွေ ဘာတွေ ငှားရသေးတယ်ကွ။ အေး... တစ်ခုပြောရဦးမယ်ကွ။ ငါ အလျှံခံပြီးတဲ့အိမ်ကို နောက်ထပ် မှားပြီး အလျှံမခံမိအောင်

သူတို့အိမ်ရှေ့မှာ ရှိတဲ့ စဉ်အိုးကို ထုံးနဲ့ ဝကွင်းပြီး မှတ်ထားတယ်ကွ။
 ရွာသားတွေက ဘာလုပ်တာလဲလို့ ငါ့ကို မေးကြတယ်။ အဲဒီတော့
 ငါက ဘီလူးမစားရအောင် ဝကွင်း ထားတာပါလို့ ပြန်ပြီး ပြီးရတာ
 ပေါ့ကွာ။ ဒါနဲ့ ငါ့စကားကို ဆက်ပြီးပြောရဦးမယ်။ ဆန်တွေက မသယ်
 နိုင်လို့ လှည်းတွေနဲ့ သယ်ရတယ်ကွာ။ လှည်းသမားတွေကိုလဲ လမ်း
 သိတဲ့အကောင် ရွေးပြီးခေါ်ရတာပေါ့ကွာ။ ဇရပ်လဲ ရောက်ကော
 ဆန်တွေကို ငါ နို့ဆီဘူးနဲ့ ခြင်ကြည့်တယ်ကွ။ စုစုပေါင်း နို့ဆီဘူး
 တစ်သောင်း တစ်ထောင် တစ်ရာ တစ်ဆယ့်တစ်လုံး ရတယ်ကွ။
 အဲဒီမှာ ငါသိချင်တာက အိမ်တိုင်း အိမ်တိုင်းက ငါ့ကို ဆန်လောင်း
 တာ အပိုအလို့ မရှိဘူးကွ။ အညီအမျှ လောင်းလိုက်တယ်ဆိုတာ
 ငါမှတ်မိတယ်။ အဲဒါ ငါ့ကို ဆန်လောင်းတဲ့အိမ်က ဘယ်နှစ်အိမ်လဲ၊
 တစ်အိမ်တစ်အိမ်ကို နို့ဆီဘူး ဘယ်နှစ်ဘူးစီ လောင်းလိုက်သလဲ
 ဆိုတာ ငါသိချင်တယ်။ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ တစ်အိမ်ကို နို့ဆီဘူး၊
 တစ်လုံးကျနဲ့ အိမ်ခြေပေါင်း တစ်သောင်းတစ်ထောင်တစ်ရာတစ်
 ဆယ်နဲ့တစ်အိမ်ဆိုတဲ့ အဖြေမျိုးတော့ မပေးနဲ့ကွ။ အဲဒီအဖြေတော့
 မဟုတ်ဘူး။ ငါ ကောင်းကောင်း မှတ်မိတယ်။ နောက်ပြီးတော့ တစ်
 အိမ်ချင်း လောင်းလိုက်တဲ့ ဆန်နို့ဆီဘူး အရေအတွက်ဟာ နည်း
 နည်းနေနော့ မဟုတ်ဘူးကွ။ အဲဒီတစ်အိမ်ချင်း လောင်းလိုက်တဲ့
 ဆန်နို့ဆီဘူး အရေအတွက်ဟာ အိမ်ခြေပေါင်း အရေအတွက်ထက်
 နည်းမယ်ဆိုတာလဲ ငါမှတ်မိပါတယ်။ အဲဒီတော့ကွာ။ ငါသိချင်တာက
 အဲဒီရွာဝိုင်းကြီးမှာ အိမ်ခြေ ဘယ်လောက်ကို ငါ အလျှခံ ဝင်ခဲ့သလဲ၊
 တစ်အိမ် တစ်အိမ်က ငါ့ကို ဆန်နို့ဆီဘူး ဘယ်နှစ်လုံး လောင်းခဲ့
 သလဲ၊ ပြေနိုင်ရင် ဖြေစမ်းပါ ဘွန်ဟောင်းရယ်” ဟု ဖိုးသူတော်ကြီးက
 ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဘွန်ဟောင်းက...

“တစ်အိမ်ချင်း လောင်းလိုက်တဲ့ ဆန်နို့ဆီဘူး အရေအတွက်ဟာ အိမ်စုစုပေါင်း အရေအတွက်ထက် နည်းရမယ်ဆိုရင်တော့

တစ်အိမ်တစ်အိမ်ကို နို့ဆီဘူး လေးဆယ့်တစ်လုံးစီ ခင်ဤားတို့
 လောင်းလိုက်တယ်။ အိမ်ခြေ စုစုပေါင်းက နှစ်ရာခုနစ်ဆယ်နဲ့ တစ်
 အိမ်မျှ။ နောက်ပြီး ခင်ဤား မသိရင် မှတ်ထားဦး။ တစ်ငါးလုံးကို
 ပြတ်အောင် စားနိုင်တဲ့ ဝကန်းဟာ လေးဆယ့်တစ်ဆိုတဲ့ ဝကန်းပဲ
 ရှိတယ်ဗျ” ဟု ပြောလိုက်လျှင် ဖိုးသူတော်ကြီးက...

“မိုင်ဘွိုင်း... ယူးအာ ဘဲရီးကလဲဗား... မင်း သိပ်တော်
 တယ် လူကလေး” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထို့နောက် ဖိုးသူတော်ကြီးသည် ၎င်း၏ ငွေရောင် ကြေး
 စည်ကို ထုလိုက်ပြန်လေတော့၏။

“နောင်... ဝေ... ဝေ... ဝေ... ဝေ”

ဘွန်ဟောင်းလည်း စီးကရက်တို့ကို မီးညှိ၍ လွန်စွာကျဉ်း
 မြောင်းသော ၎င်း၏မျက်စိကလေးကို မှေး၍ ဒိမ်ခံနေလေ၏။

ထိုအခါ ဖိုးသူတော်ကြီးက...

“နေစမ်းပါဦး ဘွန်ဟောင်းရ၊ မင်းက ဘာကိစ္စနဲ့ ဘယ်ကို
 လှည့်လည်သွားနေတာလဲ၊ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ပြောစမ်းပါ ငါ့လူရာ”
 ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“ကျုပ်က လူတစ်ယောက်ကို လိုက်ရှာနေတာဗျ။ ကျုပ်ရှာ
 နေတဲ့လူက နာမည်အမျိုးမျိုး ရှိတယ်ဗျ။ ကျုပ်သိတာက နာမည်
 တစ်မျိုးပဲ သိတယ်ဗျ။ သူ့နာမည်က ဝေဒမောင်မောင်လို့ ခေါ်တယ်။
 ဒီလူဟာ လူထူးလူဆန်းတစ်ယောက်ပဲ။ လောကီပညာရပ်တွေ အ
 တော်များများ တတ်ကျွမ်းတယ်။ အထူးသဖြင့် ဗေဒပညာဘက်မှာ
 အတော်ကို ချွန်တဲ့လူပဲ။ သူ့ကို ရှာနေရတဲ့ အကြောင်းကတော့ သူ့
 ဆီမှာ ပညာသင်ဖို့ ဆိုတာထက် သူ့သွားတဲ့ နေရာတွေကို လေ့လာ
 ပြီး လိုက်ချင်လို့ပဲ။ ဒီလူဟာ ရှေးဟောင်း လောကီပညာရပ်တွေကို
 ခြေရာခံပြီး လိုက်လံစုဆောင်းတဲ့နေရာမှာတော့ ကမ္ဘာ့အရှေ့ဖျားနဲ့
 အနောက်ဖျားကို အိမ်ဦးနဲ့ ကြမ်းပြင်လို သဘောထားတယ်ဗျ။ အ

ခင်

မင်းသိမ်

ပြောကြီးလှတဲ့ မျက်နှာဖြူလူမျိုးတွေတောင် မသွားဝံ့လို့ ချန်ထားတဲ့ အာဖရိက တောနက်ကြီးထဲက နေရာတွေကိုတောင် သူက အရောက် သွားပြီး အဲဒီမှာရှိတဲ့ လူရိုင်းတွေဆီက ပညာမျိုးတောင် မရမက သွားပြီး သင်ယူဖူးတယ်ဗျ။ 'ဗုဒ္ဓ' လို့ခေါ်တဲ့ မှော်ပညာမျိုးတွေလဲ လေ့လာဖူးတယ်။ ဟိမဝန္တာ တောင်တန်းတစ်လျှောက်မှာရှိတဲ့ 'ဆာဒူး ကြီးတွေ၊ ဖက်ကြီးတွေ၊ ရိရိကြီးတွေ' ဆီကိုလဲ သွားရောက်ပြီး ပညာ သင်ကြားဖူးတယ်ဗျ။ တိဘက်ကိုလဲ ကျုပ် သိသလောက် ငါးခေါက် ထက်မနည်း ရောက်ဖူးတယ်။ ကျုပ်ကတော့ သူနဲ့ တွေ့ရင် သူ့ခါးကို ဆွဲထားပြီး သူ့သွားတဲ့နေရာတွေကို လျှောက်ပြီး လိုက်ချင်တာပဲ ဗျာ... " ဟု ဘွန်ဟောင်းက ပြောလျှင် ဖိုးသူတော်ကြီးက...

"မောင်ရင်နဲ့ ကျုပ်နဲ့ ဒီနေရာမှာ ကွာနေပြီ၊ ကျုပ်ကတော့ အဲဒီလို ဗေဒင်တို့ နက္ခတ်တို့ လောကီပညာတို့ ဆိုတာတွေကို လုံးဝမယုံဘူး ကိုယ့်လူရဲ့ ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ ရှိတဲ့အတိုင်း ပြောရရင် အဲဒါတွေဟာ အဓိပ္ပာယ် ရှိတာတွေ မဟုတ်ဘူး၊ သက်ရှိ... အော်လ်အာ နမ်းဆင့်၊ အားလုံး တောင်စဉ်ရေမရတွေချည်းပဲ" ဟု ပြောလျှင် ဘွန်ဟောင်းက...

"ဆူးပလွေသီး၊ စိတ်ပုတီးကို၊ နွယ်ကြီးလျှိုဖောက်၊ လည် ဝယ် ရောက်သည်၊ ခလောက်ကျွဲမှာ၊ ဆင်သည်သို့၊ တောင်ငွေ့လက် တွင်၊ ကိုင်ထက်ကျပ်ကျပ်၊ လွယ်အိတ်လိုလို၊ ဆောက်ပုန်းလိုနင့်၊ နွားမအိုခေ၊ မွေးတုံးတေကို၊ လန်ပေပေလုပ်၊ ပါးခြပ်ချပ်သည်၊ ဦးထုပ်ဒေါက်ချာ စွပ်ရွှ်ကိုး၊ သူ့မီးစပ်က မလပ်ဖွားဖွား၊ ဒီးတုတ် ကြွေးကြော်၊ ကြက်ကတော်သို့၊ အဟောဝတ၊ အနိစ္စ ဆိုတဲ့ ဦးပုညရဲ့ သစ်လှဲရကန်မှာ ပါတဲ့ ရသေ့ကြီးရဲ့ဂိုက်ဟာ ဖိုးသူတော်ကြီးရဲ့ ဂိုက်မျိုးပဲ၊ ဆူးပလွေသီးကြီးနဲ့ လုပ်ထားတဲ့ စိတ်ပုတီးကြီးကို လည်ပင်း မှာ စွပ်လားစွပ်ရဲ့၊ တောင်ငွေ့ကြီးကို ကိုင်လားကိုင်ရဲ့၊ လွယ်အိတ် ကြီးကို လွယ်လားလွယ်ရဲ့၊ ခင်ဗျားပုံကို ကြည့်ပြီး ဦးပုညက ရေးထား

တဲ့အတိုင်းပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဦးပုညရဲ့ ရကန်မှာပါတဲ့ ရသေ့ကြီးက ကြက် မ ကတော်သလို မပြတ်ရွတ်နေတဲ့အသံက အနိစ္စ ဆိုတဲ့အသံဗျ၊ အလွန်ကို တန်ဖိုးကြီးတယ်၊ ခင်ဗျားကတော့ ဒီလိုမဟုတ်ဘူး၊ မြန်မာ လို ပြောနေရာကနေ ဝိုင်းလို မတောက်တခေါက် မှုတ်လို့မှုတ်၊ ခင် ဗျားကို ကြည့်ရတာ ပုံမဟုတ် ပတ်မဟုတ်နဲ့ဗျာ၊ ဒီကြားထဲ ခင်ဗျားက လောကီပညာ မယုံဘူးလေး၊ ဗေဒင် နက္ခတ်ပညာ မယုံဘူးလေးနဲ့ လာချေသေးတယ်၊ ဒီလို မယုံဘူးလို့ပြောရင် ခခတ်မိတယ်လို့ ခင်ဗျား ထင်နေလို့လား၊ ဒီလိုပြောလိုက်ရင် ခင်ဗျားကို အထင်ကြီးမယ် ထင် နေလို့လား၊ လုံးဝအထင်မကြီးနိုင်ဘူး၊ ဟောဟို အချုပ်ခန်း အပြင် ဘက်မှာ ရှိတဲ့ သစ်ငုတ်တိုကြီးကို တွေ့တယ်မဟုတ်လား၊ သူလဲဘာမှ မယုံဘူး၊ ဘယ်ယုံမလဲ၊ ဘာမျှမှ မသိတဲ့ဥစ္စာ၊ ခင်ဗျားဟာ အဲဒီသစ် ငုတ်တိုကြီးဘဝကို ရောက်သွားမယ်" ဟု ပြောလိုက်ရာ ဖိုးသူတော် ကြီးက...

"တွယ်လှချည်လား ဘိန်းစားရဲ့၊ (အိုင်ဗင် ယူဝါ ပါဝန်) ခွင့်လွှတ်ဖို့ တောင်းပန်ပါတယ် သူငယ်ချင်းရာ၊ မယုံတာတော့ တကယ့်ကို မယုံတာပဲကွ၊ ဘယ်ကနေ စပြီး ဘယ်လိုလုပ် ယုံရမှန်း တောင် ငါဖြင့် စဉ်းစားလို့ မရဘူးကွာ..."

ဟု ဖိုးသူတော်ကြီးက ပြောလိုက်လေ၏။
 "ဒီမှာ ဖိုးသူတော်ကြီး၊ ခင်ဗျားဟာ လူတစ်ဖက်သား စိတ် ညစ်အောင် လုပ်မယုံလူစားမျိုးပဲ၊ ခင်ဗျားရဲ့ ခြေဖဝါးကြီးဟာ အလျား နဲ့အနံ ခွဲခြားလို့ မရဘူး၊ ဝိုင်းဝိုင်းပြားပြားကြီး၊ ခင်ဗျားရဲ့ ဝမ်းဗိုက်ကြီး ဟာလည်း အိုးစရည်းကြီးလို့ ပူပူဖောင်းဖောင်းကြီး၊ ခင်ဗျားရဲ့ ရင် ဘတ်၊ လည်ပင်း၊ မျက်နှာမှာလည်း မွဲညို မွဲပြောက်တွေနဲ့၊ ကျောနော ဝမ်းရော တစ်ကိုယ်လုံးမှာလည်း အရေပြားတွေဟာ ရောရဲ တဲ့လှနေ တယ်၊ အထက်နှုတ်ခမ်းနဲ့ အောက်နှုတ်ခမ်းဟာ ညီလဲမညီသွား ထူလဲ ထူတယ်" ဟု ဘွန်ဟောင်းက ပြောဆိုနေဆဲပင် ဖိုးသူတော်ကြီးက

သူ၏ကြေးစည်ကို ထုလိုက်လေ၏။

“နောင်... ဝေ... ဝေ... ဝေ... ဝေ...”

“လူလေး မောင်ဘွန်ဟောင်း၊ တော်လောက်ပြီ၊ ‘သူယုတ်အင်္ဂါ၊ ဆယ့်ရှစ်ဖြာကို၊ ပညာရှိများ၊ မိန့်ဆိုထားသည်၊ မှတ်သားသိရန်၊ ကြောင်းခြင်းပြန်သော်၊ အနံ့အလျား၊ မသိခြားအောင်၊ ဖဝါး ပြန်ကြီး၊ အိုးစရည်းသို့၊ အိုင်ကြီးဝမ်းနှယ်၊ စက်ဆုပ်ဖွယ်ဖြင့်၊ ရင်ဝယ် လည်ပင်း၊ ဖျက်နှာကင်းအောင်၊ ပြည်ကင်းမှည့်ညို၊ မဲ့ပြောက် ဆို၏’ ဆိုတဲ့ သူယုတ်လက္ခဏာ ဆယ့်ရှစ်ဖြာနဲ့ ငါ့ကို နှိပ်စက်မလို့လား၊ မလုပ်နဲ့၊ ငါ့ရဲ့ ခြေချောင်း လက်ချောင်းတွေကို ကြည့်စမ်း၊ အကြားအပေါက် မရှိဘူး၊ စေ့စေ့စပ်စပ် ရှိလှတယ်၊ ပြီးတော့ သွယ်ရှု ဖြူးဖြောင့်သော ခြေချောင်းလက်ချောင်းများလဲ ဖြစ်တယ်၊ နံမြန်းသော ခြေသည်း လက်သည်းလည်း ရှိတယ်” ဟု စကားစလိုက်လျှင် ဘွန်ဟောင်းက

“တော်ပြီ... ဒါ မြင့်မြတ်တဲ့ ယောက်ျားတွေမှာ ပါတဲ့ လက္ခဏာတွေ၊ ခင်ဗျားနဲ့ ဘာမှ မဆိုင်ဘူး၊ ခင်ဗျား အသေးစိတ်လဲ သိတာလဲ မဟုတ်ဘူး၊ ဆက်ပြီး ပြောမနေနဲ့၊ အသေးစိတ် သိချင်ရင် ဖိနာလင်္ကာရ ဋီကာကို ဖတ်လိုက်ဦး...” ဟု ကန့်ကွက်လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဖိုးသူတော်ကြီးက...

“မိုင်ဘိုင်း လူကလေး၊ မင်း တယ်ပြီး တတ်တဲ့ကောင်ပဲ၊ ငါက မယုံဘူးလို့ ပြောတာပါကွ၊ မလိုက်ဘူးလို့ မပြောပါဘူး၊ မင်းရှာနေတဲ့ ဝေဒမောင်မောင်ဆိုတဲ့လူကို တွေ့အောင်ရှာပါ၊ သူသွားတဲ့နေရာကို မင်း လိုက်သလို ငါလဲ လိုက်ပါမယ်၊ ဒါပေမယ့် ယုံတော့ မယုံဘူးကွ” ဟု ဖိုးသူတော်ကြီးက ပြောလိုက်ရာ ဘွန်ဟောင်းက...

“မှခါရုဠ သဗ္ဗဝစနံ မာကထေဟိ” ဟူ၍ ပါဠိစကားဖြင့် ပြောလိုက်လေ၏။ ၎င်း၏အဓိပ္ပာယ်မှာ ‘စကားတတ်တိုင်း အရမ်း ပြောမနေနဲ့’ ဟု အဓိပ္ပာယ်ရလေ၏။ ထိုအခါ ဖိုးသူတော်ကြီးက... “ကိစ္စိပိ နိရာသဘော မာဝိဿသာဟိ၊ ပဌမံ ဝိမံသာဟိ”

ဟူ၍ ပြန်ဖြေလိုက်လေ၏။ အဓိပ္ပာယ်မှာ ‘ဘာမဆို အရမ်းမလုံနဲ့တော့ အရင်စုံစမ်း လေ့လာပါဦး’ ဟူ၍ ဖြစ်၏။

ထိုအခါ ဘွန်ဟောင်းက...

“မှန်တာပေါ့ ဖိုးသူတော်ကြီးရယ်၊ ကျုပ်ကလဲ ယုံသင့်မှ ယုံမှာပါ၊ ခင်ဗျား မယုံတာကိုလဲ အပြစ်မတင်တော့ပါဘူး၊ တင်းမွန် ရှိတ်ကင်း...” ဟု ဆိုကာ ဖိုးသူတော်ကြီးကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက် လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဖိုးသူတော်ကြီးသည် ၎င်း၏ ငွေရောင် ကြေးစည်ကလေးကို ထုလိုက်လေတော့၏။

“နောင်... ဝေ... ဝေ... ဝေ... ဝေ...”

ထို့နောက် ဘွန်ဟောင်းက...

“ဒီလိုအချိန်မျိုးမှာ လက်ဖက်ရည် အချိုကလေး သောက်ရ ရင် အလွန်ကောင်းမယ်ဗျာ” ဟု ညည်းညည်းညာညာကလေး ပြောလိုက်၏။

“လက်ဖက်ရည်အချို သောက်ဖို့ဆိုတာ ကျုပ်မှာ ပိုက်ဆံပါ ပါတယ်၊ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဝယ်မလဲ ဆိုတာကိုပဲ စဉ်းစားဖို့ ရှိတော့ တယ်” ဟု ဖိုးသူတော်ကြီးက ပြန်ပြောလိုက်လေ၏။

“ဒီလိုလုပ်မယ်လေ ဖိုးသူတော်ကြီး၊ ကျုပ်တို့ကို ဖမ်းလာတဲ့ ပုလိပ်ကိုပဲ ဝယ်ခိုင်းရမှာပေါ့” ဟု ဘွန်ဟောင်းက ပြောလိုက်စဉ်၌ပင် ထိုပုလိပ်သည် အချုပ်ခန်းအနီးမှ တစ်ခြားတစ်နေရာသို့ ဖြတ်၍ သွား သဖြင့်...

“ပုလိပ်ကြီး... ပုလိပ်ကြီး” ဟု ဘွန်ဟောင်းက လှမ်း၍ ခေါ်လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ပုလိပ်က...

“ဘာလဲ ဟေ့ကောင် ရွှေသွား” ဟု ပြန်၍မေးလေ၏။

“ဒီလိုပါ ပုလိပ်ကြီးရယ်... ကျုပ်ရယ် ဖိုးသူတော်ကြီးရယ် ဟာ အတော့ကို လက်ဖက်ရည် သောက်ချင်နေကြတယ်၊ အဲဒီတော့ လက်ဖက်ရည် ဝယ်ပေးပါဗျာ” ဟု ဆိုကာ ဖိုးသူတော်ကြီးထံမှ

ပိုက်ဆံငါးမူးကို တောင်းယူ၍ ပုလိပ်အား ပေးလိုက်လေ၏။ ပုလိပ်လည်း ပိုက်ဆံငါးမူးကို လှမ်းယူလိုက်လေ၏။

“ဒီမှာ ပုလိပ်ကြီး၊ လက်ဖက်ရည်က နှစ်ခွက်၊ အိကြာကွေးက နှစ်ချောင်း၊ ဆေးပြင်းလိပ်က နှစ်ထုပ်၊ ပိုလိုစီးကရက်က တစ်ဘူး၊ နတ်သမီး မီးခြစ်က တစ်လုံး၊ ဖယောင်းတိုင်က တစ်ထုပ် ဝယ်ခဲ့ပါ။ ပိုတဲ့ပိုက်ဆံ ခင်ဗျားယူပေါ့၊ ပုလိပ်ကြီးရယ်၊ ကျွန်တို့ကို ပြန်မပေးပါနဲ့”

ဟု ဘွန်ဟောင်းက ပြောလိုက်ရာ ပုလိပ်လည်း မျက်နှာကို ရွံ့မဲ့လျက်...

“ဟေ့ကောင် ရွှေသွား၊ ပိုက်ဆံငါးမူးနဲ့ မှာလိုက်တာလဲ စုံနေတာပဲ၊ ပြီးတော့မှ ပိုတာ ပုလိပ်ကြီး ယူတော့ဆိုတော့ ငါက ဘာရတော့မှာလဲကွ” ဟု ပြောလိုက်ပြီးလျှင် ထွက်သွားလေ၏။

များမကြာမီ၌ပင် ထိုပုလိပ်သည် ပစ္စည်းများ ဝယ်ယူ၍ အချုပ်ခန်းသို့ ရောက်လာပြီးလျှင် သံတိုင်ကြားမှနေ၍ ပစ္စည်းများကို ထိုးပေးရင်း...

“ဟောဒါက လက်ဖက်ရည်” ဟု ဆိုကာ နို့ဆီခွက်ဖြင့် ဝယ်လာသော လက်ဖက်ရည်ကို ပေးလိုက်လေ၏။

“ဟောဒါက အိကြာကွေး” ဟု ဆိုကာ အိကြာကွေး တစ်ချောင်းကို ပေးလိုက်ပြန်လေ၏။

“ဟောဒါက ဆေးပြင်းလိပ်” ဟု ဆိုကာ ဆေးပြင်းလိပ် တစ်လိပ်ကို ပေးလိုက်ပြန်လေ၏။

“ဟောဒါက ပိုလိုစီးကရက်” ဟု ဆိုကာ စီးကရက် တစ်လိပ်ကို ပေးလိုက်ပြန်လေ၏။

“ဟောဒါက ဖယောင်းတိုင်” ဟု ဆိုကာ ဖယောင်းတိုင် တစ်တိုင်ကို ပေးလိုက်ပြန်လေ၏။

“ဟောဒါက မီးခြစ်” ဟု ဆိုကာ နတ်သမီး မီးခြစ်ကို ပေးလိုက်ပြန်၏။

“ဟောဒါက ပိုတဲ့ပိုက်ဆံ” ဟု ဆိုကာ ပုလိပ်သည် အိတ်အတွင်းသို့ ခပ်တည်တည်ဖြင့် ထည့်လိုက်လေ၏။ ဘွန်ဟောင်းက ပုလိပ်၏မျက်နှာကို လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်လေ၏။

“ဟေ့ကောင် ရွှေသွား... ဘာကြည့်တာတုန်း” ဟု ပုလိပ်က ပြန်၍ မေးလိုက်လေ၏။

“လုပ်ပုံကိုင်ပုံကလေး သဘောကျလို့ ကြည့်တာပါ ပုလိပ်ကြီးရယ်၊ စိတ်မဆိုးပါနဲ့၊ စီးကရက်လဲ ပါလာတယ်၊ တစ်ဘူး မဟုတ်ဘူး၊ တစ်လိပ်တည်း၊ ဟဲ ဟဲ၊ ဆေးပြင်းလိပ်လည်း ပါလာတယ်၊ တစ်ထုပ်မဟုတ်ဘူး၊ တစ်လိပ်တည်း၊ ဟဲ ဟဲ၊ လက်ဖက်ရည်လဲ ပါပါ့ဗျာ၊ ဒါပေမယ့် နှစ်ခွက် မဟုတ်ဘူး၊ တစ်ခွက်တည်း၊ ဟဲ ဟဲ၊ ဂဏန်း သင်္ချာတွေဟာ အချုပ်ခန်းထဲ ရောက်ရင် ပုံပြောင်းသွားသလား” ဟု ဘွန်ဟောင်းက မေးလိုက်လေ၏။

“အမှန်ပေါ့ ငါ့လူရာ၊ မင်း တော်တော် သဘောပေါက်သွားပြီပဲ” ဟု ပုလိပ်ကြီးက ပြောလိုက်လေ၏။ ဘွန်ဟောင်းကလည်း...

“ကျေနပ်ပါတယ် ပုလိပ်ကြီးရယ်၊ မှာတဲ့ပစ္စည်းတွေ အားလုံး ပါလာတာကိုပဲ ကျုပ်ကတော့ ကျေနပ်နေပါပြီ၊ ရောက်တုန်းပေါက်တုန်း လက်ဖက်ရည်ကလေး ဧဿာန်သွားပါဦးလား၊ အားနာဖို့ မရှိပါဘူး” ဟု ပြောလိုက်ရာ ပုလိပ်က...

“အိမ်ရှင်က ဧည့်ခံတော့လဲ ဧည့်သည်က ဝတ္တရားကျအောင် သောက်ရတာပေါ့ဗျာ” ဟု ဆိုကာ ဘွန်ဟောင်းတို့၏ လက်ဖက်ရည်ကို ကပ်၍ သောက်ပြန်၏။ အိကြာကွေးကို ကပ်၍ စားပြန်လေ၏။

ဤသို့ အတူတကွ စားသောက်နေရင်းနှင့်ပင် ၎င်းတို့နှစ်ဦးနှင့် ပုလိပ်ကြီးသည် ရင်နှီးခြင်းသို့ ရောက်ကြလေသော၏။ မှတ်ချက်။ ။ ထိုအချိန်က လက်ဖက်ရည်တစ်ခွက်လျှင် ပိုက်ဆံတစ်ပြားသာပေးရ၍ ပိုလိုစီးကရက်တစ်ဘူးမှ သုံး

ပြားနှင့် ရလေ၏။ ထို့ကြောင့် ဘွန်ဟောင်းတို့အား
 ဈေးဝယ်ပေးသော ပုလိပ်သည် ပိုက်ဆံအကြွေ
 အချို့ကို ဖြတ်၍ ယူလိုက်ခြင်းသည် အကြီးအကျယ်
 လာဘ်စားသကဲ့သို့ပင် ရှိနေ၏။ ဤသည်ကား...
 နယ်ချဲ့ကိုလိုနီခေတ်က ပုလိပ်အချို့၏ လုပ်ပုံလုပ်
 နည်းပင် ဖြစ်လေတော့၏။

၎င်းတို့ သုံးဦးသားသည် အကြာကွေးတစ်ချောင်းကို သုံး
 ပိုင်း ပိုင်း၍ စားသောက်ကြ၏။ နို့ဆီခွက်အတွင်းမှ လက်ဖက်ရည်ကို
 တစ်လှည့်စီ သောက်ကြလေ၏။ ဖိုးသူတော်ကြီးသည် လက်ဖက်ရည်
 ကို အနည်းငယ် ငုံ့ကြည့်ပြီးနောက်...

“လက်ဖက်ရည်ကလည်း အချို့ပေါ့လှချည်လား” ဟု ပြော
 လိုက်လေ၏။ ယိုအခါ ပုလိပ်က...

“အချုပ်ခန်းအတွက် ဝယ်လာတဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုတာ
 ဒီလိုပဲ အချို့ပေါ့တယ် ဖိုးသူတော်ကြီး။ ခင်ဗျားတို့ ရင်ကျပ်မှာဖိုးလို့
 ရေခန်း နည်းနည်း ရောခဲ့တယ်လေ” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ဖိုးသူတော်ကြီးက...

“သာဓု... သာဓု” ဟု ဆိုကာ ၎င်း၏ကြေးစည်ကို ထု
 လိုက်လေ၏။

“နောင်... ဝေ... ဝေ... ဝေ...”

ထို့နောက် မုလိပ်က...

“နေစမ်းပါဦး ရွှေသွားရာ၊ မင်းက ဘာလုပ်တဲ့ အကောင်
 တုန်းက” ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“ကျုပ်က ဝေဒမောင်မောင်ဆိုတဲ့ ဗေဒင်နက္ခတ်ဆရာကြီး
 တစ်ဦးတို့ အရှာထွက်လာတာ ပုလိပ်ကြီးရဲ့” ဟု ပြန်၍ဖြေလိုက်
 လေ၏။

“မင်းကရာ ဗေဒင်တွေ့တာတွေ တတ်သလား” ဟု ပုလိပ်

က မေးလိုက်လေ၏။

“တတ်တော့ တတ်ပါတယ်ဗျာ၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်တတ်တာ
 မျိုးကို အတိုအစလို့ ခေါ်တယ်ဗျာ၊ တကယ် တတ်တဲ့ထဲကို စာရင်း
 ထည့်လို့မရသေးဘူး။ ကျုပ်ပြောတဲ့ ဝေဒမောင်မောင်လို့ လူမျိုးကမှ
 တကယ်တတ်တာဗျာ၊ သူ့ပညာကမှ တကယ်ကို အတုံးအခဲ ပညာ
 မျိုးဗျာ၊ ကျုပ်တို့လို အတိုအစ ပညာမျိုး မဟုတ်ဘူးဗျာ” ဟု ဘွန်
 ဟောင်းက ပြန်၍ပြောလိုက်လေ၏။

“လုပ်စမ်းပါဦး ကိုယ့်လူရာ၊ အတိုအစပညာနဲ့ပဲ ငါ့ကို
 တွက်ပေးစမ်းပါ” ဟု ပုလိပ်က ဘွန်ဟောင်းအား ဗေဒင်တွက်ခိုင်း
 လေတော့၏။

ထိုအချိန်၌မှာပင် ဂါတ်တဲရွေ့မှ စန်ထရီသည် နာရီ
 သံချောင်း ဆယ်တစ်ချက်ကို ခေါက်လိုက်လေတော့၏။

“ဪ... ဆယ်တစ်နာရီတောင် ထိုးမှကိုး၊ ဒီနေ့ဟာ
 သောကြာနေ့ ဆိုတော့ အင်္ဂုရီဇာဘာသာစကားနဲ့ ပြောရရင် ‘ခား
 သန်လျက်ကိုဆွဲ’ ဆိုတဲ့ အချိန်ပဲ၊ ဒီတော့ ကြိစ္စမင်းကို မိတ္တီလာ
 ပြည်မှာ အင်္ဂုရီဇာပညာသင်ပေးတဲ့ အင်္ဂုရီဇာဆရာ ကာလီဝါသရဲ့
 မှုအတိုင်း ကောက်ယူရရင်တော့ ‘ခား’ ဟူသော စနေအခါ၌ ‘သန်’
 သောကြာ သားသမီးနဲ့ ‘လျက်’ ဟူခြင်းကြောင့်၊ လူလေးယောက်တို့
 သည် ‘ကို’ဟူသော ငွေကြေးအတွက် လည်းကောင်း၊ ကျောင်းအ
 တွက် လည်းကောင်း၊ အမှုဖြစ်ကာ ‘ဆွဲ’ဟူသော အင်္ဂါသား အသင်
 ပုလိပ်ကြီးအိမ်သို့ ရောက်ရှိနေပြီ ဖြစ်၏။ ဒီမှာ ပုလိပ်ကြီး၊ ခင်ဗျား
 အိမ်ကို သောကြာသားနှင့်တကွ လူလေးယောက် အမှုဖြစ်ပြီး ရောက်
 နေကြပြီ၊ အဟမ်း... အဟမ်း၊ အင်္ဂုရီဇာ ဘာသာစကား ခုနစ်လုံး
 ပါရှိလျက် ‘ခါးသန်လျက်ကိုဆွဲ’ ဟူ၍ ငါးလုံးကိုသာ ကျုပ် ဟောခဲ့
 သည်၊ တနင်္ဂနွေနှင့် ကြာသပတေး နှစ်လုံးကား ကျန်နေမသေး၏၊
 ကျုပ် မဟောသေး၊ အိမ်ကို ပြန်ပါ၊ ကျုပ် ဟောသည်အတိုင်း မှန်ခဲ့

လျှင် ပြန်လာခဲ့ပါ။ ကျန်သောနှစ်လုံးကို ကျုပ် ဟောပါမယ်” ဟု ဘွန်ဟောင်းက ခပ်တည်တည်ဖြင့် ဟောလိုက်လေတော့၏။ ပုလိပ်က မူ ဘွန်ဟောင်း၏စကားကို အယုံအကြည် မရှိဘဲ...

“တောက်တီးတောက်တဲ့တွေ” ဟု ပြောဆိုကာ ထွက်သွားလေတော့၏။ ပုလိပ် ထွက်သွားသောအခါ၌ ဖိုးသူတော်ကြီးက...

“နေစမ်းပါဦး ဘွန်ဟောင်းရယ်၊ ငါကြားဖူးတာက အင်္ဂိဝိဇ္ဇာဆိုတာ ဂဏန်းခုနစ်လုံး ယူရပါတယ်ကွ။ မင်းဟာက ဘယ်နှယ့်ကြောင့် ငါးလုံးတည်း ဖြစ်နေရတာတုန်း၊ ပြီးတော့လဲ၊ ငါကြားဖူးတဲ့ လင်္ကာက ‘သူရဇ္ဇ သောကြာ၊ ဗုဒ္ဓ၊ စန္ဒော၊ သောရီ၊ ဝုရ၊ ဘောမ’ ရယ်လို့ပဲ ကြားဖူးပါတယ်ကွ။ အခု မင်းဆိုတဲ့ လင်္ကာက ‘ဓားသန်လျက်ကိုဆွဲ’တဲ့ ဟုတ်လား၊ တစ်မျိုးပါလား” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဘွန်ဟောင်းက...

“ဖိုးသူတော်ကြီး ကြားဖူးတာက အတိုအစတွေပဲ၊ ကျုပ်အခု ပြောတာကမှ စေတုတ္ထရာပြည်ကြီးမှာ ထွန်းကားခဲ့တဲ့ ကာလီဒါသရဲ့ ပညာဗျာ ‘ဓားသန်လျက်ကိုဆွဲ’ ဆိုတာက စနေအခါ တစ်ခုတည်းအတွက် ဆိုတဲ့ လင်္ကာပဲ ရှိသေးတယ်၊ ကျန်တဲ့ လင်္ကာတွေ ရှိသေးတယ်” ဟု ဘွန်ဟောင်းက ပြန်၍ပြောလိုက်လေ၏။

“လုပ်စမ်းပါဦး ဘွန်ဟောင်းရဲ့၊ ငါဖြင့် တစ်ခါမှ မကြားဖူးပေါင်ကွာ၊ ဆိုပြစမ်းပါဦး” ဟု ဖိုးသူတော်ကြီးက မေးသဖြင့် ဘွန်ဟောင်းသည် ၎င်းရထားသော အင်္ဂိဝိဇ္ဇာ လင်္ကာ ခုနစ်မျိုးကို အောက်ပါအတိုင်း ရွတ်ဆိုပြလေတော့၏။

“မကြားဖူးရင်လဲ ကြားဖူးအောင် နားထောင်ပေါ့ဗျာ... တစ်-အုန်းထန်းမြိုင်လယ်ကောင်၊ နှစ်-ကြောင်ပန်းတောအုပ်သီး၊ သုံး-ဖာလေးသစ်ကြားပွင့်၊ လေး-လက်ဆွဲတော်သားဦး၊ ငါး-မြိုင်ခွင်အဝင်ထူး၊ ခြောက်-သို့တည်းဆောင်ကြဦးမှု၊ ခုနစ်-ဓားသန်လျက်ကိုဆွဲ၊ အခု ကျုပ် ရွတ်ပြတဲ့ အင်္ဂိဝိဇ္ဇာလင်္ကာဟာ ကုန်းဘောင်ခေတ်မှာ

ပေါ်ပေါက်ခဲ့တဲ့ အင်္ဂိဝိဇ္ဇာမျိုး မဟုတ်ဘူးဗျာ၊ ပုဂံခေတ် မတိုင်မီ နေပဝေသဏီအခါက ဧရာဝတီမြစ် အနောက်ဘက်ကမ်းမှာ တည်ရှိခဲ့တဲ့ စေတုတ္ထရာပြည်ကြီးမှာ သုံးတဲ့ အင်္ဂိဝိဇ္ဇာမျိုးဗျာ”

အထက်ပါအတိုင်း ပြောဆိုပြီးနောက် ဘွန်ဟောင်းသည် ပိုလိုစီးကရက်ကို ခဲ၍ ဒူးချင်းချိတ်ကာ နံရံကို မှီရင်း ဇိမ်ယူနေလေတော့၏။

“နေစမ်းပါဦး ဘွန်ဟောင်းရဲ့၊ မင်းပြောတဲ့ ကာလီဒါသဆိုတာက ဟိုအနောက် မဇ္ဈိမ အိန္ဒိယပြည်က မဟုတ်လား၊ ဘယ်နှယ့်ကြောင့် ဧရာဝတီမြစ် အနောက်ဘက်ကမ်း စေတုတ္ထရာပြည်က ဟုတ်ရမှာလဲကွ” ဟု ဖိုးသူတော်ကြီးက မေးလိုက်လေ၏။

“အိန္ဒိယမှာ... ပြည်တန်ဆာမက ကတ်ကြေးနဲ့ ထိုးသတ်လို့ သေရတဲ့ ပညာရှိဆိုတာက ကျုပ်ဖြင့် တစ်ယောက်မှ မကြားမိပါဘူးဗျာ... အိန္ဒိယပြည်က စာတွေပေတွေ နှစ်ပဲတဲ့ လူတွေကိုလဲ ဖိုးသူတော်ကြီး မေးစမ်းကြည့်စမ်းပါဦး၊ ပြည်တန်ဆာမက ကတ်ကြေးနဲ့ ထိုးသတ်လို့ သေသွားရတဲ့ ပညာရှိ ကာလီဒါသဆိုတာက ကျုပ်ပြောတဲ့ စေတုတ္ထရာပြည်ကပါ၊ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်... သရေခေတ္တရာခေတ်မှာ ဘုရင်ဟာ စာတွေပေတွေ မီးရှို့ပြီး ဖျက်ဆီးပစ်ခဲ့ဖူးတယ်ဗျာ၊ အဲဒီအခါမှာ... စေတုတ္ထရာပြည်က ပညာရှိကြီးရဲ့ အတ္ထုပ္ပတ္တိကို ဘင်္ဂါလီလို မာဂဇေလို သတ္တဇေလို ရေးသားပြီး ဝှက်ထားခဲ့ကြရတယ်၊ နောင်အခါမှာ အဲဒီစာပေတွေကို တွေ့တဲ့လူက မြန်မာလို ပြန်တာပေါ့ဗျာ၊ ဒီတော့... အဲဒီပညာရှိကြီးဟာ မြန်မာပြည်က မဟုတ်ဘူးလို့ ထင်စရာတွေ ဖြစ်ကုန်တော့တာပေါ့၊ အမှန်ကတော့ ပြည်တန်ဆာမက ကတ်ကြေးနဲ့ ထိုးသတ်လို့ အသက်ဆုံးရှုံးတဲ့ ကာလီဒါသဆိုတာ ဘယ်နိုင်ငံသားမှ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ မြန်မာပြည်သားအစစ်ပဲ၊ စေတုတ္ထရာပြည်ကြီး ဆိုတာလဲ ဒဏ္ဍာရီလဲက စကားမဟုတ်ပါဘူး၊ မြန်မာပြည်မြေပုံကို လှန်ကြည့်ရင် အခုကို တွေ့နိုင်

ပါသေးစား။ ခုခေတ်မှာတော့ တိုင်းပြည် မဟုတ်တော့ဘူး။ စေတုတ္ထရာဗြူလို့ မြေပုံမှာ ဖော်ပြတယ်။ အဲဒီ စေတုတ္ထရာ နိုင်ငံကြီး ထွန်းကားတဲ့ခေတ်ဟာ သိပ်ကို စောတယ်ဗျ။ ပုဂံတောင် မပေါ်သေးဘူး။ ပုဂံထက်စောတဲ့ သရေခေတ္တရာတောင် မပေါ်သေးဘူးပေါ့ဗျာ။ အဲဒီခေတ်မှာ အင်္ဂိုရတ်ပညာတွေ၊ ဆေးပညာတွေ၊ ဗေဒင်နက္ခတ်ပညာတွေ အတော်ကို ထွန်းကားတယ်ဗျ။ အဲဒီပညာတွေဟာ နောက်တော့ ခေတ်တစ်ခေတ်ကနေ အခြားခေတ်တစ်ခေတ်ကို လက်ဆင့်ကမ်း ပြောင်းသွားတဲ့အခါမှာ တဖြည်းဖြည်း တိမ်းယိမ်း လျော့ပါးကုန်တာပေါ့ဗျာ။ တချို့ပညာတွေ ဆိုရင်လဲ တိမ်မြုပ်ပျောက်ကွယ်ကုန်တာပေါ့။ ပုဂံခေတ်မှာ အရည်းကြီးလို့ လူသိများတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေဟာ အဲဒီပညာတွေကို တည်တံ့အောင် အတော့်ကို ထိန်းသိမ်းခဲ့တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေပဲ။ စောစောက ပုလိပ်ကို ကျုပ်တွက်ပေးလိုက်တဲ့ အင်္ဂိဝိဇ္ဇာဆိုတာ အဲဒီ ခေတ်တုန်းက ပညာဗျ။ ဆရာကြီး ကာလီဒါသဟာ မိတ္ထီလာပြည်ကို ရောက်တဲ့အချိန်မှာ မိတ္ထီလာပြည်ရှင်ကြီးစန္ဒဘုရင်က အင်္ဂိဝိဇ္ဇာတတ်ရင် သင်ပေးပါဆိုလို့ သင်ပေးတဲ့နည်းဗျ။ ဒါကို ရှေးအခါက အင်္ဂိဝိဇ္ဇာလို့ မခေါ်ဘူး။ သေသဝိဇ္ဇာလို့ ခေါ်တယ်" ဟု ဘွန်ဟောင်းက ရှင်းပြလိုက်လျှင် ဖိုးသူတော်ကြီးက...

"မင်းဟာ ကြီးကျယ်ခမ်းနားအောင် ပြောတတ်တဲ့အထဲမှာ 'ဝိတ်'ပဲကွ" ဟု ပြောဆို၍ တဟဲဟဲ ရယ်မောလိုက်လေတော့၏။

ထိုအချိန်၌မှာပင် စောစောက ပုလိပ်သည် အချုပ်ခန်းဆီသို့ အူယားဖားယားနှင့် ရောက်လာလေ၏။

"ဟေ့... ရွှေသွား၊ ကိုယ့်လူ ဟောလိုက်တာ သိပ်ကို မှန်နေတာပဲ။ တောက ဦးသိန်းဖေဆိုတဲ့ ကျုပ်ရဲ့ ဦးလေးကြီး တစ်ယောက်နဲ့ ရွာသားလေးယောက် အိမ်မှာ ရောက်နေလေရဲ့။ သူတို့ ကျောင်းဆောက်ဖို့ တစ်ရွာလုံး စုထားတဲ့ ငွေလေးထောင်နဲ့ ရန်ကုန် တက်ပြီး ပစ္စည်းဝယ်တာ ခါးပိုက်နှိုက်သွားလို့ ဆိုပဲ။ အဲဒါနဲ့ ကျုပ်ဆီကို

အကူအညီတောင်းဖို့ ရောက်နေလေရဲ့ဗျာ... စောစောက ကျုပ်ကို ဟောလိုက်တာ ငါးလုံးပဲ ဟောလိုက်တာဆို၊ ကျန်တဲ့ နှစ်လုံး ဟောဖို့ ကျန်နေသေးတယ်လို့ ပြောလိုက်တယ် မဟုတ်လား။ အဲဒါလေး ဟောပေးစမ်းပါဦး ရွှေသွားရယ်" ဟု ပြောလေတော့၏။

"ပထမ ငါးလုံးဟာ အလကား ဟောလို့ရတယ် ပုလိပ်ကြီးရဲ့။ ကျန်တဲ့နှစ်လုံးက အလကား ဟောလို့မရဘူး။ လက်ဖက်ရည် နှစ်ခွက်ရယ်၊ အိကြာကွေး နှစ်ချောင်းရယ်၊ ဖိုးသူတော်ကြီးဖို့ ဆေးပြင်းလိပ် တစ်ထုပ်ရယ်၊ ကျုပ်အတွက် ပိုလိုစီးကရက် တစ်ဘူးရယ်၊ နတ်သမီး မီးခြစ်တစ်လုံးရယ်၊ ညကျရင် ကြမ်းပိုးရှာဖို့ ဖယောင်းတိုင် တစ်ထုပ်ရယ် ပူဇော်မှ ဟောနိုင်မယ်ဗျ" ဟု ဘွန်ဟောင်းက ပြောလိုက်ရာ ပုလိပ်လည်း...

"ရပါတယ်... ရပါတယ်" ဟု ဆိုကာ အပြင်သို့ ပြေးထွက်သွားလေတော့၏။ ထိုအခါ ဖိုးသူတော်ကြီးက ဘွန်ဟောင်းအား...

"(မိုင်ဘိုင်း-ယူဝါဗဲရီးကန်းနင်း) မင်း တယ်လဲ လိမ်လည်လှည့်များတတ်တဲ့ကောင်ပါလား။ (ဘတ်-သက်အစ်ရိုက်-ယူဂွတ်ဗူး) ဒါပေမယ့်... မင်းလုပ်တာ မှန်ပါတယ်။ လုပ်လဲ လုပ်သင့်ပါတယ်" ဟု ပြောလိုက်လေတော့၏။

များမကြာမီ၌ပင် ပုလိပ်သည် ပစ္စည်းပစ္စယများနှင့်အတူ အချုပ်ခန်းဝသို့ ရောက်ရှိလာပြန်လေတော့၏။ ထို့နောက်... သံတိုင်အတွင်းသို့ ပစ္စည်းများကို အောက်ပါအတိုင်း ပြော၍ ထိုးသွင်းနေလေတော့၏။

"ဟောဒါက... လက်ဖက်ရည်နှစ်ခွက်ဗျာ၊ ဟောဒါက အိကြာကွေးနှစ်ချောင်း၊ ဟောဒါက ပိုလိုစီးကရက်တစ်ဘူး၊ ဟောဒါက ဆေးပြင်းလိပ်တစ်ထုပ်၊ ဟောဒါက နတ်သမီး မီးခြစ်တစ်လုံး၊ ဟောဒါက ဘီအိုစီ ဖယောင်းတိုင်တစ်ထုပ်"

ဖိုးသူတော်ကြီးသည် ပုလိပ်ပေးသော လက်ဖက်ရည်ကို

အနည်းငယ် သောက်ပြီးနောက်...

"ဟ... ဒီဟာကတော့ တယ်လဲ ဆိမ့်၊ တယ်လဲ ချိုပါလား မောင်ပုလိပ်ရ၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာတုန်း၊ လင်းစမ်းပါဦး" ဟု ပြောလိုက်လျှင် ပုလိပ်က...

"ဒါက အချုပ်ခန်းအတွက် လက်ဖက်ရည် မဟုတ်ဘူးဗျ၊ ဆရာကို ပူဇော်တာ ဆိုတော့ ချိုချိုဆိမ့်ဆိမ့်မှ ကောင်းမယ် မဟုတ်လား" ဟု ပြန်၍ပြောလိုက်လေ၏။

"(ပူးလိပ်... ယူအာရိုက်) မောင်ပုလိပ်... မင်း ပြောတာမှန်တယ်" ဟု ဖိုးသုတော်က ပြောလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ဘွန်ဟောင်းလည်း လက်ဖက်ရည်နှင့် အိကြာကွေးကို စားကာ ပိုလိုစီးကရက်ကို ခဲရင်း...

"ဟောဖို့ ကျန်တဲ့နှစ်လုံးက တနင်္ဂနွေနေ့နဲ့ ကြာသပတေးပဲ ရှိတော့တယ် ပုလိပ်ကြီးရဲ့၊ အဲဒီတော့ ခင်ဗျားဦးလေး ပျောက်သွားတဲ့ ငွေဟာ ပြန်ရမှာပါ။ ယူတဲ့ ခါးပိုက်နှိုက်ဆိုတာဟာလဲ တနင်္ဂနွေနေ့နဲ့ ကြာသပတေးနံပါတာ ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ တနင်္ဂနွေ ဆိုတာက 'အ' အသံထွက် ရှိတဲ့နာမည်မျိုးဗျား၊ ကြာသပတေး ဆိုတာက 'ပ'စောက်၊ ဖဦးထုပ်၊ ဗလက်ချိုင့်၊ ဘကုန်း၊ မ'ဆိုတဲ့အသံတွေ ပါတဲ့ နာမည်ပေါ့ဗျာ" ဟု ဘွန်ဟောင်းက ပြောလျှင် ပုလိပ်က...

"ဟုတ်ပါပြီ၊ သူတို့ ခါးပိုက်နှိုက်ခဲရတဲ့နေရာဟာ နာမည်ကြီး ခါးပိုက်နှိုက် 'ဘုံဘေ အုန်းဖေ'တို့ ကျက်စားတဲ့နေရာပေါ့၊ အုန်းဖေဆိုတော့ ကိုရွှေသွားရယ်၊ ခင်ဗျားပြောတဲ့ တနင်္ဂနွေ ကြာသပတေး ပေါ့ဗျာ၊ ကဲ... ကဲ... အချိန်ရှိတုန်း ဘုံဘေအုန်းဖေ နောက်လိုက်ဦးမှ" ဟု ဆိုကာ ပုလိပ်လည်း အချုပ်ခန်းအနီးမှ ထွက်သွားလေတော့၏။ ထိုအခါ ဖိုးသုတော်ကြီးက...

"ဟေ့ကောင် ဘွန်ဟောင်း၊ မင်းဟောလိုက်တာ တယ်လဲ မှန်ပါလားကွ" ဟု ပြောလျှင် ဘွန်ဟောင်းက...

"ကျုပ်တတ်တာ အတိုအစပါဗျာ... ဝေဒမောင်မောင် တို့ကမှ တကယ့်အတုံးအခဲ ပညာကြီးဗျ" ဟု ပြန်၍ပြောလိုက်လေ၏။

"ဒီလိုကွ၊ မင်းဟောလိုက်တာတော့ မှန်ပါရဲ့ကွာ၊ ဒါပေမယ့် ငါက ဒီပညာကို မယုံဘူးကွ" ဟု ဖိုးသုတော်ကြီးက ပြောပြန်လေ၏။

"ခင်ဗျား ယုံသည်ဖြစ်စေ မယုံသည်ဖြစ်စေ ဒီပညာကြီးကတော့ တည်တံ့နေမှာပါပဲ ဖိုးသုတော်ကြီး... ခင်ဗျား မယုံလို့လဲ ပညာကြီး ပျောက်မသွားပါဘူး" ဟု ဘွန်ဟောင်းက ပြောဆို၍ ပိုလိုစီးကရက်နှင့် မှိန်းနေလေတော့၏။ ညပိုင်းသို့ ရောက်သောအခါ၌ ဂါတ်မှ ထမင်းနှစ်ပန်းကန် လာ၍ပေးလေ၏။ ဖိုးသုတော်ကြီးက...

"ငါက ဖိုးသုတော်ပဲကွ၊ ညစာစားလို့ ဖြစ်မလား၊ တစ်ပန်းကန် ပြန်ယူသွား" ဟု ဆိုသဖြင့် ထမင်းလာရောက်ပေးသူလည်း ထမင်းတစ်ပန်းကန်ကို ပြန်၍ယူသွားရလေ၏။ ဘွန်ဟောင်းကမူ ညစာထမင်းကို မြိန်ရှက်စွာ စားသောက်လေ၏။ ထမင်းစားပြီးသော အခါ၌ ပုလိပ်ထံမှ ရေတောင်း၍ ရေသောက်ခြင်း၊ ပန်းကန်ဆေးခြင်း၊ လက်ဆေးခြင်း ပြုလေ၏။ ထို့နောက် ထမင်းစားသော သံပန်းကန်ပြားထဲတွင် ရေအနည်းငယ်ထည့်ကာ ၎င်း၏ရှေ့၌ ချထားလေ၏။ ပြီးလျှင် ဖယောင်းတိုင်တစ်တိုင်ကို မီးတို့၍ ရေထဲသို့ ဖယောင်းစက်များ တဒေါက်ဒေါက် ချနေလေတော့၏။ ဘွန်ဟောင်း ပြုလုပ်နေသည်ကို ကြည့်၍ ဖိုးသုတော်ကြီးက...

"(မိုင်ဘွိုင်း-ဝိုင်း-အာယူ မိတ်ကင်းဝက်စ်ဒရော့ပ်) လူကလေး ဘာကြောင့် ဖယောင်းစက်တွေ ချနေတာတုန်း" ဟု မေးလိုက်လေ၏။

"ဒါ ဥရောပ ကျေးလက်တောရွာတွေမှာ ရှေးအခါတုန်းက ကြည့်လေ့ကြည့်ထရှိတဲ့ ဖယောင်းစက် ဗေဒင်ဗျ၊ ကျုပ် တွေ့ချင်တဲ့ ဝေဒမောင်မောင်နဲ့ တွေ့ပါ့မလားလို့ ဖယောင်းစက်တွေကို မေးကြည့်နေတာ" ဟု ဘွန်ဟောင်းက ပြန်၍ပြောလိုက်လေ၏။

“အဆန်းပါလားကွ” ဟု ဖိုးသူတော်ကြီးက ပြောလိုက်လေ၏။
 “မကြားဖူးရင် ဆန်းတာပေါ့ဗျာ...” ဟု ဘွန်ဟောင်းက ပြန်၍ပြောလေ၏။ ထို့နောက် ဖိုးသူတော်ကြီးသည် ဘွန်ဟောင်း ပြုလုပ်နေသော ပန်းကန်ပြားကို လာရောက် ငုံ့ကြည့်ပြီးလျှင်...

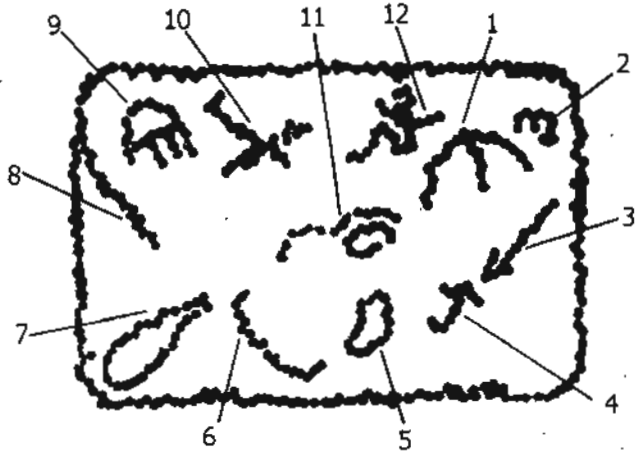
“ဟ... ဘွန်ဟောင်းရ၊ ဖယောင်းစက်တွေကလဲ ပုံစံ အမျိုးမျိုးတွေ ဖြစ်ကုန်ပါလား။ နေစမ်းပါဦးကွ၊ ဘယ်လို... ဘယ်လို ဟောထုတ်လို့ ရတာမျိုးတုန်း” ဟု ဖိုးသူတော်ကြီးက မေးလိုက်လေ၏။ “ဒါက ဒီလိုဗျ၊ ပထမဦးဆုံး ဘေးက ဘော်ဒါလိုင်း ပြည့်အောင် ဖယောင်းစက်တွေ ချရတယ်။ ဘော်ဒါလိုင်း ညီညွတ်ရင် အဟောက တိတိကျကျ မှန်တတ်တယ်။ အဲဒီဘော်ဒါလိုင်း ချပြီးမှ အတွင်းဘက်မှာ အတွဲလိုက် အတွဲလိုက် ဆယ့်နှစ်ခု ချရတယ်။ တစ်စုတစ်စုကို ဘယ်လိုရုပ်ပုံမျိုး ပေါ်နေတယ်ဆိုတာကို ပုံဖမ်းရတယ်။ အဲဒီရုပ်ပုံတွေရဲ့ ဖွင့်ဆိုချက် ပရိယာယ်ကိုကျက် ထားရတယ်ဗျ၊ ရုပ်ပုံကလဲ အတိအကျပေါ်တာ မဟုတ်ဘူး။ ကောင်းကင်က တိမ်ခိုင်းတိမ်ခဲတွေကို ကြည့်ပြီး ဆင်ရုပ်နဲ့ တူတယ်။ ကျားရုပ်နဲ့ တူတယ်လို့ ပုံဖမ်းပြီး ပြောရတာမျိုးဗျ” ဟု ဘွန်ဟောင်းက ပြောလိုက်လေ၏။

“ဟုတ်ပါပြီ၊ အဲဒီဆယ့်နှစ်ရုပ်လဲ တွေ့ပါပြီကွ၊ နည်းနည်းပါးပါး အဟောထုတ်စမ်းပါဦး၊ အရေးအကြီးဆုံး အဟောကတော့ ဟောဒီ ကျက်သရေ မင်္ဂလာ မရှိတဲ့ အချုပ်ခန်းကြီးထဲက ငါတို့နှစ်ယောက် ဘယ်တော့ လွတ်မလဲ၊ ဒုတိယ အရေးအကြီးဆုံးက မင်းပြောတဲ့ ဝေဒမောင်မောင်နဲ့ ငါတို့ တွေ့ကြမှာလား၊ တွေ့ပြီးကြရင် ဘာတွေ ဖြစ်လာမှာတုန်း၊ ဟောစမ်းပါကွာ၊ ဒါပေမယ့် ငါက ယုံတော့ မယုံဘူးကွ” ဟု ဖိုးသူတော်ကြီးက ပြောလိုက်လေ၏။

“ဒီမှာပါတဲ့ အရုပ်တွေကို ပထမ ပုံဖော်ကြည့်ရရင် နံပါတ်တစ် အရုပ်က ‘အိမ်’လို့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ်ဗျ၊ နံပါတ်နှစ်ပုံက အင်္ဂလိပ်

ဂဏန်း နံပါတ် ‘သရိုး’လို့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ်၊ နံပါတ်သုံး ပုံကတော့ မြားဗျ၊ နံပါတ်လေးက ကျောက်ဆူး၊ နံပါတ်ငါးက ခြေရာ၊ နံပါတ်ခြောက်က လူရိုင်းတွေ စီးတဲ့ ကနူးခေါ်တဲ့ လှေမျိုးဗျ၊ နံပါတ်ခုနစ်က ဝိတာဗျ၊ နံပါတ်ရှစ်က ဘော်ဒါလိုင်းအပျက်ဗျ၊ နံပါတ်ကိုးက ဂိတ်တံခါးပုံဗျ၊ နံပါတ်တစ်ဆယ်က လေယာဉ်ပုံ၊ နံပါတ်တစ်ဆယ့်တစ်က မျက်နှာဖုံးဗျ၊ နံပါတ်တစ်ဆယ့်နှစ်က ခုန်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ရဲ့ ပုံဗျ” ဟု ဘွန်ဟောင်းက ပြောလျှင် ဖိုးသူတော်ကြီးက...

“မင်းပြောလိုက်တော့လဲ ဟုတ်သလိုလိုပဲကွာ၊ ငါ့ဟာငါ ကြည့်တော့ ပုရွက်ဆိတ် သွားတဲ့ လမ်းကြောင်းတွေလိုပဲကွာ၊ အေးလေ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဟောစမ်းပါဦး” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ဘွန်ဟောင်း သံပန်းကန်ပြား၌ ဖယောင်းစက် ချ၍ ဖြစ်ပေါ်လာသော အရုပ်ဆယ့်နှစ်ရုပ်

“အချုပ်ခန်းကတော့ မကြာခင် လွတ်တော့မှာပေါ့ဗျာ၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အိမ်ရဲ့ အမှတ်တံဆိပ် ဖော်ပြနေလို့ပေါ့ဗျာ”

ဟု ဘွန်ဟောင်းက ပြောလိုက်လျှင် ဖိုးသူတော်ကြီးက...

“မင်းအတွက်တော့ အိမ်၊ ငါ့အတွက်တော့ ဇရပ်ပေါ့ကွာ၊ ဆက်စမ်းပါဦး၊ ဆက်စမ်းပါဦး... လွတ်တော့ လွတ်မှာပေါ့ ငါ့လူရာ၊ ဒီအချုပ်ထဲမှာ တစ်သက်လုံး ဘယ်နေရမှာတုန်း၊ ဘယ်နေ့ ဘယ်ရက် လွတ်မယ်ဆိုတာ မပြောနိုင်ဘူးလားကွ” ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“ပြောနိုင်တယ်ဗျာ အချုပ်ထဲမှာ သုံးရက်နေရမယ်၊ သုံးရက် ပြည့်ရင် ကျုပ်တို့ လွတ်ကြမယ်၊ နံပါတ်နှစ် အရပ်က အင်္ဂလိပ်လို သုံးဂဏန်းကို ဖော်ပြနေတယ် မဟုတ်လား” ဟု ဘွန်ဟောင်းက ပြောလိုက်ရာ ဖိုးသူတော်ကြီးက...

“နိပ်ဟ... မင်းနဲ့ မင်းဖယောင်းစက်တွေက အံ့ကိုက်ပါပဲ ငါ့လူရာ၊ ဒါနဲ့ နေစမ်းပါဦး၊ ဝေဒမောင်မောင်နဲ့ ငါတို့ တွေ့ကြရမှာ လား” ဟု မေးပြန်လေ၏။

“နံပါတ်သုံးက ‘မြား’ပုံ မဟုတ်လားဗျာ ‘မြား’ဆိုတာ ရည်ရွယ်တဲ့နေရာကို ရောက်တဲ့သဘောပဲ၊ အဆိပ်ရှိခြင်း ထက်မြက်ခြင်းကိုလဲ ဖော်ပြတယ် မဟုတ်လား၊ ဝေဒမောင်မောင်နဲ့ တွေ့ရမှာပေါ့ဗျာ...” ဟု ဘွန်ဟောင်းက ဖြေလိုက်ပြန်ရာ ဖိုးသူတော်ကြီးက...

“ဟုတ်ပါကွာ၊ မင်းအရပ်တွေနဲ့ မင်းကတော့ ဆေးပါပဲ၊ ဒါနဲ့ နေစမ်းပါဦး၊ ငါတို့နှစ်ယောက်ကို ဘယ်လို သတ္တဝါက လာပြီး အချုပ်ထဲက လွတ်ပေးမှာလဲကွ” ဟု ဖိုးသူတော်ကြီးက မေးလေ၏။

“ကျုပ်တို့ကို လွတ်ပေးမယ်လူဟာ အရာရှိကြီး တစ်ယောက်ပဲဗျာ၊ နံပါတ်လေးမှာ ဖော်ပြထားတဲ့ပုံက ကျောက်ဆူးပုံလေဗျာ... ကျောက်ဆူးဆိုတာ လေးနက်ခိုင်ခံ့ခြင်းကို ပြတယ်ဗျာ၊ ပြီးတော့ ငြိတွယ်ခြင်းကိုလဲ ပြတယ်၊ လောကမှာ ငြိတွယ်စရာ အကောင်းဆုံးဟာ အချစ်ဆိုတဲ့အရာပဲဗျာ၊ ဒီတော့ ကျုပ်တို့ကို အချုပ်ထဲက လာပြီး လွတ်ပေးမယ် အရာရှိကြီးဟာ အသက်ကြီးမှ မိန်းမငယ်ငယ်လေး

ယူထားတဲ့လူ ဖြစ်လိမ့်မယ်...” ဟု ဘွန်ဟောင်းက ပြောလိုက်ရာ ဖိုးသူတော်ကြီးက...

“သနားစရာပါပဲ ငါ့လူရာ” ဟု ပြောလိုက်လေတော့၏။

“ဘယ်သူ့ကို သနားနေတာလဲ ဖိုးသူတော်ကြီးရဲ့” ဟု ဘွန်ဟောင်းက ပြန်၍မေးလိုက်လျှင် ဖိုးသူတော်ကြီးက...

“စောစောက မင်းပြောတဲ့ အရာရှိကြီးကို ပြောတာလေကွာ၊ သူဟာ အသက်ကြီးမှ မိန်းမငယ်ငယ်ကလေးကို ရထားတယ်ဆိုကွ” ဟု ပြန်၍ပြောလိုက်လေ၏။

“အသက်ကြီးမှ မိန်းမငယ်ငယ်ကလေး ရတာနဲ့ သနားရ ရောလားဗျာ...” ဟု ဘွန်ဟောင်းက ပြန်၍မေးလိုက်လေ၏။

“သနားစရာပေါ့ ငါ့လူရာ၊ ပြင်သစ်လူမျိုးတွေမှာ စကားပုံတစ်ခု ရှိတယ်ကွ၊ အသက်ကြီးမှ မိန်းမငယ်ငယ်ကလေး ယူထားတဲ့ လူဟာ ဘာနဲ့ တူသလဲဆိုရင် ကိုယ်မဖတ်တတ်တဲ့ စာအုပ်ထူကြီးကို သူများဖတ်ဖို့ ဝယ်ပြီးသိမ်းထားတဲ့လူနဲ့ တူတယ်တဲ့ကွ၊ ဒီလိုလူမျိုးကိုမှ မသနားရင် ဘယ်လိုလူမျိုးကို သနားရမှာလဲ ဘွန်ဟောင်းရာ” ဟု ဖိုးသူတော်ကြီးက ပြောလိုက်ရာ ဘွန်ဟောင်းသည် ၎င်း၏ရွှေသွားများ ပေါ်အောင် ပါးစပ်ကို တအားကုန် ဖြုလျက် ‘တဟားဟား’ ရယ်မောလိုက်လေတော့၏။

ထိုသို့ ရယ်မောလိုက်သောကြောင့် ၎င်း၏ ဖယောင်းတိုင်လည်း ပါးစပ်မှ လေတိုးမိသဖြင့် ငြိမ်းသွားလေတော့၏။ ထိုသို့ ငြိမ်းသွားသည်ကို အကြောင်းပြု၍ ဖိုးသူတော်ကြီးက...

“အခုမှပဲ မျက်စိနောက် သက်သာတော့တယ်၊ သာဓု သာဓု သာဓု” ဟု ဆိုကာ ၎င်း၏ ငွေရောင် ကြေးစည်ကလေးကို ထုလိုက်လေတော့၏။

“နောင်... ဝေ... ဝေ... ဝေ... ဝေ...” ဝါတ်တစ်ခုလုံး၌ ထွန်းညှိထားသော အောက်လင်းခါတ်မီး

များမှာလည်း အချို့က လေကုန်၍ အချို့က ချေးပိတ်၍ အချို့က ရေနံဆီ ကုန်၍ တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး ငြိမ်းသွားသဖြင့် ပုလိပ်များသည် ဓာတ်မီးများကို ဖြုတ်၍ လေထိုးသင့်သည်ကို ထိုး၏။ အပ်ပေါက် ချဲ့သင့်သည်ကို ချဲ့၏။ ရေနံဆီ ဖြည့်သင့်သည်ကို ဖြည့်၏။ ထိုသို့ ပြုလုပ်စဉ်အတွင်း ဂါတ်တစ်ခုလုံး မှောင်အတိကျ၍ သွားလေ၏။ ဂါတ်၏အတွင်းပိုင်းတွင် ရှိသော အချုပ်ခန်းမှာမူ ပြောဖွယ် မရှိတော့ပေ။ လွန်စွာ မှောင်မိုက်၍ သွားလေတော့၏။ အချုပ်ခန်းအတွင်းမှ နီနီရဲရဲ မီးကလေး နှစ်ခုသာလျှင် ရဲလာလိုက် မှိန်သွားလိုက် ဖြစ်နေလေ၏။ ထိုနီနီရဲရဲ မီးကလေးနှစ်ခုကား အခြားမဟုတ်ပေ။ ဖိုးသူတော်ကြီး ဖွာနေသော ဆေးပြင်းလိပ်မီးနှင့် ဘွန်ဟောင်း ဖွာ၍နေသော စီးကရက်မီးအရောင်များပင် ဖြစ်ပေ၏။

ထိုအချိန်၌ ပုလိပ်တစ်ဦးသည် တရားခံတစ်ဦးအား ဆွဲ၍ ခေါ်လာပြီးလျှင် အချုပ်ခန်းသော့ကို လက်ဖြင့် စမ်း၍ဖွင့်ပြီးလျှင် တံခါးကို 'ဂျိုင်း'ခနဲ ဆွဲ၍ဖွင့်ကာ တရားခံအား 'ဟေ့ကောင် ဝင်' ဟု ပြော၍ အချုပ်ခန်းတွင်းသို့ သွင်းကာ တံခါးကို ဂျုံးခနဲ ဆွဲပိတ်၍ သော့ခတ်ကာ ထွက်သွားလေတော့၏။ ထိုအခါ ဖိုးသူတော်ကြီးက

"(မိုင်ဘွိုင်း... နယူးဂတ်စ်-အစ်-အရိုက်စ်) ဧည့်သည် အသစ် ရောက်လာမင့်ကို" ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

"အဖော်ရတာပေါ့ဗျာ... " ဟု ဘွန်ဟောင်းက ပြန်၍ ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဖိုးသူတော်ကြီးက...

"(အိုင်ဝမ်တူနီး... အစ်ဟီး... ဖရင်း-အော်-အင်းနီးမီး) ငါ သိချင်တာက... သူဟာ ငါတို့အတွက် မိတ်ဆွေဖြစ်မလား ရန်သူ ဖြစ်မလား ဆိုတာပဲ" ဟု ပြန်၍ပြောလိုက်လေ၏။

"ဒါကတော့... မေးစမ်းကြည့်ရမှာပေါ့ဗျာ... ဟဲ ဟဲ ဒီမှာ..." ဟု ဘွန်ဟောင်းက စကားစလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အသစ်ရောက်လာသူက...

"တစ်ယောက်က ပိန်ပိန်ပါးပါး သွားခေါခေါ တရုတ်လူမျိုး၊ ရွှေသွားတွေ စိုက်ထားတယ်၊ တစ်ယောက်က ဗုံမဟုတ် ပတ်မဟုတ် ပိတ်ဖြူကိုယ်ရုံ ဝတ်ထားတဲ့ ဖိုးသူတော်၊ သူက ဝဝဖိုင်ဖိုင်၊ နှစ်ယောက်စလုံး မသင်္ကာမှုနဲ့ အဖမ်းခံနေကြရတာ မဟုတ်လား" ဟု ပြောလိုက်လေတော့၏။

"အလို... မှောင်ကြီးမဲကြီးထဲမှာ လူကို မမြင်ရဘဲ ပြောလိုက်တာ မှန်လှချည်လား၊ ဘယ်လို လူမျိုးပါလိမ့်" ဟု ဘွန်ဟောင်းက အလန့်တကြား ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဖိုးသူတော်ကြီးက

"(ဟိမတ်စ်ဘီ ဝိုက်(စ)) သူ ပညာရှိတစ်ယောက် ဖြစ်လိမ့်မယ်" ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

"ဒီမှာ မိတ်ဆွေ၊ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်အကြောင်း ဘယ်လို များ သိနေတာတုန်းဗျာ၊ ပြောစမ်းပါဦး" ဟု ဘွန်ဟောင်းက မေးလိုက်လေ၏။

"ဒါက ဒီလိုလေ ကိုယ့်လူရဲ့၊ ကိုယ့်လူ စကားပြောတာ မြန်တယ်၊ အသံကလဲ မာပြီး ဟိန်းနေတယ်၊ ဒါဟာ ဆေးစကားနဲ့ ပြောရရင် တေဇောရဲ့ လက္ခဏာတွေပေါ့၊ တေဇော လွန်ကဲတဲ့လူ များဟာ ဝတယ်ရယ်လို့ မရှိဘူး၊ ပိန်ကပ်ကပ်တွေ များကြတယ်၊ ဒါကြောင့် ကိုယ့်လူကို ပိန်ပိန်ပါးပါးလို့ ပြောလိုက်တာ၊ ဘရုတ်လူမျိုး ဆိုတာကတော့ ကိုယ့်လူ စကားသံကို နားထောင်ရင် သိနိုင်ပါတယ်လေ၊ သွားခေါနေတယ် ဆိုတာကတော့ ကိုယ့်လူ ပြောတဲ့ စကားမှာ ပစောတ်တို့ ဖဦးထုပ်တို့ ဗလက်ချိုက်တို့ ဘကုန်းတို့ မတို့ ဆိုတဲ့ ဩဋ္ဌဌာန်လို့ ခေါ်တဲ့ နှုတ်ခမ်းနဲ့ ပြောဆိုရတဲ့နေရာ တွေမှာ မပိတာကို တွေ့ရတယ်၊ ဒါကို ကြည့်ရင် နှုတ်ခမ်း မလုံဘူး ဆိုတာ သိတယ်၊ နှုတ်ခမ်းမလုံတဲ့ အကြောင်းထဲမှာ သွားခေါတာဟာ အနီးစပ်ဆုံးပဲ၊ သွားခေါတဲ့ တရုတ်လူမျိုး တစ်ယောက်အဖို့ ရွှေသွားစိုက်ဖို့ ဆိုတာ အတော်ကို နီးစပ်နေပြီ၊ ဒါကြောင့် ပိန်ပိန် ပါးပါး

သွားခေါ်ခေါ် ရွှေသွားတွေ စိုက်ထားတဲ့ တရုတ်လူမျိုးလို့ ကျုပ်က ပြောတာ” ဟု နောက်မှ ဝင်လာသော လူသစ်က ရှင်းပြလိုက်ရာ ဘွန်ဟောင်းက...

“ဖိုးသူတော်ကြီးရေ... ကျုပ်ရဲ့ အင်္ဂုဏ်ထက်တောင် ကောင်းနေပါလားဗျာ၊ ကဲ ဒါနဲ့ မိတ်ဆွေရယ်၊ ဖိုးသူတော်ကြီး အကြောင်း ရှင်းပြပါဦး” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“ဖိုးသူတော်ကြီး... ကောင်းကင် ဒီလိုပါ။ အင်္ဂုဏ်ထက် မပီက လာ ပီကလာနဲ့ ပြောနေတာကို ကြားရကတည်းက တောမရောက် တောင်မရောက် လူတစ်ယောက်ဆိုတာ ကျုပ်သိပါတယ်။ တောမ ရောက် တောင်မရောက် အတော်များများဟာ လူ့လောကကိုလဲ မစွန့်နိုင်ဘူး။ သာသနာ့ဘောင်ကိုလဲ မသွားနိုင်ဘူး။ ဒီတော့ ဒီလိုလူ မျိုး လုပ်လိုက်ရင် ဖိုးသူတော်လိုလို ရသေ့လိုလိုပဲ လုပ်တတ်တယ်။ သူ့ အခုပြောနေတဲ့ အင်္ဂုဏ်ထက်တွေဟာ လက်ဆင်းအင် အင်္ဂုဏ် လိပ် ဘုတ်(က်)တူးထဲက ဟာတွေပါ။ ပြီးတော့ ပြည်ဦးဖေ ရေးတဲ့ စာအုပ်ကိုလဲ ကျက်မှတ်ထားပုံ ရတယ်။ အချို့နေရာမှာတော့ အတော်ကို ကာရန်ဝါကျ ညီတာကို တွေ့ရလို့ ပြောတာပါ။ လူဆိုရင် အချိန်ကုန်ခံပြီး တခြားလူ နားကလောမယ့် စကားမျိုးတွေ ပြောလေ့ မရှိဘူး။ အခုတော့ ဟုတ်ဟုတ် မဟုတ်ဟုတ်၊ ပြောရရင် ပြီးရောဆိုပြီး အင်္ဂုဏ်ထက်ချည်း ပြောနေပုံ ထောက်တော့ ဖိုးသူတော် တစ်ယောက် ဆိုတာ သေချာတာပေါ့ဗျာ။ စကားပြောတဲ့ အသံက လေးတယ်။ အစ်တစ်တစ်လဲ နိုင်တယ်။ ဒါဟာ ရေဓာတ်နဲ့ အဆီဓာတ် များတဲ့ သဘောပဲ။ ဒါကြောင့် ဝဝဖိုင်ဖိုင်လို့ ကျုပ်က ဆိုတာ။ ပြီးတော့ ဒီနေ့ ဟာ သောကြာနေ့ပဲ။ တကယ်လို့သာ ခင်ဗျားတို့ဟာ အရေးကြီးတဲ့ အမှုဆိုရင် ဒီမှာ မထားပါဘူး။ ထောင်ကြီးချုပ်ကို ပို့ဖို့ အချိန်ရသားပဲ။ မပို့ဘဲ ဒီမှာထားပုံ ထောက်တော့ မသတ်မှုလောက်ပဲ ဖြစ်မှာပါလို့ ကျုပ်စဉ်းစားတယ်” ဟု လူသစ်က ရှင်းပြလိုက်ပြန်၏။

ထိုအခါ ဖိုးသူတော်ကြီးက...

“အော်... ကော်ရက်၊ အားလုံး မှန်တယ်။ ဟေ့ ဘွန် ဟောင်း၊ စေတုတ္ထရာပြည်က ပညာထက်တောင် ကောင်းနေပါလား ကွ၊ ဒါနဲ့ နေစမ်းပါဦး လူသစ်ရဲ့ ကိုယ့်လူက ဘယ်အမျိုး ဘယ် အနွယ်ထဲကပါလဲ။ ဘယ်ကိစ္စနဲ့ ဒီကို ရောက်လာရတာတုန်း။ နည်းနည်းပါးပါး (အိပ်စပ်လိန်း) လုပ်စမ်းပါဦး” ဟု ပြောလိုက်၏။

“ကျုပ်နာမည် မောင်ဖေဖေလို့ ခေါ်တယ်။ အလုပ်အကိုင်က တော့ ကမ္ဘာဦး အလုပ်အကိုင်ပဲ” ဟု လူသစ်က ပြောလိုက်လေ၏။

“နာမည်ကလဲ ဆန်းပဲ၊ ဖေဖေတဲ့” ဟု ဖိုးသူတော်ကြီးက ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဖေဖေက...

“ဖေဆိုတာ တွေ့ဖူးတယ် မဟုတ်လား၊ ဂျာကင်အင်္ကျီတို့ သားရေအိတ်တို့မှာ တပ်တာလေ... သတ္တုနဲ့ လုပ်ထားတဲ့ တွန့်တွန့် ကောက်ကောက် ဟာကလေးတွေ မြင်ဖူးတယ် မဟုတ်လား။ အတွန့် အကောက်များတဲ့ အဲဒီဖေကတောင် ကျုပ်ကို အဖေခေါ်ရတာလို့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ်ဗျ” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“ဒါဖြင့် ကိုယ့်လူက အတော်ကို တွန့်တွန့်ကောက်ကောက် နိုင်တဲ့လူပေါ့” ဟု ဘွန်ဟောင်းက မေးလိုက်လေ၏။

“ဒါကတော့ လောကကြီးရဲ့ သဘောကို လိုက်လျောပြီး ဖြစ်နေရတာဗျ၊ အပြစ်မတင်ပါနဲ့” ဟု ဖေဖေက ပြောလိုက်လေ၏။

“ကမ္ဘာဦးအလုပ်ဆိုတာ ဘာပြောတာလဲ” ဟု ဖိုးသူတော် ကြီးက မေးပြန်လေ၏။

“ဒီလို ဖိုးသူတော်ကြီးရဲ့ ကမ္ဘာဦးလူသားတွေဟာ ကိုယ့် ပစ္စည်း သူ့ပစ္စည်းရယ်လို့ မရှိကြဘူး။ ပိုင်ဆိုင်မှု ဆိုတာလဲ မရှိကြဘူး။ အဲ... အဲဒီခေတ်က သိပ်ပြီး မကြာလှပါဘူးဗျာ၊ လူတွေဟာ ကိုယ့် ပစ္စည်း သူ့ပစ္စည်းရယ်လို့ သတ်မှတ်လာကြတယ်။ ကိုယ့်ဟာ သူ့ဟာ ဆိုပြီး လုပ်လာကြတော့တာပဲ။ အဲဒီလို လုပ်လာတယ်ဆိုရင်ပဲ ပိုင်ဆိုင်

မှုတွေနဲ့အတူ ခိုးဝှက်မှုတွေ ပေါ်ပေါက်လာတယ်။ ပိုင်ဆိုင်မှု မသတ်မှတ်ရတဲ့ပစ္စည်းမှာ ခိုးဝှက်မှုဆိုတာ မရှိဘူး။ ဥပမာဗျာ... ကျုပ်တို့ ခင်ဗျားတို့ ရှုနေတဲ့လေ ဆိုပါတော့၊ ဘယ်သူကမှ မပိုင်ဘူးဗျာ။ အဲဒီလို ပိုင်ဆိုင်သူ မရှိတဲ့အတွက် လေကို ခိုးတဲ့သူခိုးလဲ မရှိဘူး။ လေခိုးမှု ဆိုတာလဲ ဘယ်တရားရုံးမှာမှ မကြားဖူးဘူး။ ကျုပ်ပြောချင်တာက ပိုင်ဆိုင်မှုနဲ့ ခိုးဝှက်မှု တွဲပြီးပေါ် လာတဲ့သဘောကို ပြောချင်တာပါ။ ကမ္ဘာဦးကတည်းက ပိုင်ဆိုင်မှုတွေ ရှိလာတယ်။ အဲဒီထဲက ကျုပ်တို့ လုပ်ငန်းတွေ စလာတယ်” ဟု ဇစ်ဖေက ပြောလိုက်ရာ ဖိုးသူတော် ကြီးက...

“ဪ... လက်စသတ်တော့ ကိုယ့်လူက သူခိုးကို။ ကမ္ဘာဦးလုပ်ငန်းဆိုလို့ ဘာများလဲ အောက်မေ့တယ် ဟိဟိ။ သူခိုး သူခိုး မောင်သူခိုး။ ငတက်ပြားကို စံချိန်ချိုးမယ့် လူမျိုးပါလားဟေ့” ဟု ပြောဆိုကာ ၎င်း၏ ဆန်ခဲတောင်းအတွင်းမှ ပိုက်ဆံအကြွေ အိတ်ကို နှိုက်ယူကာ ခါကြား၌ လုံခြုံစွာ ဝှက်လိုက်လေတော့၏။

“ပိုက်ဆံထုပ်ကို ဝှက်နေပြီလား ဖိုးသူတော်ကြီး။ ကျုပ်က ဒီလောက် သေးသေးဖွဲဖွဲ မကြဘူးဗျာ” ဟု ဇစ်ဖေက လှမ်း၍ပြော လိုက်လေ၏။

“မှောင်ထဲမှာ ကျုပ် ဝှက်လိုက်တာကို ကိုယ့်လူ ဘယ်လို မြင်တာတုန်း” ဟု ဖိုးသူတော်ကြီးက ပြန်၍မေးလိုက်လေ၏။

“ဖိုးသူတော်ကြီးက စကားပြောရင်း တစ်ဖက်ကို လှည့်ပြီး ပိုက်ဆံထုပ်ကို ကောက်လိုက်တယ် မဟုတ်လား။ ခင်ဗျားအသံဟာ နည်းနည်းဝေးသွားသလို ကျုပ်နားထဲမှာ ကြားရတယ်” ဟု ဇစ်ဖေက ပြောလိုက်ရာ ဖိုးသူတော်ကြီးက...

“ကြောက်ဖို့ကောင်းတဲ့ သတ္တဝါပဲ” ဟု ညည်းညူလိုက်ပြီး လျှင် သူ၏ကြေးစည်ကို ထုလိုက်လေတော့၏။

“နောင်... ဝေး... ဝေး... ဝေး... ဝေး...”

ထိုအချိန်၌မှာပင် ဝါတ်တစ်ခုလုံးရှိ အောက်လင်းခါတ်မီး များသည် ထိန်ထိန်လင်းလာလေတော့၏။ အချုပ်ခန်းအတွင်း၌ ထွန်းသော ဓာတ်မီးလည်း ကောင်းစွာ လင်းပြီဖြစ်၏။

ထိုအခါ၌ ဘွန်ဟောင်းနှင့် ဖိုးသူတော်ကြီးသည် ဇစ်ဖေကို ကြည့်ရှုကြလေ၏။ ဇစ်ဖေကား အသားညို၏။ အရပ်အမောင်း ကောင်း၏။ မျက်လုံးမျက်ဖန် လှ၏။ နှာတ်ပေါ၏။ နှုတ်ခမ်းမှာ ပီရိစေ့စပ်၏။

“(ယူအာရ် ဟင်းဆမ်း) လူချောပဲကွာ၊ ဘယ်နယ်ကြောင့် သူခိုးဖြစ်နေတာတုန်း” ဟု ဖိုးသူတော်ကြီးက ပြောလိုက်လေ၏။

“ခင်ဗျား ဖိုးသူတော် လုပ်နိုင်အောင် ကျုပ်က သူခိုး ဖြစ်နေ ရတာပေါ့ဗျာ။ လောကမှာ ရှိတဲ့လူတွေအားလုံး သူတော်ကောင်းတွေ ချည်းပဲ ဖြစ်လို့ ဘယ်ရမတုန်းဗျာ။ သူခိုးဆိုတာလဲ ဒီလောကကြီးမှာ ရှိနေတာကိုထောက်ရင် မရှိရင် မဖြစ်လို့ ရှိနေတယ်လို့ မှတ်ပေရော့ ဖိုးသူတော်ကြီး” ဟု ဇစ်ဖေက ပြောလိုက်လေ၏။

ဖိုးသူတော်ကြီးသည် ဇစ်ဖေ၏စကားကို မကျေနပ်သဖြင့် ဘွန်ဟောင်းဘက်သို့ လှည့်ကာ...

“ဟေ့... ဘွန်ဟောင်း၊ ဒီကောင် ဘာကြောင့် သူခိုးဖြစ် တာလဲကွ။ မင်းတတ်ထားတဲ့ အတိုအစတွေနဲ့ တွက်ပြီး ပြောခမ်းပါ ဦး” ဟု ဆိုလေတော့၏။ ထိုအခါ ဇစ်ဖေက...

“ကျုပ်ရဲ့ဇာတာမှာ သောကြာဂြိုဟ်နိစ်နဝင်း စီးနေတာရယ်၊ ဟဿဒ နက္ခတ်နဲ့ စန်းယှဉ်ပြီး မွေးတာရယ်နဲ့ပဲ လုံလောက် ပါပြီဗျာ။ သောကြာဂြိုဟ်နိစ်နဝင်း စီးတဲ့အတွက် မကောင်းသတင်း ကျော်စော့ ရမယ် မဟုတ်လား။ ဟဿဒ နက္ခတ်နဲ့ စန်းယှဉ်တိုင်း သူ့တပါး ပစ္စည်းကို ယူတယ်လို့တော့ မပြောလိုပါဘူး။ သိပ်ကို သိမ်မွေ့နေ တယ်ဗျာ။ ဒီနက္ခတ်ကြယ်စုဟာ တောင်မရိုးစည်သက္ကန် မဟုတ် လား... အဲဒီ တောင်မရိုးစည်ရဲ့ အနောက်ဘက်မှာ ရှိတဲ့ ကြယ်က

လေးတစ်လုံးနဲ့ ယှဉ်မှ ဖြစ်တာ၊ ယဋိနဲ့ အတိအကျ ပြောရရင် ကျုပ်ရဲ့ စဉ်နက္ခတ်ဟာ (၁၂)လုံး ဝပါဒ် (၆)ယဋိ ကျော်ကျော်တလေး ရှိတယ် ဆိုတော့ အဲဒီကြယ်ကလေးနဲ့ တည့်နေတာပေါ့။ အဲဒါကြောင့် သူ တပါးပစ္စည်းကို မျက်စိကျတတ်တဲ့ သဘောနဲ့ လိုက်နေတာပေါ့ဗျာ။ ပြီးတော့ ကျုပ်က ထောင်ကျ တန်းကျ အချုပ်ကျ ဖြစ်ရမယ့်ကောင် ဗျာ။ 'လက်ကမှ ငါးကိုးခွင်၊ ပါပလျင် ခိုနား၊ သောမဂ္ဂါဟံ မမြင်ငြား၊ ကံတရား စီရင်ထိပ် ထောင်အိမ် သံခြေကျင်း နှောင်သွင်းလို့ သက် ခန္ဓာစင်း' ရယ်လို့ ဦးပုညက ဆိုထားတယ် မဟုတ်လား... အချက် တစ်ခုတည်းနဲ့တော့ ယတိပြတ် ပြောလို့မရပေမယ့် ကျုပ်ရဲ့ ဇာတာမှာ တ သူခိုးကျော် ဖြစ်ဖို့ အချက်အလက်တွေ တော်တော် ပြည့်စုံတယ် ဖိုးသူတော်ကြီးရဲ့" ဟု ရှည်လျားစွာ ပြောလေတော့၏။

ထိုအခါ ဖိုးသူတော်ကြီးသည် မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ဖော်ဖော် ကြည့်ပြီးလျှင်...

"ဟေ့ မောင်ဖော်ဖော်၊ မင်းကလည်း ဗေဒင်နက္ခတ်တွေ ဘာတွေ တတ်သလားကွ" ဟု မေးလိုက်လေတော့၏။

"ထိုက်သင့်သလောက် တတ်ပါတယ်၊ ကျုပ်ကို သူခိုး အ တတ် သင်ပေးတဲ့ ဆရာကြီးက ဗေဒင်နက္ခတ်ကို တတ်မှဖြစ်မယ် ဆိုပြီး အဲဒီပညာချည်းသက်သက် သုံးနှစ်လောက် သူ့ဆီမှာ သင်ရ ပါတယ်" ဟု ဖော်ဖော်က ပြောလေ၏။

"သူခိုးနဲ့ အဲဒီပညာနဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲကွ" ဟု ဖိုးသူတော် ကြီးက မေးလေ၏။

"မဆိုင်ဘူးလို့ ယူဆရင်လည်း ရပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ် ဆရာကြီးကတော့ ဒီပညာ မတတ်ဘဲ သူခိုးမလုပ်ရဘူးဆိုပြီး ကျုပ်ကို သင်ပေးတာပါပဲ၊ ဖိုးသူတော်ကြီး နားလည်အောင် ရှင်းပြဖို့ ခက်ပါ တယ်၊ ဒါပေမယ့် ကြိုးစားပြီး ရှင်းပြပါဦးမယ်"

ဟု ဖော်ဖော်က ပြောလေ၏။

"လုံပဲစမ်းပါဦး... သူခိုးရယ်... မင်းနဲ့ တွေ့မှ ငါလည်း ခေါင်းမွေးပြောင်တော့မှာပဲ" ဟု ဖိုးသူတော်ကြီးက ပြောလျှင် သွန်ဟောင်းက...

"ခေါင်းမွေးပြောင်တော့လည်း ကောင်းတာပေါ့ဗျာ ဖိုးသူ တော်ပဲ ဥစ္စာ၊ မထူးတော့ပါဘူး" ဟု ဝင်၍ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ဖော်ဖော်သည် ဆေးပေါလိပ်တစ်လိပ်ကို ထုတ်၍ မီးညှိ ရှိုက်ဖွာပြီးနောက်...

"ရှေးအခါတုန်းက သူခိုးကြုံးတွေဟာ အိမ်တစ်အိမ်ကို ဝင်ပြီးခိုးတော့မယ်ဆိုရင် အသေအချာ တွက်ချက်သေးတယ်ခင်ဗျာ၊ သူတို့ တွက်ချက်တာကတော့ အခြားကိန်း မဟုတ်ပါဘူး၊ ပထဝီ ကုမ္ဘာစက် ဆိုတာနဲ့ တွက်ကြတာ များပါတယ်၊ အဲဒါက ဘာလဲဆိုရင် လိပ်ရုပ်ပုံသဏ္ဍာန်ကြီး၊ လိပ်ရုပ်ရဲ့ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ အဿဝဏီ၊ ဘရဟ္မာ၊ ကြတ္တိကာ စတဲ့ နက္ခတ် နှစ်ဆယ့်ခုနစ်လုံးကို သူ့နေရာ နှင့်သူ ဝေပုံချထားတယ်၊ အဲဒီလိပ်ကြီးရဲ့ခေါင်းကို အရှေ့ဘက် တည့် တည့်လှည့်ပြီး ကိုယ်ဝင်ခိုးမယ့် ညရဲ့ ကောင်းကင် ကောဇာဂြိုဟ် တွေကို အတိအကျ တွက်ရတယ်၊ အဲဒီမှာ ပါပဂြိုဟ်တွေ အစီးအနင်း ခံနေရတဲ့ နက္ခတ်တွေကို မှတ်သားပြီး လိပ်ပုံပေါ်မှာရှိတဲ့ နက္ခတ်ကို ရှာရတယ်၊ ပြီးတော့ အဲဒီနက္ခတ်ဟာ ကိုယ်ခိုးမယ့် အိမ်ရဲ့ အရှေ့ အနောက် တောင်မြောက် ပဲယာကို ညွှန်ပြတော့တာ ပေါ့ဗျာ၊ ပါပဂြိုဟ်တွေ စီးနင်းခံရတဲ့ နက္ခတ်ရှိတဲ့နေရာကနေ အိမ်ကို ဝင်ပြီး ခိုးရင် အလွယ်တကူ ဝင်ပြီးခိုးလို့ ရတယ်ဗျာ၊ ဒီအကြောင်းကို မသိဘဲ အရမ်းဝင်တဲ့သူခိုးတွေ မိတုန်တာပေါ့ဗျာ၊ ဒီလိပ်ပုံကြီးအကြောင်းကို သိချင်ရင်တော့ မဟာသုဇာတကကျမ်းကို ရှာပြီး ဖတ်တော့ ဖိုးသူ တော်ကြီးရယ်၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီလိပ်ပုံကြီးဟာ ကျုပ်တို့ သူခိုးတွေ အတွက် ရေးထားတဲ့ဟာတော့ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ်တို့ ယူပြီး အသုံးချတာကို ပြောပြတာပါ" ဟု ပြောလိုက်လေတော့၏။

“ထားပါတော့ ငါ့လူရား၊ အတော်ကြီးကျယ်တဲ့ သူ့ခိုးပဲ၊ မင်းက ဗေဒင်တွက်တတ်တယ်ဆိုတော့ မင်းကိုလဲ မေးရဦးမယ်၊ ငါတို့တွေ အချုပ်က လွတ်ဖို့ ရှိရဲ့လားကွ” ဟု ဖိုးသူတော်ကြီးက မေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဇစ်ဖေက...

“ဒီကနေ နှစ်ရက်ခွဲ ကြာတဲ့အခါမှာ ကောဇာဂြိုဟ် တနင်္ဂနွေ နဲ့ စန်းဂြိုဟ်ဟာ အမြင်ကောင်းတဲ့ ဒီဂရီဟာ ရပ်တည်နေကြလိမ့်မယ်၊ ဒါကို အနောက်နိုင်ငံ ကျမ်းဆရာတွေရဲ့ အာဘော်တွေ အမြောက်အမြားထဲက တစ်ခုပဲ ပြောလိုက်မယ်။ The moon and sun are now in benefic aspect, Tending to bring you some honour success and credit. အဓိပ္ပာယ် ကတော့ဗျာ၊ တနင်္ဂနွေနဲ့ တနင်္လာဂြိုဟ် အမြင်ကောင်းမှာ တည်ရှိနေကြရင် ဂုဏ်ကျက်သရေများ၊ အောင်မြင်မှုများ၊ ဆုလာဘ်များ သင့်ထံကို ရောက်လာလိမ့်မယ်လို့ ဆိုထားတယ်ဗျာ တနင်္လာဂြိုဟ်ဟာ နောက်နှစ်ရက်ခွဲဆိုရင် ကျုပ် ပြောတဲ့အတိုင်း ဖြစ်ပြီး ကျုပ်တို့အားလုံး လွတ်ကြလိမ့်မယ်” ဟု ပြောလိုက်ရာ ဖိုးသူတော်ကြီးက...

“ဟေ့ကောင် မောင်သူခိုး၊ မင်းက အင်္ဂလိပ်လို ကောင်းကောင်း တတ်တာပဲ” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“ကျုပ်ဆရာကြီးက တတ်ရမယ်ဆိုလို့ သင်ထားရတာဗျာ၊ ကျုပ်ကတော့ မသင်ချင်ပါဘူး” ဟု ဇစ်ဖေက ပြောလိုက်လေ၏။

“ဒါနဲ့ နေစမ်းပါဦး၊ မင်းက အခု ဘယ်အိမ်ကို ဝင်ပြီးခိုးလို့ ဒီအထဲ ရောက်လာရတာတုန်း” ဟု ဖိုးသူတော်ကြီးက မေးလိုက်လေ၏။

“ဘယ်အိမ်ကိုမှ မခိုးရပါဘူးဗျာ၊ ဒီဂါတ်တ ပုလိပ် မောင်စော ဆိုတာရဲ့ ဦးလေး ဦးသိန်းဖေဆိုတဲ့ အဖိုးကြီးရယ်၊ ရွာသား လေး ယောက်ရယ်ဟာ ကျောင်းဆောက်ဖို့ ရွာကစုပြီး ယူလာတဲ့ ငွေလေး ထောင်နဲ့ ပစ္စည်းဝယ်မယ်ဆိုပြီး ရန်တုန်ကို တတ်လာတာ၊ ဒီလဲ

ရောက်ရော ခါးပိုက်နှိုက်က သူတို့ငွေတွေကို နှိုက်ပါရောဗျာ၊ ပထမတော့ ပုလိပ်မောင်စောဟာ ဘုံဘေအုန်းဖေဆိုတဲ့လူကို မသင်္ကာ ဖြစ်တယ်ဗျာ၊ ဒါပေမယ့် ဘုံဘေအုန်းဖေက မန္တလေး ရောက်နေလေရဲ့၊ အဲဒီတော့ ကျုပ်ကို မသင်္ကာဘူးဆိုပြီး ခေါ်လာတာပေါ့ဗျာ” ဟု ဇစ်ဖေက ပြောလိုက်ရာ ဖိုးသူတော်ကြီးက...

“ဒီလို ရောက်လာတာလဲ ကောင်းတာပေါ့ကွာ၊ ငါတို့နဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်ရတာပေါ့၊ ကောင်းတယ်ဆိုတာ ပါဠိလို သာဓုလို့ ခေါ်တယ်ကွ၊ သာဓု... သာဓု... သာဓု...” ဟု ဆိုကာ ငွေရောင် ကြေးစည်ကို ထုလိုက်လေတော့၏။

“နောင်... ဝေ... ဝေ... ဝေ... ဝေ...”

တရုတ်ဘိန်းစား၊ ဖိုးသူတော်ကြီးနှင့် သူ့ခိုးတည်း ဟုသော အသွင်မတူသော လူသတ္တဝါ သုံးဦးတို့သည် ရယ်ကာမောကာ နောက်ပြောင်ကာနှင့် နေလာခဲ့ကြရာ သုံးရက်ပြည့်မြောက်သော အခါသို့ ရောက်ရှိခဲ့လေတော့၏။

ထိုနေ့ နံနက်ပိုင်းတွင် ဖိုးသူတော်ကြီးက...

“ဟေ့ အတိုအစ နှစ်ယောက်၊ ဒီနေ့ သုံးရက်ပြည့်ပြီးတဲ့နေ့ပဲ၊ မင်းတို့ဗေဒင် မှန်ရင်မှန်၊ မမှန်ရင် မင်းတို့ခေါင်းကို ကြေးစည် ဘုန်း ထုရမှာပဲ” ဟု ပြောနေစဉ်၌ပင် မော်တော်ကားလေးတစ်စီးသည် ဂါတ်ရှေ့သို့ လာ၍ရပ်လေတော့၏။ ထိုကားကို မြင်လျှင် စန္ဒရီကလည်း ဆလံပေး၏။ ဂါတ်စာရေး၊ ဌာနအုပ်၊ လူဆိုးထိန်း စသူတို့ အပေါင်းလည်း ကားဆီသို့ ပြေးသွားကြပြီးလျှင် သူ့ထက်ငါ လူ၍ ဆလံပေးကြကုန်၏။ ပြီးလျှင် ဌာနအုပ်က မော်တော်ကား တံခါးကို ဆွဲ၍ဖွင့်ပေးလေ၏။ ကားပေါ်မှ အိုမင်းရင့်ရော်၍ သိင်္ခယု လူဆဲဆဲ ရာဇဝတ်ဝန်တစ်ဦး ဆင်းလာလေ၏။ ထိုအခါ ဂါတ်စာရေး ဌာနအုပ် စသည်တို့သည် ဆလံပေးကြပြန်လေ၏။ ထို့နောက် ကားပေါ်မှ ချောမောလှပသော အမျိုးသမီးငယ်တစ်ဦး ဆင်း၍လာပြန်၏။

ထိုအမျိုးသမီးကိုလည်း ဝိုင်း၍ ဆလဲပေးကြကုန်၏။ ထို့နောက် အိုမင်းရင့်ရော်သော ရာဇဝတ်ဝန်သည် ဝါတ်အတွင်းသို့ ဝင်လေ၏။ ဌာနအုပ်နှင့်တကွသော ပုလိပ်ကြီး၊ ပုလိပ်ငယ်တို့သည် နေရာထိုင်ခင်းများ သူ့ထက်ငါ လှ၍ပေးကြလေ၏။ မိန်းမငယ်လည်း ကုလားထိုင်တစ်လုံး၌ ဝင်၍ထိုင်လေ၏။ ဌာနအုပ်သည် ရာဇဝတ်ဝန်နှင့် ထိုမိန်းမငယ်အတွက် လက်ဖက်ရည်၊ ကော်ဖီ၊ မုန့်များကို ပြေး၍မှာလေ၏။ မသိတတ်သော ပုလိပ်တစ်ဦးကမူ မိန်းမငယ်ကို စူးစူးဝါးဝါး ကြည့်၍ ငေးနေလေ၏။ ထိုသို့ ကြည့်နေသည်ကို ရာဇဝတ်ဝန် မြင်လျှင် . . .

“ဟဲ့ကောင် . . . ဘာကြည့်တာတုန်း၊ သွားစမ်း” ဟု မောင်းထုတ်လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မိန်းမငယ်က ၎င်း၏ လက်ပွေ့အိတ်ထဲမှ စာငါးစောင်ကို ထုတ်၍ တစ်စောင်ပြီးတစ်စောင် ဖတ်ရင်း . . .

“ကိုကိုကလဲကွယ်၊ မျက်စိနဲ့ ကြည့်တာ ပဲပါသွားတာ မှတ်လို့မောင်းထုတ်ပစ်ရသလား။ သူ့ခမျာ သနားပါတယ်” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“သူတို့ ကြည့်စရာလား၊ သူတို့နဲ့ တန်လိုလား” ဟု ရာဇဝတ်ဝန်က ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုမိန်းမငယ်သည် ရာဇဝတ်ဝန်၏ ရခါစခန်းဖြစ်ကြောင်းကို အထူးဖော်ပြရန် မလိုတော့ပေ။ မိန်းမငယ်လည်း တစ်စောင်ပြီး တစ်စောင် ဖတ်လေ၏။ ဖတ်ပြီးသော စာများကို စာအိတ်အတွင်းသို့ ထည့်၍ စားပွဲပေါ်၌ပင် ချထားဆဲ ဖြစ်၏။ ရာဇဝတ်ဝန်သည် ဌာနအုပ်ဘက်သို့ လှည့်ကာ . . .

“အချုပ်ထဲမှာ ဖမ်းထားတဲ့ တရားခံတွေ ရှိသလားကွ” ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“ရှိပါတယ် ဆရာ၊ သုံးယောက် ရှိပါတယ်၊ မသင်္ကာလို့ ဖမ်းထားတာပါ” ဟု ဌာနအုပ်က ပြန်၍ဖြေလိုက်လေ၏။

“အားလုံး သွားပြီးထုတ်ခဲ့စမ်း” ဟု ရာဇဝတ်ဝန်က ပြောရာ

ဌာနအုပ်သည် တခြားလူများကို မခိုင်းဝံ့ဘဲ သူကိုယ်တိုင် သော့တွဲကို ယူ၍ အချုပ်ခန်းတံခါး ပွင့်ရန် ပြေးသွားလေတော့၏။ ထိုအချိန်၌ ရာဇဝတ်ဝန်သည် ၎င်း၏ ဇနီးချောကလေးဘက်သို့ လှည့်ကာ . . .

“စာတွေကလည်း များလှချည်လား၊ ချစ်ချစ်ရဲ့၊ ဘယ်ကလာတဲ့ စာတွေလဲ” ဟု မေးလိုက်ရာ ချစ်ချစ်ဆိုသော မိန်းမကလေးက . . .

“အားလုံး နိုင်ငံခြားကို ပို့မယ့်စာတွေချည်းပဲ ကိုကို၊ ချစ်ချစ်နဲ့တွဲပြီး ဓာတ်ပုံရိုက်ထားတဲ့ မစ္စဘာရောင်းဆီကို ပို့မယ့်စာ တစ်စောင်ပဲ ချစ်ချစ်ရဲ့စာ၊ ကျန်တာတွေက စာတိုက်ကြီးကို လူကြိုပေးလိုက်တာတွေ၊ ချစ်ချစ်က တခြားစာတွေကို ခိုးဖတ်ကြည့်နေတာ” ဟု မိန်းမငယ်က ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအချိန်မှာပင် ဌာနအုပ်သည် ဘွန်ဟောင်းတို့ သုံးဦးကို အချုပ်ခန်းမှ ထုတ်၍ ရာဇဝတ်ဝန်ရှေ့သို့ ခေါ်လာခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။ ဘွန်ဟောင်းသည် ရာဇဝတ်ဝန်ဘေး၌ ပူးပူးကပ်ကပ် ထိုင်နေသော မိန်းမငယ်အား မြင်လျှင် ဖိုးသူတော်ကြီးအား တီးတိုးလေသဖြင့် . . .

“ဖိုးသူတော်ကြီး ဟိုမှာ မြင်လား၊ ဟိုလူကြီးတော့ သူမဖတ်တတ်တဲ့ စာအုပ်ထုကြီးကို သူများဖတ်ဖို့ ဝယ်ထားပြီဗျ”

ဟု ပြောလိုက်ရာ ဖိုးသူတော်ကြီးက . . .

“ဟီ ဟီ” ဟု ရယ်လိုက်လေ၏။

ဌာနအုပ်သည် ၎င်းတို့သုံးဦးအား ရာဇဝတ်ဝန်ကြီးရှေ့၌ စားပွဲအနီးတွင် တန်းစီ၍ မတ်တတ်ရပ်ခိုင်းထားလေ၏။ ဇစ်ဖေ သည် မျက်နှာကျက်ကို မော့၍ ကြည့်နေလေ၏။ ဖိုးသူတော်ကြီးကမူ ပြတင်းပေါက်မှနေ၍ အပြင်သို့ လှမ်း၍ကြည့်နေလေ၏။ ဘွန်ဟောင်းကမူ စားပွဲပေါ်မှ စာအိတ်များကို ကြည့်လေ၏။ ထိုအခါ ရာဇဝတ်ဝန်ကြီးသည် ဘွန်ဟောင်းအား . . .

“ဟဲ့ကောင် . . . ဘာကြည့်တာလဲ” ဟု ဂေါက်လိုက်လေ၏။

မိန်းမငယ်ကမူ...

“အို... ကိုကိုကလဲ၊ ကြည့်ပါစေ” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“ဘာဖြစ်လို့ ကြည့်ရမှာလဲ ချစ်ချစ်ရဲ့၊ သူတို့နဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ” ဟု ရာဇဝတ်ဝန်က ပြောလိုက်လေ၏။

ရာဇဝတ်ဝန်သည် ဘွန်ဟောင်းအား...

“ဟေ့ကောင် ဘာနားလည်လို့ ကြည့်တာလဲ” ဟု ထပ်၍ မေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဘွန်ဟောင်းက သူ၏ရွှေသွားများကို ပေါ်အောင်ပြုံး၍...

“စိတ်မဆိုးပါနဲ့ အရာရှိမင်းရယ်၊ ကျုပ်က စာအိတ်ပေါ်မှာ တပ်ထားတဲ့ လိပ်စာကို မြင်ရုံနဲ့ စာပို့လိုက်တဲ့ ကာယကံရှင်ရဲ့ စိတ်နေသဘောထားကို အတပ်သိတဲ့ ပညာမျိုး တတ်ပါတယ်” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မိန်းမက...

“ကဲ ပြောစမ်းပါဦး၊ ဟောဒီစာအိတ်ကြီးကို ပို့တဲ့လူဟာ စိတ်နေသဘောထား ဘယ်လိုရှိသလဲ” ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“ဒီစာအိတ်ကြီး နှစ်အိတ်ရှိတဲ့အနက် အပေါ်က စာအိတ်ကို ပို့တဲ့လူဟာ တော်တော်ကို ဘဝင်မြင့်တဲ့လူပဲ။ ခပ်ရှိုင်းရှိုင်း ပြောရရင် သွေးနားထင် ရောက်နေတဲ့ လူမျိုးပေါ့” ဟု ဘွန်ဟောင်းက ပြောလိုက်ရာ မျက်နှာကျက်သို့ မော့ကြည့်နေသော သူ့ခိုးဖစ်ဖေက...

“ဒီနေရာမှာ အရာရှိကြီး ပိုပြီးသဘောပေါက်သွားအောင် အင်္ဂလိပ်စကားနဲ့ အခုလို ပြောလိုက်ရင် ပိုပြီးရှင်းမယ် ထင်တယ်၊ (He is constantly losing the ground under his feet.) တိုက်ရိုက် ဘာသာပြန်လိုက်ရင်တော့ ဒီလူဟာ အစဉ်သဖြင့် သူ့ ခြေထောက် အောက်က မြေကြီး ပျောက်ဆုံးတဲ့လူပေါ့၊ အောက်ခြေလွတ်နေ တယ်လို့လဲ ဆိုနိုင်ပါရဲ့၊ မဟုတ်ဘူးလား ကိုဘွန်ဟောင်းရေ” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မိန်းမငယ်က...

“ဟုတ်ပါရဲ့ရှင်၊ တကယ်ကို မှန်တာပါပဲ၊ အင်္ဂလိပ် ဆရာဝန်

ကြီးရဲ့ မယားငယ်လေး မြသီတာပေါ့၊ ကိုကို မသိဘူးလား၊ ဒါနဲ့ နေစမ်းပါဦး၊ ဟောဒီ ဒုတိယ စာအိတ်ကြီးကို ပြောပါဦးရှင်” ဟု မေးလိုက်ပြန်ရာ ဘွန်ဟောင်းက...

“ဒီစာအိတ်ကို ပို့ပေးလိုက်တဲ့လူကတော့ တစ်ဖက်သားကို အတော်ကို အားကိုးတတ်တဲ့လူပဲ” ဟု ပြောလိုက်ပြန်ရာ မိန်းမငယ်က...

“မှန်လိုက်တာရှင်၊ ဒီကောင်မဟာ နေရာတကာ သူများကို အားကိုးတာ ကိုကို သိတယ် မဟုတ်လား” ဟု ပြောလိုက်ပြန်လေ၏။ ထို့နောက် မိန်းမငယ်သည် အစဉ်လိုက် စိထားသော စာအိတ်ငယ် သုံးလုံးအနက် ပထမဆုံး စာအိတ်ကို ညွှန်ပြလျက်...

“ဒီစာအိတ်အကြောင်း ပြောစမ်းပါဦးရှင်” ဟု မေးလိုက်လေ၏။ ထိုစာအိတ်မှာ ထိုမိန်းမငယ်၏ စာအိတ်ဖြစ်လေ၏။

“ဒီစာအိတ်ပိုင်ရှင်ကတော့ ကိုယ်လုပ်တဲ့အလုပ်ကို အစဉ်သဖြင့် သံသယ ဖြစ်နေတဲ့လူပဲ၊ ကိုယ့်အလုပ်ကိုလဲ သိပ်မယုံဘူး၊ သူတစ်ပါးရဲ့ အကြံဉာဏ်ကို အမြဲတမ်း တောင်းနေတတ်တဲ့လူပဲ၊ တကယ်လို့ အတွင်းမှာ ရေးထားတဲ့ လက်ရေးဟာ စာအိတ်ပေါ်မှာ ရှိတဲ့ လက်ရေးထက် ကြီးနေမယ်ဆိုရင်တော့ ဒီလူဟာ သူ့ ဘဝဇာတ်ကြောင်းကို လူရှေ့သူရှေ့မှာ အတိအလင်း မပြောဝံ့တဲ့ လူပဲ” ဟု ဘွန်ဟောင်းက ပြောလိုက်ရာ မိန်းမငယ်က...

“မှန်ပါပေတယ်ရှင်၊ ဒီစာအိတ် ပိုင်ရှင်ဟာ ကျွန်မပါပဲ၊ အထဲက လက်ရေးဟာ စာအိတ်ပေါ်က လက်ရေးထက် ကြီးပါတယ်၊ ကိုကိုရယ်... သူတို့မှာ အပြစ်မရှိရင် လွတ်ပစ်လိုက်ပါ၊ သူတို့ဟာ လူကောင်းတွေနဲ့ တူပါတယ်” ဟု ပြောလိုက်လျှင် ဌာနအုပ်က...

“အပြစ်မရှိပါဘူးခင်ဗျာ၊ မသင်္ကာလို့ ခေါ်ထားတာတစ်ခုပါပဲ” ဟု ဝင်၍ ပြောလိုက်ရာ ရာဇဝတ်ဝန်က...

“ဒီလိုဆိုလဲ လွတ်ပစ်လိုက်တော့ကွာ” ဟု အမိန့်ချလိုက်

လေ၏။ ထိုအခါ ဌာနအုပ်က...

“ကဲ ကိုယ့်လူတို့ သွားနိုင်ပြီ” ဟု ပြောလိုက်ရာ ဖိုးသူတော်ကြီးက...

“သာခု... သာခု... သာခု” ဟု ပြော၍ သူ၏ ငွေရောင်ကြေးစည်ကို ထုလိုက်လေတော့၏။

“နောင်... ဝေ... ဝေ... ဝေ... ဝေ... ဝေ...”

ထို့နောက် ၎င်းတို့သုံးဦး ဌာနအတွင်းမှ ထွက်လာခဲ့လေတော့၏။ အပြင်သို့ ရောက်သောအခါ၌ ဖိုးသူတော်ကြီးက...

“ဟဲ့ကောင် ဘွန်ဟောင်း၊ မင်း ဟောလိုက်တာ တယ်မှန်ပါလားကွ၊ ငါလဲ ရှင်းပြပါဦး” ဟု မေးလေတော့၏။

“ဒါက ဒီလိုပါ။ အကြမ်းဖျဉ်း ပြောရရင် စာအိတ်ကို အညီအမျှ လေးစိတ် စိတ်ပြီး ကြည့်လိုက်တာပေါ့ဗျာ... လိပ်စာဟာ ကန့်လန့်မျဉ်းရဲ့ အပေါ်ကို ရောက်နေရင် စိတ်ကြီးဝင်တဲ့လူပေါ့။ ကန့်လန့်မျဉ်းရဲ့အောက်ကို ရောက်နေရင် ဒီလူဟာ တစ်ဖက်သားကို အားကိုးစိတ် များတယ်။ တံဆိပ်ခေါင်းဘက်ကို သိပ်ပြီး ကပ်နေရင် စောစောက နောက်ဆုံး ကျုပ်ဟောလိုက်တဲ့အတိုင်းပေါ့ ဖိုးသူတော်ကြီးရာ၊ ဒါက အကြမ်းဖျဉ်း ပြောတာပါ။ အသေးစိတ် အချက်အလက်တွေ အများကြီး ရှိသေးတယ်” ဟု ဘွန်ဟောင်းက ရှင်းပြလိုက်လေတော့၏။

ထို့နောက် ၎င်းတို့သည် ဆက်လက်၍ လျှောက်သွားကြကုန်၏။ ဖိုးသူတော်ကြီးသည် ဆေးပြင်းလိပ်ကို ဖွာရင်း...

“ဟေ့ကောင် ဘွန်ဟောင်း၊ မင်း စာအိတ်တွေကို ဟောလိုက်တာ အတော်ကို မှန်တယ်ကွ၊ ဒါပေမယ့် ငါကတော့ မယုံဘူးကွာ” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဘွန်ဟောင်းက...

“မယုံတဲ့လူကို သေဒဏ်ပေးရမယ်ဆိုရင်တော့ ခင်ဗျား အရင်သေမှာပဲ” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ဖိုးသူတော်ကြီးက ပြုံးပြီးဖြင့်...

“စိတ်မဆိုးပါနဲ့ ဘွန်ဟောင်းရာ၊ ဩော်... ဒါနဲ့ ဇစ်ဖေမင်းက ဘယ်ကို လိုက်မှာလဲ” ဟု မေးလိုက်လေတော့၏။

“ကျုပ်က ခင်ဗျားတို့နဲ့ လိုက်မှာလေ” ဟု ဇစ်ဖေက မဆိုးမတွ ပြန်ဖြေလိုက်၏။

“ပါတို့နှစ်ယောက်က ဝေဒမောင်မောင်ဆိုတဲ့ လူထူးလူဆန်းတစ်ဦးကို ရှာကြမလို့ကွ” ဟု ဖိုးသူတော်ကြီး ခပြောရာ ဇစ်ဖေက...

ကက်မတချုပ်လဲ ခင်ဗျားတို့နဲ့အတူ ရှာမှာပေါ့ဗျာ၊ ဝေဒမောင်မောင်ဆိုတာ... ကျုပ်ကိုယ်တိုင် တွေ့ချင်တဲ့လူပါပဲ။ သူနဲ့ တွေ့ရင်တော့ ကျုပ်တို့အားလုံး စွန့်စားခန်း ဝင်ကြရလိမ့်မယ် ထင်တယ်။ သူက သိပ်ကို စွန့်စားတဲ့လုပ်ငန်းတွေ လုပ်တာဗျ၊ ဝေဒမောင်မောင်ဆိုတာ သူ့ရဲ့နာမည်အရင်း မဟုတ်သေးဘူး၊ သူ့မှာ အခြား နာမည်တွေလဲ အများကြီး ရှိသေးတယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ ကျုပ်လဲ ခင်ဗျားတို့ နှစ်ယောက်နဲ့အတူ ဝေဒမောင်မောင်ကို ရှာရမှာပေါ့ဗျာ” ဟု ပြောလိုက်ရာ ဖိုးသူတော်ကြီးက အားရဝမ်းသာနှင့်...

“(ယူ-သိမ်-ပဲရီးဂွတ်) အသင်သူခိုး တယ်ကောင်းပါလား” ဟု ပြောဆို၍ ငွေရောင် ကြေးစည်ကလေးကို ထုလိုက်လေတော့၏။

“နောင်... ဝေ... ဝေ... ဝေ... ဝေ...”

ထို့နောက်တွင်ကား ပိတ်ဖြူစင်ကြယ် ဝတ်ထားသည့် ဦးပြည်း စိမ်းစိမ်းနှင့် ဖိုးသူတော်ကြီးတစ်ဦး၊ ရွှေသွားခေါခေါနှင့် တရုတ်ဘိန်းစားတစ်ယောက်၊ ညိုညိုချောချော သူခိုးတစ်ယောက် စသည့် အသွင်မတူသော လူသတ္တဝါ သုံးဦးတို့သည် လူထူးလူဆန်းကြီး ဝေဒမောင်မောင်အား ရှာဖွေရန် ခရီးစတင်ခဲ့ကြလေဟော့ သတည်း။

ကြားက...
တယ်

ဖိုးသူတော်ကြီး၊ ဘိန်းစားဘွန်ဟောင်းနှင့် သူခိုးဝစ်ဖေတို့ သုံးဦးသားသည် ဝေဒမောင်မောင်ကို ရှာဖွေရန်အတွက် ခရီးထွက်လာကြလေ၏။ ညပိုင်းသို့ ရောက်လျှင် သာလာယံ ဇရပ်တစ်လုံးပေါ်၌ တည်းခိုကြလေ၏။ ဇရပ်မှာ ရှေးဇရပ်ဟောင်းကြီး ဖြစ်သောကြောင့် အမိုးများသည် လန်သည့်နေရာက လန်၌ ပေါက်သည့် နေရာက ပေါက်နေလေ၏။

“ဒီဇရပ်မှာပဲ တစ်ည တည်းရမယ်၊ မင်းတို့ နှစ်ယောက် ညစာစားဖို့တော့ ငါ့ဆီမှာ ဆန်ပါတယ်၊ အနီးအနားက အိုးလေး ဘာလေး ငှားပြီး ချက်ကြပြုတ်ကြပေါ့ကွာ၊ ဟင်းကတော့ မင်းတို့ ဘာသာ မင်းတို့ ကြိဖန်ကြပေတော့၊ ငါ့အတွက်တော့ ရေခန်းကြမ်းနဲ့ ထန်းလျက်ရရင် တော်ပါပြီ” ဟု ဖိုးသူတော်ကြီးက ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ဘွန်ဟောင်းက...
“ကိုဝစ်ဖေရေ... ကျုပ်က ဟောဟိုမှာ လှမ်းပြီးမြင်နေရတဲ့ အိမ်စုကလေးကို သွားပြီး အိုးတွေခွက်တွေ ငှားမယ်၊ ခင်ဗျားက ဟင်းချက်စရာ ရှာပေတော့” ဟု ပြောသဖြင့် ဝစ်ဖေလည်း အပြင်သို့

ထွက်သွားလေတော့၏။

ဝစ်ဖေ ထွက်သွားပြီး များမကြာမီ၌မှာပင် ဘွန်ဟောင်းလည်း အိုးငှားရန်အတွက် ထွက်သွားလေတော့၏။ ဖိုးသူတော်ကြီးမှာ ကမ္ဘာကျော် စာဆိုရှင်ကြီး မိလ်တန် ရေးသည့် ON HIS BLINDNESS ဟူသော မျက်စိနှစ်ကွင်း အလင်းမရခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ စပ်ဆိုထားသော ကဗျာကို သီချင်းကဲ့သို့ လုပ်၍ ဆိုနေလေ၏။

များမကြာမီ၌ပင် ဘွန်ဟောင်းသည် အိုးတစ်လုံးနှင့် ယောက်မတစ်ချောင်း တိုင်၍ ပြန်လာလေ၏။ ထိုအခါ ဖိုးသူတော်ကြီးက...

“ဟေ့ကောင်... ဘွန်ဟောင်း၊ ဒီအိုးတစ်လုံးတည်းနဲ့ ဟင်းဘယ်လို ချက်မှာတုန်းကွ” ဟု မေးလိုက်ရာ ဘွန်ဟောင်းက...

“ထမင်းကို အရင်ချက်မယ်လေ ဦးသူတော်ကြီးရဲ့၊ ထမင်းကျက်တဲ့အခါမှာ ငှက်ပျောရွက်တွေ ခူးပြီး ထမင်းကို သွန်ထားမယ်၊ ပြီးတော့ ဟင်းချက်မယ်၊ ဟင်းကျက်သွားရင် ထမင်းပေါ်မှာ ဟင်းတွေ သွန်ပြီး ဒီအိုးနဲ့ ရေခန်းတည်မယ်” ဟု ပြန်၍ဖြေလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဖိုးသူတော်ကြီးက...

“ဝှစ်တယ်ထင် ခွေးသာခွေး ရွှေသွားရေ၊ ဒါပေမယ့် ရေခန်းအိုး တည်တဲ့အခါ ဟင်းစော်မနံဖို့တော့ အရေးကြီးတယ်” ဟု ပြောလိုက်၏။

ဘွန်ဟောင်းလည်း အနီးရှိ အုတ်ခဲကျိုးများကို ရှာဖွေ၍ မီးဖိုပြုလုပ်လေ၏။ ထို့နောက် သစ်ကိုင်းခြောက်များကို ရှာဖွေကာ စတင်၍ မီးမွှေးနေလေ၏။ ထိုအချိန်၌မှာပင် ခပ်လှမ်းလှမ်းဆီပွဲ မြင်းလှည်းသံကို ကြားသဖြင့် ဖိုးသူတော်ကြီးက လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်ရာ မြင်းလှည်းတစ်စီးသည် ၎င်းတို့ထံသို့ ရှေးရှု၍ လာနေကြောင်း တွေ့မြင်ရသည်ဖြစ်ရာ ဖိုးသူတော်ကြီးသည် လွန်စွာ တုန်လှုပ်၍ သွားပြီးလျှင်...

“ဟေ့ ဘွန်ဟောင်း... ဟိုမှာ မြင်းလှည်းတစ်စီး လာနေပြီကွ၊ ငါတို့ကို ဖမ်းဖို့ ပုလိပ်တွေ လာကြပြန်ပြီ ထင်တယ်ကွ” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ဘွန်ဟောင်းလည်း မီးမွှေးနေရာမှ မြင်းလှည်းကို လှမ်း၍ ကြည့်ပြီးလျှင် သူ့ရခူး-သောကြာ-ဗုဒ္ဓ-စန္ဒြော ဟူ၍ နှုတ်မှ တဖွဖွ ရွတ်ဆိုနေလေ၏။ ထို့ကြောင့် ဖိုးသူတော်ကြီးက...

“အရေးထဲ မင်္ဂလာ ဘာတွေ ရွတ်နေတာလဲ” ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“အင်္ဂဝိဇ္ဇာ တွက်နေတာဗျ၊ ဦးသူတော်ကြီး ပြောသလို ပုလိပ်တွေ ဖမ်းဖို့ လာတာ မဟုတ်ဘူးဗျ၊ အဲဒီမြင်းလှည်းမှာ ကျုပ်တို့အဖို့ စားကောင်းသောက်ဖွယ်တွေ ပါလာလိမ့်မယ်” ဟု ဘွန်ဟောင်းက ပြန်၍ပြောလိုက်လျှင် ဖိုးသူတော်ကြီးက...

“တောက်တီးတောက်တဲ့ ဘွန်ဟောင်းရယ်၊ ဘယ်သူက ငါတို့ကို လာပြီး စားကောင်းသောက်ဖွယ်တွေ ပို့မှာထုန်းကွ၊ မင်းတို့ကလဲ... မင်းတို့ ဗေဒင်လေးကို သိပ်ပြီးယုံတာကိုးကွ” ဟု ပြန်၍ ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအချိန်၌မှာပင် မြင်းလှည်းသည် ဇရပ်အနီးသို့ ရောက်ရှိလာလေ၏။ မြင်းလှည်းပေါ်တွင် သူ့ခိုးဇာတ်တွေ ရလေ၏။

မြင်းလှည်းသည် ဇရပ်အနီး၌ ရပ်လိုက်လေ၏။ မြင်းလှည်းသမားသည် မြင်းလှည်းပေါ်မှ အိပ်ရာလိပ်များ၊ ဆန်၊ ဆီ၊ ငရုတ်သီး၊ ကြက်သွန်စသော ဟင်းချက်ဖွယ်ရာများ၊ နို့ဆီ၊ သကြား၊ လက်ဖက်ခြောက်၊ အိုးခွက်ပန်းတန်များ၊ အောက်လင်းမီးအိမ်များကို ဇရပ်ပေါ်သို့ သယ်၍ တင်ပေးလေ၏။ ဖျာနှင့် တံမြက်စည်း များလည်း ပါလာသည်ဖြစ်ရာ ဇရပ်ကြီးတစ်ခုလုံးကို တံမြက်စည်း လှည်းကြလေ၏။ အိပ်ရာလိပ်များကို ဖြန့်၍ခင်းကြလေ၏။ ပြီးလျှင် ဇာတ်က မြင်းလှည်းသမားအား ငွေရှင်း၍ ပေးလိုက်ရာ မြင်းလှည်း

သမားလည်း ဖျော်ရွှင်စွာဖြင့် ပြန်သွားလေတော့၏။ ဇာတ်ကလည်း တောင်းကြီးအတွင်းမှ စီးကရက်တစ်ထုပ်ကို နှိုက်ယူ၍ ဖွင့်ပြီးလျှင် အတွင်းမှ ကုလားအုပ်တံဆိပ် စီးကရက်ဘူးနှစ်ဘူးကို ယူကာ တစ်ဘူးအား ဘွန်ဟောင်းထံသို့ ပစ်ပေးလိုက်လေ၏။

“ကိုဘွန်ဟောင်းရယ်... ဟောဒီ တောင်းကြီးထဲမှာ အစုံပါတယ်ဗျ၊ ခင်ဗျားစိတ်ကြိုက် ချက်ပေတော့” ဟုလည်း ဇာတ်က ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ဘွန်ဟောင်းကလည်း အတွင်းမှ ပစ္စည်းများကို ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ တစ်ခုစီ ချလေ၏။

“ဟ... ဘဲကင်လဲ ပါတယ်၊ ဟိုးခေါက်ဆွဲဆိုင်က အခေါက်ကင်ပြားကြီး တစ်ပြားလုံးပါလား၊ ပြီးတော့ ဓားနဲ့ စင်းလှီးတဲ့၊ ခြောက်... ပေါင်မုန့်ရယ်၊ ထောပတ်ဘူးရယ်၊ နို့ဆီ၊ သကြားလဲ ပါတယ်၊ ရေနှေးခရားလဲ တစ်လုံးပါလား၊ အတော့်ကို စုံတယ်ဗျ” ဟု ဘွန်ဟောင်းက ဝမ်းသာအားရ ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ဖိုးသူတော်ကြီးက... “ဟေ့ကောင် ဇာတ်က... မင်းက ဒီဇရပ်ပေါ်မှာ အိမ်ထောင် ပြုမလို့ စိတ်ကူးသလား” ဟု မေးလိုက်ရာ ဇာတ်က...

“မဟုတ်တာဗျာ... ဦးသူတော်ကြီးရယ်” ဟု ပြန်၍ပြောလေ၏။

“မင်း လုပ်လာတာတွေကိုလဲ ကြည့်စမ်းပါဦး၊ အောက်လင်းမီးတွေရော အိမ်ထောင်ပစ္စည်းတွေရော စုံနေတာပဲ၊ တောင်းထဲမှာ ပန်းကန်လုံးတွေရော ပန်းတန်ပြားတွေရော ပါသေးတယ် မဟုတ်လား” ဟု ဖိုးသူတော်ကြီးက ပြောလိုက်လေ၏။

“ဒါတင် ဘယ်ကမလဲ ဦးသူတော်ကြီးရယ်၊ အောဟို အထုပ်ထဲမှာ ခင်ဗျားအတွက် ပိတ်ဖြူစတစ်စုံ၊ ဖိနပ်တစ်စုံ၊ တျှပ်နဲ့ ကိုဘွန်ဟောင်းအတွက် စပို့ရှပ်နဲ့ လုံချည်တွေကောင် ပါသေးတယ်”

ညကျရင် အဖျင်းပြေ နားထောင်ဖို့ ဓာတ်စက်တစ်လုံး တောင် ယူခဲ့ဦးမလို့၊ တော်တော်ကြာကျရင် မြင်းလှည်းသမားက ပက်လက် ကုလားထိုင်သုံးလုံး လာပို့လိမ့်ဦးမယ်” ဟု ဇစ်ဖေက ပြန်၍ပြော လိုက်ရာ ဖိုးသူတော်ကြီးက...

“ဘဲရိုးဂရင်း... တယ်လဲ ခမ်းနားပါလား၊ ငါ့လူရာ... ဘတ်... သို့သော်လဲ ယုံမတ်စိ ထရိုင်း တူ အန်းရိုက်တီးယပ်စ်လီး- သမ္မာအာဝိဇိ ဖြစ်ဖို့တော့ အရေးကြီးတယ်ကွ” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ဇစ်ဖေက ကုလားအုပ်တံဆိပ် စီးကရက်ကို ခဲရင်း အောက်ပါ ပါဠိကို ရွတ်ဆိုလိုက်လေတော့၏။

“ရဝိ ဝါရေသု အာပဏာ ဝိဟိတာ ဟောန္တိ”

ဖိုးသူတော်ကြီးသည် ဇစ်ဖေ ရွတ်သော ပါဠိကို နားမ လည်သဖြင့်...

“ဟဲ့... ဇစ်ဖေဇဲ့၊ ပါဠိရွတ်တာတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ အနက် လေးဘာလေး ပေးစမ်းပါဦး” ဟု ဆိုလေ၏။

“တနင်္ဂနွေနေ့ ဆိုတော့ ဆိုင်တွေ ပိတ်တယ်ဗျာလို့ အဓိ ပွယ် ရတယ်” ဟု ဇစ်ဖေက ပြောလိုက်ရာ ဖိုးသူတော်ကြီးက...

“ဟား... ဟား... ဟား... ဆိုင်တွေ ပိတ်ထားတော့ မဝယ်ဘဲ ခိုးလာတယ် ဆိုပါတော့ကွာ၊ သဘောကျတယ်ကွာ၊ သူ့ခိုး ကလည်း ပါဠိ တယ်ပြီးကျွမ်းပါလား။ ဒီတစ်ခါတော့ ရှိစေတော့ ရှိစေတော့၊ နောက်ကို ဒါမျိုးမလုပ်နဲ့၊ ငါလို သူတော်ကောင်းနဲ့ နေတာ ယဉ်ကျေးမှပေါ့ကွာ” ဟု ဆုံးမလေတော့၏။

ဘွန်ဟောင်းမှာမူ ထမင်းဟင်းများ စတင်ချက်ပြုတ်နေပြီ ဖြစ်၏။ တအောင့်မျှကြာလျှင် ဇစ်ဖေ စီးခဲ့သော မြင်းလှည်းသည် ဇရပ်ဆီသို့ ရောက်လာပြီးလျှင် မြင်းလှည်းသမားသည် ပက်လက် ကုလားထိုင် သုံးလုံးကို ဇရပ်ပေါ်သို့ တင်ပေးလေ၏။

ဖိုးသူတော်ကြီးကလည်း ပက်လက်ကုလားထိုင် တစ်လုံးကို

ဆွဲယူ၍ ထိုင်ကာ...

“ထိုင်လို့ တော်တော် ကောင်းတယ်ဗျာ၊ နေစမ်းပါဦးကွ၊ ဒီက ငါတို့ သွားကြတဲ့အခါမှာ ဒီကုလားထိုင်တွေကို ဘယ်လို လုပ်မှာတုန်း” ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“ဒီအတွက် မပူပါနဲ့ ဦးသူတော်ကြီးရယ်၊ ဟောဒီ မြင်း လှည်းဆရာကို ကျွပ်က အားလုံး ပေးပြီးသားပါ၊ သူ ဟာပြီး ယူ လိမ့်မပေါ့” ဟု ဇစ်ဖေက ပြန်၍ပြောလိုက်လေ၏။

မြင်းလှည်းသမားလည်း ဇစ်ဖေကို နှုတ်ဆက်ပြီးလျှင် ပြန် သွားလေတော့၏။

တအောင့်မျှကြာလျှင် နေဝင်သွားပြီဖြစ်ရာ အမှောင်ထု သည် လွှမ်းမိုးလာပြီ ဖြစ်၏။ ထိုအခါ ဘွန်ဟောင်းသည် အောက် လင်း မှန်အိမ်ကို မီးထွန်း၍ ဇရပ်ထုပ်တန်း၌ ချိတ်ဆွဲလိုက်သည် ဖြစ်ရာ ဇရပ်ကြီးတစ်ခုလုံးသည် လင်းထိန်၍ သွားလေတော့၏။

ထို့နောက် ဘွန်ဟောင်းသည် ၎င်းချက်ပြုတ်ကြော်လှော် ထားသော ဟင်းလျာများနှင့် ဇစ်ဖေနှင့် နှစ်ယောက်သား ထမင်း စားကြလေ၏။ ထိုအခါ ဇစ်ဖေက...

“ကိုဘွန်ဟောင်း တယ်လဲ အချက်အပြုတ် ကောင်းပါ လားဗျာ... ခေါက်ဆွဲဆိုင်သာ ဖွင့်ရင် ခင်ဗျားတော့ အတော်ကို ကြီးပွားဖို့ ရှိတယ်၊ အခု ခင်ဗျား ချက်ပြုတ်ထားတဲ့ လက်ရာဟာ တော်တော် လက်ရာ မဟုတ်ဘူး... ဆရာကောင်းနဲ့ သင်ထားတဲ့ လက်ရာမျိုးပဲ” ဟု ပြောလိုက်ရာ ဘွန်ဟောင်းက...

“မှန်ပါတယ် ကိုဇစ်ဖေ... ကျုပ်ဟာ အချက်အပြုတ် အကြော်အလှော်အတတ်ကို ဆရာနဲ့ သင်ထားတာပါ... ဇာနည် ဆရာက အခုထက်ထိ ဆိုင်ဖွင့်ထားပါတယ်” ဟု ပြန်၍ပြောလိုက် လေ၏။

“ခင်ဗျားဆရာက ဘယ်မှာ ဆိုင်ဖွင့်ထားတာတုန်း၊ တစ်ခါ

လောက်တော့ အဲဒီဆိုင်ကို သွားပြီးစားဦးမှပဲဗျာ... ခင်ဗျားတောင်
ဒါလောက် ကောင်းနေတယ်ဆိုတော့ ခင်ဗျားဆရာ လက်ရာဆိုရင်
အတော်ကို ကောင်းမယ်ဗျို့” ဟု ဇစ်ဖေက ဆိုလေ၏။

“ချောက်မြို့မှာဗျ၊ သူ့နာမည်က အကျောက်လို့ ခေါ်တယ်၊
'အကျောက် ခေါက်ဆွဲဆိုင်' ဆိုရင် ချောက်မြို့တစ်မြို့လုံး သိပါ
တယ်ဗျာ၊ မျေးနဲ ကပ်ရက်လောက်မှာ ရှိပါတယ်” ဟု ဘွန်ဟောင်း
က ပြောရာ ဖိုးသူတော်ကြီးကပါ...

“ဒီလိုဆိုရင် ငါလဲ စားချင်လှသကွာ” ဟု ဝင်၍ပြော
လိုက်လေ၏။

မှတ်ချက်။ ။ ယခုအခါ၌ ဘွန်ဟောင်း၏ဆရာ အကျောက်ဆို
သည့် တရုတ်အဘိုးကြီး မရှိတော့ပါ။ ။ ၎င်း၏
ဇနီး ဒေါ်ကြည်က ဆက်လက်၍ ဆိုင်ဖွင့်ထားပါ
သည်။ ဆိုင်အမည်ကိုလည်း ယခင် 'အကျောက်
ခေါက်ဆွဲဆိုင်' အစား 'ဒေါ်ကြည် ခေါက်ဆွဲဆိုင်'
ဟု ပြောင်းထားပါသည်။ ထိုဆိုင်သည် ချောက်မြို့
ဈေးထောင့်တွင် ရှိပါသည်။

(စာရေးသူ)

ဘွန်ဟောင်းနှင့် ဇစ်ဖေတို့ ထမင်းစားကြပြီးနောက် ဖိုးသူ
တော်ကြီးနှင့်အတူ ဝိုင်းဖွဲ့၍ ရေခန်းကြမ်း၊ သောက်ကြလေ၏။
ထိုအချိန်၌ ဘွန်ဟောင်းက ဇရပ်၏ အမိုးကို မော့ကြည့်လိုက်ရာ
အမိုးတစ်နေရာ၌ လန်၍နေသဖြင့် ကောင်းတင်ပြင်မှ ကြယ်တာ
ရာများကို မြင်ရလေ၏။

ထို့ကြောင့် ဘွန်ဟောင်းက...
“ဒီမှာ ကိုဇစ်ဖေ... ဟောတို့ ပြာပြာလင်းလင်း ကြယ်က

လေးဟာ ဘာလဲဗျ” ဟု မေးလိုက်လေ၏။
“အဲဒါ သောကြာ ခေါ်တယ် ကိုဘွန်ဟောင်းရေ” ဟု
သူ့ခိုးဇစ်ဖေက ပြန်၍ဖြေလိုက်၏။

“ဒီသောကြာဟာ ကျုပ်ကို တစ်ခါ ဒုက္ခပေးဖူးတယ် ဆရာ
သမားရဲ့၊ ကျုပ်က ဇာတာကို နားမလည်ပါဘူး၊ ဗေဒင်ဆရာ တစ်
ယောက်ဆီကို သွားတော့... ကျုပ်လက်ကို ကောဇာ သောကြာ
ဂြိုဟ် စီးနေလို့တဲ့... တစ်လအတွင်း လာဘ်ရမယ်... အကြံ
အစည် အောင်မယ်ဆိုပြီး အခိုင်အမာ ဟောတော့တာပဲဗျို့”

“ကျုပ်ကလဲ စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတစ်ခု စွန့်စားစရာ ရှိနေ
တော့ သိပ်ကို သဘောကျသွားတာပဲ၊ အဲဒီတော့ သူ့စကားကို ယုံပြီး
ကျုပ်ဟာ အဲဒီအလုပ်ကို လုပ်လိုက်ပါလေရောဗျို့... တစ်ခါတည်း
မွဲတော့တာပါပဲ” ဟု ဘွန်ဟောင်းက ပြောလိုက်လေ၏။

“အဲဒီနေရာမှာ ဂြိုဟ်စီးဂြိုဟ်နင်း ဟောတဲ့ဆရာ တော်
တော်များများ မျက်စိလည်တဲ့နေရာပဲဗျာ” ဟု ဇစ်ဖေက ပြော
လိုက်လေ၏။

“ဘယ်လို မျက်စိလည်တာလဲ ကိုဇစ်ဖေရဲ့၊ ပြောစမ်းပါ
ဦး” ဟု ဘွန်ဟောင်းက မေးလေ၏။

“ဒီလို ကိုဘွန်ဟောင်းရဲ့၊ ကျုပ်တို့တွေဟာ စန်းလို့ ခေါ်တဲ့
လအကြောင်းကို စဉ်းစားတဲ့နေရာမှာတော့ လဆန်းလဆုတ်ကို
ထည့်ပြီးစဉ်းစားတယ်၊ ဗလဝစန်း ဖြစ်တယ်၊ ခိနစန်း ဖြစ်တယ်၊
စတဲ့အချက်တွေကို ထည့်ပြီးစဉ်းစားတယ်၊ ဒါပေမယ့်... ကျန်တဲ့
ကြာသပတေးတို့ သောကြာတို့ စနေတို့ ဗုဒ္ဓဟူးတို့ကို စဉ်းစားတဲ့
အခါမှာတော့ အဲဒီအချက်ကို ထည့်ပြီးစဉ်းစားလေ့ မရှိဘူး၊ ကျုပ်
ပြောချင်တာက လဆန်းလဆုတ် ရှိသလို ကြာသပတေးဆန်း ကြာသ
ပတေးဆုတ် ရှိတယ်၊ သောကြာမှာလည်း သောကြာဆန်း သောကြာ
ဆုတ် ရှိတယ်ဗျ၊ တွက်တဲ့နည်းတွေလဲ ရှိတယ်၊ အဲဒီ အချက်ကို

ထည့်ပြီးမစဉ်းစားဘဲ ဆုံးဖြတ်လိုက်ရင် မှားတတ်တယ်” ဟု ဇစ်ဖေက ပြောလိုက်ရာ ဘွန်ဟောင်းက...

“ကျုပ် နဂိုက ကြားဖူးတာကတော့ လဆန်းလဆုတ်ပါပဲ ဟု... အခု ခင်ဗျား ပြောတာကတော့ ကြာသပတေးဆန်း ကြာ သပတေးဆုတ်၊ သောကြာဆန်း သောကြာဆုတ်တွေပါ တိုးလာ တော့တာပဲ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ဗျာ၊ ကျုပ်ကတော့ ဇာတာကို သိပ်ပြီး စိတ်မဝင်စားလှဘူးဗျ၊ တွက်တော့လဲ အကြာကြီး တွက်ရပြီး ဟော တော့လဲ ဘာမှ တိတိကျကျ မထွက်ဘူး” ဟု ပြန်၍ပြောလိုက်လေ ခ်။

ဇစ်ဖေက ပြန်လည်၍ ချေပခြင်းမပြုဘဲ စီးကရက်တစ် လိပ်ကို ထုတ်၍ မီးညှိနှိုက်ဖွာလိုက်လေ၏။ ၎င်း၏အမူအရာမှာ ဇာတာ တွက်နည်း ဟောနည်းကို စိတ်မဝင်စားသူအား ဆက် လက်၍ ပြောဆိုရန် အလုပ်မဟုတ် ဟူသော အမူအရာမျိုး ဖြစ်၏။ ဖိုးသုတော်ကြီးကမူ ဆေးပြင်းလိပ်ကို ဖွာရင်း...

“ငါကတော့ မင်းရဲ့ ဇာတာနဲ့ ဟောတဲ့ဟောနည်းရော၊ ဘွန်ဟောင်းလို ဇာတာ မပါဘဲ ကိန်းသေး ကိန်းမွှားလေးတွေနဲ့ ဟောတဲ့ဟောနည်းကိုရော လုံးဝ အယုံအကြည်မရှိဘူး” ဟု ပြော လိုက်ရာ ဘွန်ဟောင်းက...

“ဒီလိုဆို ဦးသုတော်ကြီး လက္ခဏာပညာကိုရော ယုံသ လား” ဟု မေးလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ဖိုးသုတော်ကြီးက...

“ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ယုံရမှာလဲကွာ၊ အဓိပ္ပာယ်မှ မရှိတဲ့ဥစ္စာ၊ ဥပမာကွာ-ဘွဲ့ရတဲ့လူတစ်ယောက်ရဲ့ ဉာဏ်လမ်းကြောင်း ဆိုပါ တော့၊ လက္ခဏာဆရာက ဘယ်လို ဉာဏ်လမ်းကြောင်းမျိုး ရှိရင် ဘွဲ့ရမယ်လို့ သေသေချာချာ သတ်မှတ်ပြီး ပြောစမ်းပါကွာ၊ မပြော နိုင်ဘူးကွာ၊ လာပြီးကြည့်တဲ့လူက ကျွန်တော် ဘွဲ့ရပါတယ်ဆိုမှ သူက

ခင်ဗျား ဘွဲ့ရမှာပေါ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားရဲ့ ဉာဏ်လမ်းကြောင်းကြီးက ဒီလို ကောင်းတာကိုးလို့ ဉာဏ်လမ်းကြောင်းပေါ်မှာ ခဲတံနဲ့ ထောက်ပြတာ ပါကွာ၊ အဲဒီလို ဉာဏ်လမ်းကြောင်းမျိုးတွေပဲ ဘွဲ့မရ တဲ့သူတွေ တစ်ပုံကြီးပါ။ တချို့များ စာတောင် မတတ်ဘူး၊ ဒီလို ဉာဏ်လမ်း ကြောင်းမျိုးတွေပဲ မင်းတုန်းမင်း လက်ထက်က လူတွေရဲ့ လက်မှာလဲ ပါမှာပဲ၊ အနော်ရထာမင်းလက်ထက်က လူတွေရဲ့ လက်မှာလဲ ပါမှာပဲ၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီလူတွေကတော့ ဘွဲ့တွေ ဒီဂရီတွေ ရတယ်လို့ မကြားမိပါလား၊ ဪ ဒါနဲ့ စကားစပ်မိလို့ ပြောရဦးမယ်၊ တစ်ခါက ငါဟာ မျောက်တွေရဲ့လက်ကို ကြည့်ဖူးတယ်ကွာ၊ ငါကြည့်ဖူးတဲ့ မျောက်ဆယ်ကောင်ရဲ့ လက်မှာ ဉာဏ်လမ်းကြောင်းကြီးတွေ အတော်ကို ကောင်းတဲ့ မျောက်သုံးကောင်ကို တွေ့ရတယ်၊ အဲဒီ မျောက်သုံးကောင်ဟာ ဘီအေ အောင်တယ်လို့လဲ မကြားမိဘူး၊ ဘီအက်စီ အောင်တယ်လို့လဲ မကြားမိဘူး၊ ကျန်တဲ့မျောက်တွေလို့ပဲ သစ်ပင်တက်လိုက် ဆော့လိုက် လုပ်နေ တာပဲကွာ၊ ဒီမျောက်ဆယ် ကောင်အနက်မှာ ထီးရိုးလို့ခေါ်တဲ့ ကံလမ်းကြောင်း ကောင်းတဲ့ မျောက်နှစ်ကောင်လဲ ပါတယ်ကွာ၊ အောင်မြင်ရေးလမ်းကြောင်း အရှည်ကြီးနဲ့ မျောက်ငါးကောင်ကိုလဲ တွေ့ရတယ်၊ ဒီကောင်တွေလဲ တခြားမျောက်တွေလိုပါပဲကွာ၊ ဘာမှ မအောင်မြင်ပါဘူး၊ မန်းကီးဟာ မန်းကီးပါပဲကွာ၊ ဒီထက် ဘာမှ ပိုပြီးထူးပါဘူး၊ အင်း နောက်တစ်ခု ပြောရဦးမယ်၊ ငါနဲ့သိတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဟာ အသက် ဆယ်ခြောက်နှစ်မှာ လေရောဂါနဲ့ ဆုံးသွားရှာကယ်၊ ဒါနဲ့ ငါလဲ အဲဒီ မိန်းကလေးရဲ့လက်ကို မှင်သုတ်ပြီး လက်ပုံစံ နှိပ်တော့တာပဲကွာ...

ပြီးတော့ နာမည်ကြီး လက္ခဏာဆရာ တော်တော်များများ ဆီကိုသွားပြီး အဲဒီလက်ပုံစံကို ယူသွားပြီး ဒီမိန်းကလေး သေတာ ဟာ ဘာကြောင့်လဲလို့ မေးကြည့်တော့ သူတို့အားလုံးဟာ အာယု လေခလို့ ခေါ်တဲ့ အသက်လမ်းကြောင်းကို ထောက်ပြပြီး ‘ဒီလမ်း

ကြောင်း သိပ်ပြီးတိုတာကိုးဗျာ' လို့ တညီတညွတ်တည်း ပြောကြပါတယ်။ အဲဒါနဲ့ ငါလဲ အသက်လမ်းကြောင်း တိုတိုလေးနဲ့ အသက်ရှစ်ဆယ်လောက် ရှိနေတဲ့ အဘိုးကြီးတစ်ယောက်ကို သူတို့ဆီခေါ်ပြီး သွားပြန်တယ်ကွ။ ပြီးတော့ ဒီအဘိုးကြီးကတော့ အသက်လမ်းကြောင်း တိုတိုလေးနဲ့ ဘာကြောင့် အသက်ရှည်နေရတာလဲလို့ ငါက မေးလိုက်တယ်။ အဲဒီအခါမှာ သူတို့က ဘာပြောသလဲဆိုတော့ အဘိုးကြီးရဲ့လက်ကို ကိုင်ကြည့်ပြီး အသက်လမ်းကြောင်း တိုပေမယ့် ပြိုဟ်ခုံတွေ အားကောင်းလို့ အသက်ရှည်နေတာလို့ ပြောတဲ့လူက ပြောကြတယ်။ အသက်လမ်းကြောင်း တိုပေမယ့် ကံလမ်းကြောင်း အားကောင်းလို့ အသက်ရှည်နေတာလို့ ပြောကြတဲ့လူကလဲ ပြောကြတယ်။ အချို့ကလည်း အောင်မြင်ရေးလမ်းကြောင်းကြောင့် အသက်ရှည်နေတာလို့ ပြောကြပြန်တယ်။ ဒါနဲ့ ငါလဲ မကျေနပ်တာနဲ့ မွေးကတည်းက လက်နှစ်ဖက်စလုံး မပါတဲ့ အသက်(၅၀)လောက် ရှိတဲ့ လူကြီးတစ်ယောက်ကို သူတို့ဆီ ခေါ်သွားပြန်တယ်ကွ။ သူ့နာမည်က ဦးညွန့်ဝေတဲ့။ အဲဒီလူကြီးကို လက္ခဏာ ဆရာတွေဆီ ခေါ်သွားပြီး ဒီလူဟာ အသက်(၅၀) ကျော်နေပြီ။ ဘာဖြစ်လို့ အသက်ရှည်နေရတာလဲ။ သူ့မှာ အသက်လမ်းကြောင်းလဲ မရှိဘူး။ ခင်ဗျားတို့ ပြောတဲ့ ပြိုဟ်ခုံဆိုတာလဲ မရှိဘူး။ ကံလမ်းကြောင်းလဲ မရှိဘူး။ အောင်မြင်ရေး လမ်းကြောင်းလဲ မရှိဘူး။ ကုန်ကုန်ပြောမယ်ဗျာ။ မွေးကတည်းက လက်နှစ်ဖက်စလုံး ပါမလာဘူး။ အဲဒါကို ဘာပြောဦးမလဲ ဆိုတော့ လက္ခဏာဆရာတွေ ငြိမ်သွားတယ်။ ဒါပေမယ့် တစ်ယောက်က အဲဒီ ဦးညွန့်ဝေကို မွေးသက္ကရာဇ် မေးလိုက်တယ်။ ဦးညွန့်ဝေက သူ့ရဲ့ မွေးသက္ကရာဇ်ကို ပြောလိုက်တယ် ဆိုရင်ပဲ လက္ခဏာဆရာဟာ ပြက္ခဒိန်ကို လှန်ပြီး ဦးညွန့်ဝေရဲ့ မြန်မာသက္ကရာဇ်ကို အင်္ဂလိပ်သက္ကရာဇ် ဘယ်လောက်လဲဆိုတာ ကြည့်လိုက်တယ်။ အဲဒီလိုလဲ ကြည့်ပြီးရော သူက ဘာပြောသလဲဆိုတော့

လက်မရှိပေမယ့် အသက်ရှည်တာပေါ့ဗျာ။ သူက ဂျူပီတာဘွန်းကိုးလို့ ပြောလိုက်တယ်။ အဲဒီတော့ ငါက ဂျူပီတာဘွန်းဆိုတာ ဘာကို ပြောတာလဲလို့ မေးလိုက်တော့ မတ်လ(၃)ရက်နေ့မှာ မွေးထားတယ်ဗျ။ နျူမရော်လော်ဂျီအရဆိုရင် မိန်ရာသီဗွားလဲ ဖြစ်တယ်။ မွေးရက်ဟာလဲ (၃)ဂဏန်း ဖြစ်တယ်။ (၃)ဂဏန်းဆိုတာ ဂဏန်းပေဒင်မှာ ဂျူပီတာကို ပြောတာ။ ဒီလိုလူမျိုးဟာ ကံကောင်းတတ်တယ်လို့ ဆင်ခြေပေးပြန်တယ်။ အဲဒါနဲ့ ငါလဲ ရန်ကုန်ဆေးရုံကြီးကို သွားပြီး အက်စီးဒင့် ဖြစ်လို့ သေတဲ့ ဂျူပီတာဘွန်းတွေရဲ့စာရင်းကို ယူတယ်။ ပြီးတော့ အဲဒီလက္ခဏာဆရာဆီကို သွားပြီးပြလိုက်တယ်။ အဲဒီတော့မှပဲ ဒီလက္ခဏာဆရာက ဖိုးသူတော်ကြီး ကျုပ်ဆီကို နောက်ထပ် မလာပါနဲ့တော့ဗျာလို့ ပြောလိုက်တော့တယ်ဗျာ။ ဟား... ဟား... ဟား" ဟု ရှည်လျားစွာ ပြော၍ အားရပါးရ ရယ်မောလိုက်လေတော့၏။

ဘွန်ဟောင်းသည် ဖိုးသူတော်ကြီး၏ စကားကို နားထောင်ပြီးနောက်...

"ဦးသူတော်ကြီးရယ်၊ ခင်ဗျားကလဲ အတော်ကို ခွတီးခွကျ နိုင်တာပဲ။ ဟိုဟာမယ့် ဒီဟာမယ့်နဲ့ဗျာ" ဟု ပြောလိုက်ရာ ဖိုးသူတော်ကြီးက...

"ငါဟာငါ မယ့်တာ မင်းအပူ တစ်ပြားသား ပါလို့လား။ ယုံတဲ့လူ ရှိသလို မယ့်တဲ့လူလဲ ရှိတာပေါ့ကွ။ ဝမ်းခါက ပုလိပ်ဘက်က တင်ဝင်းဆိုတဲ့ ကောင်တစ်ကောင်ဟာ ငါ့ကို ဗေဒင်မယ့်ရကောင်းလားဆိုပြီး ပြဿနာ လုပ်သေးတယ်ကွ။ ဒါနဲ့ ငါလဲ ဒေါပွပွနဲ့ ဒီကောင်ပါးကို တစ်ချက်ရိုက်လိုက်တယ်။ ရိုက်ပြီးတော့မှ အဲဒီလို အရိုက်ခံရမယ်ဆိုတာ မင်းဗေဒင်ထဲမှာ မပေါ်ဘူးလားလို့ မေးလိုက်တယ်။ ခွေးမျိုး... သွားသုံးဆောင်း ကျွတ်သွားတယ်။ ဗေဒင် တွက်တာ ဘာများ ဆန်းလို့လဲကွ။ မင်းတို့ တွက်တဲ့ ဗေဒင်မျိုးမှာ ဘယ်နေရာ

မှာများ ဉာဏ်ထုတ်ရတာ ပါလို့တုန်း၊ မြူနီစပယ် ကျောင်းက လေးတန်း ကလေးကို သင်ပေးရင်တောင် တွက်နိုင်တဲ့ ဟာမျိုးပါကွာ၊ ဇာတာပိုင်းလေး သုံးလေးပိုင်း ဖွဲ့တတ်ရုံနဲ့ ဟုတ်လှပြီလို့ မထင်ကြ စမ်းပါနဲ့။ ဂဏန်းသုံးလေးလုံး တောခြစ် တောင်ခြစ် လုပ်တတ်ရုံနဲ့ပဲ လောကကြီးမှာ ငါ အတော်ဆုံးလို့ မထင်စမ်းပါနဲ့။ မင်းတို့ဥစ္စာတွေက လူများ လုပ်ပြီးသားဟာတွေကို လိုက်သင်ပြီးမှ လုပ်တတ်တာ မဟုတ်လား။ မင်းတို့ကိုယ်တိုင် ဘာများ တီထွင်နိုင်လို့တုန်း၊ ထားပါတော့၊ မင်းတို့ဟာတွေကကော ဘယ်လောက်များ မှန်လို့တုန်း။ ဒီတော့ ရှင်းရှင်းပြောမယ်ကွာ။ မင်းတို့လဲ မင်းတို့ဟာ မင်းတို့ ယုံကြည်ခွင့်ရှိတယ်။ ငါလဲ ငါ့ဟာငါ မယုံကြည်ဘဲ နေခွင့်ရှိတယ်။ ကျေနပ်ပြီလား” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ဘွန်ဟောင်းနှင့် ဇစ်ဖေတို့ကလည်း ဖိုးသူတော်ကြီး၏ စကားကို သဘောတူကြရလေ၏။

ထို့နောက် ညဉ့်နက်လှပြီ ဖြစ်သဖြင့် ၎င်းတို့သုံးဦးသည် အိပ်ရာသို့ ဝင်ကာ အိပ်စက်ကြလေတော့၏။

နံနက်မိုးလင်းသောအခါ၌ ဘွန်ဟောင်းက ပေါင်မုန့်များကို မီးကင်၍ ထောပတ် သုတ်လေ၏။

လက်ဖက်ခြောက် နှပ်ကာ လက်ဖက်ရည် ဖျော်လေ၏။

ထို့နောက် ၎င်းတို့သုံးဦးသည် မြိန်ယုက်စွာ စားသောက်ကြလေ၏။ ထိုအချိန်မှာပင် ရွာဘက်သို့ သွားမည့် ခရီးသည်နှစ်ဦးသည် ဇရပ်ပေါ်၌ လာရောက်၍ ထိုင်ကာ အမောဖြေလေ၏။ ထိုသို့ ထိုင်ရင်း ၎င်းတို့ကို တစေ့တစောင်း အကဲခတ် ကြည့်ရှုလေတော့၏။

၎င်းတို့လည်း လက်ဖက်ရည်နှင့် မုန့်များကို စားသောက်ရင်း ရယ်ကာမောကာ ပြောဆိုနေကြလေ၏။

ထိုစဉ်၌ လူနေအိမ်တန်းဘက်ဆီမှ ဓာတ်စက်ဖွင့်သံကြို

လေပင့်သဖြင့် ကြားလိုက်ရလေတော့၏။

ထိုအခါ ဘွန်ဟောင်းက... .

“ဒီဓာတ်စက်သံဟာ အိမ်မှာ အပျင်းပြေ ဖွင့်တဲ့အသံ မဟုတ်ဘူး၊ လူစုလူဝေးနဲ့ တစ်ခုခုလုပ်လို့ ဖွင့်တဲ့အသံမျိုးပဲ။ ဘာများ လုပ်ကြပါလိမ့်” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ဇစ်ဖေကလည်း... .

“ဟုတ်တယ်ဗျို့၊ ဘာများပါလိမ့်” ဟု ဝင်၍ ပြောလိုက်ရာ ဖိုးသူတော်ကြီးက... .

“မင်းတို့ ဝေဒင်တတ်တယ်ဆို၊ တွက်ကြည့်ကြလေကွာ” ဟု လေသံမာမာနှင့် ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါတွင် ဘွန်ဟောင်းလည်း... .

“သူရဇ္ဈ သောကြာ၊ ဗုဒ္ဓ၊ စန္ဒြော” ဟု လက်များကို ခိုး၍ ရေတွက်ပြီးလျှင်... .

“စန္ဒြောအချိန်ပဲ၊ မင်္ဂလာဆောင် ဖြစ်လိမ့်မယ်” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ဇစ်ဖေကလည်း... .

“ဒီအချိန် မင်္ဂလာဆိုရင်တော့ မကောင်းဘူးဗျ” ဟု ပြောပြန်ရာ ဖိုးသူတော်ကြီးက “ဟေ့ကောင် ဇစ်ဖေ၊ ဟိုကောင်ကတော့ သူရဇ္ဈတွေ ဆိုသေးတယ်ကွာ၊ မင်းက ဘာမှမဆိုဘဲ ဘယ်လို တွက်တာလဲ” ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“ကောဇာဂြိုဟ်တွေ ဘယ်ဂြိုဟ် ဘယ်ရောက်နေတယ် ဆိုတာ သိနေတာပဲဗျာ၊ အဲဒီတော့ စိတ်တွက်နဲ့ လက်ကြမ်းတတ်ပြီး အဖြေထုတ်တာပေါ့၊ လင်သခင်ဂြိုဟ် သောကြာဟာ ဗျာသကို ရောက်နေတယ်ဗျ၊ ဒါကြောင့် မကောင်းဘူးလို့ ပြောတာ” ဟု ဇစ်ဖေက ပြန်၍ ပြောလိုက်လေ၏။

“တော်တော် ရယ်ဖို့ကောင်းတဲ့ကောင်တွေပဲ၊ ကိုယ်လဲ

မြင်ရတာ မဟုတ်ဘူး၊ ရမ်းပြီးပြောနေကြတာ၊ ကဲကွာ... သတို့သားက ဘာနေလဲ၊ သတို့သမီးက ဘာနေလဲ၊ တွက်လို့ရရင် တွက်ကြစမ်း” ဟု ဖိုးသူတော်ကြီးက အထွန်တက်လိုက်ပြန်၏။

ထိုအခါ ဘွန်ဟောင်းက...

“ယောက်ျားက တနင်္ဂနွေ၊ မိန်းမက ကြာသပတေး ဖြစ်ဖို့ ရှိတယ်” ဟု ပြောလိုက်လျှင် ဇရပ်၌ ထိုင်နေသော ခရီးသည် နှစ်ဦးသည် အနီးသို့ ရောက်လာပြီးလျှင်...

“မှန်ပါတယ်ဗျာ မှန်ပါတယ်၊ နက်ဖြန်ကို မင်္ဂလာဆောင် ကြတော့မှာပါ။ ကျုပ်တို့ဟာ အဲဒီမင်္ဂလာဆောင်မယ့်အိမ်ကို သွားကြမလို့ပဲ၊ ဖိတ်စာကမ်းပြီး ပြန်လာကြတာ” ဟု ပြောလေတော့၏။

ထိုအခါ ဖိုးသူတော်ကြီးက...

“ကဲကွာ... သတို့သားနဲ့ သတို့သမီး အသက်အရွယ် တူသလား၊ အသက်ကွာသလား၊ မင်းတို့ တွက်ကြစမ်းကွာ” ဟု မေးပြန်လေ၏။

ထိုအခါ ဇစ်ဖေက...

“အသက် သိပ်ပြီးကွာတယ်ဗျာ၊ သတို့သားက အလွန် အသက် ကြီးတာကလား၊ ပြောရမယ်ဆိုရင် မုဆိုးဖိုကြီး ဖြစ်လိမ့်မယ် ထင်တယ်ဗျာ” ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ဘွန်ဟောင်းကလည်း...

“ခတ်စက်သံက ရာဟုထောင့်ဘက်က လာတဲ့အသံပဲ၊ သတို့သားဟာ မျက်စိတစ်ဖက် မကောင်းဘူးဗျာ၊ လှေစီးရင်း ဝါးကိုင် ရိုက်လို့ မျက်လုံးတစ်ဖက် ပျက်တာ ဖြစ်လိမ့်မယ်ဗျာ” ဟု ပြောလိုက်ရာ မင်္ဂလာဆောင် သတို့သားနှင့် ရင်းနှီးသည်ဆိုသော ခရီးသည် နှစ်ဦးသည် ဘွန်ဟောင်းအနီးသို့ ကပ်သွားပြီးလျှင်...

“မှန်လှချည်လား ဆရာရယ်၊ မျက်လုံးတစ်ဖက် မကောင်းဘူး ဆိုတာလဲ တကယ်ပါပဲ၊ လှေစီးရင်း ဝါးကိုင်ရိုက်လို့ မျက်လုံး

တစ်ဖက် ပျက်သွားတယ် ဆိုတာတော့ အတော်ကို မှန်ပါတယ်ဗျာ၊ ဟောဖို့ မိတ်ဆွေကြီး ပြောတာလဲ အတော်ကို မှန်ပါတယ်၊ သတို့သားဟာ မုဆိုးဖို တစ်ယောက်ပါပဲ” ဟု ပြောလေတော့၏။

ထိုအခါ ဖိုးသူတော်ကြီးက...

“ဟိ... ဟိ၊ ကြက်ကန်း ဆန်အိုးတိုးတယ်ဆိုတာ ဒါမျိုး တွေပေါ့၊ မင်းတို့ပညာကို ငါကတော့ လုံးဝမယုံဘူးကွ” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ဘွန်ဟောင်းက...

“မှန်တယ်ဆိုတာ စနစ်တစ်ခုနဲ့ သေသေချာချာ ပြုလုပ်ထားလို့ မှန်တာ၊ ကိုဇစ်ဖေ ပြောတာလဲ သူ့စနစ်နဲ့သူ ပြောတာပဲ၊ အဲဒါကြောင့် မှန်တာ၊ ကျုပ်ပြောတာလဲ ကျုပ်နည်းနဲ့ ကျုပ်စနစ်နဲ့ ပြောတာ” ဟု မခံချင်သော လေသံဖြင့် ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ဖိုးသူတော်ကြီးက...

“မင်းဟာက ဘယ်လို စနစ်တုန်း၊ ပြောစမ်းပါဦး” ဟု ဇစ်ဖေဘက်သို့ လှည့်၍မေးလိုက်လေ၏။

“ဦးသူတော်ကြီးက ဘာမှလည်း မတတ် ဘာမှလည်း မယုံဆိုတော့ ပြောရတာ ခက်တာပေါ့ဗျာ၊ ကျုပ်တွက်တဲ့နည်းက ပြဿနာ ဇာတာလို့ ခေါ်တယ်၊ အဲဒီမှာ ပထမီသခင် အင်္ဂါဟာ ကရကဋ်ရာသီမှာ နိစ်မူနေတယ်၊ ဒါကြောင့် မုဆိုးဖို ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ပြောတာဗျာ” ဟု ဇစ်ဖေက ဖိုးသူတော်ကြီးအား ရှင်းပြလိုက်လေ၏။

ဖိုးသူတော်ကြီးသည် ဇစ်ဖေ၏စကားကို အလေးဂရုမပြုဘဲ

ဘွန်ဟောင်းဘက်သို့ လှည့်ကာ...

“လုပ်စမ်းပါဦး ဘွန်ဟောင်းရဲ့၊ မင်းကရော ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ပြောလိုက်တာလဲ” ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“ဦးသူတော်ကြီးရယ်... ခင်ဗျားက ဘာမှမယုံတဲ့လူ ဆိုတော့ မပြောချင်ဘူးဗျာ၊ ဒါပေမယ့် ခု ကျုပ်ပြောလိုက်တဲ့အဖြေရဲ့

အခြေခံကိုတော့ ပြောရမှာပေါ့။ အဲဒါ ဆန်းနည်းနဲ့ ဟောလိုက်တာမျှ ဓာတ်စက်သံ ကြားနေတဲ့အရပ်ဟာ ရာဟုထောင့်မျှ သူ့ရဲ့သမသတ် ဟာ အင်္ဂါ။ အဲဒါကို ဆန်းတိုင် ထူလိုက်ရင် တနင်္လာဟာ တန်းစီး ဖြစ်ပြီး ဗုဒ္ဓဟူးဟာ တိုင်ထိပ် ရောက်နေတယ်။ အဲဒါကြောင့် ဗုဒ္ဓဟူး တနင်္လာကို ကြီးဆွဲပြီး ရေကြောင်းခရီး၊ အထူးသဖြင့် လှေနဲ့ သွားတဲ့ ခရီးမှာ ဝါးကိုင်ရိုက်မိပြီး အင်္ဂါပြ မိနေတဲ့အတွက် မျက်စိတစ်ဖက်ကို ပျက်စေခဲ့ပြီလို့ ဟောလိုက်တာ။ အခြား အထောက်အထားတွေလဲ အများကြီး ရှိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဦးသူ တော်ကြီးကို ရှင်းပြလဲ အပိုပဲ” ဟု ဘွန်ဟောင်းက ပြောလိုက်လေတော့၏။

ခရီးသည်နှစ်ဦးသည် ဘွန်ဟောင်းနှင့် ဇစ်ဖေကို လွန်စွာ သဘောကျနေပြီ ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် မင်္ဂလာဆောင် အိမ်သို့ အလည်အပတ် လိုက် ရန် အတန်တန် မိတ်ခေါ်လေတော့၏။

နောက်ဆုံးတွင် လှည်းဖြင့် လာ၍ခေါ်မည်ဖြစ်ကြောင်း။ မိမိတို့ ရွာသူရွာသားများနှင့် မိတ်ဆက်ပေးလိုကြောင်း ပြောဆို၍ ခရီးသည်နှစ်ဦးသည် ထွက်သွားကြလေ၏။

ဖိုးသူတော်ကြီးသည် ဘွန်ဟောင်းနှင့် ဇစ်ဖေအား...

“မင်းတို့နှစ်ယောက်က ကိုယ့်ပညာလေးတွေကို တယ်လဲ အထင်ကြီးတာကိုး။ ငါကတော့ မင်းတို့လို ဗေဒင်မတတ်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် နီတိတော့ တတ်တယ်ကွ။ နီတိဆိုတာ ရှေးက ပညာရှိတွေ ဆုံးမခဲ့တဲ့ စကားပဲ။ အဲဒီတော့ မင်းတို့ကိုလဲ ဆုံးမရဦးမယ်။ အဲဒီလို ကြပ်ကြပ်ဟောကြာ တစ်နေ့မှာ မင်းတို့ဟာ ခွေးပြေးဝက်ပြေး ပြေးကြ ရလိမ့်မယ်” ဟု ပြောလေတော့၏။

ထိုအခါ ဘွန်ဟောင်းက...

“ဘာဖြစ်လို့ ပြေးရမှာတုန်းဗျ။ ကျွန်တို့ပြောတာ မှန်လို့ပဲ ဟိုလူနှစ်ယောက်က ထောက်ခံသွားပြီ။ တော်တော်ကြာ လှည်းနဲ့

တောင် ကျုပ်တို့ကို လာပြီး ပင့်ဦးမယ်” ဟု ပြောလေ၏။

ဖိုးသူတော်ကြီးသည် ဆေးပြင်းလိပ်ကို ဖွာရင်း...

“ဘုန်းကြီးရှားနဲ့ လှေလူးဆိုတာ ဒါမျိုးပေါ့ကွ” ဟု ပြန်၍ ပြောလိုက်လေတော့၏။

များမကြာမီ အချိန်မှာပင် ရာဟုထောင့်ဘက်ဆီမှ လှည်း နှစ်စီး လာသည်ကို တွေ့ရလေ၏။

“ဟေ့... ဘိန်းစားနဲ့ သူခိုး ဗေဒင်ဆရာတွေ ငါတို့ကို ပင့်ဖို့ လှည်းနှစ်စီး လာနေပြီကွ” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ မှန်ပေ၏။ လှည်းနှစ်စီးသည် ဇရပ်အနီးသို့ ရောက်လာပြီးလျှင် ခရီးသည် နှစ်ဦး ဆင်းလာလေ၏။

“ကဲ... ဆရာတို့ လှည်းပေါ် တက်ကြပါတော့။ ဆရာတို့ ပစ္စည်းတွေကို ဟိုဘက်လှည်းပေါ်မှာ တင်မယ်” ဟု ပြောလေ၏။

ထို့နောက် ခရီးသည်နှစ်ဦးက ၎င်းတို့၏အမည်များသည် တစ်ဦးက စံထူးဖြစ်၍ တစ်ဦးက မြင့်မြင့်ကြောင်း မိတ်ဆက်ကြ လေ၏။

၎င်းတို့သည် ကာလသားခေါင်းများ ဖြစ်သောကြောင့် လွန်စွာ ဩဇာရှိသူများ ဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း မကြာခဏ ပြောဆို လေ၏။

၎င်းတို့က မင်္ဂလာဆောင်အိမ်၌ ဘွန်ဟောင်းနှင့် ဇစ်ဖေတို့ ဗေဒင်ဟောပုံကို ပြောပြလိုက်ရာ ကြားရသူအပေါင်းက အဲဒီ ဆရာ တွေကို သွားပြီးခေါ်ချေပါ ဆိုသဖြင့် လာ၍ခေါ်ရကြောင်း။ မင်္ဂလာ ဆောင်မှာ နောက်တစ်နေ့၌ ကျင်းပမည်ဖြစ်ကြောင်း။ ယခုအခါ၌ မင်္ဂလာဆောင် သတို့သားအိမ်တွင် ရပ်နီးရပ်ဝေး မိတ်ဆွေများကို မဏ္ဍပ်ကြီးထိုး၍ ကျွေးမွေးလျက် ရှိကြောင်း။ ဤသို့ ကျွေးမွေးခဲ့ သည်မှာ ယနေ့ဆိုလျှင် (၆)ရက်မြောက် ရှိနေပြီ ဖြစ်ကြောင်း။ လွန်စွာ ဦး ပျော်စရာကောင်းကြောင်း ပြောပြကြလေတော့၏။

ထို့ကြောင့် ဖိုးသူတော်ကြီး၊ ဘွန်ဟောင်းနှင့် ဇစ်ဖေတို့သည် လှည်းပေါ်သို့ တက်ကြလေ၏။ ဖိုးသူတော်ကြီးကလည်း လှည်းသမားအား ကျောကို လက်ဖြင့် ပုတ်၍...

“ဟေ့... လှည်းသမား... လှည်းကို ဖြည်းဖြည်းမမောင်းနဲ့ကွ၊ မြန်မြန်မောင်း၊ ဖြည်းဖြည်းမောင်းရင် စီးလို့ မကောင်းဘူးကွ၊ မြန်မြန်မောင်းမှ စီးလို့ကောင်းတယ်” ဟု ဆိုသဖြင့် လှည်းသမားလည်း နွားကို ကြိမ်တူးခွမ်း ခိုက်လေတော့၏။

၎င်းတို့၏ လှည်းကလေးသည် တစ်ရပ်ရပ် ပြေးသွားသည်ဖြစ်ရာ လမ်းတစ်လျှောက်လုံး ဖုန်များ ထ၍ ကျန်ရစ်ခဲ့လေတော့၏။ ၎င်းတို့၏နောက်မှ ကာလသားခေါင်း စံထူးနှင့် မြငွေတို့၏ လှည်းလည်း တပ်၍ လိုက်ပါခဲ့လေတော့၏။

မင်္ဂလာမဏ္ဍပ်ရှေ့သို့ ရောက်လျှင် လှည်းနှစ်စီးစလုံး ရပ်လိုက်ကြလေ၏။

မဏ္ဍပ်အတွင်းမှ ရွာသားများက... “ဗေဒင်ဆရာ နှစ်ယောက် ပါလာပြီဟေ့၊ ဖိုးသူတော်ကြီးလဲ ပါလာတယ်ဟေ့၊ မဟုတ်မှလွဲရော၊ ဖိုးသူတော်ကြီးက ဟိုနှစ်ယောက်ရဲ့ ဆရာနဲ့ တူတယ်” ဟု ပြောကြလေ၏။ ၎င်းတို့ သုံးဦးသားသည် လှည်းပေါ်မှ ဆင်း၍ မဏ္ဍပ်အတွင်းသို့ ဝင်သွားကြလေ၏။ ထိုအခါ သတို့သားက ၎င်းတို့အား ဆီးကြို၍ နေရာထိုင်ခင်း ပေးလေ၏။

“ကြွပါ ဆရာတို့ရယ်၊ ကြွပါ စံထူးနဲ့ မြငွေက ဆရာတို့အကြောင်းကို ပြောပြပါတယ်၊ ဆရာတို့ဟာ တကယ့်ကို တော်တဲ့ လူတွေပါ” ဟု သတို့သားက ပြော၍ ဖော်ရွေစွာ ဧည့်ခံလေ၏။

ထို့နောက် ၎င်းတို့အား အိမ်ပေါ်သို့ ခေါ်သွားပြီးလျှင် ထမင်းပွဲ ပြင်ဆင်၍...

“လွတ်လွတ်လပ်လပ် စားကြနော်” ဟု ဆိုကာ ၎င်းတို့ သုံးဦး လွတ်လပ်စွာ ထမင်းစားနိုင်ရန်အတွက် အခန်းတွင်းမှ

ထွက်သွားလေ၏။

ထမင်းပွဲ ပြင်ဆင်ပေးသူများကိုလည်း သတို့သားက ထွက်သွားရန် မျက်ရိပ်ပြလိုက်လေ၏။

ထိုအချိန်၌ သတို့သမီး၏မိခင် ဒေါ်ညွန့်ဆိုသည် မိန်းမကြီး ရောက်လာသဖြင့် သတို့သားက ထိုမိန်းမကြီးနှင့် ဖိုးသူတော်ကြီးတို့ လူစုအား ခေတ္တမျှ ဝင်၍မိတ်ဆက်ပေးရလေ၏။

ထိုသို့ မိတ်ဆက်ပေးပြီးမှ အားလုံး ရှောင်ပေးကြလေတော့၏။ ထိုအခါကျမှပင် ဖိုးသူတော်ကြီးတို့ သုံးဦးသည် မြန်ရှက်စွာ စားသောက်ကြလေတော့၏။ ထိုသို့ စားသောက်ရင်း ဖိုးသူတော်ကြီးက...

“သတို့သားကလဲကွာ ထိပ်ပြောင်လှချည်လားကွ” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ဇစ်ဖေက...

“ထိပ်ပြောင်တာလဲ မပြောနဲ့လေဗျာ၊ အသက်ကလဲ ငါးဆယ် ကျော်မှကိုး” ဟု ပြောလေ၏။

ဘွန်ဟောင်းသည် ထမင်းလုပ်ကို ပါးစပ်တွင်းသို့ သွင်းမည် လုပ်ပြီးနောက်...

“အသက်ကြီးတာက အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ ဒီသတို့သားဟာ မိစစ်လို့ ဖစစ်တဲ့ကောင် မဟုတ်ဘူး၊ သူ့ရဲ့ ရုပ်လက္ခဏာဟာ သူ့အမေရဲ့ စရိုက်ကို ဖော်ပြနေတယ်၊ သူ့ဟာ ကျုပ်တို့ကို ဝုက္ခပေးလိမ့်မယ်၊ ဒီမှာ ကြာကြာနေလို့ မဖြစ်ဘူး” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဖိုးသူတော်ကြီးက...

“မင်းကလဲ သတို့သားကိုချည်း ပြောနေကြတာကိုး၊ သတို့သမီးကလဲ ဘယ်မှာ ကောင်းလို့တုန်းကွ” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“သတို့သမီးက ဘယ်မှာလဲ ဖိုးသူတော်ကြီး” ဟု ဇစ်ဖေက မေးလိုက်လေ၏။

“သတို့သမီးကို မတွေ့ပါဘူး။ သူ့အမေကို ကြည့်ပြီး ပြောတာပါ။ စောစောက ဒေါ်ညွန့်ဆိုတဲ့ မိန်းမကြီးဟာ သူ့အမေဆိုကွ၊ အပင်ကို မြင်လျှင် အသီးကို အကဲခတ်နိုင်ပါတယ်ကွာ။ ဒီမိန်းမကြီး ဝိုက်မျိုးတွေ ငါဖြင့် တွေ့ဖူးပေါင်း များလှပါပြီကွာ။ အားလုံး လင်ငယ် နေကြတာချည်းပဲ” ဟု ဖိုးသူတော်ကြီးက ပြောလိုက်ရာ ဘွန်ဟောင်းက...

“ဦးသူတော်ကြီး... ခင်ဗျားက ဘာနဲ့ ဟောနေတာတုန်း၊ ခင်ဗျားရဲ့ သီအိုရီလေးဘာလေး ပြောစမ်းပါဦး” ဟု မေးလေ၏။

“ငါပြောနေတာ သီအိုရီ မရှိဘူးကွ။ ငါ့ပရိတ်တစ်နဲ့ ငါပြောတာ” ဟု ဖိုးသူတော်ကြီးက ပြန်၍ ပြောလိုက်လေ၏။

“ဒီလိုဆိုရင် ဘယ်မှန်မတုန်းဗျ” ဟု ဇစ်ဖေက ပြောလိုက်လေ၏။

“မင်းတို့နှစ်ယောက်စလုံး မသေမချင်း မှတ်ထားကြ။ ပရိတ်တစ်မိတ် ပါဖက်တဲ့ကွ။ သီအိုရီမိတ် ပါဖက်လို့ မရှိဘူး။ ငါပြောတာ မယုံရင် စုံစမ်းကြည့်ကြဦး။ ဒီမိန်းမကြီးဟာ လင်ငယ်ကို နေရမယ်ကွာ” ဟု ဖိုးသူတော်ကြီးက ပြောလိုက်လေတော့၏။

၎င်းတို့သုံးဦးသည် ထမင်းစားရင်း ဤသို့လျှင် မိမိတို့ ပြောဆိုလိုသည်ကို ပေါက်လွတ်ပဲစား ပြောဆိုနေကြလေ၏။ ထိုအချိန်၌ ၎င်းတို့သုံးဦး မည်သည့်စကားများ ပြောဆိုလိမ့်မည်ကို သိလိုသော သတို့သားအိုကြီးသည် တစ်ဖက်ခန်းမှ ချောင်း၍ နားထောင်နေသည်ဖြစ်ရာ ကြားရသမျှသော စကားတို့သည် ၎င်းအဖို့ နားမခံစရာချည်း ဖြစ်နေသောကြောင့် ဆက်လက်၍ သည်းမခံနိုင်တော့ဘဲ ၎င်းတို့သုံးဦးထံ ဝေါနှင့်မောနှင့် ရောက်လာပြီး လျှင်...

“ကဲ... ကိုယ့်လူတို့ ဒီအိမ်က အမြန်ဆုံး ထွက်သွားကြပါ။ ကျုပ် ဓားနဲ့ ခုတ်မိလိမ့်မယ်” ဟု ဆိုကာ သုံးဦးစလုံးအား အတင်း ဆွဲထုတ်လေတော့၏။ ထိုအခါ မဏ္ဍပ်အတွင်းမှ ရွာသားများက

သတို့သားအား မည်သို့မည်ပုံ ဖြစ်သည်ကို အကျိုးအကြောင်း မေးလေ၏။ သတို့သားကလည်း ဖိုးသူတော်ကြီးတို့က ၎င်းနှင့် သတို့သမီးအား မည်သို့မည်ပုံ ရိုင်းရိုင်းပျံ့ နှစ်နှစ်နာနာ ပြောဆိုကြောင်းကို ရှင်းပြလိုက်လေ၏။ မဏ္ဍပ်တွင်း၌ကား သတို့သမီးဘက်မှ ဆွေမျိုးများလည်း ရှိနေကြသည်ဖြစ်ရာ မခံမရပ်နိုင် ဖြစ်ကြလေတော့၏။

ထိုအထဲတွင် တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူက...

“ဒါလောက်တောင် စော်ကားတဲ့ကောင်တွေ၊ ရိုက်ပါတော့လား” ဟု ညာသံပေးလိုက်သည်ဖြစ်ရာ မဏ္ဍပ်တွင်းမှ လူများသည် ၎င်းတို့သုံးဦးအား ဝိုင်းဝန်းရိုက်နှက်ကြလေတော့၏။

ထိုအခါ ဖိုးသူတော်ကြီးက...

“ရိုက်ပြီဟ” ဟု ဆိုကာ ရှေ့ဆုံးမှနေ၍ ခြေဦးတည်ရာ ပြေးတော့၏။

ဇစ်ဖေနှင့် ဘွန်ဟောင်းလည်း နောက်မှ လိုက်၍ ပြေးရလေတော့၏။

၎င်းတို့ သုံးဦးသားသည် ဖနောင့်နှင့် တင်ပါး တသားတည်း ကျအောင် ပြေးခဲ့ကြရလေတော့၏။ ရွာသားများသည် ရွာစည်းရိုးအထိ လိုက်လာကြသော်လည်း စည်းရိုးသို့ ရောက်သည့် အခါ၌ ပြန်၍ လှည့်သွားကြလေတော့၏။

ဖိုးသူတော်ကြီးသည် နောက်သို့ လှည့်၍ကြည့်ရာ ရွာသားများ ဆက်၍ မလိုက်တော့ကြောင်း တွေ့ရလျှင် သစ်ပင်အောက်၌ ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ချလိုက်လေတော့၏။ ဇစ်ဖေနှင့် ဘွန်ဟောင်းတို့လည်း ၎င်းအနီး၌ ထိုင်ကြလေ၏။ ထိုအခါ ဖိုးသူတော်ကြီးက...

“မင်းတို့ကို ငါ အစကတည်းက မပြောဘူးလား။ ပေဒင်ကို အရမ်းမဟောကြပါနဲ့။ တစ်နေ့နေ့ ပြေးဝေါက်မှားလိမ့်မယ်လို့ ငါပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လား... အခု ကြည့်စမ်း ကံကောင်းလို့ မသေတယ်။

ဟိ... ဟိ၊ ငါ့ကျောကုန်းကို အုန်းကနဲ ထုချလိုက်တဲ့ကောင် မင်း သိသလား... အဲဒါ စံထူးကွ၊ လာခေါ်တော့လဲ သူပဲကွ၊ စပြီး ရိုက်တော့လဲ သူကပဲ ရိုက်တယ်၊ တော်တော် တရားကျဖို့ ကောင်းတဲ့ ကောင်တွေ၊ အေး ဒီနေ့ကစပြီး ငါတို့သုံးယောက် ခရီးစဉ်မှာ အမိန့်တစ်ခု ထုတ်ထားမယ်ကွာ၊ ဗေဒင်ဟောမယ်ဆိုရင် သုံးယောက် စလုံး သဘောတူမှ ဟောရမယ်၊ ကိုယ့်သဘောနဲ့ ကိုယ် မဟောရဘူး၊ ဒီစည်းကမ်းကို မလိုက်နာရင်တော့ မင်းတို့နဲ့ငါ ခရီးမသွားနိုင်ဘူး” ဟု ဖိုးသုတော်ကြီးက ပြောလိုက်ရာ ဘွန်ဟောင်းက...

“အခု ပြေးရတာ ကျုပ်တို့ကြောင့် မဟုတ်ဘူး၊ ခင်ဗျား ကြောင့် ပြေးရတာ၊ ခင်ဗျားက သတို့သမီး အမေကြီးကို လင်ငယ် နေသလေး ဘာလေးနဲ့ အရမ်းကာရော လျှောက်ပြီးပြောတာကိုးဗျ၊ အဲဒီတော့ သတို့သမီးဘက်က အမျိုးတွေက ဝိုင်းပြီးရိုက်တာပေါ့” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ဖိုးသုတော်ကြီးက...

“အိုင်အမ် ဘဲရီးဆောရီး မိုင်ဘွိုင်း ဘွန်ဟောင်း”

ဟု ပြောလိုက်လေတော့၏။

ဖိုးသုတော်ကြီး၊ ဘွန်ဟောင်း၊ ဖန်ဖေတို့သည် သစ်ပင် အောက်၌ အချိန်အတော်ကြာသည်အထိ ထိုင်၍နေကြလေ၏။ မင်္ဂလာဆောင်အိမ်မှ ပြေးခဲ့ရခြင်းသည် ဖိုးသုတော်ကြီးကြောင့်ဟု ဘွန်ဟောင်းနှင့် ဖန်ဖေက အပြစ်တင်လေ၏။

ထိုအခါ ဖိုးသုတော်ကြီးကလည်း စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနှင့်...

“အဲဒီမင်္ဂလာဆောင်အိမ်ကို ရောက်ရတာကိုက မင်းတို့ နှစ်ယောက် ဗေဒင်ဟောလို့ ရောက်ရတာ မဟုတ်လား၊ ပြေးရတာလဲ မင်းတို့နှစ်ယောက်ကြောင့်ပါတာ၊ အဲဒီတော့ ဒီကနေ ရွှေ့ကို ငါပြော သလိုလုပ်ရင် ကောင်းမယ်ကွ” ဟု အစပျိုးလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ဖန်ဖေက...

“ဘယ်လို လုပ်ရမှာတုန်း ဦးသုတော်ကြီး၊ စောစောက ပြောသလို အများသဘောတူမှ ဗေဒင်ဟောကြေးလား” ဟု မေး လိုက်လေ၏။

“ဒီလိုလဲ မကောင်းဘူးကွ၊ မဲခွဲရင် မင်းတို့က နှစ်ယောက်၊ ငါက တစ်ယောက်ဆိုတော့ မင်းတို့က မဲများနေမှာပဲ၊ မဟောပါနဲ့ ဆိုရင်လဲ မင်းတို့က နေနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းတို့က ဗေဒင်တတ် နေတာကိုး၊ အကြောင်းတစ်ခု ပေါ်လာရင် ဟောချင်ကြမှာပဲ၊ ဒီတော့ ဒီလို လုပ်ကြမယ်ကွာ၊ ဗေဒင်ဟောဖို့ကိစ္စ ပေါ်လာရင် ငါတို့သုံး ယောက် မဲနှိုက်ကြမယ်၊ မဲပေါက်တဲ့လူ ဟောကြေးကွာ” ဟု ဖိုးသုတော်ကြီးက ပြောလိုက်ရာ ဘွန်ဟောင်းက...

“ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် မဲပေါက်ရင်တော့ ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ဦးသုတော်ကြီး မဲပေါက်ရင် ဘယ်လိုလုပ်မတုန်း၊ ခင်ဗျားက ဗေဒင် ကိုလည်း မယုံဘူး၊ တတ်လည်း မတတ်ဘူး၊ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဟော မှာတုန်း” ဟု မေးလေတော့၏။

ထိုအခါ ဖိုးသုတော်ကြီးက...

“အရေးကြီးတော့ သက်လုံကောင်းရမယ်ဆိုတဲ့စကား မှိ တယ် မဟုတ်လားကွ၊ တကယ်လို့များ ငါဟာ မဲပေါက်နေရင်တော့ ငါနည်းငါဟန်နဲ့ ကြည့်လုပ်ပါမယ်ကွ၊ မပူစမ်းပါနဲ့” ဟု ပြောလိုက် လေတော့၏။

ဖိုးသုတော်ကြီး၏စကားကို ဘွန်ဟောင်းနှင့် ဖန်ဖေတို့က သဘောတူကြရလေတော့၏။ ထို့နောက် ၎င်းတို့သုံးဦးသည် ခရီး ဆက်၍ထွက်ခဲ့ကြရလေတော့၏။

အတော်အတန် မိုးချုပ်သည့်အခါ၌ ချောင်းပေါ်အနီး၌ တည်ထားသော ရွာတန်းရှည်တစ်ခုသို့ ရောက်ကြရလေ၏။ ၎င်းတို့ သည် ရွာအတွင်းသို့ ဝင်ကြလေတော့၏။ ရွာအလယ်သို့ ရောက် သောအခါ၌ ဖိုးသုတော်ကြီးက...

“ဟော့ဟို သွပ်မိုးအိမ်ဟာ သူကြီးအိမ် ဖြစ်လိမ့်မယ်ကွ၊ အိမ်ကလည်း ကျယ်တယ်၊ အောက်လင်းမီးတွေဘာတွေလည်း ထွန်းထားတယ်၊ အဲဒီအိမ်ကိုပဲ ဝင်ပြီး အကူအညီ တောင်းရမှာပဲ” ဟု ပြောလိုက်လေတော့၏။

၎င်းတို့သည် သူကြီးအိမ်ဟု ယူဆရသော အိမ်တစ်အိမ် ဆီသို့ ချဉ်းကပ်ကြလေတော့၏။ အိမ်အနီးသို့ ရောက်သောအခါ၌ ထိုအိမ်မှ မွေးထားသော ခွေးများသည် ဖိုးသူတော်ကြီးအား ထွက်၍ ဟောင်လေတော့၏။

ထိုအခါ ဖိုးသူတော်ကြီးက...

“ဒါကြောင့်လည်း ခွေးဖြစ်နေတာပဲ၊ ဘိန်းစားရယ်၊ သူခိုးရယ်၊ သူတော်ကောင်းရယ် သုံးယောက် လာတဲ့အနက်မှာ သူတော်ကောင်းကိုမှ ခွေးပြီး ဟောင်ရသတဲ့လား” ဟု ခပ်တိုးတိုး ညည်းလိုက်လေတော့၏။

အိမ်ရှင်သည် ၎င်း၏တပည့်ဖြစ်သူအား...

“ဟဲ့... ဂွတို၊ ဖိုးသူတော်ကြီးကို ခွေးတွေ ဟောင်နေပြီ၊ ဆင်းပြီးမောင်းပေးလိုက်လေ” ဟု ပြောလိုက်သဖြင့် ခြေခွင်ခွင် လူပုတစ်ယောက်သည် အောက်သို့ ဆင်းလာပြီးလျှင်...

“ဟဲ့ ခွေးတွေ၊ သူကြီး ဆုနေပြီ၊ မင်းတို့က ဆူဖို့မလိုတော့ဘူး” ဟု ပြောလိုက်ရာ ခွေးများသည် မီးကို ရေနှင့် သတ်လိုက်သည့်အလား ငြိမ်၍ သွားလေတော့၏။ ထိုအခါ ဘွန်ဟောင်းက...

“တယ်ကောင်းပါလား၊ ခွေးမဟောင်တဲ့ ဂါထာထက်တောင် စွမ်းနေသေးတယ်” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

၎င်းတို့သုံးဦးသည် အိမ်ပေါ်သို့ တက်ကြလေ၏။ အိမ်ပေါ်သို့ ရောက်လျှင် ဖိုးသူတော်ကြီးက...

“ဒီမှာ သူကြီးမင်းရယ်၊ ကျုပ်တို့ဟာ ခရီးသည်တွေပါ၊ တစ်ညလောက် တည်းခိုခွင့်ပြုပါ” ဟု ပြောလေတော့၏။

ထိုအခါ သူကြီးက...

“ဦးသူတော်ကြီးတို့က ဘယ်ကနေ လာပြီး ဘယ်ကို သွားကြမလို့တုန်း” ဟု မေးလေ၏။

“ကျုပ်တို့သုံးယောက်ဟာ ဗေဒင်ဆရာတွေပါ၊ ဒါပေမယ့် ဗေဒင်ဟောစားတဲ့လူတွေတော့ မဟုတ်ဘူး၊ ဗေဒင်ပညာကို စနစ်တကျ စပ်စုနေတဲ့ လူတွေပဲ၊ ဟဲ့... ဟဲ့... ဒါပေမယ့် ကျုပ်တို့ ရောက်တဲ့နေရာမှာတော့ ဗေဒင်ကလေးဘာလေး ကြည့်ချင်တဲ့လူ ရှိရင် ဟောပေးပါသဗျာ။ ကျုပ်တို့က ဗေဒင်ဆရာ သုံးယောက် ဖွဲ့ထားတဲ့အဖွဲ့ဗျ” ဟု ဖိုးသူတော်ကြီးက အတည်ပေါက်နှင့် ပြောလိုက်ရာ သူကြီးမင်းသည် လွန်စွာ သဘောကျ၍ သွားလေတော့၏။

“ကျုပ်ကတော့ ဗေဒင်ဝါသနာ မပါပါဘူး၊ ကျုပ်မိန်းမက အလွန်ကို ဝါသနာပါတယ်၊ သူ့ကိုတော့ အခမဲ့ တွက်ပေးရမယ်နော်” ဟု သူကြီးက ပြောလေတော့၏။

“တစ်လုပ်စားဖူး သူ့ကျေးဇူးတဲ့ဗျာ၊ ကြည့်ပေးရမှာပေါ့” ဟု ဖိုးသူတော်ကြီးက ပြန်၍ ပြောလိုက်ရာ သူကြီးက...

“ဪ... ဦးသူတော်ကြီးတို့က အိပ်ရုံသက်သက် မဟုတ်ဘဲ ထမင်းပါ စားကြဦးမယ် ဆိုတဲ့သဘောပေါ့ ဟုတ်လား” ဟု ပြန်၍ မေးလိုက်လေတော့၏။

“ဒီလို အကင်းပါးလို့လဲ သူကြီးဖြစ်တာကိုး၊ ကျုပ်ကတော့ ညစာ မစားပါဘူးဗျာ၊ သီလနဲ့ကိုး၊ ဟဲ့... ဟဲ့... သီလမရှိတဲ့ ဟိုနှစ်ယောက်ကတော့ စားကြလိမ့်မယ်” ဟု ဖိုးသူတော်ကြီးက ဘွန်ဟောင်းနှင့် ဇစ်မေ ထမင်းစားရရန်အတွက် စကားကြောင်း၍ ပေးလိုက်လေတော့၏။ ထိုအချိန်၌မှပင် ဂွတိုသည် ၎င်းတို့သုံးဦးအတွက် ဖျာများ ခင်းပေးလေ၏။ ရေခွေးအိုးများ ချပေး၏။ ၎င်းတို့သုံးဦးသည် ခြေပစ်လက်ပစ် ထိုင်ရင်း ရေခွေးသောက်ကြလေ၏။

ထိုအခါ သူကြီးက ၎င်း၏မိန်းမအား...

“မရွှေဇော့ဇော့...ဟောဒီမှာ ဧည့်သည်တွေ ရောက်နေတယ်၊ ထွက်ခွာပါဦး” ဟု ဆိုလိုက်ရာ လွန်စွာဝမ်းသာသော သူကြီးက တော်ကြီးသည် အိမ်ရှေ့သို့ တလှုပ်လှုပ်နှင့် ထွက်လာလေတော့၏။ သူကြီးကတော်ကြီး အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်လျှင် သူကြီးက...

“ဟောဒီမှာ ဗေဒင်ဆရာသုံးယောက် တို့အိမ်မှာ ညအိပ်တည်းမလို့တဲ့၊ ဟိုနှစ်ယောက်က ညစာစားလိမ့်မယ်” ဟု ပြောလိုက်ရာ သူကြီးကတော်ကြီးက ‘ဟင်း’ ဟု သက်ပြင်းချလိုက်လေတော့၏။

ဧည့်သည်များ မကြာခဏ လာရောက်၍ စားသောက်ကြသောကြောင့် လွန်စွာမှလည်း စိတ်ဖျက်နေဟန် ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် ‘ဟင်း’ခနဲ သက်ပြင်းချလိုက်ခြင်း ဖြစ်၏။ ဤသည်ကို အလိုက်မသိသော ဖိုးသူတော်ကြီးက...

“ဟင်းအတွက် ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ သူတို့က ဘယ်အသားမှ မရှောင်ဘူး၊ ကြက်သားလဲ စားတယ်၊ ဘဲသားလဲ စားတယ်၊ ဝက်သားလဲ စားတယ်” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ သူကြီးကတော်ကြီး ဒေါ်ရွှေဇော့သည် ဖိုးသူတော်ကြီးအား မျက်စောင်းတစ်ချက် ထိုးလိုက်လေတော့၏။ သူကြီးကမူ...

“ဒီမှာ ရှင်မရဲ့၊ သူတို့သုံးယောက်စလုံးဟာ ဗေဒင်တတ်ကြတယ်တဲ့၊ ရှင်မပဲ ဗေဒင်ကြည့်ချင်တယ်ဆို၊ အခုတော့ ဘယ်လောက် နေရာကျသတန်း၊ အိမ်ပေါ်ကို ဗေဒင်ဆရာ သုံးယောက် တောင် ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်လာပြီ” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါကျမှပင် သူကြီးကတော်ကြီးလည်း...

“ဪ... ဒီလိုလား၊ ဟုတ်ပါရဲ့၊ ဟုတ်ပါရဲ့၊ ဗေဒင်တွက်ပေးကြစမ်းပါရှင်” ဟု ပြောပြီးလျှင် အိမ်နောက်ဖေးဘက်သို့ လှမ်း၍...

“ဟဲ့... ဝူတို့၊ ဆန်တစ်ပြည် တည်လိုက်” ဟု အမိန့်ပေး

လိုက်လေတော့၏။ ထိုအခါ သူကြီးမင်းက...

“နှစ်ယောက်တည်း စားမှာ ရှင်မရဲ့၊ တစ်ပြည်တောင်၊ မများဘူးလား” ဟု ပြောလိုက်ရာ သူကြီးကတော်ကြီးက...

“ရှင် နားမလည်ပါဘူး၊ ဟောဒီတစ်ယောက်က တော်တော် ပိန်တယ်ရှင်(ဘွန်ဟောင်းကို ညွှန်ပြလျက်)၊ ဒီလို လူပိန်တစ်ယောက် ပါလာရင် ထမင်းက သိပ်ပြီးကုန်တာ” ဟု ပြောလိုက်လေတော့၏။ ဘွန်ဟောင်းလည်း ရှက်လွန်း၍ ခေါင်းငုံ့နေရလေတော့၏။

ဖိုးသူတော်ကြီးသည် သူကြီးမင်း၏ ဖလားစုံ ကွမ်းအစ်ကြီးကို ဆွဲယူ၍ ကွမ်းယာရင်း...

“ဟေ့... ဇစ်ဖေတို့ ဘွန်ဟောင်းတို့၊ သူကြီးကတော်ကြီး ဗေဒင်ကြည့်မယ်တဲ့ကွ၊ တို့ စည်းကမ်းအတိုင်း လုပ်ကြလေ” ဟု ပြောလိုက်ရာ ဇစ်ဖေက...

“ဘာလုပ်ရမှာလဲ ဦးသူတော်ကြီး” ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“ခက်တော့တာပဲကွာ၊ မဲလိပ် နှိုက်ကြမယ်လေကွာ၊ မဲပေါက်တဲ့လူ ဟောလေ” ဟု ဖိုးသူတော်ကြီးက ပြောလိုက်မှပင် ဇစ်ဖေက...

“ဪ... ဟုတ်သားပဲ၊ ဟုတ်သားပဲ” ဟု ဆိုကာ သူကြီးထံမှ စာရွက်တစ်ရွက်ကို တောင်း၍ မဲလိပ်သုံးလိပ် ရေးလေ၏။ ထို့နောက် သူကြီးကတော်ကြီးအား မဲနှိုက်ခိုင်းရာ...

“အဆန်းပါလားတော်၊ ဗေဒင်ကြည့်ခါနီး မဲနှိုက်ရတယ်လို့ ဒီတစ်ခါပဲ ကြားဖူးတယ်” ဟု ဆိုကာ မဲလိပ်တစ်လိပ်ကို နှိုက်၍ ဖြည့်လိုက်ရာ ထိုမဲလိပ်အတွင်း၌ ‘ဖိုးသူတော်ကြီး’ ဟု ရေးထားသော စာကို တွေ့ရလေတော့၏။

“ကဲ... ဦးသူတော်ကြီးရေ၊ ဟောပေတော့” ဟု ဘွန်ဟောင်းက ပြောလိုက်လေ၏။ ၎င်း၏လေသံမှာ ပြေးရဦးတော့မှာပဲ ဟူသော အဓိပ္ပာယ်မျိုး ပါနေလေ၏။

“ကျုပ်က မဲပေါက်တယ်ဆိုတော့ သူကြီးကတော်ကြီးက ကံထူးတာပေါ့ဗျာ၊ ကဲ... ကဲ မွေးသက္ကရာဇ်လေးဘာလေး ပြောစမ်းပါဦး” ဟု အတည်ပေါက်နှင့် ပြောလေတော့၏။

သူကြီးကတော်ကြီးလည်း ၎င်း၏ မွေးသက္ကရာဇ် အပြည့်အစုံကို ပြောပြလေ၏။ ထိုအခါ ဖိုးသူတော်ကြီးက... “ကျောက်သင်ပုန်းနဲ့ ကျောက်တံကလေး လိုချင်သဗျာ” ဟု ဆိုသဖြင့် သူကြီးကိုယ်တိုင် ဘုရားစင်ပေါ်တွင် တင်၍ထားသော ကျောက်သင်ပုန်းနှင့် ကျောက်တံကို ယူ၍ပေးရလေ၏။

ထိုအချိန်၌ ရွာသူရွာသားများသည် ဧည့်သည်သုံးဦး သူကြီးအိမ်၌ ရောက်ရှိနေကြောင်း ကြားရသဖြင့် ကြည့်ရှုရန် စုပြုံရောက်ရှိလာကြလေတော့၏။ ကလေးများသည် ဖိုးသူတော်ကြီးကို မြင်လျှင် လွန်စွာ သဘောကျ၍ ရယ်မောကြလေ၏။

ဖိုးသူတော်ကြီးကမူ သူကြီး ပေးသော ကျောက်သင်ပုန်းကို ယူ၍ အောက်ပါပုံကို ကျောက်သင်ပုန်းပေါ်၌ ခပ်တည်တည်နှင့် ရေးဆွဲလိုက်လေတော့၏။

ဘွန်ဟောင်းနှင့် ဇစ်ဖေသည် ဖိုးသူတော်ကြီး၏ပုံကို ငုံ့၍ ကြည့်ကြလေ၏။ ထို့နောက် ဖိုးသူတော်ကြီး၏ မျက်နှာကို မော့၍ ကြည့်လေ၏။

၎င်းတို့၏ အကြည့်များသည် လွန်စွာ အဓိပ္ပာယ်ရှိလေ၏။ ထိုအဓိပ္ပာယ်မှာ ပြေးရတော့မလား ဖိုးသူတော်ကြီး ဟူ၍ ဖြစ်ပေသည်။ ဖိုးသူတော်ကြီးသည် ကျောက်သင်ပုန်းကို ကျောက်တံဖြင့် 'တတောက်တောက်' ခေါက်လိုက်လေ၏။ ထို့နောက်... “ဒေါ်ရွှေဗျာ ဟောမယ်နော်၊ သေသေချာချာ နားထောင်၊ လွန်ခဲ့တဲ့ ခြောက်လလောက်တုန်းက အသားညိုညို လူတစ်ယောက် နှောင့်ယှက်လို့ ခင်ဗျားအိမ်မှာ အမှုဖြစ်ခဲ့ပြီ၊ ပြီးတော့ သူကြီးအိမ်တန်ခဲ သူခိုးခိုးလဲ ခံခဲ့ရပြီပြီ” ဟု ဖိုးသူတော်ကြီးက ပြောလိုက်ရာ သူကြီးကတော်ကြီးသည် သူ၏ရင်ဘတ်ကြီးကို လက်ကြီးဖြင့် ပုတ်၍... “စောင်မယ်လေး ဖိုးသူတော်ကြီးရဲ့၊ မှန်လိုက်တာတော့၊ ကျွန်မမောင် ငည့်ဆိုတဲ့အကောင် လင်ရှိမယားကြီးကို အဖျိုမှတ်လို့ ခိုးလာတယ်၊ အဲဒီမိန်းမရဲ့ ယောက်ျားကလဲ ခြုံပေါ်မှာ ပုလိပ် လုပ်သတဲ့တော်၊ အမှုတွေ ဖြစ်လို့ ရှင်းလိုက်ရတာ မပြောပါနဲ့တော့၊ ဒီကြားထဲ လူတွေက အလုပ်ရှုပ်နေတုန်း ဘိန်းစား ငကြက အိမ်ကို ဝင်ပြီးခိုး သွားသေးတယ်၊ ဘိန်းစားများ အတော်အမြင်ကတ်ဖို့ ကောင်းတယ်” ဟု အော်ကြီးဟစ်ကျယ် ဝန်ခံလေတော့၏။

ထိုအခါ ဖိုးသူတော်ကြီးက... “ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်၊ ဘိန်းစားဆိုတာ ကောင်းကျိုးပေးတယ်ကို မရှိဘူး” ဟု ပြောရင်း ဘွန်ဟောင်း၏မျက်နှာကို လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ဖိုးသူတော်ကြီးက ကွမ်းယာကို ဝါးရင်း ကျောက်သင်ပုန်းကို ကျောက်တံဖြင့် 'တတောက်တောက်' ခေါက်ပြန်လေ၏။ “ဒါပေမယ့် မပူပါနဲ့ သူကြီးတတော်ကြီးရယ်၊ တောင်အ

ရပ်၊ အနောက်အရပ်က ရွှေဝင်ဖို့ ရှိတယ်၊ လှေတို့ လှည်းတို့ လယ်တို့လဲ ဝင်ဖို့ရှိတယ်၊ မိတ်ဟောင်းဆွေဟောင်းများက မဝလိမ့် ဦးမယ်ဗျို့” ဟု ဟောလိုက်ပြန်ရာ...

“ဟုတ်လိုက်တာ ဖိုးသူတော်ကြီးရယ်” ဟု သူကြီးကတော်ကြီးက အော်ပြန်လေ၏။

“မဟုတ်နဲ့ဦး သူကြီးကတော်ကြီးရဲ့၊ ခရီးသွားဖို့လဲ မြင်တယ်၊ အဲဒီခရီးမှာလဲ လာဘ်ရလိမ့်မယ်” ဟု ဖိုးသူတော်ကြီးက ဟောလိုက်ပြန်ရာ သူကြီးကတော်ကြီးက...

“မှန်လိုက်တာရှင်၊ ကျွန်မညီမက ဘုရားဖူး ခေါ်နေတယ်၊ ကျွန်မကိုလဲ ကန်တော့ချင်လို့တဲ့၊ သူက အခု ထောင်မှူးကတော်ဖြစ်နေပြီလေ” ဟု ဝန်ခံပြန်လေ၏။

ထိုအခါ ဘွန်ဟောင်းနှင့် ဇစ်ဖေသည် ဖိုးသူတော်ကြီးကို အံ့ဩရလေတော့၏။ ၎င်းတို့သည် တစ်ဦးမျက်နှာကိုတစ်ဦး လှမ်း၍ ကြည့်ကြကုန်၏။

“ခင်ဗျားဝမ်းဗိုက်မှာ ရောဂါရလိမ့်ဦးမယ်ဗျို့” ဟု ဖိုးသူတော်ကြီးက ဟောပြန်လေ၏။

“မှန်ပါတယ် ဖိုးသူတော်ကြီးရယ်၊ အခုကို ဗိုက်က အောင့်နေတယ်” ဟု သူကြီးကတော်ကြီးက ဝန်ခံပြန်လေ၏။

ထိုအခါ ဖိုးသူတော်ကြီးက...

“ကဲ... ဒီတော့ ဆွမ်းတော်ကို ဆီမီးဖယောင်းတိုင် အပြည့် အစုံနဲ့ ကပ်လှပေတော့ ဒေါ်ရွှေဗျော့ရေ” ဟု ပြောဆိုကာ နိဂုံးချုပ်လိုက်လေတော့၏။

ဖိုးသူတော်ကြီး ဗေဒင်မှန်ကြောင်းကို တစ်ရွာလုံး မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ ဖြစ်သွားလေ၏။ ထို့ကြောင့် ဟိုလူက ကြည့်ချင်၊ ဒီလူက ကြည့်ချင် ရွတ်ရွတ်နှင့် ဖြစ်ကြလေတော့၏။

ဖိုးသူတော်ကြီးကလည်း တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက်

ဟော၍ ပေးနေလေတော့၏။ ဟောသမျှတို့သည်လည်း မှန်၍ နေသည်ချည်း ဖြစ်လေ၏။

ထိုအချိန်၌ ထမင်းချက်သော ဝှတို့သည် ထမင်းကျက်ပြီ ဖြစ်သဖြင့် ဘွန်ဟောင်းနှင့် ဇစ်ဖေကို ထမင်းပွဲ ပြင်၍ ကျွေးလေ၏။

၎င်းတို့နှစ်ဦးသည် ထမင်းစားရင်း ဖိုးသူတော်ကြီး ဗေဒင်ဟောနေသည်ကို နားစွင့်၍ နေကြလေ၏။

“ကျုပ်ကတော့ ပြေးရပြီ ထင်နေတာ၊ အခုတော့လဲ အဟုတ်ကြီးပါလား” ဟု ဇစ်ဖေက ပြောလိုက်လေ၏။

“ဟုတ်တယ်ဗျို့၊ တော်တော်ကို မှန်နေတာပဲ၊ သူ့ဥစ္စာက လေးကလည်း ဘာမှလဲ မထွက်ဘဲ ကျောက်သင်ပုန်းပေါ်မှာ ကျားလိုလို ကြောင်လိုလို အရုပ်ကလေး ဆွဲပြီး ဝကန်းကလေးတွေ ထောက်ပြီး ပြောနေတာပဲ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ အဟောခံရတဲ့လူက မှန်ရင် ကျေနပ်မှာပဲ၊ ကျေနပ်ရင် ကျုပ်တို့ မပြေးရဘူး” ဟု ဘွန်ဟောင်းက ပြောလိုက်လေ၏။

ဖိုးသူတော်ကြီးသည် အတော်အတန် ညဉ့်နက်သည့် အချိန်အထိ ဗေဒင်ဟောနေလေ၏။ ဘွန်ဟောင်းနှင့် ဇစ်ဖေတို့သည်လည်း ထမင်းစားပြီးသောအခါ၌ ရေနွေးကြမ်း သောက်ရင်း ဖိုးသူတော်ကြီး ဗေဒင်ဟောသည်ကို အနီးနား၌ ကပ်၍ နားထောင်ကြလေ၏။ နောက်ဆုံးတွင် သူကြီးကိုယ်တိုင်ကပင် ရွာသားများကို ‘နောက်မှ လာမေးကြ’ ဟု ဆိုကာ မောင်းထုတ်ရလေတော့၏။

သူကြီးနှင့် သူကြီးကတော်ကြီးလည်း အိပ်ရာသို့ ဝင်ကြပြီ ဖြစ်၏။

ဖိုးသူတော်ကြီးတို့ သုံးဦးသာလျှင် အိမ်ရှေ့တွင် ရှိသော ကွပ်ပျစ်ကြီးပေါ်၌ ထိုင်ရင်း စကားပြောနေကြလေ၏။ လာသာသော ညဖြစ်သဖြင့် လရောင်၏အောက်တွင် ထိုင်ရသည်မှာလည်း အရသာ ရှိလှပေ၏။

ထိုအချိန်၌ ဇစ်ဖေက...

“ဦးသူတော်ကြီးက ဒီလိုတော့လဲ အဟုတ်သားပဲဗျ၊ ကျုပ်တို့ကတော့ ပြေးရပြီ မှတ်နေတာ၊ နေစမ်းပါဦး၊ ခင်ဗျားကိန်းက ဘာကိန်းတုန်းဗျ” ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“ငါက ဒါလေး တစ်ခုတည်း တတ်တာပါကွာ၊ ဒါပေမယ့် ငါက မယုံပါဘူး၊ ငါ့ကို ကိုရင်ကြီးတစ်ပါး ပြပေးသွားတာ၊ တိုးနယား ရုပ်ပုံ ဟောကိန်းလို့ ခေါ်တယ်ကွ၊ ကျောက်သင်ပုန်းပေါ်မှာ အဲဒီ အရုပ်ကလေးဆွဲပြီး ပါးစပ်နေရာကနေ တစ်၊ နှစ်၊ သုံး၊ လေး၊ အစဉ် အတိုင်း ဆယ့်နှစ်အထိ တပ်ထားတယ်၊ မေးတဲ့မေးခွန်းကို ထောက်ပြီး ဟောရင်လဲရတယ်၊ ဥပမာကွာ ကျွန်မကို ဗေဒင် ဟောပေးစမ်းပါလို့ မေးတယ်ဆိုပါစို့၊ အဲဒီမေးခွန်းမှာ စကားဘယ် နှစ်လုံး ပါသတန်း၊ (၉)လုံး ပါတယ် မဟုတ်လား၊ နံပါတ်(၉) အဟောကို ဟောရုံပဲကွ၊ အဟောက အားလုံးစုစုပေါင်း ဆယ့်နှစ်ခု လုပ်ထားတယ်၊ အဲဒီလို မဟောချင်ရင်လဲ မေးတဲ့လူရဲ့ အသက်ကို သုံးနဲ့ မြှောက်ပြီး (၁၂)နဲ့စား၊ အကြွင်းကို ဟောရုံပဲ၊ သူည ကြွင်းရင် အဟောစာ(၁၂)ကို ဟောရမယ်” ဟု ဖိုးသူတော်ကြီးက ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ဘွန်ဟောင်းက...

“အဲဒီ ခင်ဗျားရဲ့ တိုးနယားရုပ်ပုံ အဟော(၁၂)ခုကို ပြောပြစမ်းပါဦးဗျ” ဟု ဆိုသဖြင့် ဖိုးသူတော်ကြီးကလည်း အဟော (၁၂)ခုကို ခရားရေသွန် ရွတ်ပြလေတော့၏။ ထို့နောက် ၎င်းတို့သည် အိပ်စက်ကြလေ၏။ နံနက် အိပ်ရာမှထ၍ ခရီးဆက်မည် ပြုရာ သူကြီးက ၎င်းတို့အား...

‘တစ်ရက်နှစ်ရက်ခန့် နေပါဦး’ ဟု ဆွဲထားသဖြင့် ခရီးမထွက်ဖြစ်ဘဲ ထိုရွာ၌ပင် ဆက်လက်၍ နေထိုင်ရလေတော့၏။

ထိုသို့ နေထိုင်စဉ် ရက်အတွင်း ဖိုးသူတော်ကြီးသည် ၎င်း၏ တိုးနယားရုပ်ပုံ ဟောနည်းဖြင့် တစ်ရွာလုံးကို ဗေဒင်ဟော၍ နေလေ

တော့သတည်း။

မှတ်ချက် ။ ဖိုးသူတော်ကြီး ဟောခဲ့သော တိုးနယားရုပ်ပုံဟောနည်းဆိုသည်မှာ ရှေးယခင်က ပေါ်ထွက်ခဲ့ဖူးပါသည်။ ကျမ်းစာအဖြစ်နှင့်မူ ဆရာဦးကျော်လှိုင် ပြုစုသော ကုဏ္ဍာသိပ္ပံ ဗေဒင်ကျမ်း၌ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ပါရှိပါသည်။

စာရေးသူ

... ၉၈၇၃ ...

www.burmeseclassic.com

ဖိုးသူတော်ကြီး။ ဘွန်ဟောင်းနှင့် သူခိုးလစ်ဖေတို့သည် ခရီးဆက်ခဲ့ကြရာ ပြည်မြို့သို့ ရောက်ရှိခဲ့ကြလေ၏။

၎င်းတို့သည် ဝေဒမောင်မောင် ဆိုသောသူ၏ သတင်းကို အတိအကျ ပေးနိုင်သည်ဆိုသော ဦးပဉ္စင်းတစ်ပါးကို ရှာဖွေရန်ဖြစ်၏။ ၎င်းတို့သည် ပြည်မြို့၌ ယောင်လည်လည် ဖြစ်နေကြသေး၏။

နောက်ဆုံး၌ ၎င်းတို့ တွေ့လိုသော ဦးပဉ္စင်းကို ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်ကြီး တွေ့ရလေတော့၏။ ထိုဦးပဉ္စင်းကား စနေသား ဖြစ်၍ ဘွဲ့မှာ ဦးတိလောက ဟူ၏။ သို့ရာတွင် စကားပြောလွန်စွာမြန်သောကြောင့် နားထောင်ရသူအဖို့ လွန်စွာခက်လေ၏။ ၎င်းစကားပြောသည်ကို နားထောင်ရသူမှာ မြန်လွန်းသောကြောင့် 'ဝရ...ဝရ' ဟုသာ ကြားရလေ၏။

ထို့ကြောင့် ၎င်းနှင့် ခင်မင်သော အင်္ဂါရတ်ဆရာတစ်ဦးက ထိုဦးပဉ္စင်းအား 'ဝရ...ဝရ' ဟူသောအသံကို အကြောင်းပြု၍ 'ဂုရ...ဂုရ' ဟု ခေါ်ရာမှအစ မူရင်းဘွဲ့ ပျောက်၍ ဦးပဉ္စင်းဂုရဟူ၍ တွင်လေတော့၏။

ဖိုးသူတော်ကြီးသည် ဦးပဉ္စင်းဂုရနှင့် တွေ့လျှင် အောက်ပါအတိုင်း လျှောက်ထားလေ၏။

“အရှင်ဘုရား... ဝေဒမောင်မောင် ဆိုတာကို သိပါလား။”

ဦးပဉ္စင်းသည် ဖိုးသူတော်ကြီးအား သေချာစွာ ကြည့်၍ “အိုင်ဂုန်းနိုး မိုင်ဒီးယား ဟာမစ် (ခင်မင်ဖွယ်ကောင်းတဲ့ ဖိုးသူတော်ကြီးရယ်၊ ကျုပ် မသိရပါလားဗျာ)” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“ဦးပဉ္စင်းကသာ မသိဘူး ဆိုတယ်၊ သုံးခွက သူကြီးကတော့ ဦးပဉ္စင်းဟာ ဝေဒမောင်မောင်အကြောင်းကို သေသေချာချာ သိတယ်လို့ ညွှန်လိုက်ပါလား” ဟု ဖိုးသူတော်ကြီးက ပြောရာ ဦးပဉ္စင်း ဂုရသည် ဖိုးသူတော်ကြီးကို ပြုံး၍ကြည့်ပြီးလျှင်...

“ဒီလိုရှိပါတယ် ဖိုးသူတော်ကြီး။ မသိဘူးဆိုတာ မပြောရသေးလို့ပါ။ တစ်ခါတုန်းက အင်္ဂါရတ်ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဦးပဉ္စင်းနဲ့ အဆက်အသွယ် ရှိဖူးပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အခု ဘယ်ရောက်နေတယ်ဆိုတာ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် အသေအချာ မသိပါဘူး။ ဒီလူက ကမ္ဘာအနှံ့ကို အိမ်ဦးနှင့် ကြမ်းပြင် လျှောက်ပြီး သွားနေတာ၊ မြန်မာပြည်မှာကိုက သူနေတဲ့နေရာ ခုနစ်ခုလောက် ရှိတယ်” ဟု မိန့်တော်မူလေ၏။

“ဒီလိုဆိုလဲ ကိစ္စမရှိပါဘူး ဦးပဉ္စင်း။ တပည့်တော်တို့ကို ဒီကျောင်းမှာ သုံးရက်လောက် တည်းခွင့်ပေးပါ” ဟု ဖိုးသူတော်ကြီးက ပြောလေ၏။

“အဲဒါလဲ ခက်တာပဲ၊ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်က အာဂန္တု ဖြစ်တယ်။ ဒီမှာ ဓာတ်ကိစ္စကလေးတစ်ခုနဲ့ အဓိဋ္ဌာန် လာဝင်နေတာ၊ ဦးသူတော်ကြီးတို့ ကျုပ်ကို ပြောမယ့်အစား ဒီကျောင်းက ဆရာတော်ကို ဖြစ်စေတိုက်ကြပ် တိုက်အုပ်တို့ ဖြစ်စေ လျှောက်ထားဖို့ ကောင်းတယ်” ဟု ဦးပဉ္စင်းက ဆိုပြန်လေ၏။

ထို့ကြောင့် ဖိုးသူတော်ကြီးသည် ဆရာတော်ထံ သွား၍ လျှောက်ထားရာ ဆရာတော်ကြီးက တည်းခိုခွင့် ပြုလိုက်လေ၏။ တည်းခိုရမည့်နေရာမှာလည်း ဦးပဉ္စင်းဂုဏ္ဍ သီတင်းသုံးသော ဆွမ်းစားကျောင်းအနီးရှိ ယှဉ်ထောင်သွပ်မိုး ကျောင်းငယ်ကလေး၌ ဖြစ်၏။

၎င်းတို့သုံးဦးသည် ကျောင်းပေါ်မှ ဖျာများ၊ ခေါင်းအုံးများကို ထိုကျောင်းကလေးဆီသို့ သယ်၍ နေရာထိုင်ခင်းများ စီစဉ်ကြလေ၏။

ဦးပဉ္စင်းဂုဏ္ဍမှာမူ ဆွမ်းစားပြီးစဖြစ်၍ ကုတင်ပေါ်၌ လဲလျောင်း၍ အနားယူနေလေ၏။ ဖိုးသူတော်ကြီးတို့ သုံးဦးသည် နေရာထိုင်ခင်း စီစဉ်ပြီးနောက် ဝိုင်းဖွဲ့၍ ထိုင်နေကြလေ၏။ ကျောင်းကြီးမှာ ကျယ်ဝန်း၏။ အရိပ်အာဝါသ ကောင်း၏။

ထိုကျောင်းဝိုင်းကြီးနှင့် ကပ်လျက်တွင် ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါး၏ ကလေးစာသင်ကျောင်းကလေး တစ်ကျောင်းလည်း ရှိ၏။ အနီးအပါးမှ ကလေးများကို ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါးက သင်ကြားပို့ချပေးလေ၏။

ထိုကျောင်းမှ စတုတ္ထတန်းကို ဝင်ရောက် ဖြေဆိုကြရသည် ဆို၏။ စတုတ္ထတန်း အောင်လျှင် အခြားကျောင်းသို့ ပြောင်းရသည် ဆို၏။ ထိုဘုန်းကြီး၏ စာသင်ကျောင်းကို လောကဓာတ် ကျောင်းဟု ခေါ်ကြလေ၏။

အဆိုပါ လောကဓာတ်ကျောင်းမှ ကလေးများသည် ၎င်းတို့ ဆရာဘုန်းတော်ကြီး ဆွမ်းစားနေစဉ် အချိန်အတွင်း ခေတ္တ ကစားခွင့်ရသဖြင့် အရိပ်အာဝါသ ကောင်းသော ကျောင်းဝင်းကြီး အတွင်းရှိ မန်ကျည်းပင်ကြီးအောက်တွင် လာရောက် ကစားကြလေ၏။

ယောက်ျားကလေးများသည် တွေခင်းတမ်း၊ နပန်းလုံးတမ်း၊ မိုးပစ်တမ်း၊ မိန်းကလေးများမှာလည်း ရွှေစွန်ညှိဖမ်းတမ်း၊ ဖန်ခုံတမ်း၊ စကားထာဖွဲ့တမ်း ကစားနေကြလေ၏။

ထိုသို့ ကစားနေကြသည့်အထဲတွင် ဖိုးသူတော်ကြီးတို့ တည်းခိုသော ကျောင်းကလေးနှင့် အနီးဆုံးတွင် ခြောက်နှစ် ခုနှစ်နှစ်အရွယ် မိန်းကလေးနှစ်ဦးသည် အောက်ပါလင်္ကာကို ဆို၍ ကစားနေကြလေ၏။

“တစ်ပြားနှစ်ပြား
ပဲလင်းပြား
ပြားလမ်းစက္ကူ
ဖလံဖြူ
ပလူပလဲ
ပိုးတောင့်တဲ
သူရင်ကောက်
နို့ရေသောက်
တောက်တည်းတောက်တာ
ပဲလဝါ
ပဒါပုတီး
အောက်က ဆီး
ညှီးညှီးပြောင်ပြောင်
ပိုးရွှေတောင်
ရွှေတောင်ခပဲ
လက်ဝဲပေါက်၏
တူတင်
နှင့် တစ်ဖက်ထွက်လေရဲ့
ဘိတ်ဆုံး။”

ကလေးမလေးနှစ်ဦးသည် တစ်ယောက်တစ်လှည့် ဝီလင်္ကာကို ဆို၍ ဆော့ကစားနေကြလေ၏။ ထိုအခါ ဖိုးသူတော်ကြီးသည် နားဆူ၍လာသဖြင့် “ဟေ့ ကလေးတွေ ခပ်ဝေးဝေး သွားကစားကြ”

ဟု အော်ဟစ် မောင်းထုတ်ပစ်လိုက်လေတော့၏။

ဘိန်းစား ဘွန်ဟောင်းသည် ဖိုးသူတော်ကြီးအား ရေခန်းကြမ်း ထည့်ပေးရင်း...

"ဒီမှာ ဦးသူတော်ကြီး၊ ခင်ဗျားတတော့ နားပူလို့ ကလေးတွေကို မောင်းထုတ်လိုက်ပြီ၊ ဒါပေမယ့် ဟိုးရှေးရှေးတုန်းက တောင်တွင်းကြီးမှာ နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ကဖြင့် အဲဒီကလေးတွေ ဆိုတဲ့ လင်္ကာလေးကို ရချင်လွန်းလို့ သူ့သမီး အပျိုကလေးကို ကုလားကြီးတစ်ယောက်နဲ့ ပေးစားခဲ့ရဖူးတယ်ဗျ" ဟု ပြောလိုက်ရာ ဖိုးသူတော်ကြီးက...

"မဖြစ်နိုင်တာကွာ၊ ပေါက်တတ်ကံရ လင်္ကာလေးတစ်ပုဒ် ရဖို့များ သမီးကို လင်ပေးစားရတယ်လို့၊ ကတ်သီးကတ်သတ်ကွာ၊ ဟီး...ဟီး" ဟု ပြန်၍ပြောလိုက်လေတော့၏။

"တကယ်ဖြစ်ခဲ့တဲ့ အဖြစ်အပျက်ဗျ၊ ဦးသူတော်ကြီး မယုံဘူးလား" ဟု ဘွန်ဟောင်းက ပြန်၍မေးလိုက်လေ၏။

"မယုံပါဘူးကွာ၊ ဖြစ်မှ မဖြစ်နိုင်တာပဲ၊ တကယ်လို့ ဖြစ်ခဲ့တယ် ဆိုရင်လဲ ပြောစမ်းပါဦး" ဟု ဖိုးသူတော်ကြီးက ဆိုလေ၏။ ထိုအခါ ဘွန်ဟောင်းသည် ရေခန်းတစ်ခွက်ကို သောက်ပြီးနောက် 'ဒီလိုဗျ' ဟု အစချီကာ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းသော အောက်ပါ အဖြစ်အပျက်ကို ပြောပြလေတော့၏။

"ဟိုး...ရှေးရှေးတုန်းက တောင်တွင်းကြီးမြို့ရဲ့ မြောက်ဘက်မှာ ရွာကလေးတစ်ရွာ ရှိတယ်၊ အဲဒီရွာတို 'ထင်'လို့ ခေါ်တဲ့ ပသီကုလားတစ်ယောက်ဟာ ရောက်လာပြီး အဲဒီရွာမှာ အခြေချနေထိုင်တယ်၊ တခြားလူတွေက လယ်ယာအလုပ် လုပ်ကိုင်ပြီး အသက်မွေးကြပေမယ့် အဲဒီထင်ကတော့ အလုပ်ဆိုလို့ ဘာမှ မယ်မယ်ရရ မလုပ်ဘူးဗျ"

"ဒါပေမယ့် ဘာမှမလုပ်တဲ့ ကုလားထင်ဟာ တခြားလူ

တွေထက် ချောင်ချောင်လည်လည် နေနိုင်တယ်ဗျ၊ အဲဒီတော့ ကုလားထင် အလုပ်မလုပ်ဘဲ ဘာကြောင့် ခုလို နေနိုင်တာလဲလို့ တစေ့တစောင်း လေ့လာကြတာပေါ့ဗျာ"

"အဲဒီလို လေ့လာတော့မှ ကုလားထင်က လက်ဝဲလမ်းပေါက်နေတယ်၊ အဂ္ဂိရတ်သမား ဖြစ်တယ်ဆိုတာ သိရတော့တာပေါ့ဗျာ"

ဖိုးသူတော်ကြီးသည် ရေခန်းပန်းကန်ကို ချရင်း "ဟေ့ကောင် ဘွန်ဟောင်း၊ လက်ဝဲလမ်း ပေါက်တယ်ဆိုတာ ဘယ်လို ဟာလဲကွ၊ ငါ့လဲ ရှင်းပြပါဦး" ဟု မေးလေ၏။

"အဂ္ဂိရတ်စကားမှာ လက်ဝဲလမ်းဆိုတာ ငွေဖြစ်တဲ့လမ်းပဲ၊ လက်ယာလမ်းဆိုတာ ရွှေဖြစ်တဲ့လမ်းဗျ၊ လမ်းကြီးလမ်းရိုးဆိုတာက ထွက်ရပ်ပေါက်တဲ့လမ်းဗျ" ဟု ဘွန်ဟောင်းက ပြန်၍ဖြေလျှင် ဖိုးသူတော်ကြီးက...

"အိုင်နိုး...အိုင်နိုး...ကဲရိုးအွန် မိုင်ဘိုင်း" ဟု ပြောလိုက်လေတော့၏။ ထိုအခါ ဘွန်ဟောင်းက...

"အဲဒီကုလားထင် ငွေဖြစ်ကြောင်း သိလေတော့ ရွာသူရွာသားတွေဟာ ငွေလုပ်နည်းကို မေးကြတော့တာပေါ့ဗျာ၊ ဒါပေမယ့် ကုလားထင်ကလဲ နှုတ်လုံလိုက်တာမှ လွန်ပါရောဗျာ၊ နည်းနည်းမှကို မတဘူး၊ အဲဒီအခါမှာ အဖိုးကြီးတစ်ယောက်က ဒီငွေလုပ်နည်းကိုတော့ ဒီတိုင်း တောင်းလို့ ပေးမှာမဟုတ်ဘူး၊ ကုလားထင်ကို ငါ့သမီးနဲ့ ပေးစားပြီး သမက်တော်ပြီးမှ တောင်းရရင်တော့ ရတန်ကောင်းရဲ့လို့ တွေးမိပြီး သူ့ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော သမီးကလေးကို ကုလားထင်နဲ့ ပေးစားလိုက်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ကုလားထင်က သမီးကိုသာ ယူတယ်၊ ငွေလုပ်နည်းကို မပေးဘူးဗျ၊ အဲဒီလိုနဲ့ နေလာလိုက်တာ အဖိုးကြီးရဲ့ သမီးကလေးဟာ ကုလားထင်နဲ့ ကလေးတစ်ယောက် ရပါရောဗျ" ဟု ပြော၍ ဆေးပေါလိပ်တို့

မီးညှို့လိုက်လေ၏။

“ဟေ့ကောင်... ဘွန်ဟောင်း၊ မင်းဥစ္စာက ဇာတ်လမ်း ရှည်လှချည်လား” ဟု ဖိုးသူတော်ကြီးက ပြောလေ၏။ ဘွန်ဟောင်း လည်း ဆေးလိပ်ဖွာရင်း...

“ငြိမ်ငြိမ်နားထောင်စမ်းပါဗျာ” ဟု ဖိုးသူတော်ကြီးအား ပြန်၍ပြောပြီးလျှင် စကားကို ဆက်ပြန်လေ၏။

“အဲဒီလိုနဲ့ အဖိုးကြီး သမီးဟာ ကလေးတစ်ယောက် ရတဲ့ အထိ သူ့ယောက်ျား ကုလားထောင်က ငွေလုပ်နည်းကို မပြောလေ တော့ ချောရတာပေါ့ဗျာ၊ ဘယ်လို ချောသလဲဆိုတော့... ကုလား ထောင် ကြည်သာရွှင်ယူ ဖြစ်နေတဲ့အချိန်မှာ ကောင်မလေးက ‘ဒီမှာ ကိုထောင်ရယ်၊ အခုအခါမှာ ရှုပ်ရဲ့ကျေးဇူးကြောင့် ကျွန်မတို့ သားအမိ ဟာ အိမ်ကြီးအိမ်ကောင်းနဲ့လည်း နေရပါတယ်၊ ဝတ်ကောင်းစားလှ တွေလည်း ဝတ်ရပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ရှင်က အသက်ကြီးပြီ မဟုတ် လား၊ သင်္ခါရသဘောကိုလည်း စဉ်းစားပါဦး။ တကယ်လို့များ ရှင် သေသွားရင်တော့ ကျွန်မတို့ သားအမိဟာ ဒုက္ခဖြစ်ပါပြီ၊ အဲဒီတော့ ရှင်တတ်ထားတဲ့ ငွေလုပ်နည်းကို ကျွန်မတို့ သားအမိကို သင်ပေးပါ’ လို့ ပူဆာတော့တာကိုး။ အဲဒီတော့ ကုလားထောင်က ‘ဒီမှာ ရှင်မ၊ မင်းပြောတာ မှန်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် မင်းအနေနဲ့ သစ္စာရှိရင်တော့ ငါ သင်ပေးပါ့မယ်၊ ဘယ်လို သစ္စာရှိရမလဲဆိုတော့ ဒီပညာကို ဘယ် သူ့ကိုမှ လက်ဆင့်မကမ်းရဘူး။ မင်းရဲ့ဖခင်ကိုတောင် သင်ပေးခွင့် မရှိဘူး။ ငါတို့သားကလေး ကြီးလာရင်တော့ သင်ပေးနိုင်တယ်၊ အဲဒါ က လွဲပြီး တခြားသူကို တဆင့်သင်မပေးပါဘူးလို့ သစ္စာပြုရင် ငါ သင်ပေးပါ့မယ်’ လို့ ပြောတော့တာကိုး။ အဲဒီအခါမှာ မိန်းကလေးက သူ့ရဲ့အဖေနဲ့ ကိတ်တဆိတ် တိုင်ပင်တယ်၊ အဖေကလဲ ‘သစ္စာပြုပြီး မှ သင်ရမယ်ဆိုရင်လဲ သင်ပေါ့ သမီးရယ်’ လို့ တိုက်တွန်းလိုက်တယ်၊ မိန်းကလေးရဲ့အဖေ အိမ်နဲ့ ကုလားထောင် အိမ်ဟာ မျက်နှာချင်းဆိုင်

ဗျ၊ ကြားမှာက လမ်းကလေးတစ်လမ်းပဲ ရှိတယ်၊ အဲဒီတော့ မိန်းက လေးနဲ့ သူ့အဖေက မကြာခဏ ငွေလုပ်တဲ့ပညာ ရရှိဖို့အတွက် တိုင်ပင်နှိုးနှောလေ့ ရှိတယ်”

ဘွန်ဟောင်းသည် စကားကို ပြတ်၍ ရေခွေးကို သောက် ပြန်လေ၏။ ထိုအခါ ဖိုးသူတော်ကြီးက...

“ဟေ့... ဘွန်ဟောင်း ယူ့စတိုရီက သိပ်ပြီးရှည်တယ်တွာ၊ နည်းနည်းပါးပါး ကတ်တင် လုပ်ပါဦး” ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဘွန်ဟောင်းသည် ရေခွေးပန်းကန်ကို ချပြီးနောက်...

“ကြားထဲမှာ ပြောဖို့ စကားတစ်ခု ကျန်နေတယ်ဗျ၊ အဲဒါက ဘာလဲဆိုတော့ ကုလားထောင်ဟာ အဘိုးကြီးသမီးနဲ့ အိမ်ထောင် ကျတဲ့အချိန်ကစပြီး နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း သီတင်းကျွတ်လမှာ အရှည်အား ဖြင့် တစ်တောင်လောက် ရှိပြီး အနံ့အားဖြင့် တစ်မိုက်လောက် ရှိတဲ့ ငွေပြားပါးပါးကလေးနှစ်ချပ် အဘိုးကြီးကို ကန်တော့လေ့ ရှိတယ်ဗျ၊ အဲဒီငွေပြားကလည်း အလွန်ကိုပါးတာ၊ စက္ကူလို ဖြစ်နေတယ်၊ ငွေ စက္ကူဆိုပါတော့ဗျာ” ဟု ပြောလိုက်ရာ ဖိုးသူတော်ကြီးက...

“ဟေ့ကောင်... ရှည်လို့ ကတ်တင် လုပ်ပါဆိုမှ ထပ် တောင် တိုးလာပြန်ပြီလား” ဟု ပြောလေ၏။

ဘွန်ဟောင်းသည် သူ၏ဇာတ်လမ်းကို အောက်ပါအတိုင်း ဆက်၍ပြောပြန်လေ၏။

“ကုလားထောင်က သူ့မိန်းမကလေးကို ငွေလုပ်နည်း သင် ပေးလိုက်ပြီဗျ၊ အဲဒီတော့ အဘိုးကြီးကလည်း သမီးဆီမှာ အဲဒီ နည်းကို တောင်းတာပေါ့ဗျာ၊ ဒါပေမယ့် သမီးဖြစ်တဲ့လူကလဲ သစ္စာဆိုပြီး ယူထားရတာဆိုတော့ ပေးဖို့ ခက်နေတာပေါ့၊ တင်နေမှာ ကုလားထောင် ခရီးထွက်တုန်း အဘိုးကြီးက သူ့သမီးကို သူ့အိမ် ကနေ လှမ်းပြီး ငွေလုပ်နည်းပေးဖို့ လက်ဟန်ခြေဟန်နဲ့ ပြောတယ်၊ အဲဒီတော့ သမီးက... စောစောက ကလေးဟေ့ဆိုတဲ့ လတ်ာ

ကလေးကို တလေးချောတဲ့ဟန်နဲ့ သူ့သားကလေးကို ချီရင်း ရွတ်ပြတယ်။ အဲဒီလင်္ကာကလေးဟာ အဘိုးကြီးသမီး စပ်ခဲ့တဲ့ လင်္ကာလေး ဗျ။ ကောင်မကလေးဟာ လင်္ကာကို အထပ်ထပ် ဆိုပြတယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့အဖေကြီးက အဂ္ဂိရတ်သာ ထိုးချင်တယ်။ လူက တယ် ပြီးထူတာကိုးဗျ။ ကောင်မကလေး ရွတ်ပြတဲ့ လင်္ကာကို အဓိပ္ပာယ် မကောက်တတ်ဘူး။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ကလေးက ဝိုပြန် ပါလေရော ဗျာ။ အဲဒီလို ငိုတော့ ကလေးကို ပုခက်ထဲမှာ ထည့်ပြီး ကောင်မကလေးက ဟောဒီ သီချင်းလေးနဲ့ ကလေးကို ချောတယ်ဗျ။ . .

လက်ထဲ ရောက်တဲ့ ဖလံဖြူ၊ ဖေသား မောင်ကြီးယူ၊ နို့ဖြူကို အမေ တိုက်မယ်။ သောက်လိုက်ပ သက်လျာ၊ ဟိုစင်မှာ ပဲဝါသီးက ကြီးလှပေါ့။ ကြည့်စမ်းပါဟဲ့ မေ့သည်းအူ၊ တောက်တဲ့တွေ မောင့်ကို ကိုက်မယ်လို့၊ အမေ စိုက်တဲ့ တောက်တာတောက် ဟောလာပေါ့ ငွေဟဲ့၊ အို. . အို. . အို. . အို. . အိုးသယ်မ အိုးကဲ့. . .”

“အဲဒီသီချင်းကလေးကို ဆိုပြီး ကောင်မလေးက ကလေးကို ချောတာကိုး။ ဒါပေမယ့် အဘိုးကြီးက အဓိပ္ပာယ် မရသေးဘူး။ ဒါနဲ့ ကောင်မလေးက ကလေးရဲ့ခေါင်းက ဆံပင်ကို ကိုင်ပြီး ကတ်ကြေးနဲ့ ညှပ်မယ့်ဟန် လုပ်ပြီး ငါသား ဆံမွေး၊ နှပ်နှပ်သေး အမေ ကိုက်လို့ပေးလို့ ဆိုပြန်တယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့အဖေကြီးက တကယ် ထူတာပဲဗျာ။ အဓိပ္ပာယ်ကို မပေါက်ရှာဘူး။ အဲဒီတော့ မိန်းကလေးက ကလေးကို ပုခက်ထဲက ထုတ်ပြီး. . .

- တစ်ပြားနှစ်ပြားလေဟယ်. . .
- ပြားသောစက္ကူ၊ ဖလံဖြူလေဟယ်. . .
- သူ ရင်ကောက် နို့ရေသောက်လေဟယ်. . .
- ပလူပလဲ၊ ပိုးတောင့်တဲ့ လေဟယ်. . .
- တောက်တည်း၊ တောက်တာ ပဲလဝါ လေဟယ်. . .
- ညီးညီးပြောင်ပြောင်၊ ပိုးရွှေကောင်လေဟယ်. . .

ရွှေတောင်ခဲ၊ လက်ဝဲပေါက်လေဟယ်. . .
 တူတင်း၊ နင် တစ်ဖက် ထွက်လေရဲ့ ဘိတ်ဆုံး. . .
 အဲဒီလို ပြောတော့မှပဲ အဘိုးကြီးက လက်ခမောင်း ခတ်ပြီး ဟုတ်လေခြင်းပ နေရာကျစလို့ ကြွေးကြော်တော့တယ်။ ပြီးလဲ ပြီးရော သူ့ကို ကုလားငထင်က နှစ်စဉ် လာကန်တော့တဲ့ ငွေပြား နှစ်ပြားကို ကတ်ကြေးနဲ့ နှပ်နှပ်သေးသေးကလေးတွေ ကိုက်ပစ် လိုက်တာကိုး ပြီးတော့ ပဲလင်း ဝါပင် ပဉ္စငါးပါး၊ တောက်တဲ့ လက်ဝါးပင် ပဉ္စငါးပါး၊ ချရင်ကောက်ပင် ပဉ္စငါးပါးကို ကြိတ်ပြီး စောစောက ညှပ်ထားတဲ့ ငွေပြားနှပ်နှပ်သေးသေးတစ်ဆမှာ ဆေးနှစ်ဆထည့်ပြီး အိုးထဲမှာ နို့ရေလောင်းပြီး နှပ်ထားတော့တာပဲ။ နို့မှ ရတယ်။ (၇)ရက်လောက်လဲ အဲဒီလို စိမ်ထားရော၊ ငွေပြား တွေဟာ ဆေးဝင်ပြီး မွသွားတော့တာပဲ။ အဲဒီလို မွတဲ့အခါမှာ ပြဒါး လောင်းထည့်ပြီး ဖွဲတစ်တင်းနဲ့ မီးဖုတ်တယ်။ နောက်တစ်ခါ ဖွဲနှစ်တင်းနဲ့ မီးဖုတ်တယ်။ နောက်တစ်ခါ ဖွဲသုံးတင်းနဲ့ မီးဖုတ်လိုက်တယ် ဆိုရင်ပဲ အိုးထဲမှာရှိတဲ့ ငွေနဲ့ပြဒါးဟာ ဖက်ပြီး သေကြတော့တာပဲ။ အဲဒီလို သေတဲ့အခါမှာ ငွေဟာ ပြာဖြစ်ပြီး ပလူကောင်လိုလို ပိုးတောင့်တဲ့ အကောင်လိုလို ဖြူဖြူဖွေးဖွေး အတောင့်ကလေးတွေ ဖြစ်သွားတယ်။ ဒါကြောင့် ကောင်မလေး ဆိုတဲ့လင်္ကာမှာ ပလူပလဲ ပိုးတောင့်တဲ့လို ပါတာပေါ့ဗျာ။ အဲဒီ ဘော်ပြဒါးနှစ်ပါး သေတဲ့ ပြာတစ်ပဲကို ယူပြီး ကြွေးနီ တစ်ဆယ်သားမှာ ပစ်လိုက် ခတ်လိုက်တဲ့အခါမှာ အစပ်လွတ်တဲ့ ငွေစစ် တစ်ဆယ် တစ်ပဲသား ရတယ်ဗျ။ အဲဒီမှာ လက်ဝဲလမ်း ပေါက်တော့တာပဲ။ ဒီလမ်းကို အဂ္ဂိရတ် အသုံးအနှုန်းနဲ့ ပစ်လမ်းခတ်လမ်းလို့ ခေါ်တယ်ဗျ။ အဲဒီလိုနဲ့ အဘိုးကြီးလဲ ငွေလုပ်နည်း ကောင်းကောင်း ရသွားတော့တာပေါ့ဗျာ။ ကုလားငထင်လဲ အသက်ကြီးလာပြီး နောက်ဆုံးမှာ အဲဒီရွာမှာပဲ သေရှာတယ်။ ရှေးအခါက အဲဒီရွာကို ကုလားငထင်ရွာ ဆို့ ခေါ်တယ်ဗျ။ နောက်တော့လဲ ရွှေလျှော့ပြီး ‘ကုလားထင်ရွာ’

လို့ ခေါ်တယ်” ဟု ဘွန်ဟောင်းက သူ၏ဇာတ်လမ်းကို အဆုံးသတ် လိုက်လေတော့၏။

ဖိုးသူတော်ကြီးသည် ဆေးပြင်းလိပ်ကို မီးညှိလိုက်ပြီး ခနောက်...။

“ယုံတော့ မယုံပါဘူး ဘွန်ဟောင်းရယ်၊ ဒါပေမယ့် မင်းက ယုတ္တိယုတ္တာနဲ့ ပြောတော့လဲ ချီးမွမ်းရတော့တာပေါ့ကွာ၊ ပြီးတော့ ငွေက သိပ်ပြီး တန်ဖိုးမရှိဘူးကွ၊ ဖြစ်မယ်ဆိုရင် ရွှေဖြစ်တာက ကောင်းပါတယ်” ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဘွန်ဟောင်းက ငြိမ်၍ နေသော်လည်း သူ့ခိုး ဇစ်ဖေက...။

“ဒီလို ဖိုးသူတော်ကြီးရဲ့ စောစောက ဘွန်ဟောင်း ပြောတဲ့ ကုလားထင်ရွာဆိုတာ တောင်တွင်းကြီးရဲ့ မြောက်ဘက် မိုးကောင်း ကျေးရွာအုပ်စုထဲမှာ တကယ်ရှိတာဗျ၊ အဲဒီရွာဟာ ကုလားထင်ရွာလို့ မတွင်ခင်က အင်တိုင်းတော တစ်ခုပဲဗျ၊ အဲဒီမှာ စောစောက ဘွန်ဟောင်းပြောတဲ့ ကုလားထင်ရဲ့ မိန်းမဟာ တစ်နေ့မှာ ပျင်းတာ နဲ့ သီချင်းကလေးတစ်ပုဒ် ဆိုတယ်ဗျ၊ သူဆိုတာက...။

အင်တိုင်းငယ်သာ၊ မာလာက ပွင့်ဖူး၊ တစ်ပင်ကို နှစ်ပင် ယှက်တယ်၊ ကျေးငှက်ကမြူး... လို့ ဆွဲဆွဲငင်ငင်နဲ့ ဆိုလိုက်တာကိုး၊ အဲဒီလိုလဲ ဆိုလိုက်ရော သူ့အဖေကြီးက အိမ်ကနေ ခေါင်းကို ငေါက်ခနဲ ထောင်ပြီး နားစွင့်လိုက်တယ်” ဟု ပြောလိုက်ရာ ဖိုးသူ တော်ကြီးက...။

“နေစမ်းပါဦး သူ့ခိုးရ မင်း အခုပြောနေတာက ဇာတ်လမ်း သက်သက်လား၊ ဘွန်ဟောင်းရဲ့ဇာတ်လမ်းကို ဆက်နေတာလား” ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“ဦးသူတော်ကြီးက ရွှေဖြစ်နည်းကို မေးတယ်မဟုတ်လား၊ ဘွန်ဟောင်းရဲ့ဇာတ်လမ်းမှာ နောက်ဆက်တွဲကလေးတစ်ခု ရှိတယ် ဗျ၊ အဲဒါကို ဆက်ပြီးပြောပြနေတာ” ဟု ဇစ်ဖေက ပြောလိုက်ရာ

ဖိုးသူတော်ကြီးက...။

“အိုင်နိုး... အိုင်နိုး” ဟု ဆိုလေတော့၏။

“ကောင်မလေးရဲ့ အဖေဟာ ကောင်မလေး ဆိုတဲ့သီချင်းကို မှတ်ပြီး အဓိပ္ပာယ် ဖော်တော့တာကိုး၊ ဘယ်လို ဖော်သလဲ ဆိုတော့ သီချင်းမှာ တစ်ပင်မှာ နှစ်ပင်ယှက်တယ်ဆိုတာ ပါတယ်၊ အဲဒီတော့ အပင်ဟာ စုစုပေါင်း သုံးပင်ဖြစ်ရမယ်၊ အင်တိုင်း ဆေးနီပင်က တစ်ပင်၊ မာလာပင်က တစ်ပင်၊ ပြီးတော့ တပင်ရွှေ ထီးပင်က တစ်ပင်၊ အဲဒီသုံးပင်ရဲ့ ပဉ္စငါးပါးကို ကြိုတ်ပြီး စောစောက ဖြစ်ထားတဲ့ ငွေတစ်ဆကို ဆေးနှစ်ဆ အုပ်တယ်၊ ပြီးတော့ ဖွဲမီးနဲ့ တိုက်တော့ တာပဲ၊ အဲဒီအခါမှာ စောစောက ငွေတွေဟာ ပြာဖြစ်ပြန်ရော၊ အဲဒီ ပြာတစ်ဆကို ကြေးနီနှစ်ဆနဲ့ ပေါင်းပြီး ဖိုမှာ ထိုးတာ လက်ျာလမ်း ပေါက်တော့တာပဲ” ဟု ဇစ်ဖေက ပြောလိုက်ရာ ခုတင်ပေါ်တွင် လဲ လျောင်း၍ အနားယူနေသော ဦးပဉ္စင်း ဂုဏ္ဍသည် “နိပ်ဟ” ဟု ကျယ် လောင်စွာ အော်၍ ဘလိုက်ရာ ဖိုးသူတော်ကြီးသည် လန့်၍ သွား လေ၏။

“ဘယ်လို ဖြစ်တာတုန်း ဦးပဉ္စင်း” ဟု ဖိုးသူတော်ကြီးက မေးလိုက်လေ၏။

“အိုင်အင် ဘဲရိုးဂလက်၊ ကျုပ် သိပ်ပြီးဝမ်းသာတယ်၊ အခု ပြောလိုက်တဲ့ အဆက်ကလေးကို ရှာနေတာ (၉)နှစ်ရှိပြီ၊ ရချင်တော့ လဲ မထင်တဲ့ဆီက ရတယ်၊ ဒကာကြီးတို့ကို ဦးပဉ္စ ကျေးဇူးတင် တယ်၊ အဲဒီတော့ ဒကာကြီးတို့ ရှာနေတဲ့ ဝေဒမောင်မောင်ရဲ့ သဲလွန် စကို ကျုပ်ပေးမယ်၊ ကျုပ်ဆီကို ပြီးခဲ့တဲ့လက သံကြိုးရတယ်၊ အခု ဝေဒမောင်မောင်ဟာ ဂင်္ဂါမြစ်ဖျားရဲ့ တစ်နေရာကို ရောက်နေတယ်၊ ရှေ့လဆန်း(၃)ရက်မှာ မြန်မာပြည်ကို ရောက်မယ်၊ အဲဒီအခါမှာ ရန်ကုန်မှာ လေးငါးခြောက်လလောက် နေမယ်၊ သူ့ရိုယဲနေရာက တော့ ရန်ကုန်မြို့ ကျောက်မြောင်းဈေးအနီး ကျိုက္ကဆဲလမ်းက

အိမ်ကြီးတစ်အိမ်မှာပဲ၊ ဒကာတို့ဟာ လူတော်လူကောင်းတွေ ဖြစ်ကြောင်း ဦးပဉ္စင်း စာတစ်စောင် ရေးပေးခဲ့မယ်” ဟု ဆိုကာ ဦးပဉ္စင်း ဂုရုသည် စာတစ်စောင် ရေး၍ ဖိုးသူတော်ကြီးအား ပေးကာ ထွက်သွားလေတော့၏။

ဖိုးသူတော်ကြီးတို့ သုံးဦးသည် ၎င်းတို့ လွန်စွာ တွေ့လိုလှသော ဝေဒမောင်မောင်၏သတင်းကို အခိုင်အမာ ရရှိသဖြင့် ပျော်ရွှင်နေကြလေတော့၏။

ထို့ကြောင့် ၎င်းတို့သည် ပြည်မြို့တွင် စိတ်အေးလက် အေးလည်ပတ်၍သာ နေလေတော့၏။ ပြည်မြို့ ဘုရားကြီးအနီးတွင် နေသော ကိုသိန်းဝင်းဆိုသူနှင့်လည်း မိတ်ဆွေဖြစ်ခဲ့ကြ၏။

ရွှေဘုန်းပွင့်အနီးတွင် နေထိုင်သော ကိုလှဖေ ဆိုသူနှင့်လည်း ခင်မင်ခဲ့ကြ၏။ မွေးမြူရေး ဝါသနာပါသော မောင်စံတင်ဆိုသည့် သူငယ်ကလေးနှင့်လည်း အကျွမ်းတဝင် ဖြစ်ခဲ့ကြ၏။

၎င်းတို့သုံးဦးသားသည် အထက်က ဆိုခဲ့သော ကိုသိန်းဝင်း၊ ကိုလှဖေ၊ မောင်စံတင်တို့ အိမ်များသို့ လှည့်လည်၍ စားသောက်ကာ အချိန်ကို ကုန်လွန်ခဲ့ကြ၏။ ထိုနောက်တွင်ကား...

ရန်ကုန်သို့ ခရီးဆက်ခဲ့ကြလေ၏။ ရန်ကုန်သို့ သွားခါနီးတွင် ဖိုးသူတော်ကြီးက...

“ဟေ့ကောင် မရှိခဏရဲ့၊ ရန်ကုန်ကို သွားကြတာတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ သွားဖို့ လမ်းစရိတ်က မရှိတော့ဘူးကွ” ဟု ပြောလိုက်ရာ ဖော်ဖေက...

“ခဏစောင့်နေဗျာ” ဟု ဆိုပြီးလျှင် အပြင်သို့ ထွက်သွားလေ၏။ တအောင့်မျှကြာလျှင် ပြန်၍ရောက်လာပြီးလျှင် ဖိုးသူတော်ကြီးအား ငွေတစ်ရာ ပေးလိုက်လေ၏။

“ဟေ့ကောင် ဘယ်က ခိုးလာတာတုန်း” ဟု ဖိုးသူတော်ကြီးက မေးလေ၏။ ထိုအခါ ဖော်ဖေက...

“ခက်ပါဘိဗျာ၊ ကျုပ်လူလာတဲ့ ပစ္စည်းဆိုရင် ခင်ဗျားက ခိုးလာတာချည်း ထင်နေတာပဲ၊ မောင်စံတင်ဆီက တောင်းလာခဲ့တာ” ဟု ပြန်၍ပြောလေ၏။

“ဪ... ဒီလိုလား၊ ဂွတ် ဂွတ်၊ ဒါနဲ့ နေပါဦး၊ ဘယ်လိုပြောပြီး တောင်းလာခဲ့တာတုန်း” ဟု ဖိုးသူတော်ကြီးက မေးလေ၏။

“ရန်ကုန်ကို ဆေးကုသွားမလို့ ဆိုပြီး တောင်းလာခဲ့တာပေါ့ဗျာ” ဟု ဖော်ဖေက ပြန်၍ပြောရာ ဖိုးသူတော်ကြီးက...

“နိပ်ဟ... မင်း သိပ်ကို လိမ္မာတဲ့ သူခိုးကလေးပဲ၊ ဂွတ် ဂွတ်... ဒါနဲ့ နေပါဦး၊ ဘယ်သူက ဘာဖြစ်လို့ ဆေးကုသွားမလို့ ပြောခဲ့တာတုန်း” ဟု ပြန်၍မေးလိုက်လေ၏။

“ဒါကတော့ လွယ်ပါတယ်ဗျာ၊ ဖိုးသူတော်ကြီး စိတ်မနဲ့တဲ့ ရောဂါ အကင်းမသေသေးလို့ ဆရာကောင်းနဲ့ သွားပြီးတွေ့ရမယ် ဆိုပြီး တောင်းလာခဲ့တာပေါ့” ဟု ဖော်ဖေက ပြန်၍ဖြေလျှင် ဖိုးသူတော်ကြီးသည် လွန်စွာစိတ်ဆိုး၍...

“နီးဂွတ် နီးဂွတ်၊ ဒါတော့ အလွန်ကို ဆိုးတယ်၊ မင်းဟာ ငါတွေဖူးတဲ့သူခိုးတွေထဲမှာ ယုတ်မာတဲ့ သူခိုးတစ်ကောင်ပဲ” ဟု ပြောလိုက်ရာ ဘွန်ဟောင်းသည် သူ၏ရွှေသွားများကို တဝင်းဝင်း အရောင်ထွက်စေလျက် ‘တဟားဟား’နှင့် ရယ်နေလေတော့၏။

ထို့နောက် ၎င်းတို့သုံးဦးသည် အမိုးမပါသော ကုန်တင် မော်တော်ကားကြီးပေါ်တွင် စီးနင်းလိုက်ပါ၍ ရန်ကုန်ဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့ကြလေတော့၏။

၎င်းတို့ ခရီးထွက်လာသောအချိန်မှာ ညဘက်ဖြစ်သောကြောင့် ကောင်းကင်မှ ကြယ်တာရာများကို ကောင်းစွာ တွေ့မြင်ကြရလေ၏။ ထိုအခါ ဖိုးသူတော်ကြီးက ဖော်ဖေအား...

“ဟေ့ ဖော်ဖေ၊ ဟောဟိုက လင်းလင်းပြောင်ပြောင်ကြီးက ဘာကြယ်ကြီးလဲ” ဟု မေးလေ၏။ ထိုအခါ ဖော်ဖေသည် ပိုလိုစီးတ

ရက် တစ်လိပ်ကို မီးညှိုရင်း...

"ဒီကြယ်တွေအကြောင်း သိချင်ရင် ပထမဦးဆုံး သိထားရမှာက Zodiac Sign 'ဇီးဒီးယက်ဆိုင်'လို့ ခေါ်တဲ့ ရာသီအလိုက် အရုပ်တွေကို အရင်သိထားရမယ်ဗျာ။ မိဿရာသီမှာက ဆိတ်ရုပ်၊ ပြဿရာသီမှာက နွားသိုးရုပ် အစရှိတဲ့ အရုပ်တွေကို ပထမ မှတ်မိရမယ်ဗျာ" ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

"အဲဒီ မင်းပြောတဲ့ ဇီးဒီးယက်ကြီးကို မလေ့လာချင်ဘူးကွ။ အဲဒီမှာ ငါကြည့်လိုက်တော့ တိရစ္ဆာန်ရုပ်တွေက အများစု ဖြစ်နေတယ်။ ငါက တိရစ္ဆာန်ကို မကြိုက်ဘူးကွ။ အဲဒါကြောင့်ကို ငါ မလေ့လာဖြစ်တာပဲ" ဟု ဖိုးသုတော်ကြီးက ပြောလျှင် ဇစ်ဖေက...

"မှန်တာပေါ့၊ ဖိုးသုတော်ကြီးရယ်။ Zodiac 'ဇီးဒီးယက်' ဆိုတဲ့စကားကိုက 'ဂရိ'စကားက လာတာဗျာ။ Zoo 'ဇူး' ဆိုတာကလဲ 'ဂရိ'စကားက လာတာပါပဲ။ 'ဇူး' ကိုတော့ ဖိုးသုတော်ကြီး သိမှာပေါ့။ တိရစ္ဆာန်လေဗျာ။ 'ဇီးဒီးယက်' ဆိုတာက ဂရိမှရင်း စကားမှာ တိရစ္ဆာန် စက်ဝိုင်းလို့ အဓိပ္ပာယ် ရတယ်ဗျာ" ဟု ဇစ်ဖေက ပြောလိုက်ရာ ဖိုးသုတော်ကြီးက...

"ဟေ့ကောင် သူခိုး၊ စကားမရှည်နဲ့ကွာ၊ ငါသိချင်တာက ဟောဟို ကြယ်ကြီးကွ"

"ရပါတယ်ဗျာ၊ အဲဒီကြယ်ကြီးလဲ သိရမယ်၊ တခြားကြယ်တွေလဲ သိရမှာပေါ့။ ကောင်းကင်ကို မော့ပြီးကြည့်လိုက်တဲ့အခါမှာ ပြန်းခနဲ ကြည့်လိုက်ရင် ကြယ်တွေက အများကြီးပဲဗျာ။ ဒါပေမယ့် ပီပီပြင်ပြင် မြင်ရတဲ့ကြယ်ကတော့ လေးရာထက် မပိုဘူးဗျာ။ မှန်ပြောင်းရဲ့ အကူအညီ မပါဘဲ မှန်ဖွားကြယ်တွေကိုပါ ထည့်ပြီးရေရင်တော့ ကြယ်ပေါင်း နှစ်ထောင်ငါးရာ ပတ်ဝန်းကျင်လောက် ရှိမယ်ဗျာ။ မှန်ပြောင်းနဲ့ ကြည့်လိုက်ရင်တော့ သိန်းသန်းအထိ မြင်ရမှာပေါ့ဗျာ။ အဲဒီ ကြယ်တွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ခရစ်တော် မပေါ်မီ နှစ်ပေါင်း နှစ်ထောင်

ခုနစ်ရာကျော်လောက်က ဘေဘီလိုးနီးယား နိုင်ငံသားတွေက ကောင်းကင်ပြင်ကြီးကို ဆယ်နှစ်ပုံ ပုံပြီး ရာသီ အမှတ်တံဆိပ်တွေနဲ့ ခွဲခြားခဲ့တယ်ဗျာ။ ကျုပ်လဲ အစကတော့ အဲဒါ တွေကို မကြည့်တတ်ဘူးဗျာ။ ကျုပ်ဆရာ သူခိုးကြီးက ကျုပ်ကို သင်ပေးလို့ နည်းနည်းပါးပါး ကြည့်တတ်လာတယ် ဆိုပါတော့ဗျာ။ ကျုပ်ဆရာကြီးက ကျုပ်ကို သင်တဲ့အတိုင်း ခင်ဗျားကို ရှင်းပြရမှာပေါ့။ ဦးသူတော်ကြီး ခင်ဗျား ခေါင်းကလေးကို နည်းနည်းမော့ လိုက်ပါ။ Swan and Eagle are flying toward each other: and in the south, the archer is aiming his bow at the scorpion. ခင်ဗျားမျက်နှာနဲ့ တည့်တည့်မှာ ဝန်းကြီး တစ်ကောင်နဲ့ လင်းယုန်ကြီးတစ်ကောင်ဟာ ယုံသန်းနေတာကို တွေ့ရပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီကနေပြီးတော့ ခေါင်းကို ငုံ့လိုက်ရင် မိုးကုတ်စက်ဝိုင်း မျဉ်းနားမှာ ကင်းမြီးကောက်ကို လေးနဲ့ ချိန်နေတဲ့ လေးသမားကို တွေ့ရလိမ့်မယ်" ဟု ဇစ်ဖေက ပြောလိုက်ရာ ဖိုးသုတော်ကြီးက...

"ဟေ့... သူခိုး၊ မင်း အင်္ဂလိပ်စကားကလဲ တယ်ဟုတ်ပါလား" ဟု ပြောလေ၏။

"ဒါက ကျုပ်ပြောတဲ့စကား မဟုတ်ဘူးဗျာ။ ကျုပ်ကို သင်တုန်းက ကလေးသင်သလို သင်တာဗျာ။ အခုလို လွယ်ကူတဲ့ အင်္ဂလိပ်စကားလေးတွေနဲ့ ကောင်းကင်တစ်ခုလုံးကို ရှင်းပြခဲ့တာ"

ဟု ဇစ်ဖေက ပြောလျှင် ဖိုးသုတော်ကြီးက...

"ဟုတ်တယ်ဟေ့၊ မင်းပြောတဲ့ လေးသမားကိုတော့ တွေ့ပြီအံ့မယ်... လေးသမားရဲ့ ခေါင်းမှာက ကြယ်ကလေးနှစ်လုံး တန်းပြီး ထောင်နေပါလား" ဟု ဖိုးသုတော်ကြီးက ပြောလေ၏။

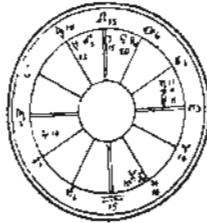
"ဟုတ်တယ်... ဖိုးသုတော်ကြီး၊ အဲဒါကို 'ငှက်တောင်'လို့ ခေါ်တာပဲ။ ဒီဘက်က ကင်းမြီးကောက်လေ၊ ကင်းမြီးကောက် ဒီဘက်က ချိန်ခွင်" ဟု ဇစ်ဖေက ကြယ်များကို ညွှန်ပြရင်း ပြောလေ၏။

Sherlock Holmes 6 January 1854 ()

SHERLOCK HOLMES

Dr Watson . 7 August 1852 ()

“အေး... ဟုတ်တယ်ကွ၊ ဒါနဲ့ နေပါဦးကွ၊ မင်းပြတဲ့ ငန်းရုပ်နဲ့ လင်းယုန် ကြားထဲလောက်တ ညာဘက်အပေါ် ခပ်ကျ ကျမှာ ငါတွေ့ရတဲ့ ကြယ်စုကြီးက လူကြီးတစ်ယောက် တုတ်ကြီးကို ကိုင်ပြီး ကုန်းကုန်းကွကွ လုပ်နေပုံကြီးနဲ့ တူနေပါလား။”

ဟု ဖိုးသုတော်ကြီးက ပြောလိုက်ရာ ဖန်ဖေက...
“အဲဒါ... ဂရိလူသန်ကြီး ‘ဟာကျူလီ’ လေဗျာ ဒါပေမယ့် ဟာကျူလီက ဂရိပြည်မှာတော့ လူသန်ကြီး ဖြစ်ခဲ့ပေမယ့် ကောင်း ကင်ပြင်မှာတော့ အလွန်ကို အားနည်းရှာပါတယ်ဗျာ၊ သူ့ကို ဖွဲ့စည်း ထားတဲ့ ကြယ်တွေထဲမှာ ထင်ထင်ရှားရှား ထိန်ထိန် လင်းလင်း ကြယ်ရယ်လို့ တစ်လုံးမှ မပါပါဘူး” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

မှတ်ချက်။ ။ ဖန်ဖေက ဖိုးသုတော်ကြီးအား ရှင်းပြသော ကောင်း ကင်မှ ကြယ်တာရာများ၏ပုံကို စာဖတ်သူများ ကြည့်ရှုနိုင်ရန်အတွက် ဖော်ပြလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါ သည်။

စာရေးသူ

ထိုအခါ ဖိုးသုတော်ကြီးက...
“မင်းက ရှင်းပြတော့လဲ တော်တော်ကို ရှင်းသွားတာပဲကွ၊ ဒါနဲ့ နေပါဦးကွာ၊ လေးသမားရဲ့ အောက်ဖက်က ပြောင်ပြောင် လင်းလင်း ကြယ်ကြီးက ဘာကြယ်ကြီးများတုန်းကွ” ဟု မေးလေ၏။

“အဲဒါက သောကြာဗျ”
ဟု ဖန်ဖေက ပြောလျှင် ဖိုးသုတော်ကြီးက...
“လှလိုက်တဲ့ ဟာကြီးကွာ၊ ကြည့်လို့ကို မဝဘူး”
ဟု ပြောလေ၏။
“အဲဒါကြီးကို သိပ်ပြီးတော့ မကြည့်နဲ့ဗျ”
ဟု ဖန်ဖေကပြောလျှင် ဖိုးသုတော်ကြီးက...
“ဘာဖြစ်လို့တုန်းကွ”
ဟု မေးလေ၏။
“အဲဒါကြီးကို ကြာကြာကြည့်ရင် မိန်းမယူးအိုင်စိတ် ပေါက်

တယ်ဗျ”

ဟု ဇစ်ဖေက ပြန်၍ဖြေလေ၏။

“အဆန်းပါလားကွာ” ဟု ဖိုးသူတော်ကြီးက မေးလေ၏။

“ဒီပြုတ်ကြီးက ကာမဂုဏ်တို့ ပေးစွမ်းတဲ့ ပြုတ်ကြီးဗျ”

ဟု ဇစ်ဖေက ပြောလေ၏။

ဤသို့နှင့်ပင် ၎င်းတို့၏ မော်တော်ကားကြီးသည် အင်းမ ဟူသော အရပ်သို့ ရောက်ရှိသောအခါ၌ မော်တော်ကားဘီးပေါက် လေတော့၏။

ထို့ကြောင့် ဖိုးသူတော်ကြီးတို့ သုံးဦးသည် ကားပေါ်မှ ဆင်း ကြရလေ၏။

ပြီးလျှင် နီးရာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့ ဝင်ကာ ဇစ်ဖေနှင့် သွန်ဟောင်းက လက်ဖက်ရည် သောက်ကြလေ၏။

ဖိုးသူတော်ကြီးကမူ ရေခဲခဲကြမ်းနှင့်ပင် ကျေနပ်နေရ လေ၏။ ထိုအချိန်၌ပင် ဆိုင်အတွင်းမှ လူတစ်ယောက်သည် ဖိုးသူ တော်ကြီးထံ လာရောက်၍...

“စိတ်မဆိုးပါနဲ့ ဖိုးသူတော်ကြီး၊ သေသွားတဲ့ ကျွန်တော့် ဦးလေးနဲ့ တူလွန်းလို့ မျက်နှာကို ကြည့်ပါရစေ” ဟု ဆိုကာ ဖိုးသူ တော်ကြီး၏ ရှေ့တည့်တည့်တွင် ထိုင်၍ ဖိုးသူတော်ကြီး၏ မျက်နှာ ကို တစ်စိန်စိန် ကြည့်ကာ...

“အောင်မယ်လေး ဦးလေးရဲ့၊ အသေစောလှချည်လား” ဟု ဆိုကာ အားရပါးရ ငိုလေတော့၏။ ၎င်း၏အသံကြောင့် အနီး အပါးမှ လူများလည်း လာရောက် ဝိုင်းအုံ ကြည့်ရှုကြလေတော့၏။ ထိုသူလည်း ငိုမြဲ ဆက်၍ ငိုလေတော့၏။

“အောင်မလေး... ဦးလေးရဲ့၊ ကျုပ်ကို တစ်ယောက် တည်း ထားခဲ့တော့မှာလား၊ အသေစောလှချည်လား ဦးလေးရဲ့ ဟီး ဟီး”

ထိုအခါ ဖိုးသူတော်ကြီးသည် လွန်စွာစိတ်ပျက်သော လေ သံဖြင့်...

“ခက်တော့တာပဲ ငါ့လူရာ... မင်းဟာ တော်တော်ကို ဒေသနာနဲ့ မညီညွတ်တဲ့ကောင်ပဲကွ၊ နေစမ်းပါဦး၊ မင်းဦးလေး သေ တာ ဘယ်လောက် ကြာပြီလဲ” ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“ကျွန်တော် ဆယ်နှစ်သားထဲက သေတာပါဗျ” ဟု ထို သူက ဖြေလျှင် ဖိုးသူတော်ကြီးက...

“ကြာမှပဲကွာ တော်ပါတော့၊ လူမြင်လို့လဲ မကောင်းပါဘူး၊ အသက်ရှင်တဲ့ လူကြီးငုတ်တုတ်ရှေ့မှာ အသေစောလှချည်လား ဆိုပြီး အော်ငိုနေတော့ ဟန်ချက်မကိုင်ဘူးကွ၊ ဒါနဲ့ နေစမ်းပါဦး၊ မင်းဦးလေးက ဘယ်မှာ သေတာတုန်း” ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“ဘင်္ဂလားမှာ သေတာ ခင်ဗျ”

ဟု ထိုသူကဖြေလျှင် ဖိုးသူတော်ကြီးက...

“တော်တော့ကွာ၊ ဟိုး... အကြာကြီးတုန်းက ဟိုး... အဝေးကြီးမှာ သေတဲ့လူကို တမ်းတပြီး အခုမှ ငါ့ရှေ့မှာ လာပြီးငို နေရသလား” ဟု မေးလေ၏။

“ဒီလိုခင်ဗျ၊ ကျွန်တော့်ဦးလေးလဲ ဖိုးသူတော်ပဲ”

ဟု ထိုသူက ပြောလေ၏။

“အေးလေ ကိုယ့်ဦးလေးနဲ့ တူတဲ့ဥစ္စာကွာ၊ လာပြီးငိုနေ မယ့်အစား လှူစရာ တန်းစရာလေး ယူလာပြီး လှူရင်တန်းရင် ပိုပြီးကောင်းတာပေါ့ကွာ၊ အခုတော့ မင်းဥစ္စာက ကျက်သရေမရှိ ကျက်သရာမရှိ” ဟု ဖိုးသူတော်ကြီးက ပြောရာ ထိုသူက...

“လှူချင်ပါတယ် ဦးသူတော်ကြီးရယ်... ဟောဒီမှာ ကျွန် တော် ကိုယ်တိုင် ဖွပ်လာတဲ့ ပျားရည်ကလေး တစ်ပုလင်းတော့ လှူလိုက်ပါရစေ” ဟု ဆိုကာ ၎င်း၏ လွယ်အိတ်စုတ်အတွင်းမှ ပျားရည်တစ်ပုလင်းကို ထုတ်၍ ဖိုးသူတော်ကြီးအား လှူလေတော့

၏။ ထိုအခါကျမှပင် ဖိုးသူတော်ကြီး၏ မျက်နှာသည် ပြုံးရောင်သမ်းလာလေတော့၏။

“ဒီလိုလုပ်စမ်းပါ ငါ့လူရာ” ဟု ဆိုကာ ဖိုးသူတော်ကြီးသည် ပျားရည်လှူသောသူအား အောက်ပါအတိုင်း ဆုပေးလေတော့၏။

“ဝဏ္ဏဂန္ဓ ရသောပေတံ၊ အဆင်းအနံ့ အရသာနှင့် ပြည့်စုံသော၊ မဇု-ပျားရည်ကို၊ ဒတွာ-လှူရသောကြောင့်၊ အနုပမံ-ဥပမာကင်းသော၊ လိက်-မနှိုင်းယှဉ်အပ်သော၊ ဖလံ-အကျိုးကို၊ လဘာမိ-ရ၏။ ဣဒံ-ဤသို့ မနှိုင်းယှဉ်အပ်သောအကျိုးကို ရခြင်း သည်ကာ။ မဇုဒါနဿ-ပျားရည်လှူသည်၏။ ဖလံ-အကျိုးတည်း။”

ထိုအခါ ဘွန်ဟောင်းက...

“ဦးသူတော်ကြီးက တယ်ဟုတ်ပါလား၊ ပျားရည်လှူလိုက်တာနဲ့ ပျားရည်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အကျိုးသွားကို တန်းခနဲ ရွတ်ပြနိုင်တာပဲ” ဟု ချီးမွမ်းလိုက်ရာ ဖိုးသူတော်ကြီးက...

“ဖိုးသူတော် စပြီးဝတ်တဲ့နေ့ကစပြီး ဘယ်စာကိုမှ ငါ မကျက်ဘူးကွ၊ ညောင်ကန်ဆရာတော် ဦးဇုမ် ရေးသားတော်မူတဲ့ ဒါနမလုပွတ္တိဆိုတဲ့ ကျမ်းစာအုပ်တစ်အုပ်ကိုပဲ အလွတ်ကျက်ထားတယ်ကွ၊ အဲဒီမှာက ယပ်တောင်လှူရင် ဘယ်လိုအကျိုး ရတယ်၊ အပ်လှူရင် ဘယ်လိုအကျိုး ရတယ်၊ မျက်စဉ်းလှူရင် ဘယ်လိုအကျိုးရတယ် စုံနေတာပဲကွ၊ အဲဒါ တစ်အုပ်လုံးကို ငါကျက်ထားတယ်၊ လှူတဲ့လူ ပေါ်လာတာနဲ့ လှူတဲ့ပစ္စည်းနဲ့ ကိုက်တဲ့ဟာ တစ်ခုကို ငါက ရွတ်ပြလိုက်တာပဲ” ဟု ပြောလိုက်ရာ ဘွန်ဟောင်း အပါအဝင် အနီးရှိ လူများသည် ‘တဟားဟား’ ရယ်မောကြလေတော့၏။

မှတ်ချက်။ ။ ထိုကျမ်းစာအုပ်၏ ပထမ ပုံနှိပ်မှုကို (၁၂၈၅)ခုတွင် ယခု(ဗိုလ်ဆွန်ပက်လမ်း) စစ်ကဲမောင်ထော်

လေးလမ်း၊ တိုက်နံပါတ် ၁၅(၂၄) လောကပါလ ပိဋကတ်တိုက်မှ ရိုက်နှိပ်ကြောင်း သိရပါသည်။ ယခုဆိုလျှင် ထိုကျမ်းစာအုပ်၏သက်တမ်း(၈၄)နှစ် ရှိပေပြီ။ ရှားပါးသောစာအုပ် ဖြစ်သောကြောင့် ဗဟုသုတ လိုလားသူများအတွက် ဖော်ပြရေးသားထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

(စာရေးသူ)

၎င်းတို့ စီးလာသော မော်တော်ကားကြီးသည် တစ်ညလုံးလို ပြင်နေရလေ၏။ နံနက်မိုးလင်းခါနီးမှပင် ဘီးတစ်လုံးရရှိသဖြင့် ဘီးကိုလည်း အသစ်လဲရ၏။ အခြားပြုပြင်ဖွယ်ရှိသည့်ကိစ္စများကိုလည်း ပြုပြင်နိုင်၏။

အရှေ့ဘက်မှ အရုဏ်တက်လာသည့် အချိန်လောက်မှပင် မော်တော်ကားကြီးသည် စတင်ထွက်ခွာနိုင်လေတော့၏။

ဖိုးသူတော်ကြီးသည် ကားပေါ်သို့ ကမန်းကတန်း ပြေးတက်လေ၏။ ထိုအခါ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှ လူတစ်ဦးက ထောပတ်ငှက်ပျောသီးတစ်ဖီး လာရောက်၍ လှူသဖြင့်...

“ဆုပေးတော့ ညတ ပျားရည်လှူတဲ့ အကျိုးနဲ့ အတူတူပဲ မှတ်ပေတော့” ဟု ဖိုးသူတော်ကြီးက ပြောလိုက်ရာ ငှက်ပျောသီးလှူသူသည် လွန်စွာသဘောကျ၍ ‘တဟားဟား’ ရယ်မောရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့လေတော့၏။

“ပျားရည်နဲ့ ငှက်ပျောသီး နိပ်ဟ”

ဟု ဖိုးသူတော်ကြီးက အော်လိုက်လေ၏။

“ငှက်ပျောသီး သိပ်မစားနဲ့ ဦးသူတော်ကြီး”

ဟု ဖော်ဖေက ပြောလိုက်လေ၏။

“ဘာဖြစ်လို့တုန်း ငါ့လူရာ” ဟု ဖိုးသူတော်ကြီးက ပြန်၍

မေး၏။

“ကာမဂုဏ်ကို ပေးစွမ်းတဲ့ ပစ္စည်းဗျ”

ဟု ဇစ်ဖေက ပြောရာ ဖိုးသုတော်ကြီးက...

“ဒုက္ခပါပဲကွာ၊ ငှက်ပျောသီးနဲ့ ဖိုးသုတော်ဟာ တရုတ်နဲ့ ဝက်သားလိုပဲကွာ၊ အလွန်ကို သင့်မြတ်ကြတာ”

ဟု ပြန်၍ ပြောလိုက်လေ၏။

“အဲဒီ ဝက်သားဆိုတာလဲ မစားနဲ့ဗျ၊ သူလဲ ကာမဂုဏ်ကို ပေးစွမ်းတာပဲ” ဟု ဇစ်ဖေက ပြောပြန်လေ၏။

“ဟကောင်... သူ့ခိုးရဲ့၊ မင်းဥစ္စာကလဲ လောကကြီးမှာ စားစရာကို မရှိတော့ဘူး။ အားလုံး ကာမဂုဏ်ကို ပေးစွမ်းနေတာ ချည်းပါလား” ဟု ဖိုးသုတော်ကြီးက ညည်းညူလိုက်လေ၏။

“မဟုတ်ဘူးဗျ၊ ဖျားရယ် ဝက်ရယ် ငှက်ပျောပင်ရယ်ဟာ အရင်က ကျုပ်တို့ ကမ္ဘာမှာ မရှိဘူးဗျ၊ သောကြာဂြိုဟ်ကနေ ရောက် လာတဲ့ပစ္စည်းဗျ၊ ဒါကြောင့် ပြောရတာ” ဟု ဇစ်ဖေက ပြောလေ၏။

“မဖြစ်နိုင်တာကွာ၊ သောကြာဂြိုဟ်နဲ့ ငါတို့နဲ့က အဝေးကြီး၊ ဒီပစ္စည်းတွေက ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရောက်လာနိုင်မှာတုန်း” ဟု ဖိုးသု တော်ကြီးက ငြင်းချက်ထုတ်လေ၏။

“ဒီလိုဗျ၊ လူတော်တော်များများ ထင်နေတာက ဂြိုဟ်တွေ ဟာ တစ်ခုနဲ့တစ်ခု အလင်းရောင်သာ ရောက်နိုင်တယ်လို့ ထင်နေ ကြတာ၊ တကယ်က ဒီလိုမဟုတ်ဘူးဗျ၊ အပင်တွေ တိရစ္ဆာန်တွေပါ ရောက်နိုင်တယ်ဗျ၊ ရောက်ပုံရောက်နည်းက အပင်လိုက် အကောင် လိုက် ပို့လိုက်တာ မဟုတ်ဘူးဗျ၊ အဲဒီ အပင်ဖြစ်စေမယ့် အကောင် ဖြစ်စေမယ့် ဒီဇကို ပို့လွှတ်လိုက်တာ၊ ဒါကြောင့် ဇာတာမှာ သော ကြာဥစ်တို့ တသစ်တို့ ရတဲ့လူတွေဟာ ဝက်သားတို့ ဖျားရည်တို့ ငှက်ပျောသီးတို့ အလွန်ကြိုက်တတ်တယ်ဗျ၊ ဝက်သားကြိုက်တယ် ဆိုတာကလဲ ဘာသာရေးအရ ရှောင်မထားရင်ပေါ့ဗျာ၊ သောကြာ

ဂြိုဟ်က ပို့လွှတ်လိုက်တဲ့ ပစ္စည်းတွေကို သောကြာအား ကောင်းတဲ့ ဇာတာရှင်တွေဟာ ကြိုက်နှစ်သက်ကြတာ သဘာဝပါပဲဗျာ”

ဟု ဇစ်ဖေက ပြောလိုက်လေ၏။

“ဟုတ်ရဲ့လား ဇစ်ဖေရယ်” ဟု ဖိုးသုတော်ကြီးက ညည်း ညှူသော လေသံဖြင့် ပြန်၍ပြောလိုက်လေ၏။

“ဟုတ်တယ်ဗျ၊ ဂြိုဟ်တွေဟာ သူ့မှာရှိတဲ့ ပစ္စည်းတွေ အနက် ဆင်တူရှိတဲ့ပစ္စည်းဆိုရင် အခြားဂြိုဟ်တွေဆီကို အလျဉ်း သင့်သလို ပို့ပေးတတ်ကြတယ်ဗျ” ဟု ဇစ်ဖေက ပြောလေ၏။

“ဘယ်လိုလဲကွာ၊ ဆင်တူရှိတဲ့ပစ္စည်းတွေဆိုတာ ငါ နားမ လည်ဘူးကွ” ဟု ဖိုးသုတော်ကြီးက ပြန်၍မေးလေ၏။

“ဒီလိုဗျာ၊ ကျားဆိုပါတော့ဗျာ၊ သူ့မှာ ဆင်တူရှိတယ်၊ အဲဒါ ဘာလဲဆိုတော့ ကြောင်၊ ဆင်နဲ့ ဝက်ဗျာ ဆင်တူဖြစ်နေတယ်၊ မြည်းနဲ့ လားဗျာ၊ မြွေနဲ့ ငါးရှဉ့်ဗျာ၊ မိကျောင်းနဲ့ ဖွတ်ဗျာ၊ ဝါးပင်နဲ့ ကြံပင်ဗျာ၊ အဲဒါတွေဟာ တစ်ခုနဲ့တစ်ခု ခပ်ဆင်ဆင် ဖြစ်နေတယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒီလို ဆင်တူဖြစ်နေတဲ့ပစ္စည်းတွေကို ကျုပ်တို့ ကမ္ဘာဂြိုဟ်ကနေ တခြားဂြိုဟ်တွေကို ပို့ရမယ့်ပစ္စည်းတွေဗျ၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်တို့ကမ္ဘာ မှာပဲ ကြည့်ဗျာ၊ တစ်ခါတစ်ရံမှာ တချို့အပင်တွေနဲ့ တချို့တိရစ္ဆာန် တွေဟာ မျိုးတုံးပြီး ပျောက်ကုန်တယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒါ တခြား ဂြိုဟ်ကို ပို့လွှတ်လိုက်တဲ့အတွက်ပဲဗျ၊ ကြံဆိုရင် မရှိသလောက် ရှား နေပြီ၊ ဒီတိရစ္ဆာန်ဟာ သွေးအား ကောင်းတဲ့ တိရစ္ဆာန်ဗျ၊ အင်္ဂါဂြိုဟ်ကို အပို့ခံရတဲ့ပစ္စည်းပဲဗျ၊ ပုတ်သင်ညို ပေါ်လာတဲ့အခါမှာ သူနဲ့ ဆင်တူ ပြီး သူ့ထက် အဆပေါင်းများစွာကြီးတဲ့ ဒိုင်နိုဆော့ကို ဒီဂြိုဟ်ကနေ တခြားကို ပို့လိုက်တယ်ဗျ” ဟု ဇစ်ဖေက ပြောလေ၏။

“နေစမ်းပါဦးကွာ၊ ဒီကမ္ဘာဂြိုဟ်ကြီးကနေ ငါတို့လူတွေကို တခြားပို့ဖို့ ရှိသေးသလား” ဟု ဖိုးသုတော်ကြီးက မေးလေ၏။

“လူနဲ့ တိုက်ရိုက်တူတဲ့ သတ္တဝါရယ်လို့ မှီမှမရှိဘဲဗျ၊ ဘယ်

လိုလုပ် ပို့မှာတုန်း” ဟု ဖော်ပြောပြ ဖြစ်၍ ဖြေလျှင် တစ်လမ်းလုံး ငြိမ်၍ နားထောင်နေသော ဘွန်ဟောင်းက...

“ဖိုးသူတော်တွေကိုတော့ ပို့ချင်ပိုလိမ့်မယ်ဗျာ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ ဖိုးသူတော်တွေ တစ်စတစ်စ နည်းသွားပြီဗျာ”

ဟု ပြောလေ၏။

“နိုး... နိုး... ဒါ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဘိန်းစားတွေကို အရင် ပို့လိမ့်မယ်ထင်တယ်၊ ဒါကြောင့် ဘိန်းစားတွေ နည်းကုန်တာ” ဟု ပြောဆို၍ ‘တဟားဟား’ ရယ်မောနေလေ၏။

ဤသို့နှင့်ပင် ၎င်းတို့ မော်တော်ကားကြီးသည် ရန်ကုန်မြို့သို့ ရောက်ရှိခဲ့လေတော့၏။

၎င်းတို့သည် ရန်ကုန်သို့ ရောက်သည့် ညနေ၌ပင် ဝေဒ မောင်မောင်၏ အိမ်ကို စတင်ရှာဖွေလေတော့၏။

ည(၇)နာရီထိုးလောက်တွင် ဝေဒမောင်မောင် နေထိုင်သည် ဆိုသော ကျိုက္ကဆံလမ်းပေါ်ရှိ လွန်စွာကြီးမားသော ခြံကြီး ရှေ့သို့ ၎င်းတို့ သုံးဦးသား ရောက်ရှိကြလေတော့၏။

၎င်းတို့သည် ခြံအတွင်းမှ ခမ်းနားလှသော အိမ်ကြီးကို လှမ်းမျှော်ကြည့်ရှုရင်း ခြံစောင့် ဒရဝမ်ဆီသို့ သွားကြလေ၏။

ဒရဝမ်သည် လွန်စွာ အရပ်မြင့်၏။ ၎င်း၏နှုတ်ခမ်းမွှေးမှာ ကျွဲချိုကဲ့သို့ ကော့နေ၏။ ၎င်း၏ခါးတွင် သားရေခါးပတ်ကြီး တစ်ခုကို ပတ်ထားပြီးလျှင် ထိုခါးပတ်၌ ကွတ်ကရီး(ခေါ်)စားကောက်ကို ခိုတ် ဆွဲထားခြင်းကြောင့် ဂေါ်ရခါးလူမျိုးတစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း သိသာလှ ပေ၏။

ဖိုးသူတော်ကြီးသည် ထိုဂေါ်ရခါးလူမျိုးအား ကုလား စကား ဖြင့် ပြောဆိုလေ၏။ ထိုဂေါ်ရခါးက လွန်စွာပီသသော မြန်မာစကား ဖြင့်...

“ဖိုးသူတော်ကြီးက တစ်ပါး၊ ဘိန်းစားက တစ်ယောက်၊

ပြီးတော့ သူ့ခိုးကလဲ ပါသေးတယ်” ဟု ပြောလိုက်ရာ ၎င်းတို့သုံးဦး သည် မျက်လုံးပြု၍ သွားကြလေတော့၏။

ဖိုးသူတော်ကြီးသည် ဘွန်ဟောင်းနှင့် ဖော်ဘက်သို့ လှည့်ကာ...

“ခြံစောင့်နဲ့ပဲ ဖျားလောက်ပါတယ်ကွာ” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ဘွန်ဟောင်းက ရှေ့သို့ တက်လာပြီးလျှင် ဂေါ်ရခါး အား...

“ဖိုးသူတော်ကြီး ဆိုတာတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ ဘိန်းစားနဲ့ သူ့ခိုး ဆိုတာက ဘယ်သူတွေလဲဗျာ” ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်အနက် ပိန်တဲ့လူက ဘိန်းစားဖြစ်ပြီး အသားညှိတဲ့လူက သူ့ခိုးဖြစ်ဖို့ ရှိတာပေါ့”

ဟု ဂေါ်ရခါးက ပြောလိုက်ရာ ဘွန်ဟောင်းက...

“ဒီလိုဆိုရင် ကျုပ်က ဘိန်းစားဖြစ်ပြီး ဟောဒီ ကိုဖော်ပြ ကြီးက သူ့ခိုးလို့ ဆိုချင်တာပေါ့” ဟု မေးလိုက်ရာ ဂေါ်ရခါးက...

“ဆိုချင်တာ မဟုတ်ဘူး မိတ်ဆွေ၊ အဲဒီအတိုင်း ဆိုနေတာ၊ အခု ခင်ဗျားတို့ လာတဲ့အချိန်က အင်္ဂုဇ္ဇာစကားနဲ့ ပြောရရင် ဗုဒ္ဓဟူးအခါလေဗျာ... ဗုဒ္ဓဟူးဂြိုဟ်ဆိုတာ ရသေ့ရဟန်း၊ ဖိုးသူတော်၊ မယ်သီလကို ရည်ညွှန်းတယ် မဟုတ်လား၊ စနေဂြိုဟ် ကတော့ သူ့ခိုး စားပြ မကောင်းမှုကို ဖော်ညွှန်းတယ် မဟုတ်လား၊ စနေဂြိုဟ် ဟာ စတုရန်းဂြိုဟ် ဖြစ်နေတယ်လေ၊ သောကြာဂြိုဟ်ဟာ ဇိမ်ခံတဲ့ ဂြိုဟ်ဗျာ၊ ယောက်ျားများ ဇိမ်ခံပြီဆိုရင် ဘိန်းစားဖြစ်ဖို့ များတယ်၊ အဲဒီဂြိုဟ်ဟာ ခုနေခါမှာ ကြိုရန်း ဖြစ်နေတယ် မဟုတ်လား၊ အပေါ် ဂြိုဟ်တွေကို မယူဘဲ အောက်ဂြိုဟ်တွေကို ဘာကြောင့် ယူရသလဲလို့ မေးချင်မေးလိမ့်မယ်၊ အင်္ဂုဇ္ဇာမှာ များသောအားဖြင့် အပေါ်ကိုချည်း စဉ်းစားနေကြတာ၊ ညဘက်ဆိုရင် အောက်ဂြိုဟ်တွေက ပိုပြီးလှုပ်ရှား

တယ်” ဟု ဂေါ်ရခါးက ပြောလိုက်ရာ ဖိုးသူတော်ကြီးက...

“တယ်... တော်တဲ့ ဂေါ်ရခါးကြီးပဲ၊ ခင်ဗျားကို ခင်ဗျားဆရာ ဝေဒမောင်မောင်က သင်ပေးထားတာလား” ဟု မေးလိုက်ရာ ဂေါ်ရခါးက ခေါင်းကို တွင်တွင်ယမ်း၍...

“ဆရာကြီး သင်ရင် ဒီလောက် မညှပ်ပါဘူးဗျာ၊ ခြံစောင့်အလုပ်ကို လာပြီးလျှောက်တော့ အင်တာဗျူး ဖြေရတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်ကို အဲဒီမှာ အလုပ်ခန့်တာ၊ အင်္ဂတိဇ္ဇာကလေး နည်းနည်းမီးပါး တတ်လို့ ခန့်လိုက်တာ” ဟု ပြန်၍ဖြေလိုက်ရာ ဖိုးသူတော်ကြီးက...

“သူတောင် ခြံစောင့် အလုပ်ပဲ ရတယ်ဆိုတော့ ငါတို့ အတွက်တော့ ဂျားဒူးဝါလားတောင် ဖြစ်ဖို့ သေချာပါမလားကွာ” ဟု စိတ်ဖျက်သံကြီးဖြင့် ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအချိန်၌မှာပင် ဂေါ်ရခါး၏အနီးမှ ခေါင်းလောင်းကလေး မြည်၍ လာလေ၏။ ထိုအခါ ဂေါ်ရခါးကြီးသည် ကျယ်လောင်သော အသံကြီးဖြင့်...

“အမိန့်ရှိပါ ဆရာကြီး” ဟု ပြန်၍အော်ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုသို့ အော်ပြောလိုက်ပြီး များမကြာမီ၌ပင် အိမ်ကြီးပေါ်မှ လွန်စွာ အသံဩဇာနှင့် ပြည့်စုံလှသော အောက်ပါ စကားသံကို ကြားရသဖြင့် ဖိုးသူတော်ကြီးတို့သုံးဦး၏ ဖျက်နှာများသည် နေရောင်၌ လက်လိုက်သော မှန်ကဲ့သို့ ‘ဝင်း’ခနဲ ဖြစ်၍သွားကြကုန်၏။

ထိုအသံကား အိမ်ကြီးပေါ်မှ ဆရာကြီးဆိုသူ၏အသံ ဖြစ်၏။ တစ်နည်းဆိုရပါမူ ဝေဒမောင်မောင်၏အသံ ဖြစ်၏။

ထိုဝေဒမောင်မောင်က ၎င်း၏ တပည့်ဖြစ်သူ ဂေါ်ရခါးအား အိမ်ကြီးပေါ်မှ နေ၍ အော်၍ပြောလိုက်သော စကား အပြည့်အစုံမှာ အောက်ပါအတိုင်း ဖြစ်၏။

“ဗဟာဒူးရေ... သူတို့ဟာ ပြည်က လာတဲ့လူတွေပါ၊ ညကလဲ တစ်ညလုံး ကားဖျက်လို့ မအိပ်ခဲ့ကြရသေးဘူး၊ ညစာလဲ

မစားကြရရှာသေးဘူး၊ ဖိုးသူတော်ကြီးမှာတော့ ပျားရည်တစ်ပုလင်းနဲ့ ငှက်ပျောသီးကိုးလုံး ပါလေရဲ့၊ ပြီးတော့ စနေသား ဘုန်းကြီးဆီက စာတစ်စောင်လဲ ပါလိမ့်မယ်၊ အခု ငါပြောတာတွေ ဟုတ်မဟုတ် စစ်ဆေးပြီး ငါ့ဆီ လွှတ်လိုက်ပါ၊ ငါ ခရီးထွက်ဖို့ ရှိတယ်၊ ငါ သူတို့ကို စောင့်နေတာပဲ”

ဖိုးသူတော်ကြီးတို့ သုံးဦးသည် ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် ငေးမောနေကြလေ၏။

ထိုသို့ ငေးမောနေရာမှ ဖိုးသူတော်ကြီးက ...

“လိုက်ပြီး ကြည့်တဲ့အတိုင်းကို မှန်နေပါလား၊ ဒါပေမယ့် ငါကတော့ ဗေဒင်ကို မယုံပါဘူးကွာ”

ဟု ပြောလိုက်လေတော့သတည်း။

.. အားအရ ..

ဂေါ်ရခါး ဒရဝမ် ဗဟာဒူးသည် တံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဖိုးသုတော်ကြီး၊ ဖေဖေနှင့် ဘွန်ဟောင်းတို့သည် မြဲအတွင်းသို့ ဝင်ကြလေ၏။

ထို့နောက် ကွန်ကရစ် လမ်းကလေးအတိုင်း အိမ်မကြီးဆီသို့ လျှောက်၍ သွားကြလေ၏။ အိမ်ကြီးမှာ လွန်စွာ ကြီးကျယ်ခမ်းနားလှ၏။ ဆင်ဝင်၏ လက်တိုင်တွင် ကြွေဖြင့် ပြုလုပ်ထားသည့် အင်္ဂလိပ်နံပါတ် (၈)ဂဏန်းကို တပ်ဆင်ထား၏။

ကွန်ကရစ် လမ်းကလေး၏ တစ်ဘက်တစ်ချက်တွင် နှင်းဆီပန်းများ စိုက်ပျိုးထား၏။ ၎င်းတို့သုံးဦးသည် ကွန်ကရစ်လမ်း အတိုင်း ကြွေရေစွာ လျှောက်၍ သွားနေကြလေ၏။ ထိုသို့ သွားရင်း ဘွန်ဟောင်းက...

“နံပါတ်(၈)ဂဏန်းကြီးပါလား” ဟု ပြောလိုက်ရာ ဖိုးသုတော်ကြီးက...

“(၈)ဂဏန်းကြီး ဖြစ်တော့ ဘာဖြစ်သတန်းကွ” ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“(၈)ဂဏန်းဆိုတော့ဗျာ၊ ဒီအိမ်ရှင်ဖြစ်တဲ့ ဝေဒမောင်မောင်ဟာ အလွန်ကို ဒွတီးခွတနိုင်တဲ့ လူစားမျိုး ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ ပြီးတော့ သူ့ရဲ့ လက်မှာလက်ရဲ့ လက်သူကြွယ်မှာ အလွန်အင်မတန် အရည်အသွေးကောင်းတဲ့ ကြောင်လက်စွပ်တစ်ကွင်း ဝတ်ထားလိမ့်မယ်၊ ဒီထက် ထူးခြားမှာကတော့ ဒီဆရာကြီးဟာ ကျုပ်တို့နဲ့ တွေ့တဲ့အခါမှာ အနက်ရောင် ဝတ်စုံကို ဝတ်ပြီး တွေ့လိမ့်မယ်ဗျာ နောက်တစ်ခုကတော့ သူ့မှာ နာမည်နှစ်မျိုး ရှိလိမ့်မယ်၊ နာမည်နှစ်မျိုးစလုံးဟာ ကျော်ကြားတဲ့ နာမည်ချည်း ဖြစ်လိမ့်မယ်” ဟု ဘွန်ဟောင်းက ပြောလိုက်ရာ ဖိုးသုတော်ကြီးက...

“မင်းပြောတဲ့ အချက်ငါးချက်ထဲတစ်ချက်လောက် မှန်ရင်ကို မင်းကို ဆရာလို့ ခေါ်မယ်၊ တစ်ချက်မှ မမှန်ဘူးဆိုရင်တော့ ကျွန်တော် ဘွန်ဟောင်းဟာ ငြိမ်းပါ ခင်ဗျားလို့ သုံးကြိမ် အော်ဆိုပြရမယ်” ဟု ပြောလိုက်ရာ ဘွန်ဟောင်းက...

“စိန်လိုက်” ဟု ပြောလိုက်လေတော့၏။

၎င်းတို့သုံးဦးသည် ဆင်ဝင်အောက်မှ ဖြတ်၍ အိမ်မကြီးအတွင်းသို့ ဝင်ကြလေ၏။ အတွင်းသို့ ရောက်သောအခါ၌ ခေါင်းလောင်းသံတစ်ချက် ကြားရလေ၏။ ထိုခေါင်းလောင်းသံနှင့် မရှေးမနှောင်းမှာပင် အကျီဖြူ၊ ဘောင်းဘီဖြူ ဝတ်ထားသည့် လွန်စွာ အသားမည်းသော ကုလား တစ်ယောက်သည် ၎င်းတို့အနီးသို့ ရောက်လာလေ၏။

ထိုအခါ အပေါ်ထပ်မှ ဝေဒမောင်မောင်၏အသံ ထွက်ပေါ်လာလေ၏။

“ဟေ့... ကွတ်ခါ၊ အဲဒီမိတ်ဆွဲသုံးယောက်ကို တမင်းစားခန်းထဲ ခေါ်သွားပြီး နှစ်ယောက်ကို ထမင်းကျွေးလိုက်ပါ။ ဖိုးသုတော်ကြီးကိုတော့ သူ့သောက်ချင်တဲ့ ဖျော်ရည်တစ်ခွက် ဖျော်တိုက်ဖို့လိုက်ပါ၊ အကောင်းဆုံးကတော့ သူ့ဟာ သိဟ်ရာသီမှာ တနင်္ဂနွေ

ရောက်စဉ် မွေးဖွားခဲ့ပုံရတယ်။ ဒါကြောင့် ရှောက်သီးဖျော်ရည်ဟာ သူနဲ့ အသင့်လျော်ဆုံးပဲ။ ပုဂ္ဂလပညာတို့ ပညာအရလဲ သူဟာ သောမဂ္ဂိုဏ်းသား ဖြစ်ဖို့များတယ်။ ဒါကြောင့် ရှောက်သီးဟာ သူနဲ့ ပိုပြီး သင့်တယ်ကွယ်။ သူ့ကိုယ်တိုင်လဲ ရှောက်သီးဖျော်ရည်ကို ကြိုက်ပါလိမ့်မယ်” ဟု အော်၍ပြောလိုက်သော အသံကို ကြားရလေ၏။

ထိုအခါ ကျီးကန်းကဲ့သို့ မည်းနက်သော်လည်း ဗျိုင်းကဲ့သို့ ဖြူဖွေးသော အဝတ်စားကို ဝတ်စားထားသော ထမင်းချက်ကုလားသည် ၎င်းတို့သုံးဦးအား ထမင်းစားခန်းဆီသို့ ကျိုးနွံရိုသေစွာ ဖိတ်ခေါ်သွားလေတော့၏။

၎င်းတို့သုံးဦးသည် ထမင်းချက် နောက်သို့ လိုက်ပါသွားကြလေ၏။ ထမင်းစားခန်းမှာ လွန်စွာ ကျယ်၏။ လွန်စွာ သန့်ပြန့်၏။ လွန်စွာမှလည်း ခမ်းနားလှ၏။ နံရံများတွင် ရေဆေးပန်းချီကားများ ချိတ်ဆွဲထား၏။ စားပွဲပေါ်တွင် ရောင်စုံပန်းများ စိုက်ထားသည့် ကြွေပန်းအိုးများ တင်ထား၏။

လျှပ်စစ်မီးများ ထွန်းညှိထားသည့်အပြင် ကြေးဖယောင်းတိုင်စွပ်များဖြင့် ဖယောင်းတိုင်များကိုလည်း သူ့နေရာနှင့်သူ ထွန်းပေးထားလေ၏။ တစ်ခုသော နံရံ၌မူ သင်ပုန်းနက်ကြီးတစ်ချပ် ချိတ်ထားလေ၏။ ထိုသင်ပုန်းပေါ်တွင်ကား မြေဖြူ ရောင်စုံဖြင့် ရေးထားသော ဥရောပစနစ်ဖြင့် တွက်ထားသည့် ဇာတာ နှစ်စောင်ကို တွေ့ရလေ၏။

ထိုဇာတာနှစ်စောင်အနက် တစ်စောင်မှာ ကမ္ဘာကျော် စာရေးဆရာကြီး ဆာအာသာ ကိုနင်ဒွိုင်း၏ ကမ္ဘာ့ချစ် ဇာတ်ကောင်စုံထောက်ကြီး ရှားလော့ဟုမ်း၏ဇာတာ ဖြစ်၏။

ကျန်တစ်စောင်မှာမူ ရှားလော့ဟုမ်း၏ မိတ်ဆွေကြီး ဒေါက်တာ 'ဝပ်စင်' ဆိုသည့် ဇာတ်ကောင်၏ ဇာတာပုံ ဖြစ်၏။ ဖိုးသူတော်ကြီးသည် ထိုဇာတာနှစ်စောင်ကို ကြည့်ရှုပြီးနောက် ထမင်းချက်အား...

“ဟေ့ ကွတ်ခဲ... 'ရှားလော့ဟုမ်း'နဲ့ 'ဒေါက်တာဝပ်စင်' ဆိုတာ တကယ့် အသက်ရှိတဲ့လူမှ မဟုတ်ဘဲကွ။ ဘယ်လိုလုပ်ဇာတာဖွဲ့လို့ ရမှာလဲ” ဟု မေးလိုက်ရာ ထမင်းချက်က...

“မှန်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ စာရေးဆရာရဲ့ ဝတ္ထုထဲမှာ ပါတဲ့ အတိုင်း သူ့ရဲ့ဇာတ်ကောင်ရဲ့ စရိုက်တွေ၊ လက္ခဏာတွေ၊ သဘောတွေကို လေ့လာပြီး မွေးသက္ကရာဇ်ကိုလဲ စာရေးဆရာ ဖော်ပြထားတဲ့ အချိန်ကာလနဲ့ ခန့်မှန်းပြီး ဖွဲ့ထားတဲ့ ဇာတာတွေ ဖြစ်ပါတယ်။ စိတ်ကူးယဉ် ဇာတ်လိုက်တွေအတွက် စိတ်ကူးယဉ် ဇာတာတွေ ဖွဲ့ထားတာပါ။ စိတ်ကူးယဉ်တတ်တဲ့ လူများအဖို့တော့ ထမင်းစားရင်း အပျင်းဖြေစရာပေါ့ဗျာ” ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဇစ်ဖေက...

“ဆရာကြီး ဖွဲ့ထားတာလား” ဟု မေးလိုက်လေ၏။
 “မဟုတ်ပါဘူး ခင်ဗျာ၊ ဆရာကြီး ဒီလောက် ညံ့ပါ့မလား၊ ဒါတွေ ကျွန်တော် ဖွဲ့ထားတာပါ” ဟု ထမင်းချက်က ပြန်၍ဖြေလေ၏။

“ဪ... မင်းကို ဆရာကြီးက ဗေဒင်သင်ထားပေးတာကိုး” ဟု ဖိုးသူတော်ကြီးက မေးလိုက်လေ၏။

“မသင်ပါဘူး ခင်ဗျာ၊ ဒီမှာ ထမင်းချက်အလုပ် လာပြီး လျှောက်တဲ့အခါမှာ ဆရာကြီးဟာ ဗေဒင်တွက်တတ်တဲ့ ထမင်းချက်ကိုမှ ဦးစားပေးပြီး အလုပ်ခန့်မယ်ဆိုလို့ ကျွန်တော် အလုပ်ရ ခဲ့တာပါ။ လာလျှောက်တဲ့ ထမင်းချက် ခုနစ်ယောက်စလုံး ဗေဒင် တတ်ကြပါတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ အရည်အချင်းတူတဲ့ တခြားတစ်ယောက်လဲ ရှိပါသေးတယ်။ သူ့ကိုတော့ ဆရာကြီးက ဘာကြောင့်မှန်း မသိဘူး။ ပြန်လွှတ်လိုက်ပါတယ်” ဟု ထမင်းချက်က ပြန်၍ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ဇစ်ဖေက...
 “အလုပ်လာလျှောက်တုန်းက ဆရာကြီးက ကိုယ့်လူတို့ကို ဘာတွေ စစ်ဆေးသလဲ” ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“ဇာတာနှစ်စောင် ထွက်ခိုင်းပါတယ်။ တစ်စောင်က ဥရောပ တိုက်မှာ သုံးတဲ့စနစ်အတိုင်း အာယနအံသာ မနုတ်ဘဲ ထွက်ပေးရတဲ့ သာယနဇာတာမျိုးပါ။ နောက်တစ်ခုကတော့ အာယန အံသာ နတ်ပြီး ထွက်ရတဲ့ နိယာန ဇာတာပါ။ ပထမအမျိုးကို အင်္ဂလန် နန်းတွင်းသုံး ဗေဒင်ဆရာကြီး ‘အလင်လီယို’ရဲ့ နည်းနဲ့ အဟောထုတ်ခိုင်းပါတယ်။ ဒုတိယမျိုးကိုတော့ ဖလဒီပီက၊ ဇာတက စန္ဒြိက၊ ဗေဒ သာဂရကျမ်း တွေနဲ့ ညှိပြီး အဟောထုတ်ခိုင်းပါတယ်။ ပြီးတော့မှ ဆရာကြီးက မင်းကျမ်းတွေ တော်တော် ကြေညက်သားပဲ။ အဲဒီတော့ ထမင်းချက် တဲ့အခါမှာလဲ မနူးမနပ် မဖြစ်စေနဲ့၊ မင်းဟာ ထမင်းချက် လုပ်ဖို့ပဲ ကောင်းတဲ့အကောင်လို့ ဆူပူပြီး အလုပ်ခန့်လိုက်တာပဲ” ဟု ဆိုတာ ထမင်းချက်သည် ထမင်းဟင်းနှင့် ဖျော်ရည်များ ပြင်ဆင်ခူးခပ်ပေး လေ၏။ ထိုအခါ ဖိုးသူတော်ကြီးက...

“ဆရာကြီး ဝေဒမောင်မောင်ကို အသာထားစမ်းပါဦး။ သူ့ရဲ့ ထမင်းချက်နဲ့ပဲ တော်ရုံတန်ရုံ ဗေဒင်ဆရာတော့ ဖျား လောက်ပါတယ် တွာ” ဟု ပြောလိုက်ရာ ဘွန်ဟောင်းနှင့် ဇစ်ဖေက ‘တခစ်ခစ်’နှင့် ရယ်မောကြလေ၏။

၎င်းတို့ သုံးဦးသားသည် ထမင်းစားပြီးကြသောအခါ၌ ထမင်းစားခန်းမှ ထွက်၍ ဧည့်ခန်းဆီသို့ လျှောက်လာပြီးလျှင် ဧည့်ခန်း၌ ကုလားထိုင်များ၌ အသီးသီး ဝင်၍ထိုင်ကြလေ၏။ ၎င်းတို့သည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး စကားမပြောဖြစ်ကြဘဲ ကိုယ့်အတွေး နှင့်ကိုယ် ဆိုသလို ငြိမ်၍နေကြလေ၏။ ထိုအချိန်၌မှာပင် ၎င်းတို့နှင့် လွန်စွာ နီးကပ်သောနေရာမှ လွန်စွာ အောင်မြင်၍ လွန်စွာမှလည်း ဩဇာခတ် ပါလှသော အသံတစ်သံ ထွက်ပေါ်လာလေတော့၏။

“ကဲ... ဆိုကြစမ်းပါဦး ကိုယ့်လူတို့၊ ဘယ်လိုကိစ္စနဲ့များ ကျုပ်ဆီ ရောက်လာကြတာတုန်း”

၎င်းတို့သုံးဦးသည် ထိုအသံကြောင့် လန့်ဖျပ်၍ မော့ကြည့်

ချက်

ကြကုန်၏။ ထိုသို့ မော့ကြည့်လိုက်ရာ အသက်အားဖြင့် သုံးဆယ် ကျော် အရွယ်ရှိပြီး ဥပဓိရုပ် လွန်စွာသားနား၍ အရပ်အမောင်း ကောင်းသော ဝေဒမောင်မောင်ဆိုသူကို တွေ့ရလေ၏။ သူသည် အနက်ရောင် ဥရောပဝတ်စုံကို ဝတ်ထား၏။ ညှာလက်သူကြွယ်၌ အရည်အသွေး ကောင်းသော ကြောင်လက်စွပ်တစ်ကွင်းကို ဝတ် ဆင်ထားလေ၏။ ထို့ကြောင့် ဘွန်ဟောင်းက ဖိုးသူတော်ကြီး၏ မျက်နှာကို လှမ်း၍ကြည့်လိုက်လေ၏။

ထိုသို့ ပြုံးပြုကြပြီးနောက် ဘွန်ဟောင်းက ထ၍... “ကျွန်တော်က တရုတ်တန်းမှာ နေပါတယ်။ နာမည် အရင်းက ‘လီဟောင်း’ပါ။ ဒါပေမယ့် အများကတော့ ဘွန်ဟောင်းလို့ ခေါ်ကြပါတယ်။ ဆရာကြီးဆီမှာ ပညာသင်ချင်လို့ လာတာပါ။ ဆရာကြီး ခိုင်းတာကို လုပ်ဖို့ အဆင်သင့်ပါပဲ” ဟု မတ်တတ်ထ၍ ကျိုးနွံစွာ မိတ်ဆက်လိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ဝေဒမောင်မောင်က ခေါင်းကို ဆတ်ရုံကလေး ဆတ်၍ ထိုင်ခိုင်းလိုက်လေ၏။ ဘွန်ဟောင်းလည်း ပြန်၍ထိုင်လိုက် လေ၏။ ဘွန်ဟောင်း ထိုင်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဇစ်ဖေက မတ် တတ်ထ၍...

“ကျွန်တော့်နာမည်က ‘ညိုမောင်’ပါ။ ဒါပေမယ့် အကွေ့ အကောက် အကွန်အတက် များလှတဲ့ ဇစ်ကြီးကတောင် ကျွန်တော့် ကို အဖေ ခေါ်ရတယ်လို့ တင်စားပြီး ဒုစရိုက်လောကတစ်ခုလုံးက ရော ပုလိပ်အဖွဲ့ကပါ ‘ဇစ်ဖေ’လို့ နာမည်ပေးထားပါတယ်။ ကျွန်တော် လဲ ဆရာကြီးဆီမှာ ပညာသင်ချင်ပါတယ်။ ဆရာကြီး ခိုင်းသူမျှကို လုပ်ပါ့မယ်လို့ တတိပေးပါတယ်” ဟု ပြောလိုက်ရာ ဝေဒမောင်မောင် ဆိုသူသည် ခေါင်းကို ဆတ်ရုံကလေး ဆတ်၍ ထိုင်ရန် အချက်ပြ လိုက်လေ၏။ ဇစ်ဖေသည် သူ့နေရာ၌သူ ပြန်၍ထိုင်လိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ဝေဒမောင်မောင် ဆိုသူသည် ဖိုးသူတော်ကြီးအား

လှမ်း၍ကြည့်လိုက်ရာ ဖိုးသူတော်ကြီးသည် ထိုင်ရာမှမထဘဲ သူ၏ ကွမ်းအစ်ကလေးကို ထုတ်ကာ ကွမ်းယာ ရာရင်း...

“ကျုပ်တတော့ ဗေဒင်ပညာကို လုံးဝမယုံတဲ့လူပဲ၊ ဆရာကြီး ဝေဒမောင်မောင်က ကမ္ဘာအရပ်ရပ်ကို သွားပြီး သက်စွန့်ဆဲဖွား စွန့်စားခန်းတွေ လုပ်လေ့ရှိတယ်လို့ ကြားဖူးတာနဲ့ မတွေ့တွေ့အောင် လာခဲ့တာပဲ၊ ကျုပ်ဟာကျုပ် တစ်ယောက်တည်း ဘာကို စွန့်စားရမှန်း လဲ မသိဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်ဟာ သိပ်ကို စွန့်စားချင်နေတယ်၊ အဲဒါကြောင့် ဆရာကြီးနဲ့အတူ လိုက်ပါပြီး စွန့်စားခွင့် ပြုဖို့ပါပဲ၊ ကျုပ်တို့တော့ တချို့က ‘ဦးမေယော’လို့ ခေါ်ကြတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်ဟာ ဦးမေယော မဟုတ်ပါဘူး၊ ဖိုးသူတော် ဦးအောင်ကြီးပါ” ဟု ပြောလိုက်ရာ...

ဣန္ဒြေကြီးလှသော ဝေဒမောင်မောင် ဆိုသူပင်လျှင် အနည်းငယ် ပြုံးလိုက်မိလေ၏။ ထို့နောက် ဝေဒမောင်မောင်က...

“ခင်ဗျားတို့ သုံးယောက်စလုံး ကျွန်နောက်ကို လိုက်ခဲ့ကြပါ” ဟု ဆိုကာ အခန်းကျယ်ကြီးတစ်ခုဆီသို့ ခေါ်သွားလေ၏။ ထိုအခန်းကြီးတစ်ခုလုံး၌ ကြက်သွေးရောင် ကော်ဇောကြီးတစ်ခုကို ခန်းလုံးပြည့် ခင်းထား၏။ အခန်း၏တစ်ဖက်တွင် လွန်စွာကြီးမား၍ လွန်စွာမှလည်း ခန့်ညားသော စားပွဲခုံကြီးတစ်လုံးနှင့် ကုလားထိုင်ကြီးတစ်လုံးလည်း ရှိလေ၏။ အခန်းတွင်း၌လည်း ဖန်ပုခိုင်း၊ ဖန်အုပ်ဆောင်းများဖြင့် ထွန်းညှိထားသော မီးအမြောက်အမြား ရှိလေရာ နေအခါကဲ့သို့ ထိန်လင်း၍ နေလေ၏။

ထိုအခန်းထဲတွင် ရှေးဟောင်း ပုရပိုက်များ၊ ကမ္ဘာအရပ်ရပ်မှ ရှေးဟောင်းသေတ္တာများ၊ ကမ္ဘာအရပ်ရပ်မှ မင်စာများ၊ ကမ္ဘာအရပ်ရပ် လူမျိုးအသီးသီး အသုံးပြုသော နာရီများ၊ ဓားများ၊ မှန်အိမ်ဟောင်းများနှင့် ကျွန်းစားပွဲပေါ်တွင် အလှတင်ထားသော လူဦးခေါင်းခွံစွဲတစ်ခုကို တွေ့ရလေ၏။

ထိုအခန်း၏ အခင်းအကျင်းမှာ မျက်နှာဖြူ အရာရှိကြီး တစ်ဦး အခန်း၏ အခင်းအကျင်းထက် မနိမ့်ကျကြောင်းကို ၎င်းတို့ သုံးဦးစလုံး ရိပ်စားမိကြလေ၏။

ဝေဒမောင်မောင်သည် ၎င်းတို့အား ရှေးဟောင်း တွန့်ကုလားထိုင်များတွင် ထိုင်ခိုင်းပြီးလျှင်...

“ခင်ဗျားတို့က ကျုပ်နဲ့ တကယ်ပဲ လိုက်ပြီး စွန့်စားကြတော့မှာလား” ဟု မေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ သုံးဦးစလုံးက...

“တကယ်ပါ ဆရာကြီး” ဟု ပြောကြလေ၏။

ဝေဒမောင်မောင်သည် ကုလားထိုင်တစ်ခုတွင် ဝင်၍ ထိုင်ပြီးနောက် ၎င်းမောင်းကလေးကို ‘နောင်ခနဲ’ ထုလိုက်ရာ ထမင်းချက်သည် အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာ၍ မတ်တတ်ရပ်လေ၏။

“ကွတ်... တစ်ခုခု သောက်ဖို့ လုပ်စမ်းပါဦး” ဟု ဝေဒမောင်မောင်က ပြောလိုက်ရာ ကွတ်လည်း အရိုအသေ ပေး၍ ပြန်ထွက်သွားလေ၏။ ထိုအခါ ဝေဒမောင်မောင်က...

“ဘွန်ဟောင်း... မင်းလိုလူစားမျိုး တစ်ယောက် ငါ ရခဲ့ဖူးတယ်၊ အခုတော့ သေရှာပြီ၊ ဟောဟိုစားပွဲပေါ်က အရိုးခေါင်းဟာ သူ့ရဲ့ အရိုးခေါင်းပဲ၊ ဒါနဲ့ နေစမ်းပါဦး။ မင်းကကော ဘယ်လို ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ငါ့ဆီလာပြီး ငါနဲ့အတူ လိုက်မှာတုန်း၊ ငါဟာ တစ်သက်လုံး စွန့်စားနေတဲ့ လူတစ်ယောက် ဖြစ်တယ်” ဟု မေးလိုက်ရာ ဘွန်ဟောင်းက...

“ကျွန်တော့် ရည်ရွယ်ချက်ကတော့ ဆရာကြီးဆီက ဗေဒင်ပညာ တတ်ဖို့ပါပဲ” ဟု ဘွန်ဟောင်းက ပြန်၍ ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဝေဒမောင်မောင်သည် ဖစ်ဖေဘက်သို့ လှည့်ကာ...

“နေစမ်းပါဦး ဖစ်ဖေ၊ မင်းကကော ဘယ်လို ရည်ရွယ်ချက်တုန်းက” ဟု မေးလိုက်ရာ ဖစ်ဖေက “ကျွန်တော်က သူ့ခိုးပဲ ဆရာကြီး၊ ဒါပေမယ့် ခိုးမစားချင်တော့ဘူး၊ အဲဒီအခါမှာ သိပ်ပြီး

ပျင်းဖို့ကောင်းတယ်၊ အဲဒီတော့ ကျွန်တော်လဲ စွန့်စားချင်တယ်၊ ဆရာကြီးနဲ့အတူ လိုက်ခွင့်ရရင် ပညာလည်း ရမယ်၊ စွန့်လည်း စွန့်စားရမယ်” ဟု ဖော်ပြော ပြန်၍ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ဝေဒမောင်မောင်သည် ဖိုးသူတော်ကြီးအား လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်ရာ ဖိုးသူတော်ကြီးက...

“ကျုပ်ကတော့ ဘယ်လို ပညာမျိုးမှ မသင်ချင်ဘူး၊ စွန့်စားချင်တာတစ်ခုပဲ၊ ကျုပ်ရည်ရွယ်ချက်ကတော့ ဒါပါပဲဗျာ” ဟု ပြောလိုက်ရာ ဝေဒမောင်မောင်က...

“ခင်ဗျားတို့ရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်တွေဟာ သိပ်ကို တစ်ကိုယ်ရေ တစ်ကာယ ဆန်တယ်၊ တစ်ကိုယ်ရေ တစ်ကာယ ခံစားမှုတွေ၊ လိုချင်မှုတွေအပေါ်မှာ အခြေခံပြီး ပေါ်ပေါက်လာတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်တွေပဲ၊ တျှပ်က ဒီလိုမဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ် စွန့်စားနေတာတွေဟာ ကျုပ်တစ်ယောက်တည်းအတွက် လုံးဝမပါဘူး၊ ကျုပ်တိုင်းပြည်နဲ့ ကျုပ်လူမျိုးအတွက် ကျုပ်နားလည်သလို အလုပ်လုပ်နေတာ၊ တိုင်းပြည်ကို ချစ်တဲ့ ခေါင်းဆောင်ကြီးတွေနဲ့ တိုင်းပြည်ကို ချစ်တဲ့ မျိုးချစ်တွေဟောဒီ ကျုပ်တို့ တိုင်းပြည်ကြီး ဗြိတိသျှကျွန်းဘဝက အပြီးအပိုင် လွတ်မြောက်အောင် နည်းမျိုးစုံနဲ့ ကြိုးပမ်းနေကြတယ်၊ ကျုပ်ရဲ့ တွက်ကိန်းအရဆိုရင် ခရစ်သက္ကရာဇ် (၁၉၄၈) ခုနှစ်လောက်မှာ၊ အတိအကျ ပြောရရင် ဇန်နဝါရီလထဲလောက်မှာ၊ ကျုပ်တွက်ကိန်း မှန်မယ်ဆိုရင်တော့ ဇန်နဝါရီ (၄)ရက်နေ့ လောက်မှာ၊ ဒီထက်ပိုပြီး မှန်မယ်ဆိုရင်တော့ (၄)နာရီ မိနစ် ၂၀) လောက်မှာ ကျုပ်တို့နိုင်ငံဟာ ကျွန်အဖြစ်က လွတ်မြောက်မှာပဲ”

“ဒါပေမယ့် ကျုပ်ကတော့ (၄)ဂဏန်းကို သိပ်ပြီး မကြိုက်လှဘူး၊ တကယ်လို့များ ကျုပ်စဉ်းစားထားတဲ့အတိုင်း (၄)ဂဏန်းရက်ကြီး တည့်တည့်ကျရင်တော့ ဆယ့်ငါးနှစ်လောက် ဒုက္ခသုက္ခရောက်ပြီးမှ ကောင်းမယ်၊ အပြောင်းအလဲတစ်ခု ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်၊

(၄)ရယ်၊ (၁၃)ရယ်၊ (၂၂)ရယ်၊ ဒီဂဏန်းသုံးလုံးစလုံးဟာ မကျေနပ်စရာတွေကို ဖန်တီးပေးတတ်တယ်၊ ထားပါတော့လေ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဲဒီနှစ်လောက်မှာတော့ ကျုပ်တို့နိုင်ငံကြီးဟာ တကယ်ကို အချုပ်အခြာပိုင်တဲ့ လွတ်လပ်တဲ့ နိုင်ငံကြီး ဖြစ်တော့မယ်၊ လွတ်လပ်ခွဲတစ်ခုတည်းနဲ့လဲ ပြီးသေးတာမဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်တို့ တိုင်းပြည်အတွက် ကြွယ်ဝဖို့ လိုတယ်၊ အတတ်ပညာကောင်းတွေ လိုတယ်၊ ဒါနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျုပ် စဉ်းစားနေတာ ကြာလှပြီ၊ ကျုပ်တို့ တိုင်းပြည် လွတ်လပ်လာတဲ့အခါမှာ ကျုပ်တို့လူမျိုးအတွက် အသုံးဝင်မယ့် ပညာရပ်တွေ အများကြီး လိုတယ်၊ အဲဒီပညာရပ်တွေထဲမှာ နက္ခတ်ဗေဒပညာဟာလဲ အလွန်ကို လိုအပ်တယ်၊ ပြီးတော့ စက်ယန္တရားနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အတတ်ပညာတွေလဲ လိုတာအမှန်ပဲ၊ ကုန်ကုန်ပြောရရင် အတတ်ပညာပေါင်းစုံ လိုတယ်ဗျ၊ အဲဒီတော့ ကျုပ်ကတော့ သူများလို ရှေ့ကို သွားတဲ့လူ မဟုတ်ဘူး၊ နောက်ကို ပြန်ပြီးရှာတတ်တဲ့ လူမျိုးဗျ၊ ဒါပေမယ့် နောက်ဆုံးတော့လဲ နောက်ကို သွားတာဟာ ရှေ့ကို သွားတာနဲ့ အတူတူပဲ ဖြစ်သွားမှာပေါ့ဗျာ၊ ဖြစ်စဉ်တွေ အဖြစ်အပျက်တွေဟာ အရှေ့ရယ်အနောက်ရယ် မရှိဘူး၊ ဝိုင်းပတ်နေတယ် မဟုတ်လား၊ ထားပါတော့လေ...”

“ကျုပ်ဟာ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းတစ်သန်းကျော်လောက်က အတ္တလန်တိတ် သမုဒ္ဒရာအောက်ကို မြှုပ်သွားတဲ့ အတ္တလန်တာ နိုင်ငံတော်ကြီး အပါအဝင် အတ္တလန်တစ် တိုက်ကြီးတစ်တိုက်လုံးမှာ သုံးခဲ့တဲ့ နက္ခတ်ပညာတွေ၊ စက်ယန္တရားပညာတွေ၊ ဓာတုဗေဒပညာတွေ၊ အုပ်ချုပ်မှုပညာတွေ၊ စီးပွားရေးပညာတွေကို ပြန်ပြီးရှာချင်တယ်၊ အဲဒီလို ရှာလို့တွေ့တဲ့ အသီးအပွင့်တွေဟာ ကျုပ်တို့အတွက် မဖြစ်စေရဘူး၊ ကျုပ်တို့တိုင်းပြည်နဲ့ ကျုပ်တို့လူမျိုးအတွက် ဖြစ်စေရမယ်လို့ ရည်ရွယ်ထားတယ်၊ အဲဒီ ရည်ရွယ်ချက်တွေကို သဘောတူရင်တော့ ကိုယ့်လူတို့ကို ကျုပ်နဲ့အတူ လိုက်ခွင့်ပေးမယ်” ဟု ဝေဒမောင်မောင်

သည် ရှည်လျားစွာ ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ဖိုးသူတော်ကြီးက...

“သဘောတူပါတယ်” ဟု အစောဆုံး ဝန်ခံလေတော့၏။

ဇစ်ပေနှင့် ဘွန်ဟောင်းတို့လည်း ဖိုးသူတော်ကြီးနောက်မှ လိုက်၍ အဖြေပေးကြလေ၏။ ထို့နောက် ဖိုးသူတော်ကြီးက...

“ဆရာကြီးရယ်... လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းတစ်သန်းကျော်က ရေထဲ မြုပ်သွားတဲ့ အတ္တလန်တာနိုင်ငံကြီးကို ရှာပြီး နက္ခတ်ပညာ တွေ လေ့လာမယ် ဆိုတာတော့ ကျုပ် သဘောပေါက်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် စက်ယန္တရားပညာတွေ လေ့လာဖို့ဆိုတာ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။ အဲသလောက် ရှေးကျတဲ့ခေတ်က လူသားတွေဟာ စက်ကိရိယာ အကြောင်းတွေ နားလည်ပါ့မလား။ အဲဒီနှစ်လောက်ကဆိုရင် လူတွေဟာ မျောက်ဘဝကနေပြီး လူ့အဖြစ်ကို ရခါစပဲ ရှိဦးမယ် ထင်တယ်။ သူတို့ဟာ မယ်မယ်ရရ ဘာကိုမှ တတ်ကြဦးမှာ မဟုတ်ဘူး” ဟု ပြောလိုက်ရာ ဝေဒမောင်မောင်က...

“ဖိုးသူတော်ကြီးက ချားလ်ဒါဝင်ရဲ့ စာအုပ်တွေ ဖတ်ပြီး လူဟာ မျောက်က ဖြစ်တယ်လို့ ထင်နေလို့လား။ မဟုတ်ဘူး ဖိုးသူတော်ကြီး၊ မျောက်ဟာ မျောက်ပဲဗျ။ လူမဟုတ်ဘူး။ လူဟာ မျောက်က ဆင်းသက်တယ် ဆိုတာလဲ မဟုတ်ဘူးဗျ။ လူဟာ လူကပဲ ဆင်းသက်တယ်။ ဒီအကြောင်းကို ဝယနက... နားလည်အောင် ပြောရရင် ကျမ်းတစ်စောင် ပေတစ်ဖွဲ့ ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်။ အတ္တလန်တာနိုင်ငံကြီး ထွန်းကားတဲ့ ဟိုးရှေးပဝေသကီခေတ်က လူတွေဟာ စက်ကိရိယာ ဘက်က ဘယ်လောက် တိုးတက်နေပြီလဲဆိုရင် ကောင်းကင်ကို ပျံနိုင်နေကြပြီ” ဟု ဝေဒမောင်မောင်က ပြောလိုက်ရာ ဖိုးသူတော်ကြီးက

“ထားပါတော့ ဆရာကြီးရယ်၊ အတ္တလန်တစ် သမုဒ္ဒရာထဲ မြုပ်သွားတဲ့ အတ္တလန်တာ နိုင်ငံတော်ကြီးရဲ့ ပညာရပ်တွေကို ကျွန်တော်တို့က ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရှာကြမှာလဲ။ သမုဒ္ဒရာထဲ ဆင်းကြရမှာ

လား” ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“ဒီလိုဗျ၊ အတ္တလန်တာ နိုင်ငံတော်ကြီး ရေအောက် မြုပ်သွားတာဟာ အလွန်ပြင်းထန်တဲ့ ဖောက်ခွဲလက်နက်ကြီးတွေ စမ်းသပ်ရာက စပြီး နစ်မြုပ်သွားတာဗျ။ နစ်မြုပ်တယ်ဆိုပေမယ့် တစ်ခါတည်း နစ်မြုပ်သွားတာ မဟုတ်ဘူး။ တဖြည်းဖြည်းချင်း မြုပ်သွားဟာ ဆိုတော့ လူတွေဟာ ရွှေနိုင်ငံပြောင်းနိုင်ကြတယ်ဗျ။ ဘယ်လို ပြောင်းကြသလဲဆိုရင် လမ်းကြောင်းကြီး ခုနစ်ကြောင်းကနေ ပြောင်းကြတယ်။ အဲဒီအထဲမှာ နောင်အခါ ဂျပန်လူမျိုး မြန်မာလူမျိုး ဖြစ်မယ့်လူတွေဟာ မွန်ဂိုဒေသဘက်ကနေ ဖြတ်ပြီး ပြောင်းရွှေ့လာကြတာ။ ဒါကြောင့် မွန်ဂိုအနွယ်တွေလို့ ပြောလို့ရတယ်ဗျ။ ဂျပန်လူမျိုးနဲ့အတူ အတ္တလန်တာနိုင်ငံကြီးမှာ နေခဲ့ဖူးတဲ့ လူမျိုးကတော့ တရုတ်လူမျိုးဗျ။ သူက နောက်ဆုံးမှ အတ္တလန်တာ နိုင်ငံတော်ကို စွန့်ခွာခဲ့တာ။ သူက နောက်ဆုံးမှ စွန့်ခွာပေမယ့် ကျန်တဲ့လူမျိုးတွေလို ကုန်းကြောင်းခရီးတသွားတာ မဟုတ်ဘူး။ ကောင်းကင်ခရီးနဲ့ ရွှေ့ပြောင်းခဲ့ကြတာ။ သူတို့ဟာ ကောင်းကင်ကို ပျံနိုင်တဲ့ ယာဉ်ပျံကြီးတွေနဲ့ အခု တရုတ်ပြည်ဘက်ကို သွားကြတာ။ သူတို့ရဲ့ ယာဉ်ပျံကြီးတွေကိုလဲ လှပအောင် နဂါးရုပ်ကြီးတွေ ပုံစံမျိုး လုပ်ပြီး စီးနင်းခဲ့ကြတာဗျ။ ဒါကြောင့် တရုတ်ရှေးဟောင်းလူသားတွေရဲ့ ဒဏ္ဍာရီမှာ ငါတို့ရဲ့ ဘိုးဘေးဘီဘင်တွေဟာ ကောင်းကင်ကနေ နဂါးကြီးတွေ စီးပြီး ရောက်လာကြတာလို့ ပြောဆိုခဲ့တဲ့ ဒဏ္ဍာရီတွေ အများကြီးပဲဗျ။ အမှန်တော့ သူတို့ဟာ နဂါးရုပ်သဏ္ဍာန် လုပ်ထားတဲ့ လေယာဉ်ပျံတစ်မျိုးကို စီးပြီး အတ္တလန်တာ နိုင်ငံတော်ကြီးကို စွန့်ခွာခဲ့ကြတာဗျ။ ကျုပ်တို့ဟာလဲ မွန်ဂိုဘက်က နေပြီး မြန်မာပြည်ကို စပြီးဝင်ခဲ့တာ။ အဲဒီမှာ အတ္တလန်တာနိုင်ငံတော်တုန်းက မမြင်ဖူးခဲ့တဲ့ ဥဒေါင်းငှက်ကို စပြီးမြင်ဖူးရတာပဲ။ ဥဒေါင်းငှက်တွေက အိုးဝေအိုးဝေနဲ့ ဆီးကြိုနေကြတယ်လေ။ အဲဒီကနေပြီး ကျုပ်တို့ လူမျိုးရဲ့ မင်္ဂလာရီတဲ့ အထိမ်းအမှတ်ဟာ ဥဒေါင်းငှက်ကို အစွဲပြု

တော့တာပဲ။ ကျုပ်တို့ဟာ ရဝမ်လူမျိုးတွေ နေတဲ့နေရာမှာ ပထမ နေကြရသေးတယ်။ ပြီးတော့မှ ခရီးဆက် ထွက်ခဲ့ကြတာ။ ကျုပ်တို့နဲ့ ရဝမ်လူမျိုးနဲ့ဟာ ဆွေမျိုးအရင်းကြီးပဲဗျ။ ဂျပန်နဲ့လဲ ကျုပ်တို့နဲ့ ခရီးသွားဖော် သွားဖက်တွေ ဖြစ်တယ်။ တရုတ်နဲ့တော့ ကျုပ်တို့ရဲ့မျိုးဆက်ဟာ တစ်နေရာမှာ တူတယ်ဗျ။ ဆွေမျိုး ဖြစ်ချင်ဖြစ်လိမ့်မယ်။ ဒါမှ မဟုတ်ရင်လဲ ဒေသတစ်ခုတည်းမှာ မွေးဖော်မွေးဖော် ပေါက်ဖော် ပေါက်ဖက် ဖြစ်လိမ့်မယ်။ ကျုပ်တို့ မြန်မာစကားမှာ 'ဆွေမျိုးပေါက်ဖော်' ဆိုတဲ့စကား ရှိတယ်မဟုတ်လား။ ပေါက်ဖော်ဆိုတာက ကျုပ်တို့အနေနဲ့ တရုတ်လူမျိုးကို ခေါ်တာ မဟုတ်လား။ အဲဒါကြောင့် ကျုပ်တို့နဲ့ တရုတ်ပေါက်ဖော်တွေဟာ ဆွေမျိုးပေါက်ဖော်တွေ ဖြစ်ကြလိမ့်မယ်ဗျ။ အဲဒီတော့ အတ္တလန်တာ နိုင်ငံကြီး မြုပ်သွားပေမယ့် လူမျိုးခုနစ်မျိုး အဖြစ်နဲ့ ကမ္ဘာကို ပျံ့သွားတယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီလူမျိုးတွေမှာ အတ္တလန်တာနိုင်ငံက ပညာအမွေတွေ ရှိရမှာပေါ့ဗျ။ ဒါပေမယ့် ခေတ်မီသွားတဲ့ လူမျိုးတွေမှာတော့ ခေတ်မီလာတာနဲ့အမျှ ရှေးဟောင်း ပညာတွေဟာ တိမ်ကောကုန်တော့မှာပေါ့။ ဒါကြောင့် ကျုပ်တို့ဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ အခြားလူမျိုးတွေနဲ့ ဆက်ဆံမှု မရှိဘဲ ခေတ်နောက်ကျတဲ့ လူမျိုးတွေဆီကို သွားပြီး အတ္တလန်တာနိုင်ငံရဲ့ ပညာဟောင်း သဲလွန်စကို ရှာရမှာပေါ့။ ကျုပ်တွေ့ထားတဲ့ သဲလွန်စသုံးခု ရှိတယ်။ အဲဒီသုံးခုစလုံးကို လိုက်ရမှာပဲ" ဟု ဝေဒမောင်မောင်က ပြောရာ ဖိုးသူတော်ကြီးတို့ လူစုသည် ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် နားထောင်နေကြလေတော့၏။ ထို့နောက်မှ ဖိုးသူတော်ကြီးက...

"ဆရာကြီးရယ် အဲဒီလောက် ရှေးကျတဲ့ခေတ်က လူသားတွေဟာ ကောင်းကင်ကို ပျံနိုင်တဲ့ စက်ကိရိယာ ထွင်နိုင်ပြီဆိုတာ အဟုတ်ပဲလား" ဟု မေးလိုက်ရာ ဝေဒမောင်မောင်က...

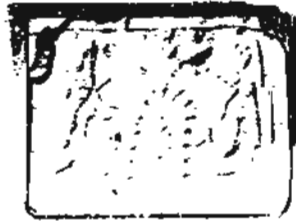
"ဟောဒီပုံကို ကြည့်စမ်း" ဟု ဆိုကာ အောက်ပါ ဓာတ်ပုံနှစ်ပုံကို ထုတ်ပြလေ၏။

"အပေါ်ပုံဟာ ရှေးခေတ် ကောင်းကင်ယာဉ်တွေ ဆင်းတဲ့ ယာဉ်ဆင်းကွင်း အမှတ်အသားပုံပဲ။ အောက်ပုံကို ကြည့်ရင်လဲပဲ တောင်ကမ္ဘားယံ တစ်ခုလုံးမှာ ရှေးခြစ်ထားတဲ့ အမှတ်အသားတွေဟာ ကောင်းကင်က ယာဉ်တွေကို အချက်ပြတဲ့ အမှတ်အသားတွေ ဖြစ်ကြောင်း သမိုင်းဆရာတွေက တညီတညွတ်တည်း ထောက်ခံနေကြပြီ။ နောက်ပြီး တောဒီပုံကလေး လေးပုံကို ကြည့်ပါဦး။"

(က)

(ဂ)

(ခ)

(ဃ)

အဲဒါ အဆီးရီးယားနဲ့ အီရတ်မြို့များက တူးဖော်ရရှိတဲ့ ရှေးဟောင်းပစ္စည်း လေးမျိုးပဲ။ ပုံ(က)ဟာ ခရစ်မပေါ်မီ နှစ်ပေါင်း သုံးသောင်းလောက်က လူသားအချို့ ကိုးကွယ်တဲ့ ရှာမစီ နတ်ဘုရား ပုံ ဖြစ်တယ်။ အဲဒီပုံမှာ နတ်ဘုရားရဲ့ ဦးခေါင်းထိပ်မှာ ကြယ်နက္ခတ် တာရာတွေနဲ့ ဆက်သွယ်တဲ့ ဂီယာပုံထိန်း တပ်ထားတာကို တွေ့ရ တယ်။ အဲဒီတော့ ရှေးခေတ် နတ်ဘုရားတွေနဲ့ ကြယ်တာရာတွေဟာ ဘယ်လို ဆက်စပ်နေတယ် ဆိုတာ စဉ်းစားစရာ ဖြစ်လာတယ်။ ပြီး တော့ ပုံ(ခ)ကို ကြည့်ပါဦး။ ခရစ်တော် မပေါ်မီ နှစ်တစ်သန်းလောက် တုန်းက ဘာသာရေးဆိုင်ရာ အထွတ်အမြတ်ထားတဲ့ ဘာသာရေး ဆိုင်ရာ သစ်ပင်တစ်ပင်ပုံလို့ ဆိုတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီသစ်ပင်ကို ကြည့်ရင် အက်တမ်လို့ ခေါ်တဲ့ အဏုမြူဓာတ်တစ်ခုရဲ့ ဖွဲ့စည်းပုံကို

ဖော်ပြတာနဲ့ တူနေတယ်။ ပြီးတော့ ပုံထဲမှာလဲ ယာဉ်တစ်ခုနဲ့ တူတဲ့ လူတစ်ယောက်နဲ့ ချာရီးယော့ နတ်သမီးတွေရဲ့ပုံ ဖြစ်တယ်။ ဒီအချက် ဟာ ကောင်းကင်ကို ပျံသန်းခဲ့ဖူးတယ် ဆိုတဲ့ အထောက်အထား တစ်ခုပဲ။ အဏုမြူဓာတ်ကို တွေ့ရှိခဲ့ဖူးတယ် ဆိုတဲ့ သက်သေခံ ဖြစ် တယ်။ ပုံ(ဂ)ကို ကြည့်ပါဦး။ ခရစ်တော် မပေါ်မီ (၁၇)ရာစုနှစ်လောက် က အဆီးရီးယမ် မှန်ဘီလူးမျိုးကို သွေးဖို့ဆိုရင် သင်္ချာပညာဟာ အတော်ကို အဆင့်အတန်း မြင့်နေရမယ်။ သင်္ချာနဲ့ ဖန်တီးထားတဲ့ ဖော်မြူလာကောင်းကောင်း မရဘဲ ဒီ မှန်ဘီလူးမျိုးကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ မသွေးနိုင်ဘူး။ ပြီးတော့ ပုံ(ဃ)ကို ကြည့်ပါဦး။ ဟိုး... ရှေးပဝေသကီ ကာလက လူသားတွေ သုံးခဲ့တဲ့ ဘက်ထရီအိုးတစ်ခုရဲ့ အပိုင်း အစတစ်ခု ဖြစ်တယ်။ ခုထက်ထိ ဘက္ကဒက် ပြတိုက်မှာ ရှိနေတုန်းပဲ” ဟု ဝေဒမောင်မောင်က ပြောလိုက်၏။
ထို့နောက် ဝေဒမောင်မောင်သည် ပုံတစ်ပုံကို ထုတ်၍ပြပြန် လေ၏။

www.burmeseclassic.com

“ဟောဒီပုံဟာ ကိုပန် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းအတွင်းက ရှေးဟောင်း နံရံဆေးရေးပန်းချီတစ်ခုပဲ။ အဲဒီပုံမှာ လူတစ်ယောက်ဟာ စက်ခလုတ်တွေနဲ့ အာကာသယာဉ်တစ်ခုကို မောင်းနေတဲ့ပုံ ဖော်ပြထားတယ်။ ပုံရဲ့အောက်ပိုင်းမှာ အာကာသကို တက်နိုင်ဖို့အတွက် ယာဉ်ကို တွန်းပေးစေတဲ့ ဓာတ်ငွေ့နဲ့ မီးတောက်မီးလျှံများပုံ ပါနေတယ်” ဟု ဆိုကာ အောက်ပါပုံတို့ကို ထုတ်ပြပြန်လေ၏။

ပြီးလျှင် ဝေဒမောင်မောင်သည် အတ္တလန်တာ နိုင်ငံတော်ကြီး ပါရှိသည့် မြေပုံကြီးတစ်ချပ်ကို ထုတ်ပြပြန်လေ၏။

ဖိုးသူတော်ကြီးတို့ သုံးဦးသားသည် ဝေဒမောင်မောင် ပြသမှုသော ပုံများကို ကြည့်ရှုကြ၏။ ရှင်းပြသမှုသော ပုံများကို နားထောင်ကြ၏။

ထို့နောက် ဇစ်ပေက...

“ဆရာကြီး... ဒီအထောက်အထားနဲ့ သဲလွန်စတွေကို ဘယ်ပုံ ဘယ်နည်း ရထားတာတုန်း” ဟု မေးလိုက်ရာ ဝေဒမောင်မောင်က

“ကမ္ဘာအရပ်ရပ်ကို ကျုပ်လူတွေကို လွှတ်ထားတယ်ဗျ။ ငွေကြေး အမြောက်အမြား အကုန်ခံပြီး လွှတ်ထားရတာပေါ့ဗျာ။ အဲဒီလူတွေက ရှေးဟောင်းမှတ်တမ်းတွေ၊ ဘုရားကျောင်းက နံရံပန်းချီတွေ လျှောက်ပြီး ရှာဖွေစုဆောင်းရတယ်။ ပြီးတော့ ကျုပ် လိုချင်တဲ့အရာတွေ ပါရင် ကျုပ်ဆီကို ပြန်ပြီးပို့ပေးရတယ်။ အဲဒီလုပ်ငန်းအတွက် ကျုပ်က သိန်းနှစ်ဆယ် အကုန်အကျ ခံထားရတယ်။ နောက်ထပ် ကျုပ်တို့သွားမယ့် လုပ်ငန်းအတွက် သိန်းပေါင်း ငါးဆယ် ရာထားတယ်” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ဖိုးသူတော်ကြီးက...

“ဆရာကြီး အဲဒီလောက် ငွေတွေ သုံးနိုင်ဖို့အတွက် ဘယ်သူက အထောက်အပံ့ ပေးနေတာတုန်း” ဟု မေးလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ဝေဒမောင်မောင်က...

“ကျုပ်ကို ထောက်ပံ့ပေးနေတဲ့သူက မြေကြီးပေါ့ဗျာ” ဟု ပြန်၍ မြေလိုက်ရာ ဘွန်ဟောင်းက...

“မြေကြီးက ပေးတယ် ဟုတ်လား။ စိုက်ပျိုးရေးတွေ လုပ်ထားတယ်လို့ ပြောတာလား” ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“မဟုတ်ဘူး ကိုယ့်လူတို့ရဲ့ မြေကြီးထဲမှာ ပိုင်ရှင်မဲ့ ရတနာပစ္စည်းတွေ၊ ရတနာသိုက်တွေပေါ့။ အဲဒါတွေ ရှိတယ်။ အဲဒီသတင်းလဲ စုံစမ်းရသေးတယ်။ သတင်းရတာနဲ့ သွားပြီးတူးတော့တာပဲ” ဟု ဝေဒမောင်မောင်က ပြောလိုက်ရာ ဖိုးသူတော်ကြီးက...

“ဒါတွေက တကယ်ပဲလား” ဟု ပြန်၍ မေးလိုက်လေ၏။

“တကယ်ပေါ့ ဦးသူတော်ကြီးရာ။ ဟောဒီတစ်ရက်နှစ်ရက် အတွင်းမှာကို ပဲခူးနားက ကျုပ်လူတစ်ယောက် ရောက်လာလိမ့်မယ်။ သူ့ဆီက သတင်းအခိုင်အလုံ ရတာနဲ့ အဲဒီမှာ သွားပြီးတူးရမယ်” ဟု ဝေဒမောင်မောင်က ပြောလိုက်လေ၏။

“ကျုပ်က အဲဒါတွေကို စိတ်ကူးယဉ်ဇာတ်လမ်းတွေ အောက်မေ့နေတာ” ဟု ဖိုးသူတော်ကြီးက ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဝေဒမောင်မောင်က...

“ဘယ်ကလာ စိတ်ကူးယဉ် ဇာတ်လမ်း ဖြစ်ရမှာတုန်း၊ မင်္ဂလာခုံ ကားလမ်းဘေးနားက အုတ်တိုင်ကလေးကို တွေ့ဖူးတယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီတိုင်အောက်မှာ ငွေတွေ အများကြီး ရှိတယ်။ ဒါပေမယ့် ကိုင်ရင် ယားတဲ့ငွေမျိုး ဖြစ်တယ်။ ပိုင်ရှင်က နောင်ဘုရားပွင့်တဲ့ အခါ အသုံးပြုဖို့ အဓိဋ္ဌာန်နဲ့ ထားရစ်ခဲ့လေတော့ ယူလိုက်ရင် ယူတဲ့လူဟာ မနေနိုင်အောင် ယားတော့တာပဲ။ အဲဒါ ငွေယားတွင်းလို့ ခေါ်တယ်။ အင်္ဂလိပ် အစိုးရလဲ ယူကြည့်ပြီးပြီ။ အဲဒီကျောက်တိုင်ဟာ အင်္ဂလိပ်အစိုးရ စိုက်ထားတဲ့ တျောက်တိုင်၊ ရတနာသိုက်တွေ ရှိတယ် မရှိဘူးဆိုတာ အဲဒါ တစ်ခုတည်းနဲ့ပဲ လုံလောက်ပါတယ်” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“ဆရာကြီးကော စမ်းမကြည့်ဘူးလား” ဟု ဇစ်ဖေက မေးလိုက်လေ၏။

“ဘုရားပစ္စည်းများ... တွေးဖို့တောင် မကောင်းပါဘူး”

ဟု ဝေဒမောင်မောင်က ပြန်၍ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအချိန်၌မှာပင် ဒရဝမ်သည် ဝေဒမောင်မောင် အနီးသို့ ရောက်ရှိလာပြီးလျှင် ကုလားစကားဖြင့် ပြောဆိုလေ၏။

ထိုအခါ ဝေဒ. မောင်မောင်က ဖိုးသူတော်ကြီးတို့ဘက်သို့ လှည့်ကာ...

“ဟော... ပြောရင်းဆိုရင်း ပဲခူးနားကလူ ရောက်လာပြီ”

ဟု ပြောဆိုကာ ဒရဝမ်အား ထိုလူကို စေလွှတ်ရန် ခိုင်းလိုက်လေတော့၏။

များမကြာမီ၌ပင် လူတစ်ယောက်သည် အတွင်းသို့ ဝင်လာပြီးလျှင် ဝေဒမောင်မောင်အား စာရွက်စာတမ်းအချို့ ပေးလေ၏။ ဝေဒမောင်မောင်လည်း ထိုစာရွက်စာတမ်းများကို ဖတ်ရှုကြည့်ပြီးနောက်...

“အတော်ကလေး ပြည့်စုံသားပဲ ကိုသိန်းလွင်ရေ၊ ဒီလိုဆိုရင် ညကတည်းက သွားကြမှ ဖြစ်မယ်၊ ကဲ... ဖိုးသူတော်ကြီးတို့ သုံးယောက်ရေ... ဝေဒမောင်မောင်ဆိုတဲ့လူ ငွေတွေ ဘယ်လိုရနေတယ်ဆိုတာ သိရအောင် လိုက်ခဲ့ကြပေတော့” ဟု ပြောဆိုကာ သူတို့သုံးဦးအား မော်တော်ကားတစ်စီးနှင့် ခေါ်ဆောင်သွားလေတော့၏။

ဝေဒမောင်မောင်သည် သားရေသေတ္တာကလေးတစ်လုံးကိုသာ ယူဆောင်လာလေ၏။ မော်တော်ကားမှာ လူခြောက်ယောက် ချောင်ချောင်ချိချိ စီးနိုင်သော ကားဖြစ်၏။ ဒရိုင်ဘာသည် ဂေါ်ရခါးအမျိုးသားတစ်ဦး ဖြစ်လေ၏။

၎င်းတို့၏ မော်တော်ကားသည် အချိန်ပြင်းစွာဖြင့် ပဲခူးဘက်သို့ မောင်းနှင်နေလေ၏။

အတော်အတန် ညဉ့်နက်သောအခါ၌ ပဲခူးသို့ မရောက်မီ မြေနီလမ်းတစ်ခုကို တွေ့သဖြင့် ချိုး၍ဝင်ကြလေ၏။

မြေနီလမ်းအတိုင်း အတော်အတန် ဝင်မိပြီးနောက် လမ်းကျဉ်းသဖြင့် ကားမောင်း၍ မရသောနေရာသို့ အရောက်တွင် ကားပေါ်မှဆင်း၍ ခြေကုင်လျှောက်ကြလေ၏။ အတော်အတန် လျှောက်မိသောအခါ၌ ဘုန်းကြီးကျောင်း အဟောင်းကြီးတစ်ခုကို တွေ့ရလေတော့၏။ ထိုအခါ ကိုသိန်းလွင်ဆိုသူက...

“ဆရာကြီး... အဲဒီကျောင်းပဲ၊ ဘုန်းကြီးတွေတော့ မရှိပါဘူး။ ဒီကျောင်းကို စွန့်ပစ်ထားတာ ကြာပါပြီ၊ အဖိတ်နေ့ ဥပုသ်နေ့တွေမှာတော့ အနီးအပါးမှ လာပြီး ဥပုသ်စောင့်တာတော့ ရှိပါတယ်” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ဝေဒမောင်မောင်သည် ဘုန်းကြီးကျောင်းဝင်ပေါက် တံခါးဝမှနေ၍ ကျောင်းဝင်းအတွင်းသို့ ကြည့်ပြီးလျှင် မော်တော်ကားပေါ်တွင် တင်၍ ယူလာသော ထုံးအိတ်ကို ဒရိုင်ဘာအား ယူခိုင်းလေ၏။

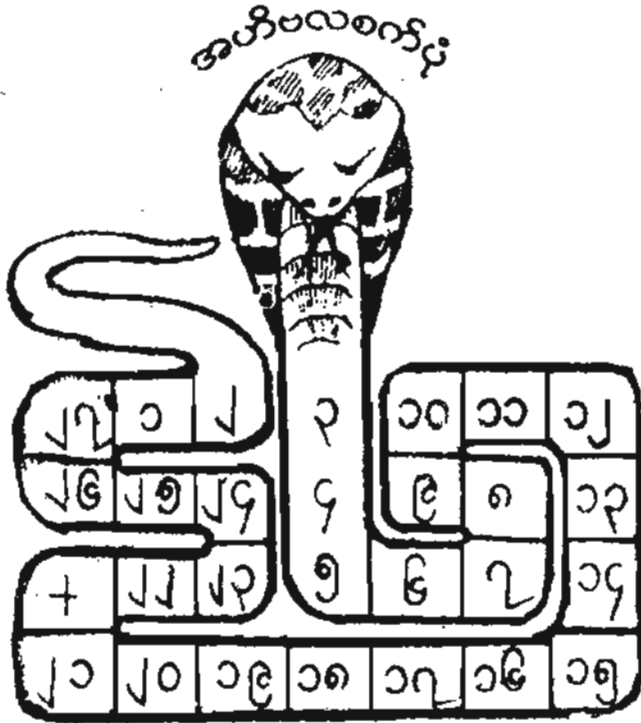
ထို့နောက် ဝင်ပေါက်တိုင်နှစ်တိုင်မှ အတွင်းဖက်သို့ တန်း၍ ထုံးမုန့်ဖြူကာ မျဉ်းကြောင်းနှစ်ကြောင်း ဆွဲလေ၏။ ပြီးလျှင် လက်ဝဲဘက်တွင် မျဉ်းကြောင်းသုံးကြောင်း၊ လက်နာ့ဘက်တွင် မျဉ်းကြောင်းသုံးကြောင်း ထပ်မံဆွဲပြန်၏။

ထို့နောက် ကန်လန်ဖြတ် မျဉ်းကြောင်းငါးကြောင်း ဆွဲပြန်ရာ ကျောင်းဝင်း ပရဝုဏ်အတွင်း၌ အကွက်ပေါင်း နှစ်ဆယ့်ရှစ်ကွက် ဖြစ်သွားလေတော့၏။

ထို့နောက် ဝေဒမောင်မောင်သည် နှစ်ဆယ့်ရှစ်ကွက်ပုံကို စာရွက်ဖြုတ်စွက်၌ ရေးဆွဲ၍ မြွေတစ်ကောင်၏ ပုံသဏ္ဍာန်ကို ဖော်လိုက်လေ၏။

ထိုသို့ ဖော်ပြီးနောက် အကွက်များအတွင်း၌ နက္ခတ်၏

အမည်များကို ရေးလေ၏။ အကွက်တစ်ကွက်တို့မှ ဆုန်လှုပ်၍ ကြက်
ခြေ ခတ်ထားလေ၏။

ဝေဒမောင်မောင် ရတနာသိုက်တူးရာ၌
အသုံးပြုခဲ့သော နက္ခတ်(၂၇)လုံးပါသည့် စက်မြေပုံ

ဝေဒမောင်မောင်သည် ထိုပုံအား ဖိုးသူတော်ကြီးလက်သို့
ပေးလိုက်ပြီးလျှင်...

“ထုံးမုန့်နဲ့ တားနေတာ ဟောဒီပုံပဲ၊ ရတနာသိုက် တူးတဲ့အခါ

မှာ ဟောဒီပုံဟာ သိပ်ပြီးအရေးကြီးတယ်၊ နက္ခတ် နှစ်ဆယ့်ခုနစ်လုံးနဲ့
ချထားတဲ့ ‘အဟိဗလ’ စက်ပုံလို့ ခေါ်တယ်၊ ကြက်ခြေခတ်ထားတဲ့
အကွက်ဟာ ‘အဘိဇိနက္ခတ်’ရဲ့ နေရာပဲ” ဟု ပြောပြလေ၏။

ထို့နောက် ဝေဒမောင်မောင်က...

“ဒီနည်းဟာ မြန်မာနည်း မဟုတ်ဘူးဗျ၊ အိန္ဒိယနည်း ဖြစ်
တယ်၊ အိန္ဒိယပြည် အလယ်ပိုင်း မာလဝတိုင်း ဓာရာပူဟိမြို့သား
နရဒေဝဆရာရဲ့သား နာရပတီဆိုတဲ့ ရှေးဆရာတစ်ဦး ရေးတဲ့ကျမ်းပဲ
ဗျ၊ သူရေးတဲ့ကျမ်းထဲမှာ သရောဒေဝဆိုတဲ့ ကျမ်းတစ်စောင်ဟာ ဘိုး
တော်ဘုရား လက်ထက်မှာ မြန်မာပြည်ကို ရောက်ခဲ့ဖူးသေးတယ်၊
ကျွန်ုပ်ပြောချင်တာကတော့ အဲဒီ အဟိဗလ စက်တို့၊ ရတနဂတ္ထစက်တို့
ဆိုတဲ့ပညာကို ရရင် မြေအောက်မှာ ရှိတဲ့ ရတနာကိုလဲ သိနိုင်တယ်၊
ရေကြောကိုလဲ သိနိုင်တယ်၊ ရေနဲ့ထွက်မထွက်ကိုလဲ သိချင်ရင် သိလို့
ရတယ်၊ ဒါကြောင့် အဲဒီပညာကိုတော့ ဝါသနာပါသည်ဖြစ်စေ မပါ
သည် ဖြစ်စေ တိုင်းပြည်အတွက် လိုအပ်ချက်တစ်ခုအနေနဲ့ လေ့လာ
သင့်တယ်၊ ဥပမာဗျာ-ရေနံကို ခေတ်မီတဲ့နည်းနဲ့ ရှာသလို ဒီနည်းနဲ့လဲ
ရှာနိုင်တယ်ဗျ၊ ဒါတွေက နောင် တိုင်းပြည် လွတ်လပ်ရေးရပြီးမှ
လုပ်ရမယ့်ကိစ္စတွေမို့ အသေးစိတ် မပြောတော့ပါဘူး၊ ရေနံဆိုတာ
ရေလိုပဲဗျ၊ သူ့အကြောနဲ့သူ ဖွဲ့စည်းထားတာ၊ နောင်နှစ်ပေါင်း သုံး
ဆယ် လေးဆယ် ကြာရင် အာရပ်နိုင်ငံဟာ ရေနံနဲ့ကို ချမ်းသာလိမ့်
မယ်၊ သူတို့နဲ့ မရှေးမနှောင်းပဲ ကျွန်ုပ်တို့ မြန်မာပြည်လဲ ရေနံရလိမ့်မယ်၊
အဲဒီအခါမှာ ဟောဒီ အဟိဗလစက်၊ ရတနဂတ္ထစက်တွေ တတ်ထားရင်
အထောက်အကူ ရတာပေါ့ဗျ၊ ကျွန်ုပ်တို့လူမျိုးဟာ ရေနံနဲ့ သိပ်ပြီး
စိမ်းတဲ့လူမျိုး မဟုတ်ဘူးဗျ၊ တခြားလူမျိုးတွေ ရေနံမြင်ဖူးခင်က
တည်းက ကျွန်ုပ်တို့လူမျိုးဟာ ရေနံကို အသုံးပြုနေပြီဗျ၊ ရေနံပါတဲ့
မြို့နာမည်တောင် မှည့်ထားလိုက်သေးရဲ့ မဟုတ်လား၊ ဒါကြောင့်
တိုင်းပြည်မှာ ငလျင်တွေ လှုပ်တဲ့အခါမှာ သိပ်ပြီးမိတ်ပျက်ဖို့မရှိဘူး၊

လျှင်လှုပ်တဲ့ခက်ကြောင့် ရေနံကြောတွေ ပွင့်လာနိုင်တယ်။ ဒါတွေ ထားပါတော့လေ။ ရတနာသိုက်တူးတဲ့အခါမှာ ရှေးအခါတုန်းကတော့ ရတနာ တကယ်ရှိမရှိ ကြည့်တဲ့နည်း ရှိတယ်ဗျ။ အဲဒါက ဘာလဲ ဆိုတော့ အိပ်မက်နဲ့ ကြည့်တဲ့နည်းပဲ။ ဒီလိုကြည့်နိုင်အောင် ဘယ်လို လုပ်ရသလဲဆိုတော့ ညောင်ရွက်ပေါ်မှာ နံ့သာရှစ်ပါးကို မင်အဖြစ် အသုံးပြုပြီး နေစာမြက်ရဲ့အရိုးကို ကလောင်တံအဖြစ် အသုံးပြုပြီး အလယ်က သူညပုံ ရေးရတယ်။ အပြင်က ခြောက်ထောင့်ကြယ် ပုံ သဏ္ဍာန် ရေးရတယ်။ အဲဒီခြောက်ထောင့်ကြယ်ရဲ့ အပြင်က စက်ဝိုင်း တစ်ခု ဝိုင်းပြီးပိတ်ရတယ်။ အဲဒီစက်ဝိုင်းရဲ့ အပြင်ကမှ ပွင့်ချပ်ရှစ်ချပ် ပါတဲ့ ကြာပွင့်ပုံသဏ္ဍာန် ရေးရတယ်။ အဲဒီပွင့်ချပ်တစ်ချပ်စီပေါ်မှာ မျဉ်းသုံးကြောင်းဆွဲပြီး ဘူပုရဆိုတဲ့ စာတန်းနှစ်တန်းစီ ရေးရတယ်။ ပြီးတော့ အဲဒီညောင်ရွက်ကို ပန်းဆီမီးနဲ့ ပူလှော်ပြီး အိပ်တဲ့အခါမှာ နဖူးမှာ စည်းပြီး အိပ်ရတယ်။ အဲဒီအခါမှာ အိပ်မက်မက်တော့တာပဲ”

ထို့နောက် ဝေဒမောင်မောင်ကပင် ဆက်၍ အောက်ပါအ တိုင်း ပြောလေ၏။

“နောက်တစ်ခုကတော့ မတူးခင်မှာ သီလဆောက်တည်ပြီး ‘ဥုံတြိရှိ သုပိနိဿရိယာနမော’ ဆိုတဲ့ ဂါထာကို အခေါက်ပေါင်း တစ်သိန်းပြည့်အောင် ရွတ်ရတယ်”

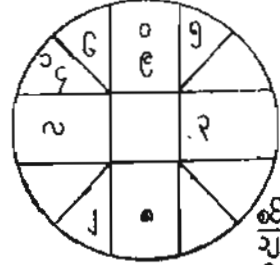
ထိုညက တစ်ညလုံး ဝေဒမောင်မောင် အလုပ်များနေလေ ၏။ သူ၏ဒရိုင်ဘာသည် လေမီးဖိုနှင့် ရေခဲအိုး တည်ကာ လက် ဖက်ရည် ဖျော်၍ တိုက်ကျွေးလေ၏။

ဤသို့နှင့်ပင် ဝေဒမောင်မောင်နှင့် ဖိုးသုတော်ကြီးတို့ သုံးဦး သားသည် ထိုကျောင်းပျက်ကြီးအတွင်း၌ မိုးလင်းခဲ့ရလေတော့၏။

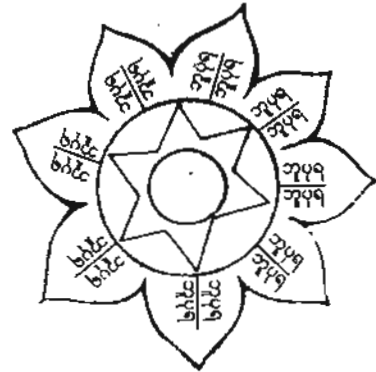
နံနက်(၈)နာရီ ထိုးချိန်လောက်တွင် ဝေဒမောင်မောင်သည် တော်ဝိစာအုပ်တစ်အုပ်ကို ဖွင့်၍ ၎င်း၏ သားရေသေတ္တာအတွင်းမှ အိန္ဒိယနိုင်ငံသုံး ပြက္ခဒိန်တစ်ခုကို ထုတ်ယူကာ ထိုနေ့ ထိုအချိန်၏

ဇာတာကို အောက်ပါအတိုင်း ဖွဲ့လေတော့၏။

၁၉၃၉ခုနှစ်လ ၂၅ရက် တနင်္ဂနွေနေ့
နံနက် ၈နာရီ

စင်
၁၂
၃
၃

ထို့နောက် ဝေဒမောင်မောင်က...

“မြေအောက်မှာ ရှိတဲ့ ရတနာကို တူးဖော်တဲ့အခါမှာ သက် ဆိုင်ရာ ဂြိုဟ်နတ်တွေကို ပူလှော်ရတယ်ဗျ။ စန်းချည်းသက်သက် တည်နေရင်တော့ ဂြိုဟ်ကြီးကိုးလုံးစလုံးကို ပူလှော်ရတယ်ဗျ။ စန်းဟာ

တနင်္ဂနွေနဲ့ ပူးနေရင်တော့ 'မုချုပ်ဟနတ်'ကို ပူဇော်ရတယ်။ အင်္ဂါနဲ့ ပူးရင်တော့ 'ခေတ္တပါလနတ်'ကို ပူဇော်ရတယ်။ ဗုဒ္ဓဟူးနဲ့ ပူးရင် 'မာတိကာနတ်'ကို ပူဇော်ရတယ်။ ကြာသပတေးနဲ့ ပူးရင်တော့ 'ဒီပေသနတ်' ကို ပူဇော်ရတယ်။ သောကြာနဲ့ ပူးရင်တော့ 'ဘိသနနတ်'ကို ပူဇော်ရတယ်။ စနေနဲ့ ပူးရင်တော့ 'ရူပြနတ်'ကို ပူဇော်ရတယ်။ ရာဟုနဲ့ ပူးရင် 'ဘီလူး'ကို ပူဇော်ရတယ်။ ကိတ်နဲ့ ပူးရင် 'နဂါး'ကို ပူဇော်ရတယ်။ အခု ဖွဲ့ထားတဲ့ ပြဿနာ ဇာတာမှာက စန်းဟာ ကန်ရာသီမှာ ရှိပေမယ့် ကြာသပတေးနဲ့ သမသတ်အမြင်နဲ့ မြင်နေတယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီတော့ 'ဒီပေသနတ်'ကို ပူဇော်ရမယ်။ ဒီပေသနတ်ကို ပူဇော်နည်းကတော့ ဖယောင်းတိုင် ဆီမီး စသည်တို့နဲ့ ပူဇော်ရတာပါပဲ" ဟု ဆိုကာ ဝေဒမောင်မောင်သည် သူ၏သားရေသေတ္တာကို ဖွင့်၍ အသင့်ယူလာသော ဆီမီးခွက်ကို ထွန်းညှိကာ... 'အဟိဗလစက်' မြေပုံပေါ်သို့ ထွန်းညှိပူဇော်လေတော့၏။

ထို့နောက် ဝေဒမောင်မောင်က...

"က... ရတနာပစ္စည်းဟာ မြေကြီးအောက် ခုနစ်တောင် လောက်မှာ ရှိလိမ့်မယ်ဗျို့" ဟု ပြောရာ ဇစ်ဖေက...

"ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆရာကြီး" ဟု မေးလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ဝေဒမောင်မောင်က...

"စန်းရဲ့နဝင်း အံသာအတိုင်း မြေကြီးထဲကို တူးရတယ်။ နဝင်းခုနစ်လုံး ရတယ်လေ။ ဒါကြောင့်မို့လို့ ခုနစ်တောင် တူးခိုင်းရတာ ပြီးတော့ ပစ္စည်းဥစ္စာ ထည့်ထားတဲ့ခွက်နဲ့ ပတ်သက်လို့လဲ ဒီလိုမှတ်ထားဦး။ မိဿနဲ့ ဗြိတ္တာရာသီမှာ စန်းရှိရင် ကြေးနီခွက်နဲ့ ထည့်ထားလိမ့်မယ်။ ပြိဿရာသီနဲ့ တူရာသီမှာ ရှိရင် မြေခွက်နဲ့ ထည့်ထားလိမ့်မယ်။ မကာရနဲ့ ကုမ်ရာသီမှာ ရှိရင် သံအိုးသံခွက်နဲ့ ထည့်ထားလိမ့်မယ်။ သိဟ်ရာသီမှာ ရှိရင် ရွှေခွက်နဲ့ ထည့်ထားလိမ့်မယ်။ ဓနနဲ့ မိန်ရာသီမှာ ဆိုရင် ကျောက်အိုးကျောက်ခွက်နဲ့ ထည့်ထားလိမ့်မယ်။ ကရကင်္ဂရာသီ

မှာဆိုရင် ငွေအိုးငွေခွက်နဲ့ ထည့်ထားလိမ့်မယ်။ မေထုန်နဲ့ ကန်ရာသီမှာ ဆိုရင်တော့ ကြေးဝါအိုး... ကြေးဝါခွက်နဲ့ ထည့်ထားလိမ့်မယ်။ အခုဟာက စန်းဟာ ကန်ရာသီမှာ မဟုတ်လား။ အဲဒီတော့ ပစ္စည်းကို ကြေးဝါအိုး ကြေးခွက်နဲ့ ထည့်ထားမှာ သေချာတာပေါ့ဗျာ" ဟု ရှင်းပြလေ၏။ ထို့နောက် ၎င်းတို့သည် ဝေဒမောင်မောင် ပြသော နေရာသို့ တစ်လှည့်စီ တူးကြရာ နံနက်(၁၀)နာရီကျော်ကျော်လောက် တွင် လူတစ်ဖက်ခန့် ရှိ၍ အမြင့်အားဖြင့် (၂)ပေခန့် မြင့်သော အဖုံးပါသည့် ကြေးဝါအိုးကြီးတစ်လုံးကို တူးဖော်ရရှိကြလေတော့၏။

ထိုကြေးဝါအိုးကြီးကို ဖွင့်လိုက်ရာ အတွင်း၌ကား... စိန်၊ ရွှေ၊ ကျောက်သံပတ္တမြား အမြောက်အမြားကို ဝမ်းမြောက်ဖွယ်ရာ တွေ့ရလေတော့၏။ ထိုအခါ ဝေဒမောင်မောင်က...

"အဲဒါတွေဟာ ကျုပ်တို့ သွားမယ့် ခရီးစရိတ်တွေပဲ"

ဟု ပြောလျှင် ဖိုးသူတော်ကြီးက...

"ဝမ်းဒါဖူး" ဟု အားရဝမ်းသာ အော်လိုက်လေတော့၏။

အထက်တွင် ဖော်ပြခဲ့သော 'အဟိဗလစက်' ကို စိတ်ဝင်စားသူများ ဆရာတော် 'ဦးသီလစာရ' ရေး၍ သုမင်္ဂလာ စာပုံနှိပ်တိုက်၊ လမ်း(၈၀)၊ တရုတ်တန်း၊ မန္တလေးမြို့မှ ထုတ်ဝေသော 'အဟိဗလစက်' ရတနဂဗ္ဗစက်' နှင့် 'ဒတဂ္ဂလ' ဘာသာပြန် ကျမ်းစာအုပ်ကို ဖတ်ရှုကြပါကုန်။

... ၁၅၆၁ ...

ဝေဒမောင်မောင်တို့အဖွဲ့သည် ရတနာပစ္စည်းများကို ယူ၍ အိမ်သို့ ပြန်ခဲ့ကြလေတော့၏။ အိမ်သို့ရောက်လျှင် ဖိုးသူတော်ကြီး၊ ဇစ်ဖေနှင့် ဘွန်ဟောင်းတို့သည် ၎င်းတို့အတွက် ပေးထားသောအခန်း ၌ လွတ်လပ်စွာ နားနေအိပ်စက်ကြလေတော့၏။

ဝေဒမောင်မောင်မှာမူ မြေအောက်မှရရှိခဲ့သော ကျောက်သံ ပတ္တမြား၊ ရွှေငွေရတနာများကို ချိန်တွယ်ခြင်း၊ မှတ်တိုက်ကြည့်ခြင်း စသည်များ ပြုလုပ်၏။ စိန်နှင့် ပတ္တမြားများကို ကျောက်ကြည့်သော မှန်ဘီလူးဖြင့် ကြည့်ရှုစစ်ဆေးလေ၏။

ထို့နောက် ပစ္စည်းများကို မီးခံသေတ္တာအတွင်းသို့ ထည့်၍ အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားလေတော့၏။

ဖိုးသူတော်ကြီးတို့ လူစုမှာမူ (၃)နာရီခန့် အိပ်စက်ကြပြီးလျှင် အိပ်ရာမှ နိုး၍လာလေ၏။ အိပ်ရာမှ နိုးသော်လည်း ချက်ချင်း မထကြသေးဘဲ လဲလျောင်းရင်း စကားပြောနေကြလေတော့၏။

“အိပ်ရာက နိုးလျှင်နိုးချင်း လက်ဖက်ရည်အချိုကလေး သောက်ရတဲ့အရသာဟာ အကောင်းဆုံးပဲဗျာ” ဟု ဘွန်ဟောင်းက

ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဖိုးသူတော်ကြီးက...

“ဒါက မင်းအကြိုက် ပြောတာကိုး၊ ငါ့အကြိုက် ပြောရရင် အိပ်ရာက နိုးနိုးချင်း အနင်းအနှိပ် ခံရတာ အကောင်းဆုံးပဲကွ” ဟု ဖိုးသူတော်ကြီးက ပြောလေ၏။

ဇစ်ဖေမှာမူ ဝင်၍မပြောဘဲ ငြိမ်၍နေသဖြင့် ဘွန်ဟောင်းက “ကိုဇစ်ဖေ ခင်ဗျားကကော... ဘာလုပ်ချင်သတန်း” ဟု မေးလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ဇစ်ဖေက... “အိပ်ရာက နိုးနိုးချင်း ဘာမှ မလုပ်ချင်ပါဘူးဗျာ၊ တစ်ဇရာ လောက် ပြန်ပြီးနှပ်ရတာ အကောင်းဆုံးပဲဗျ” ဟု ဆိုကာ ခေါင်းအုံး တစ်လုံးကို ဖက်၍ ပြန်လည်အိပ်စက်သွားလေတော့၏။

ထိုအခါ ဖိုးသူတော်ကြီးက...

“ဘွန်ဟောင်းဇေ... ဇစ်ဖေဥစ္စာက မဆိုးဘူးကွ၊ မင်းတို့ငါတို့ ဥစ္စာထက် ကောင်းတယ်၊ ငါ့ဥစ္စာကလဲ မကောင်းဘူးကွ၊ အနှိပ်အနင်း ခံချင်တယ်ဆိုတော့ နှိပ်နင်းပေးတဲ့လူ ရှိမှဖြစ်တဲ့ကိစ္စကွ၊ ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ် တစ်ယောက်တည်း လုပ်လို့ရတဲ့ကိစ္စမျိုး မဟုတ်ဘူး၊ မင်းဥစ္စာ ကလဲ လက်ဖက်ရည် ရှိတဲ့ဆီကို ထပြီး သွားရဦးမယ်၊ အဲဒါကလဲ သိပ်မလွယ်ဘူးကွ၊ ဇစ်ဖေ ဥစ္စာကတော့ ဟန်ကျတယ်ဟေ့၊ သူ့ဘာ သာသူ တစ်ယောက်တည်း လုပ်လို့ရတဲ့ကိစ္စဆိုတော့ ဘယ်သူနဲ့မှ ညှိဖို့မလိုဘူး၊ ဟိုမှာ မြင်တဲ့အတိုင်းပဲ၊ ပြန်ပြီးအိပ်ပျော်သွားပြီကွ” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထို့နောက် ဖိုးသူတော်ကြီးနှင့် ဘွန်ဟောင်းတို့သည် အိပ်ရာ မှ ထခဲ့ကြပြီးလျှင် ရေချိုးကြတုန်၏။

ရေချိုးပြီးနောက် ထမင်းစားခန်းအတွင်းသို့ ဝင်ကာ ထိုင် လိုက်လျှင် ဝေဒမောင်မောင်၏ အစေအပါးများသည် လက်ဖက်ရည် နှင့် မုန့်များ လာ၍ချပေးလေ၏။

ဘွန်ဟောင်းလည်း လက်ဖက်ရည်ကို အရသာခံပြီး သောက်နေလေ၏။

ထိုအခါ ဖိုးသူတော်ကြီးက...

“ဟေ့ ဘွန်ဟောင်း၊ မင်းလည်း ဆန္ဒပြည့်သွားပြီကွ၊ ငါပဲလိုတော့တယ်” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအချိန်၌မှာပင် ဆရာကြီး ဝေဒမောင်မောင်သည် ထမင်းစားခန်းအတွင်းသို့ ဝင်လာလေ၏။ ထို့နောက်...

“ဟိုတစ်ယောက်ကော” ဟု မေးလိုက်လေ၏။

ဖိုးသူတော်ကြီးက...

“ဟိုတစ်ယောက် ပြန်ပြီး နှပ်နေတယ်” ဟု ဖြေလိုက်ရာ ဝေဒမောင်မောင်က...

“ဒါဖြင့် သူ့ကို ထားခဲ့၊ ဦးသူတော်ကြီးနဲ့ ဘွန်ဟောင်းတို့က မြို့ထဲကို ထွက်ကြပေတော့၊ အဲဒီလို ထွက်ပြီး ခင်ဗျားတို့ လုပ်ရမယ့် တာဝန်ကတော့ မနေ့ညက ကျုပ်တို့ ရခဲ့တဲ့ ရတနာပစ္စည်းတွေ အားလုံးကို တစ်ယောက်တည်းနဲ့ အပြတ်ဝယ်နိုင်မယ့်လူကို စုံစမ်းပေတော့၊ ကဲ ကဲ သွားကြ” ဟု ဆိုသဖြင့် ဖိုးသူတော်ကြီးနှင့် ဘွန်ဟောင်းတို့လည်း ဝေဒမောင်မောင်၏ အိမ်ကြီးမှ ထွက်ခဲ့ကြလေတော့၏။

ဖိုးသူတော်ကြီးနှင့် ဘွန်ဟောင်းတို့သည် တရုတ်တန်းသို့ သွားကြလေ၏။ တရုတ်တန်းသို့ ရောက်လျှင် ဘွန်ဟောင်းသည် သိဟောင်းကျွမ်းဟောင်းများကို ရွာဖွေလေ၏။

ဖိုးသူတော်ကြီးလည်း ဘွန်ဟောင်း ခေါ်သမျှ နေရာများသို့ လိုက်ရလေ၏။ ညနေပိုင်းသို့ ရောက်လျှင် ၎င်းတို့နှစ်ဦးသည် လသာလမ်းထိပ်တွင် ရှိသော လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ ဝင်၍ တစ်ဦးက ရေနှေးကြမ်း၊ တစ်ဦးက လက်ဖက်ရည် သောက်လေ၏။

ဘွန်ဟောင်းသည် လက်ဖက်ရည် သောက်ရင်း ဖိုးသူတော်

ကြီးအား...

“ဖိုးသူတော်ကြီးကတော့ ရေနှေးကြမ်းချည်း သက်သက် သောက်နေတယ်ဆိုတော့ စိတ်မကောင်းပါဘူး” ဟု ပြောလိုက်ရာ ဖိုးသူတော်ကြီးက ၎င်း၏ လွယ်အိတ်အတွင်းမှ ထန်းလျက်ပုလင်းကလေးကို ထုတ်လိုက်ပြီးလျှင် ထန်းလျက်တစ်လုံးကို ဝါးလိုက်လေ၏။ ထိုသို့ ဝါးရင်း...

“ရေနှေးကြမ်းချည်းတော့ ဟုတ်ရိုးလား ငါ့လူရာ၊ ဟဲဟဲ ထန်းလျက်ကလေး ပါတော့လဲ ချိုရပြန်သေးတာပေါ့” ဟု မခိုးမခန့် ပြန်လည်ပြောဆို၍ တခစ်ခစ် ရယ်နေလေ၏။

ထိုအချိန်၌မှာပင် မိန်းကလေးတစ်ဦးသည် ၎င်းတို့၏စားပွဲတွင် ရှိသော ကုလားထိုင် အလွတ်တစ်လုံးတွင် ဝင်၍ ထိုင်ကာ...

“လက်ဖက်ရည် ကျကျတစ်ခွက်” ဟု မှာလိုက်လေ၏။ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှ စားပွဲထိုးကလေးသည် လက်ဖက်ရည်ဖျော်သူအား...

“ကိုမျိုးမြင့်အတွက် လက်ဖက်ရည် ကျကျတစ်ခွက် ဖျော်မယ်” ဟု ပြောလိုက်သဖြင့် ဘွန်ဟောင်းသည် အတွေးရကျပ်သွားလေတော့၏။

ထို့ကြောင့် ဖိုးသူတော်ကြီးအား လက်ကုတ်၍ ခပ်တိုးတိုး လေသံဖြင့်...

“ဒီဆိုင်က ကောင်တွေ ငကြောင်တွေဗျာ၊ ဟိုမိန်းကလေးက လက်ဖက်ရည်ကျကျတစ်ခွက်လို့ မှာတဲ့ဥစ္စာကို ဟို... စားပွဲထိုးက ကိုမျိုးမြင့်အတွက် လက်ဖက်ရည်ကျကျတစ်ခွက်လို့ လှမ်းပြီးအော်တယ်၊ မှာတာက မိန်းကလေးပဲ၊ ဘယ်နှယ် ကိုမျိုးမြင့် ဖြစ်ရမှာလဲ” ဟု ဘွန်ဟောင်းက ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဖိုးသူတော်ကြီးက...

“ဒီမိန်းကလေးဟာ ယောက်ျားလျာမကလေးရင်လဲ ဖြစ်မယ်၊ ဒါမှမဟုတ် မိန်းမလျာကလေးရင်လဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်ကွ၊ ဒါကြောင့်

မို့လို့ ဒီဆိုင်က ကောင်တွေက ဓာတ်သိ ဖြစ်နေလိမ့်မယ်ကွ” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“ဒီမိန်းကလေးလားဗျာ၊ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ယောက်ျားလျှာလဲ မဟုတ်ဘူး၊ မိန်းမလျှာလဲ မဟုတ်ဘူး” ဟု ဘွန်ဟောင်းက ပြန်၍ ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအချိန်၌မှာပင် စားပွဲထိုးကလေးသည် လက်ဖက်ရည်ခွက်ကို ယူ၍ မိန်းကလေးရှေ့သို့ ချပေးလိုက်လေ၏။ မိန်းကလေးလည်း လက်ဖက်ရည်ခွက်ကို ကောက်၍ ကိုင်ပြီးလျှင် အပေါ်သို့ အနည်းငယ် မြှောက်၍...

“ချစ်သော ကိုမျိုးမြင့်အတွက်” ဟု ရေရွတ်ကာ လက်ဖက်ရည်ကို မော့လေတော့၏။ လက်ဖက်ရည် သောက်ပြီးလျှင် ရေခွေးကြမ်း အနည်းငယ်ကို ငဲ့၍ အပေါ်သို့ မြှောက်ပြန်လေ၏။

“ချစ်သော ကိုမျိုးမြင့်အတွက်” ဟု ရေရွတ်ပြန်၏။ ပြီးလျှင် ရေခွေးကြမ်းကို သောက်၏။

ထို့နောက် ပိုက်ဆံအိတ်ကို ဖွင့်၍ စီးကရက်ဘူးကလေးကို ထုတ်ကာ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို နှုတ်ခမ်းဖျား၌ တေ့၏။ တေ့ခါနီး၌ လည်း “ချစ်သော ကိုမျိုးမြင့်အတွက်” ဟု ရေရွတ်ပြန်လေ၏။

ထို့နောက် မီးခြစ်ကို ‘တောက်’ခနဲ ခြစ်၍ စီးကရက်ကို မီးတို့ကာ အားရပါးရ ရှိုက်ဖွာလေတော့၏။

ဖိုးသူတော်ကြီးနှင့် ဘွန်ဟောင်းတို့သည် မိန်းကလေး လုပ်ကိုင်နေသည်ကို ငေးမောကြည့်ရှုနေကြလေ၏။

ထိုသို့ ကြည့်ရှုနေရင်း ဘွန်ဟောင်းက...

“ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ မသိဘူး” ဟု ဖိုးသူတော်ကြီးအား မေးလိုက်လေ၏။

“အဲဒါ ဝဟသုတ မရှိလို့ မင်း ငါ့ကို မေးတာပေါ့၊ တချို့အရပ်တွေမှာ ဘာကိုပဲ စားစား ဘာကိုပဲ သောက်သောက် ကွင်းပိုင်

နတ်ကြီးကို တင်မြှောက်ပြီးမှ စားရသောက်ရတယ်ကွ၊ ငါကြားဖူးတဲ့ ကွင်းပိုင်ကတော့ အသီး... ဆိုပြီး စားတာသောက်တာပဲကွ၊ အခု ဒီမိန်းကလေးကတော့ ချစ်သော ကိုမျိုးမြင့်လို့ တပြီး စားသောက်ရတယ်ဆိုတော့ သူတို့ ကိုးကွယ်တဲ့ ကွင်းပိုင်ဟာ ချစ်သော ကိုမျိုးမြင့်ဖြစ်လိမ့်မယ်ကွ၊ မယုံရင် မင်းကြည့်နေ၊ ငါမေးပြမယ်” ဟု ဆိုကာ ဖိုးသူတော်ကြီးသည် မိန်းကလေးအား...

“ဒီမှာ မိန်းကလေး၊ မင်း ဘယ်အရပ်သူလဲကွ၊ မင်းတို့အရပ်က ကွင်းပိုင်ဟာ ချစ်သော ကိုမျိုးမြင့်တဲ့လား” ဟု မေးလိုက်လေတော့၏။

ထိုအခါ မိန်းကလေးက...

“တောက်တီးတောက်တဲ့ရှင်၊ ဘယ်က ကွင်းပိုင်ရမှာလဲ၊ ချစ်သော ကိုမျိုးမြင့်ဟာ ကျွန်မ ယောက်ျားရှင်၊ သူသေသွားတာ (၅)နှစ်ရှိပြီ၊ သူ့ကို တတာ၊ သူက လက်ဖက်ရည် သိပ်ကြိုက်တယ်၊ ဒီဆိုင်မှာ ဒီခုံမှာ အမြဲတမ်း သောက်လေ့ ရှိတယ်၊ ကျွန်မက လက်ဖက်ရည် မကြိုက်ပါဘူး၊ သူ မရှိတဲ့အခါမှာ သူ အင်မတန်ကြိုက်တဲ့ လက်ဖက်ရည်ကို သူ့ကိုယ်စား ကျွန်မက သောက်ပေးတာပါ၊ ပြီးတော့ သူက စီးကရက်လဲ သိပ်ကြိုက်တယ်၊ ကျွန်မက ဆေးလိပ်ဆို အနဲ့တောင် ခံလို့ရတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူ အင်မတန် ကြိုက်တဲ့ စီးကရက်ကို သူ့ကိုယ်စား သောက်ပေးနေရတာရှင်” ဟု ပြန်၍ ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ဖိုးသူတော်ကြီးက...

“အံ့ရောပါပဲကွယ်... ယောက်ျားကို ဒီလောက် စွဲစွဲလမ်းလမ်းကြီး မေတ္တာထားတာ ရှားပါတယ်၊ ပြောစမ်းပါဦး မိန်းကလေးရဲ့ နင့်ယောက်ျားက ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဘာရောဂါနဲ့ ဆုံးသွားတာတုန်း” ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“ကျွန်မနာမည်က မြလေးစိန်လို့ ခေါ်ပါတယ်၊ ကျွန်မ ယောက်ျားက ကိုမျိုးမြင့်တဲ့၊ သူ ဆုံးသွားတာကတော့ ရုတ်တရက် အဖျား

တက်တဲ့ရောဂါနဲ့ ဆုံးသွားတာပါပဲ။ ဒီကမ္ဘာကြီးမှာ ကျွန်မ ယောက်ျား ကိုမျိုးမြင့်လောက် ကျွန်မအဖို့ ချစ်ရမယ့်လူ မရှိပါဘူး။ ဒါကြောင့် လင်မယားချင်း စကားပြောတဲ့အခါမှာ ကျွန်မက ကိုမျိုးမြင့်လိုတောင် မခေါ်ရက်ဘူး ချစ်သော ကိုမျိုးမြင့်လို့ပဲ ခေါ်ပါတယ်။ သူကလည်း ကျွန်မကို ချစ်သော မြလေးလို့ပဲ ခေါ်တယ်။ နှစ်ယောက်တည်း နေတဲ့အခါမှာ ခေါ်တာမျိုး မဟုတ်ဘူးနော်၊ ဘယ်သူ့ရှေ့မှာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီအတိုင်းကို ခေါ်ကြတာ၊ ပြီးတော့ ကျွန်မ ပြောချင်ပါသေးတယ်။ ကျွန်မ ယောက်ျား ချစ်သော ကိုမျိုးမြင့်ဟာ တမလွန်ဘဝတွေ၊ ဝိညာဉ် လောကတွေကို ယုံတဲ့လူစားမျိုးတော့ မဟုတ်ဘူး။ သူဟာ လက်တွေ့ ကိုပဲ ယုံတယ်။ ဒါပေမယ့် သူ သေခါနီးမှာတော့ 'ချစ်သော မြလေးတဲ့၊ မောင် ခရီးထွက်တာလို့ သဘောထားပါတဲ့၊ နောက်တော့လည်း ဝိခရီး ကို ချစ်သော မြလေးလည်း ရောက်လာမှာပါတဲ့၊ မောင် သွားမယ့်ခရီး ဟာ အဝေးကြီးပဲတဲ့၊ မဟာသမုဒ္ဒရာကြီးထဲမှာလို့ ဆိုရမှာပဲ' လို့လဲ ပြောသွားတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်မကတော့ ကျွန်မယောက်ျား ချစ်သော ကိုမျိုးမြင့်ဟာ သေသွားပြီးနောက်ပိုင်းမှာ ပုံစံတစ်မျိုးနဲ့ သမုဒ္ဒရာကြီးထဲမှာ ရှိနေလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မ ထင်တာပဲ။ ဒါကြောင့် ကျွန်မဖြင့် အိမ်ခြေရာခြေ အတည်တကျ မနေဘဲ လှည့်လည်ခရီးသွားနေတဲ့လူတွေကို တွေ့ရင် သိပ်ပြီးစိတ်ဝင်စားတယ်။ သူတို့နဲ့ လိုက်ချင်တယ်။ ဒါမှလဲ တစ်နေ့နေ့မှာ သမုဒ္ဒရာကြီးကို ဖြတ်ပြီး သမုဒ္ဒရာထဲက လူသိ အင်မတန်နည်းတဲ့ ကျွန်းတွေဆီကို ကျွန်မ ရောက်မှာ မဟုတ်လား" ဟု မြလေးစိန်က ပြောလိုက်ရာ ဘွန်ဟောင်းက "ဒီလိုဆိုရင် ကျုပ်တို့နဲ့ လိုက်ခဲ့ပါလားဗျာ၊ ကျုပ်တို့က အိမ်ခြေရာခြေ ရှိတဲ့လူတွေမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ခရီးသွားနေတဲ့ ခရီးသည်တွေပဲ" ဟု ပြောလိုက်ရာ ဖိုးသူတော်ကြီးက...

"ဟဲ့ကောင်... ငါတို့က ယောက်ျားတွေချည်းပဲကွ၊ ဒီမိန်းကလေးကို ခေါ်သွားလို့ ဘယ်ဖြစ်မတုန်းကွ" ဟု ဝင်၍ ဟန်လိုက်လေ

၏။

"ရပါတယ် ဦးသူတော်ကြီးရယ်၊ ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ ထိန်းသိမ်းနိုင်ပါတယ်" ဟု မြလေးစိန်က ပြန်၍ ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ဖိုးသူတော်ကြီးက...

"နင့်ကို မထိန်းသိမ်းနိုင်ဘူးလို့ ပြောတာမဟုတ်ဘူး၊ နင့်ဘက်က ထိန်းသိမ်းနိုင်ပေမယ့် ငါတို့ဘက်က မထိန်းသိမ်းနိုင်ရင် ဘယ်နှယ် လုပ်မတုန်း" ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

"ဒီလိုတော့ မပြောပါနဲ့ ဖိုးသူတော်ကြီးရယ်၊ ကျုပ်တို့ဘက်ကလဲ ရမ်းရမ်းကားကား လူတွေမှ မပါဘဲ၊ ကျုပ်ကလဲ ကတိပေးတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်နဲ့တော့ ဘာမှ မဖြစ်စေရဘူး၊ ဆရာကြီး ဝေဒမောင်မောင်ကလဲ ဒီလိုလူမျိုး မဟုတ်ပါဘူး၊ ပြီးတော့ ကိုဇစ်ဖေ၊ ဒီလူကလဲ မိန်းမကို စိတ်ဝင်စားတဲ့လူ မဟုတ်ဘူး၊ ဘယ်သူ ကျွန်သေးလို့တုန်း" ဟု ဘွန်ဟောင်းက ဒေါနှင့်မောနှင့် ပြောလိုက်ရာ ဖိုးသူတော်ကြီးက...

"ငါ... ကျန်တယ်ကွ၊ ငါ့စိတ်ဟာ အရပ်ဆိုး အကျည်းတန်တဲ့ မိန်းကလေးတွေကို တွေ့နေသရွေ့ သူတော်စင် အစစ်ပဲကွ၊ ဒါပေမယ့် ချောမောလှပတဲ့ မိန်းမတွေကို တွေ့ရရင်တော့ ငါ့စိတ်ဟာ သူတော်စင် မဟုတ်တော့ဘူး၊ လူရွှေစင် ဖြစ်သွားပြီ၊ ဒါတွေထားလိုက်ပါ မြလေးစိန်ရယ်၊ တို့နဲ့ လိုက်လို့တော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်ပါဘူး၊ ကျန်တဲ့လူတွေလဲ ငါ့လို နေမှာပါပဲ၊ ဖွင့်မပြောချင်လို့ မပြောကြပေမယ့် ဒီထက်ထူးတဲ့လူ ငါ့ပြင် မတွေ့ဖူးသေးပါဘူး၊ မင်းယောက်ျားကိုလည်း မရှာပါနဲ့တော့၊ သေသွားတဲ့လူဆိုတာ ရှာလို့တွေ့တဲ့လူမျိုးမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ငါတို့အနေနဲ့ အကူအညီ တောင်းချင်တာကတော့ ငါတို့မှာ ကျောက်မျက်ရတနာတွေ အတော်များများ ရှိတယ်၊ အဲဒါတွေကို တစ်ယောက်တည်းနဲ့ ဝယ်နိုင်မယ့်လူကို စုံစမ်းပေးပါ၊ နတ်ပြန် တို့ ဒီနေရာကို လာခဲ့ဦးမယ်" ဟု ပြောဆိုကာ နေရာမှ ထလေ၏။ ထိုအခါ မြလေးစိန်က...

“ကျွန်မက ကျောက်မျက်ရတနာ လုပ်ငန်း လုပ်တဲ့လူပါ။ ကျွန်မမှာ အဆက်အသွယ်ကောင်းတွေ အများကြီး ရှိပါတယ်။ နက်ဖြန်ကို ကျွန်မ စုံစမ်းထားလိုက်မယ်။ ပစ္စည်းများများစားစား ဝယ်တဲ့ဖောက်သည် တစ်ယောက်တောင် ရောက်နေတယ်လို့ ကြားရတယ်။ နက်ဖြန်တော့ လာခဲ့ကြဦးပေါ့” ဟု ပြောလေ၏။

ထို့နောက် ဖိုးသူတော်ကြီးနှင့် ဘွန်ဟောင်းတို့သည် ထိုလက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှ သွက်ခဲ့ကြလေ၏။

လမ်းတွင် ဘွန်ဟောင်းက ဖိုးသူတော်ကြီးအား...

“ဦးသူတော်ကြီး... ဘာဖြစ်လို့ မြလေးစိန်ကို မဟုတ်က ဟုတ်ကတွေ လျှောက်ပြောတာတုန်း၊ ကျွန်ုပ်ဖြင့် အားနာလိုက်တာဗျာ” ဟု ဆုလေတော့၏။

“ဒီကောင်မလေး လိုက်မှာစိုးလို့ ငါက တမင်တကာ ပြောတာကွ။ မိန်းမကို စိတ်မဝင်စားလို့ ဖိုးသူတော် လုပ်နေတာပဲ။ ငါတို့ သွားရမယ့်ခရီးက သိပ်ပြီးကြမ်းတမ်းတယ်။ သူ လိုက်လို့ ဖြစ်မလား။ ငါတို့ ယောက်ျားတွေချည်းပဲဆိုတော့ ဘယ်လောက် ကောင်းသတုန်း။ မိန်းမတစ်ယောက် ပါလာရင် အပေါ့အလေး ခွန့်ရတာ မလွယ်ဘူး။ အကုန်လုံး ဆီးချုပ်ဝမ်းချုပ် လိုက်ကုန်လိမ့်မယ်” ဟု ဖိုးသူတော်ကြီးက ပြန်၍ပြောလိုက်လေ၏။

၎င်းတို့နှစ်ဦးသည် ဝေဒမောင်မောင်ထံသို့ ပြန်၍ ရောက်သောအခါ နက်ဖြန်တွင် အကြောင်းထူးမည် ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြကြလေ၏။ ထို့နောက် ၎င်းတို့သုံးဦးသည် ဝေဒမောင်မောင်နှင့်အတူ ထမင်းစားကြလေ၏။ ညပိုင်းသို့ ရောက်လျှင် ဝေဒမောင်မောင်က အိမ်အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားလေ၏။ ၎င်းတို့သုံးဦးမှာမူ ၎င်းတို့၏ အခန်းတွင်း၌ လွတ်လပ်စွာ စကားပြောဆိုနေကြလေ၏။

ထိုအခါ၌ ဘွန်ဟောင်းက ၎င်းတို့ တွေ့ခဲ့သော မြလေးစိန်၏ အကြောင်းကို ဖော်ပြအား ပြောပြလေ၏။ ဖော်ပြသည် စိတ်ဝင်

စားစွာ နားထောင်နေလေ၏။ နားထောင်ပြီးနောက်...

“စွဲတာ စွဲတာ” ဟု ဖော်ပြနေ လေ၏။

၎င်းတို့ သုံးဦးသည် အတော်အတန် ညဉ့်နက်သည့်တိုင် အောင် စကားပြောကြလေ၏။ ညဉ့်နက်မှပင် အိပ်စက်ကြလေ၏။ နံနက်မိုးလင်းသောအခါ၌ သုံးယောက်စလုံး ပြိုင်တူထကြလေ၏။ ထိုသို့ ထပြီးနောက် ဖိုးသူတော်ကြီးက အပျင်းဆန့်ရင်း...

“အခုနေ့များ အနှိပ်ခံလိုက်ရရင် ကောင်းမယ်ကွာ” ဟု ညည်းညူလေ၏။

ဘွန်ဟောင်းကလည်း...

“ကျုပ်ဆန္ဒကတော့ ပြည့်မှာ၊ မျက်နှာသစ်ပြီးတာနဲ့ လက်ဖက်ရည် ခါးခါးလေးတစ်ခွက် သောက်လိုက်မယ်” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ဖော်ပြက...

“ကျုပ်ကတော့ တစ်ကြော့နှပ်ပြီဗျို့” ဟု ဆိုကာ ခေါင်းအုံးတစ်လုံးကို မျက်နှာပေါ်၌ ဖိလျက် အိပ်စက်လိုက်လေတော့၏။

ထိုအခါ ဘွန်ဟောင်းနှင့် ဖိုးသူတော်ကြီးတို့သည် အိပ်ရာမှ ထ၍ မျက်နှာသစ်ကြလေ၏။ လက်ဖက်ရည် သောက်ရန် ထမင်းစားခန်းသို့ ဝင်လေ၏။ ထိုအခါ၌ ဝေဒမောင်မောင်လည်း ရောက်ရှိလာပြီးလျှင် ၎င်းတို့နှင့်အတူ လက်ဖက်ရည် သောက်လေ၏။

ထိုသို့ လက်ဖက်ရည်သောက်ရင်း ဝေဒမောင်မောင်က...

“ဟို... တစ်ယောက်ကော” ဟု မေးပြန်လေ၏။

“ဟိုတစ်ယောက် နှပ်နေတယ်” ဟု ဖိုးသူတော်ကြီးက ပြန်၍ ဖြေလေ၏။

ထိုအခါ ဝေဒမောင်မောင်က...

“နှပ်ပစေ နှပ်ပစေ၊ မနိုးနိုး၊ ဦးသူတော်ကြီးတို့ နှစ်ယောက်ပဲ ရတနာပစ္စည်းတွေ ရောင်းဖို့ သွားကြပေတော့၊ ဝယ်တဲ့လူ တွေရင်

တစ်ခေါက် ပြန်လာနေရဦးမယ်၊ တစ်ခါတည်း ယူသွားကြ” ဟု ဆိုကာ ရတနာပစ္စည်း အားလုံးကို သားရေသေတ္တာကလေး တစ်လုံး၌ ထည့်ကာ ပေးလိုက်လေတော့၏။

၎င်းတို့နှစ်ဦးလည်း ရတနာသေတ္တာကို ဆွဲ၍ ထွက်သွားကြလေတော့၏။ ၎င်းတို့သည် အချိန်စောနေသေးသောကြောင့် ဘုရားများကို လှည့်လည် ဖူးကြသေး၏။ ထို့နောက်မှ ယမန်နေ့က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ သွားကာ ယမန်နေ့က ထိုင်ခဲ့သော စားပွဲ၌ နေရာယူကြလေ၏။ များမကြာမီ၌ပင် မြလေးစိန် ရောက်လာလေ၏။

ထိုအခါ ဖိုးသူတော်ကြီးက...

“ချစ်သော ကိုမျိုးမြင့်အတွက် လက်ဖက်ရည်ကျကျ တစ်ခွက်နဲ့ မချစ်သော ဘွန်ဟောင်းအတွက် လက်ဖက်ရည်ဆိမ့်ဆိမ့် တစ်ခွက်၊ ပြီးတော့ ချစ်ခြင်းမုန်းခြင်း မရှိသော ဖိုးသူတော်ကြီး အတွက် ရေခဲခွေးကြမ်းတစ်အိုး” ဟု အော်လိုက်ရာ စားပွဲထိုးကလေးက လက်ဖက်ရည်ဖျော်သူဘက်သို့ လှည့်၍...

“ချစ်သော ကိုမျိုးမြင့်အတွက် လက်ဖက်ရည်ကျကျ တစ်ခွက်၊ မချစ်သော ဘွန်ဟောင်းအတွက် လက်ဖက်ရည်ဆိမ့်ဆိမ့် တစ်ခွက်၊ ချစ်ခြင်းမုန်းခြင်း မရှိတဲ့ ဖိုးသူတော်ကြီးအတွက် ရေခဲခွေးကြမ်းတစ်အိုး” ဟု အော်လိုက်ရာ မြလေးစိန်က တခစ်ခစ် ရယ်၍ “ဦးသူတော်ကြီးတို့က အတော်ကို ဖျော်တတ်တာပဲနော်၊ ကဲလေ... ဒါတွေထားပါတော့၊ အလုပ်စကား ပြောကြရအောင်၊ ကျွန်မတို့ဆီမှာ ပစ္စည်းတွေ အများကြီး ဝယ်နေကျ မဟာရာဇာဂျာကတော် တစ်ယောက် မြန်မာပြည်ကို ရောက်နေတယ်၊ သူ့ဆီကို ကျွန်မ အကြောင်းကြားပြီးပြီ၊ ကျွန်မက ပွဲခွဲ မလိုချင်ဘူး၊ ကိုဘွန်ဟောင်းတို့ ခရီးထွက်တဲ့ဆီကို လိုက်ချင်တယ်၊ အဲဒီလို လိုက်ခွင့်ရမယ်ဆိုရင်တော့ ကျွန်မ ဆက်သွယ်ပေးမယ်၊ လိုက်ခွင့်မရဘူး ဆိုရင်တော့ ဝမ်းနည်းပါတယ်၊ လက်ဖက်ရည် သောက်ပြီးရင် လမ်းခွဲကြတာပေါ့” ဟု ပြောလိုက်ရာ ဘွန်

ဟောင်းနှင့် ဖိုးသူတော်ကြီးတို့သည် တစ်ဦးမျက်နှာကိုတစ်ဦး ကြည့်ကြကုန်၏။

ဖိုးသူတော်ကြီးသည် သူ၏ခေါင်းကြီးကို လက်ဖြင့် ပွတ်ရင်း အကြံအစဉ်၌ နေလေ၏။ ဘွန်ဟောင်းကမူ စိတ်တွင်း ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်ပြီးနောက်...

“လိုက်ခွင့်ပေးမယ် မြလေးစိန်ရယ်၊ အဲဒီမဟာရာဇာဂျာကတော် မဟာရာဇာဂျာကိုသာ ဆက်သွယ်ပေးပါ” ဟု ပြောလိုက်ရာ ဖိုးသူတော်ကြီးက...

“ဟေ့ကောင်... ဆရာကြီးက ခွင့်ပြုပါမလား” ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“ဒီပစ္စည်းတွေ အမြန်ဆုံး ရောင်းရဖို့က အရေးကြီးတယ်ဗျ” ဟု ဘွန်ဟောင်းက ပြန်၍ ပြောလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ဖိုးသူတော်ကြီးသည် ပုလင်းကို ထုတ်ကာ ထန်းလျက်ခဲတစ်လုံးကို ယူ၍ ရေခဲခွေးကြမ်းနှင့် မြည်းလေ၏။ ဘွန်ဟောင်းနှင့် မြလေးစိန်တို့သည် လက်ဖက်ရည် သောက်လေ၏။

မြလေးစိန်သည် ၎င်း၏ထုံးစံအတိုင်း လက်ဖက်ရည် ပန်းကန်ကို မြှောက်၍ “ချစ်သော ကိုမျိုးမြင့်အတွက်” ဟု ဆိုကာ သောက်လေ၏။ ဘွန်ဟောင်းကလည်း...

“ရတနာပစ္စည်းတွေ ဝယ်မယ့် မဟာရာဇာဂျာကြီးအတွက်” ဟု ဆိုကာ လက်ဖက်ရည်ကို သောက်လေ၏။ ထို့နောက် ညပိုင်းသို့ ရောက်သောအခါ၌ ၎င်းတို့ သုံးဦးသားသည် တိုင်စီကားတစ်စီးကို ငှားကာ ကားပေါ်သို့ တက်ကြလေ၏။ ကားပေါ်သို့ ရောက်လျှင် မြလေးစိန်က တိုင်စီမောင်းသူအား...

“ကန်တိုမင်ဘက်ကို မောင်းပါ” ဟု ပြောလိုက်၏။ နိုင်ဘာလည်း စတင်၍ မောင်းနှင်လေတော့၏။ ကန်တိုမင် ပန်းခြံအနီးသို့ ရောက်လျှင် မော်တော်ကားသည် ရုတ်တရက် စက်ပျက်၍ ရပ်သွား

လေတော့၏။ ထိုအခါ ကားသမားသည် ကားပေါ်မှ ဆင်း၍ စက်ဖုံး
တို့ ဖွင့်လေ၏။ ထိုသို့ ဖွင့်ပြီးလျှင်...

“ဘက်ထရီကြီး ပြုတ်တာ ဖြစ်မယ်၊ ဗျိုဆရာ၊ ဟွန်းနည်း
နည်း တီးကြည့်စမ်းပါဗျ” ဟု ဆိုလိုက်ရာ ဘွန်ဟောင်းသည် ဟွန်းကို
နှိပ်လိုက်လေ၏။

“တိ... တိ... တိ... တိ... တိ...”

ဟွန်းသံသည် ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာလေ၏။ ဟွန်း
သံနှင့်အတူ မျက်နှာတွင် အဝတ်မည်းကြီးများ စီးထားသော လူငါး
ယောက်သည် ထွက်ပေါ်လာပြီးလျှင် ထိုငါးယောက်အနက်မှ တစ်ဦး
သောသူက ဘွန်ဟောင်းနှင့် ဖိုးသူတော်ကြီးအား သေနတ်ဖြင့် ချိန်ကာ

“လှုပ်ရင် အော်ရင် ပစ်သတ်လိုက်မယ်” ဟု ပြောလေ၏။
ထို့နောက် ၎င်းတို့အား ပန်းခြံထဲတွင် ဝှက်၍ ရပ်ထားသော လော်လီ
ကားကြီးတစ်စီးပေါ်သို့ တက်ခိုင်းလေတော့၏။ ပြီးလျှင် မျက်နှာကို
အဝတ်များ စည်းပေးကြလေ၏။ ထို့နောက် လော်လီကားကြီးသည်
'ဝူးခနဲ' ထွက်ခွာသွားလေတော့၏။ ထိုအခါ ဘွန်ဟောင်းသည် တခစ်
ခစ်နှင့် ရယ်ရင်း လိုက်ပါလာလေတော့၏။

ဖိုးသူတော်ကြီးက စိတ်ဆိုးလွန်း၍...

“ဟေ့ကောင် ဘိန်းစား၊ ဘာဖြစ်လို့ ရယ်တာတုန်း” ဟု
ငေါက်လိုက်ရာ ဘွန်ဟောင်းက...

“လူဆိုးတွေ ရောက်မှရောက်လာပါ့မလားလို့ ကျုပ်မှာ စိတ်
ပူနေတာဗျ၊ အခုတော့ ရောက်လာကြပြီ၊ ရတနာသေတ္တာတစ်လုံး
ရယ်၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရယ်၊ ညအချိန်မတော်ရယ်၊ လူဆိုးတွေ
ရယ်၊ ဒါမှ ဇာတ်လမ်း လှမှာဗျ၊ ဟေ... ဟေ” ဟု ပြောလိုက်ရာ
ဖိုးသူတော်ကြီးကလည်း သဘောပေါက်သွားပြီးလျှင်...

“အေးတွ၊ ဒါမှ သဘာဝကျမှာ၊ ပြီးတော့ ငါတို့နဲ့ ဒီလူဆိုး
တွေနဲ့ ဖိုက်တင်ချရဦးမှာလား” ဟု ပြောလိုက်ရာ လူဆိုးတစ်ဦးက...

“သေချင်သလား ဖိုးသူတော်ကြီး” ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“အေး... သေချင်တာ ကြာပြီ” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ လူဆိုးက...

“တယ်” ဟု ဆိုကာ ဖိုးသူတော်ကြီး၏ ဝမ်းဗိုက်ကို ဓားဖြင့်

ထိုးမည် လုပ်လေ၏။

ဖိုးသူတော်ကြီးကလည်း...

“ဟေ့ကောင်... 'တယ်'တွေဘာတွေ လုပ်မနေနဲ့၊ တွယ်ချင်
ရင် တွယ်လိုက်ပေတော့ ငါလူ၊ ငါမှာ ဆုံးရှုံးစရာဆိုလို့ စိတ်ပုတီးနဲ့
ဒီပိတ်ဖြူကြီးပဲ ရှိတာ၊ ဖဲ ဖဲ ဖဲ... ကြောက်လိမ့်မယ်လို့ မထင်နဲ့
ကွ” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“ကြည့်ကြသေးတာပေါ့လေ၊ သတ္တိဘယ်လောက် ကောင်း
တယ်ဆိုတာ မကြာခင် သိရတော့မှာပါ” ဟု လူဆိုးတစ်ဦးက ပြော
လိုက်လေ၏။

“ငါတို့ရဲ့ သတ္တိကိုတော့ မင်းတို့ မကြာခင် သိရမှာပါ၊ မင်းတို့
ရဲ့ သတ္တိကိုတော့ ငါတို့က ခုကတည်းက သိနေပြီကွ၊ မင်းတို့ဟာ
သေနတ်ကလေးရှိလို့ ငါတို့နဲ့ ယှဉ်ပုံတာပါ၊ သေနတ်ကလေး တစ်
လက်သာ မပါရင် မင်းတို့ငါးကောင်စလုံး ငါတို့နားတို့ ကပ်ပုံမယ့်
ကောင် ရှိမှာမဟုတ်ဘူး၊ မင်းတို့ ကြည့်ရတာ လူဆိုးဖြစ်တာတောင်
နောက်လိုက် ဖြစ်ရတယ်ဆိုတော့ ဇာတာ အတော်ညံ့တဲ့ကောင်တွေပဲ”
ဟု ဖိုးသူတော်ကြီးက ပြောလိုက်ရာ ဘွန်ဟောင်းက...

“ဇာတာကတော့ ကျုပ် မသိဘူး၊ သုံးတန်ပေါ်နိစ်နဲ့ ပြောရ
ရင်တော့ ဒီကောင်တွေ ငါးကောင်စလုံး ခွေးဖင် သက်ရောက်ပြီး
မျောက်ပြီးမှာ ဗြိဟ်အိပ်နေတဲ့ကောင်တွေ ဖြစ်မှာပဲ” ဟု ပြောလိုက်ရာ
ဖိုးသူတော်ကြီးက 'တဟားဟား' ရယ်လေ၏။

ထိုအခါ လူဆိုးတစ်ဦးက...

“ဆရာကြီးက အရှင်ဖမ်းခဲ့ရမယ် ဆိုလို့ကွာ၊ နို့မို့ဆိုရင်လား၊

ငါ့လက်ချက်နဲ့ကို သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံး ပွဲချင်းပြီး သေတယ်” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ဖိုးသူတော်ကြီးက... .

“မင်းတို့လည်း သေနတ်ပါလို့ပေါ့ကွာ၊ သေနတ်များ မပါရင် ငါ့လက်ချက်နဲ့ကို မင်းတို့ ငါးကောင်စလုံး အသက်ဟာ ဖင်ကနေ ကန့်လန့်ထွက်သွားမယ်” ဟု ပြော၍ ‘တဟားဟား’ ရယ်လေ၏။

ထို့နောက် ဘွန်ဟောင်းက... .

“မိတစ်ပွဲတော့ ကျုပ်တို့ နိုင်လိမ့်မယ်ဗျ၊ ဘူး... ကိုး... . ဝိုက်... မပါဘဲ လူဆိုးဗိုက်မှာ ဓားဒဏ်ရာတွေ ပေးခဲ့နိုင်လိမ့်မယ် ထင်တယ် ဖိုးသူတော်ကြီးရေ” ဟု ပြောလိုက်ရာ ဖိုးသူတော်ကြီးက

“ကိုဘွန်ဟောင်းရဲ့ စကားကလည်း အလွန်ကောင်းပါပေဗျာ၊ ဟောမိ ပြန်ပေးတွေက ငါတို့ကို ဆလံပေးသွားရမှာပါ” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“သူတို့ကို ဆလံပေးပြီးရင် ကျုပ်ကိုလည်း အာဖုန် ကျွေးဦး နော်” ဟု ဘွန်ဟောင်းက ပြောလိုက်ရာ ဖိုးသူတော်ကြီးက... .

“မင်းကို အာဖုန်ကျွေးဖို့ထက် ဒီကောင်တွေကို နာနာနဲ့ပေး ဖို့က အရေးကြီးတယ်ကွ” ဟု ပြန်၍ပြောလေ၏။

ဤသို့လျှင် ဘွန်ဟောင်းနှင့် ဖိုးသူတော်ကြီးတို့သည် လူ့ရွှင် တော်များသဖွယ် မဟုတ်ကဟုတ်က နဘေများဖြင့် ပြောဆိုလာခဲ့ကြ ရာ လူဆိုးများက ‘တဟင်းဟင်း... တဟဲဟဲ’ နှင့် ဒေါပွဲ၍ လိုက်လာ ခဲ့ကြလေ၏။

ထိုအခါ ဘိန်းစားဘွန်ဟောင်းက... .

“လကလေးအမှိုက်မှာ တစ်ခဏကလေး ငြိမ်နေတဲ့ မြက လေးစိန်ရေ... .” ဟု အငြိမ်မင်းသမီးကို လူ့ရွှင်တော်က ခေါ်သည့် အလား လှမ်း၍ခေါ်လိုက်ရာ မြလေးစိန်ကလည်း အငြိမ်မင်းသမီး၏ လေသံမျိုးဖြင့်... .

“ကျွန်မကို ခေါ်တာလား ကိုဘွန်ဟောင်းရေ၊ ကျွန်မတို့ သဘင်သည် အငြိမ်သမဆိုတာ ရွှေပွဲလာ ပရိသတ်ရဲ့အကြိုက် အသုံး တော် ခံရပါတယ်ရှင်၊ ဒီညမှာတော့ ကျွန်မရဲ့ တစ်ပင်တိုင်အက က ပြီးတဲ့အခါမှာ ပြဇာတ်ကလေးတစ်ပုဒ်လည်း တင်ဆက်ပါဦးမယ်၊ အဲ ဒီ ပြဇာတ်ကတော့ အစွယ်ဖွေးတဲ့ ခွေးငါးကောင် ပြဇာတ်ပါပဲ၊ အဲဒီ ခွေးငါးကောင်ကို ဖိုးသူတော်ကြီးက အမြီးကို ဘယ်လို လိမ်ချိုးတယ်၊ လူ့ရွှင်တော်ကြီး ဦးဘွန်ဟောင်းက ခွေးငါးကောင်ရဲ့ နှုတ်သီးကို ဘယ်လို ပိတ်ရိုက်တယ် ဆိုတာကို ရှုစားရပါလိမ့်မယ်” ဟု ပြောလိုက် ရာ လူဆိုးတစ်ဦးက မြလေးစိန်၏လက်ကို ဖမ်း၍ဆွဲက... .

“ဟဲ့... ကောင်မ” ဟု ငေါက်လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မြ လေးစိန်က... .

“ချစ်သော ကိုမျိုးမြင့်အတွက်” ဟု ရေရွတ်ကာ လူဆိုး၏ပါး ကို ‘ဖျန်း’ခနဲ ရိုက်ချလိုက်လေတော့၏။

ထိုအခါ ဘွန်ဟောင်းက... .

“မြလေးစိန်ရဲ့ ကချိုးကကွက်ကတော့ ကောင်းပါရဲ့ဗျာ၊ ဒါ ပေမယ့် လူပြက်ကို ရိုက်တာတော့ တယ်ကြမ်းပါကလား” ဟု ပြော လိုက်လေ၏။

ထိုအခါ လူဆိုးက... .

“မင်းတို့ သုံးယောက်တော့လားကွာ၊ မကြာခင် သိရမယ်” ဟု ကြိမ်းဝါးလိုက်ပြန်၏။

ထို့နောက် ၎င်းတို့၏ မော်တော်ကားကြီးသည် ခြံဝင်းကျယ် ကြီး တစ်ခုအတွင်းသို့ မောင်းဝင်၍ သွားလေတော့၏။ ပြီးလျှင် ကားသည် ရပ်သွား၏။

ထိုအခါ လူဆိုးများက ဖိုးသူတော်ကြီး၊ ဘွန်ဟောင်းနှင့် မြလေးစိန်တို့အား ကားပေါ်မှ အောက်သို့ ဆွဲ၍ချကြလေ၏။

အောက်သို့ ရောက်လျှင် အဆောက်အအုံကြီးတစ်ခု အ

တွင်းသို့ ဆွဲ၍ခေါ်သွားပြီးလျှင် လက်ပြန်ကြိုးများ တုပ်ထားလိုက်လေ တော့၏။

များမကြာမီ၌ပင် လူဆိုးတို့၏ အကြီးအကဲ ရောက်ရှိလာပြီး လျှင် ဘွန်ဟောင်းတို့၏ မျက်နှာတွင် စည်းထားသော အဝတ်များကို ဖြုတ်ပစ်ခိုင်းလေ၏။

ထိုသို့ ဖြုတ်ပစ်ပြီးနောက် ရတနာသေတ္တာကို ဖွင့်၍ လူဆိုး ခေါင်းဆောင် လုပ်သူက...

“ဟေ့ကောင်တွေ ဝီရတနာတွေ ဘယ်က ရသလဲ” ဟု မေးလေ၏။

“မြေကြီးထဲက” ဟု ဘွန်ဟောင်းက ပြန်၍ဖြေလိုက်လေ၏။

“ကောင်းကောင်း ဖြေစမ်းပါ။ ဘယ်မြေကြီးထဲကလဲ၊ ဘယ် သူ့ ပစ္စည်းတွေလဲ၊ မင်းတို့ဆရာ ဘယ်သူလဲ၊ အခု ဘာအစီအစဉ် တွေ ရှိသလဲ၊ အဲဒါတွေ အသေးစိတ် အကုန်လုံး သိချင်တယ်၊ မပြောရင် သေဖို့သာ ပြင်ပေတော့” ဟု လူဆိုးတို့၏ အကြီးအကဲက ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ဘွန်ဟောင်းက...

“မင်းတို့ မေးချင်တာတွေ မေးတာကို ငါက ဖြေရမှာလားကွ၊ အဲဒီလို မဖြေတဲ့အတွက် မင်းတို့က နှိပ်စက်မှာလား၊ စိန်လိုက်လေ” ဟု ပြောလိုက်ရာ လူဆိုးတို့၏ ခေါင်းဆောင်သည် သူ၏လူများအား

“လက်စွမ်းပြပေတော့” ဟု ပြောလိုက်ရာ ဘွန်ဟောင်း လည်း...

“အောင်မယ်လေးဗျ.. အောင်မယ်လေးဗျ..” ဟု အော် ဟစ်လေတော့၏။

ထိုအခါ ဖိုးသူတော်ကြီးက...

“ဟေ့ကောင် ဘွန်ဟောင်း၊ မင်းကို ဘာမှ မလုပ်သေးဘဲ ဘာကြောင့် အော်နေရတာလဲ” ဟု ပြောလိုက်ရာ ဘွန်ဟောင်းက

“မကြာခင် လုပ်ကြံတော့မှာပဲဗျား အဲဒီတော့ အော်ရမယ့် အတူ အခုတည်းက ကြိုပြီး အော်ထားတာပေါ့၊ မကောင်းဘူးလား၊ ဟဲ... ဟဲ... ဟဲ” ဟု ပမာမခန့် ပြောဆိုရယ်မောလေ၏။

ထို့နောက်တွင်ကား လူဆိုးများသည် ဘွန်ဟောင်း၏ လည် မျိုအား သံညှပ်ကြိုးဖြင့် ညှပ်၏။ ဘွန်ဟောင်းသည် နာကျင်လွန်းသ ဖြင့် ချွေးသီးချွေးပေါက်များ ကျလာ၏။

လူဆိုးတို့၏ အကြီးအကဲက...

“ဟေ့ကောင်... ဝီပစ္စည်းတွေ၊ ဘယ်သူ့ပစ္စည်းတွေလဲ” ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“ဘယ်သူ့ပစ္စည်းပဲဖြစ်ဖြစ် ခင်ဗျား ရရင်ပြီးတာပဲ မဟုတ် လား၊ ပိုင်ရှင်ကို မေးနေတာ ဘာလုပ်မလို့လဲ၊ ကျေးဇူးတင်စကား ပြောမလို့လား၊ နေပစေ... ကျုပ်ပဲ ပြောလိုက်တော့မယ်” ဟု ဘွန် ဟောင်းက ပြောလိုက်ရာ အကြီးအကဲ လုပ်သူသည် လွန်စွာစိတ်ဆိုး သွားပြီးလျှင် ဘွန်ဟောင်းအား ကိုယ်တိုင် ထ၍ ခြေထောက်ဖြင့် ‘ပုန်းခနဲ’ ပိတ်ကန်လေ၏။

ထို့နောက်တွင်ကား လူဆိုးခေါင်းဆောင်သည် ဖိုးသူတော် ကြီးနှင့် မြလေးစိန်အား ချမ်းသာမပေးတော့ဘဲ သူ၏ လူများဖြင့် နှိပ်စက်ခိုင်းလေတော့၏။

ဖိုးသူတော်ကြီးနှင့် မြလေးစိန်တို့လည်း လူဆိုးတို့ မေးမြန်း သည်ကို မပြောဘဲ အနှိပ်စက်ခံကြလေ၏။

လူဆိုးတို့မှာ ရက်စက်စွာ ညှဉ်းပန်း နှိပ်စက်ကြလေတော့ ၏။

ကျွန်တော်နာမည် ဇစ်ဖေမိ

ဝေဒမောင်မောင်၏ အိမ်၌ကား ဝေဒမောင်မောင်နှင့် ဇစ်ဖေ တို့သည် စကားပြော၍ နေကြလေ၏။

“ကျုပ်က အစတုန်းကတော့ ရတနာပစ္စည်းတွေကို ဖိုးသူ တော်ကြီးနဲ့ ဘွန်ဟောင်းတို့က ယူပြီး ထွက်ပြေးသွားကြပြီလို့ ထင်တာ၊ အခု ကျုပ် အပြင်ထွက်ပြီး စုံစမ်းလိုက်တော့ ဒီလိုမဟုတ်ပြန်ဘူး၊ သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ လသာလမ်းထိပ်က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ လက်ဖက်ရည် သောက်ကြတယ်၊ သူတို့သောက်တဲ့ လက်ဖက်ရည် ပိုင်းမှာလည်း သူတို့နှစ်ယောက်တင် မဟုတ်ဘူး၊ မိန်းကလေး တစ်ယောက်လည်း ပါတယ်၊ အဲဒီမိန်းကလေးနဲ့အတူ သူတို့နှစ်ယောက် ဟာ တက္ကစီကားတစ်စီး ငှားပြီး ထွက်သွားတယ်လို့ သတင်းရတယ်၊ အဲဒီ တက္ကစီကား ဒရိုင်ဘာရဲ့ ပုံပန်းကို လက်ဖက်ရည်ဆိုင်က သူငယ်ကလေးက ကောင်းကောင်းကြီး မှတ်မိတယ်၊ အဲဒါနဲ့ အဲဒီတက္ကစီ ကားသမားကို ကျုပ် စုံစမ်းလိုက်တာ မိနစ်ကိုးဆယ် အတွင်းမှာတင်ပဲ တွေ့တော့တာပဲ၊ သူ့နာမည်က တူးဝမ်းလို့ ခေါ်တယ်၊ အဲဒါ သူ့ကို

ကျုပ် ခေါ်လာခဲ့ပြီ၊ ကိုယ့်လူ မေးကြည့်ပေတော့” ဟု ဆိုကာ တူးဝမ်း ဆိုသော မော်တော်ကားသမားနှင့် ဇစ်ဖေကို တွေ့ပေးလိုက်လေတော့ ၏။

ထိုအခါ ဇစ်ဖေက တူးဝမ်းအား...

“ဘယ်လိုလဲ ကိုယ့်လူ၊ ပြောပြစမ်းပါဦး” ဟု မေးလိုက်ရာ တူးဝမ်းက ၎င်းသည် မော်တော်ကားပျက်၍ ဆင်းပြင်တုန်း လူဆိုး များ ရောက်လာပြီး ဘွန်ဟောင်းတို့အား ဖမ်းသွားပုံ၊ ၎င်းကိုမူ ပါးစပ် ကို အဝတ်စည်း၍ လက်ပြန်ကြိုးတုပ်ကာ ကားပေါ်၌ ထားခဲ့ပုံ၊ ကားကိုလည်း လမ်းမပေါ်မှနေ၍ လူသူမမြင်နိုင်သော ပန်းခြံအတွင်း သို့ ရွှေ့၍ထားခဲ့ပုံ၊ တစ်နာရီကျော်ကျော်လောက် ကြာသောအခါ၌ မော်တော်ကားတစ်စီး ရောက်လာပြီးလျှင် ထိုကားပေါ်မှ လူတစ်ယောက် ဆင်းလာကာ ၎င်းအား ကြိုးများ ဖြေ၍ပေးပုံ၊ ထိုသူမှာ ဝေဒမောင်မောင် ဖြစ်ကြောင်း အခုမှ သိရပုံတို့ကို ပြောပြလေ၏။

ထိုအခါ ဝေဒမောင်မောင်က ဇစ်ဖေအား...

“ကဲ... ကြားပြီမဟုတ်လား ကိုယ့်လူ၊ ဖိုးသူတော်ကြီးနဲ့ ဘွန်ဟောင်းဟာ ရတနာပစ္စည်းတွေ ယူပြီး ထွက်ပြေးကြတာတော့ မဟုတ်ဘူး၊ သူတို့ကို လူဆိုးတွေက ဖမ်းသွားတာ၊ အဲဒီတော့ အချိန်မီ ကယ်နိုင်မှ ကျုပ်တို့ လူနှစ်ယောက် သက်သာရာ ရလိမ့်မယ်” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ဇစ်ဖေလည်း တစ်စုံတစ်ခုကို လေးလေးနက်နက်ကြီး စဉ်းစားနေလေ၏။

ထိုအခါ ဝေဒမောင်မောင်သည် တူးဝမ်းဆိုသော တက္ကစီ ကားသမားအား ငွေငါးကျပ်တန်တစ်ရွက် ထုတ်ပေးပြီးလျှင်...

“ကဲ... တူးဝမ်းရေ၊ မင်း သွားနိုင်ပါပြီ၊ ဒီကိစ္စကို ဘယ်သူ့ ကိုမှ မသိစေချင်ဘူးကွယ်၊ သစ္စာရှိရှိနဲ့ တစ်ပတ်လောက် နှုတ်လှုံနေ စမ်းပါ၊ မင်းရဲ့ကျေးဇူးကို ကောင်းကောင်းကြီး ဆပ်ပါမယ်” ဟု ဆို

လိုက်ရာ တူးဝမ်းလည်း ဝေဒမောင်မောင်အား အရိုအသေ ပေး၍ ထွက်သွားလေတော့၏။ ထိုအခါ ဝေဒမောင်မောင်က ဇစ်ဖေအား...

“ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး သက်ဆိုင်ရာကို တိုင်တန်းလို့ မကောင်း သေးဘူး။ အဲဒီလို တိုင်လားတော့လား လုပ်လိုက်ရင် ကျုပ်တို့ လူတွေကို လူဆိုးတွေက သတ်ပစ်ရင် သတ်ပစ်နေမှာ” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“ခက်တာက ဘွန်ဟောင်းတို့ကို ကယ်ဖို့က ဘယ်နေရာကို ဖမ်းသွားတယ်ဆိုတာ ပထမ သိဖို့ အရေးကြီးတယ်။ အဲဒီလို သိရရင် တော့ လွတ်အောင် ကယ်နိုင်ပါတယ်” ဟု ဇစ်ဖေက ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ဆရာကြီး ဝေဒမောင်မောင်က... “အဲဒီကိစ္စကို မောင်ဇစ်ဖေကို ပြောမလို့ပဲ။ ကျုပ်မှာက ရန်သူ ရှိတယ်။ ကျုပ်ရဲ့ လှုပ်ရှားမှုတွေကို စောင့်ကြည့်နေတဲ့ အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ ရှိတယ်” ဟု စကားစလိုက်ရာ ဇစ်ဖေက...

“ဘာအတွက် သူတို့က စောင့်ကြည့်နေတာတုန်း။ ဆရာကြီး ဆီက ရတနာပစ္စည်းတွေဘာတွေ လုချင်ယက်ချင်လို့လား” ဟု ပြန်၍ မေးလိုက်လေ၏။

“ဟုတ်ရိုးလား မောင်ဇစ်ဖေရယ်။ အဲဒီအဖွဲ့နဲ့ ကျုပ်နဲ့က ကမ္ဘာ့ရန်၊ ကျုပ်က တစ်ခါက အဲဒီအဖွဲ့ထဲကို လိမ်ပြီး ဝင်ခဲ့ဖူးတယ်။ အဲဒီအဖွဲ့ရဲ့ အသည်းနှလုံးဖြစ်တဲ့ မြေပုံတစ်ခုကို ခိုးယူခဲ့ဖူးတယ်။ အဲဒီမြေပုံကလည်း အလွန်အရေးကြီးတဲ့မြေပုံ ဖြစ်တယ်။ ဆရာ့ဗုဒ္ဓရာထ က ကျွန်းတစ်ကျွန်းကို သွားနိုင်တဲ့မြေပုံ။ အဲဒီကျွန်းက သွားဖို့လည်း အင်မတန် ခက်တယ်။ သွားလို့ရတယ်ထား။ ပြန်လာဖို့လည်း မလွယ်ဘူး။ အဲဒီကျွန်းမှာတော့ ကျုပ်တို့ ကမ္ဘာမှာ အဖိုးတန်ပါတယ်လို့ ပြောတဲ့ ကျောက်မျက်ရတနာတွေဟာ ယူလို့မတုန်နိုင်အောင်ကို ရှိတယ်။ ကျုပ်က အဲဒါတွေကို မယူချင်ပါဘူး။ ကျုပ် လိုချင်တာက

တခြားပစ္စည်းပါ။ အဲ... ဒါနဲ့ ပြောရဦးမယ်။ သူတို့မြေပုံနဲ့ အဲဒီကျွန်းကို ရှာကြည့်ပြီးပါပြီ။ မတွေ့ပါဘူး။ သူတို့ရထားတဲ့ မြေပုံကိုက အမှားကြီးပါ။ ဒါပေမယ့် သူတို့လူစုက ဘယ်လို ထင်သလဲ ဆိုတော့ ကျုပ်ဟာ သူတို့မြေပုံကို အသုံးပြုပြီး အဲဒီကျွန်းကို ရောက်ခဲ့ပြီးပြီ။ အဲဒီက ရတနာတွေ ယူလာခဲ့ပြီလို့ ထင်နေတယ်။ သိပ်ကို ရယ်ဖို့ကောင်းတဲ့ လူစုပဲ။ ကဲ... ဒီတော့ လိုရင်းအချက်ကိုပဲ ပြောမယ်။ ဘွန်ဟောင်းနဲ့ ဖိုးသူတော်ကြီးကို ဒီညမှာ ရအောင် ပြန်ပြီးကယ်ရမယ်။ အချိန်က သိပ်မရှိတော့ဘူး။ အရက်မတက်ခင် ကယ်နိုင်မှ ဖြစ်မယ်” ဟု ဝေဒမောင်မောင်က ပြောလိုက်လျှင် ဇစ်ဖေက...

“ကယ်ထုတ်ဖို့က ကျွန်တော့်တာဝန် ထားလိုက်ပါ ဆရာကြီး။ ခက်တာက သူတို့ကို ဘယ်နေရာမှာ ဖမ်းထားတယ်ဆိုတာ သိဖို့လိုတယ် မဟုတ်လား” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ဝေဒမောင်မောင်သည် လွန်စွာ အဖိုးတန်သော စီးကရက်တစ်လိပ်ကို စိန်စီထားသော ရွှေဘူးမှ ထုတ်ယူကာ မီးညှိဖွာရှိုက်ရင်း စက္ကူတစ်ရွက်ကို စားပွဲပေါ်သို့ ချ၍ မြေပုံကြမ်းတစ်ခု ရေးခြစ်လိုက်ပြီးလျှင် ဇစ်ဖေအား မြေပုံပေါ်မှ တစ်နေရာကို လက်ညှိုးဖြင့် ထောက်ပြရင်း...

“ဟောဒီနေရာမှာ ရှိတယ်။ ခြံဝင်းတစ်ဝင်းလုံးမှာ လက်မရွံ့ လူသတ်သမားတွေချည်းပဲ” ဟု ပြောဆိုကာ ဇစ်ဖေ၏မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်လေ၏။ ဝေဒမောင်မောင်၏ ကြည့်ပုံမှာ ‘မောင်ဇစ်ဖေမင်း လုပ်နိုင်ပါ့မလား (သို့မဟုတ်) လုပ်ဝံ့ပါ့မလား’ ဟူ၍ မေးနေသကဲ့သို့ ရှိလေ၏။

ထိုအခါ ဇစ်ဖေသည် နေရာမှ ဆတ်ခနဲ ထလိုက်ပြီးလျှင် “ကျွန်တော်နာမည် ဇစ်ဖေပါ ဆရာကြီး။ အကွေ့အကောက် အတွန့်အတက် များလှတဲ့ ‘ဇစ်’ (Zip)ကတောင် ‘အဖေ’ ခေါ်ရတဲ့လူပါ။ အရက်မတက်မီ ဘွန်ဟောင်းနဲ့ ဖိုးသူတော်ကြီးတို့ရော ရတနာ

သေတ္တာရာ ယူပြီး ပြန်လာခဲ့ပါမယ်” ဟု လေးလေးနက်နက်ကြီး ပြောလိုက်ရာ ဆရာကြီး ဝေဒမောင်မောင်က...

“မြင်ချင်စမ်းပါပေ့ မောင်ဇော်ဖေ” ဟု ပြောဆိုကာ စီးကရက် မီးခိုးများကို ဗျက်နှာကျက်ဆီသို့ တဖြည်းဖြည်းချင်း မှုတ်ထုတ်လိုက် လေတော့သတည်း။

... ~~မြင်ချင်~~ ...

လေးဒီးပဇ်(၆)

လူဆိုးတို့သည် ဘွန်ဟောင်းတို့ သုံးဦးစလုံးအား ကျေနပ် လောက်အောင် ရိုက်နှက်ပြီးနောက် ကြိုးဖြင့် တုပ်နှောင်ထားလေ၏။

ထိုသို့ တုပ်နှောင်ရင်း အကြီးအကဲလုပ်သူက...

“ခဏနားမယ် ကိုယ့်လူတို့၊ ကျုပ်တို့လဲ အလုပ်လုပ်ရတာ နည်းနည်းကလေး ဆာလောင်မွတ်သိပ်လာပြီ၊ ဒီတော့ ညလယ်စာက လေး စားကြရဦးမယ်၊ ပြီးတော့မှ ကိုယ့်လူတို့ဆီကို ပြန်လာပြီး ကိုယ့် လူတို့ကို ညလယ်စာ ကျွေးမယ်၊ အဲဒီညလယ်စာနှင့်အတူ ကိုယ့်လူ တို့ သုံးယောက်စလုံး အသက်ထွက်သွားကြရလိမ့်မယ်” ဟု ပြောဆို ကာ ဘွန်ဟောင်းတို့အား အခန်းတစ်ခုထဲတွင် ပိတ်လှောင်ကာ ၎င်း တို့သည် အပြင်သို့ ထွက်သွားကြလေတော့၏။

လူဆိုးများ ထွက်သွားသည့်အခါ၌ ဘွန်ဟောင်းက ဖိုးသူ တော်ကြီးအား...

“ဒီမှာ ဖိုးသူတော်ကြီး၊ သတ္တဝါတွေဟာ သေပြီးတဲ့အခါမှာ တခြားဘဝကို ကူးတယ်ဆိုတာ ဘယ်လို ကူးတာဟုန်းဗျ” ဟု မေး

လိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ဖိုးသူတော်ကြီးက...

“မင်းကလဲ အရေးထဲ ကတ်သီးကတ်သတ် လာပြီးမေးနေတယ်။ ဟိုကောင်တွေ ညလယ်စာ စားပြီးရင် ငါတို့သုံးယောက်စလုံးကို သတ်ပစ်ကြတော့မှာကွ။ အဲဒါ ဘယ်လို လွတ်အောင် လုပ်မယ်ဆိုတာ မစဉ်းစားဘဲ ဘာတွေ လာပြီးမေးနေတာတုန်း” ဟု ပြောလိုက်လေတော့၏။

ထိုအခါ ဘွန်ဟောင်းက...

“လွတ်ဖို့လမ်း မရှိပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ်တို့ သုံးယောက်စလုံး သေကြရမှာပါ။ အဲဒီအခါမှာ ဘဝကူးရမယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒါကြောင့် ဘယ်လို ကူးရမယ်ဆိုတာ မသိလို့ ခင်ဗျားကို ကူးပုံကူးနည်း မေးနေရတာ” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“ဒီလိုကွ... ငါက ဗုဒ္ဓဟောခဲ့တာကို ပြောတာတော့ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ကြားဖူးတာကိုပဲ ပြောပြတာ၊ ဘဝကူးတယ်ဆိုတာ လောက်လန်းသဖွယ် ဝိညာဉ်တွယ်လို့ ဆိုတယ်ကွ။ ငါတို့ရဲ့ အသက်ဝိညာဉ်တွေဟာ ဘဝသစ်မှာ တွယ်စရာလဲ တွေ့ရော ဒီခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို စွန့်ခွာလိုက်တော့တာပေါ့ကွာ” ဟု ဖိုးသူတော်ကြီးက ပြောလိုက်လေ၏။

“ဦးသူတော်ကြီး ပြောသလို ဟိုမှာ တွယ်စရာ တွေ့လို့ ကျုပ်တို့ဝိညာဉ်က ကျုပ်တို့ရဲ့ အခု ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို ခွာခဲ့ရတာက မဆန်းပါဘူး။ ဟိုမှာ တွယ်ဖို့ မတွေ့သေးခင်မှာ လူဆိုးတွေက ကျုပ်တို့ကို သတ်ပစ်လိုက်ပြီ ဆိုပါတော့ဗျာ၊ ကျုပ်တို့ရဲ့ အသက်ဝိညာဉ်က လေးဟာ ဟိုမှာ တွယ်စရာ မရှိသေးဘူးဆိုတဲ့ အကြောင်းပြချက်နဲ့ ကျုပ်တို့ ခန္ဓာကိုယ်ကနေ မခွာဘဲ နေလို့ရသလား၊ တိုတိုပြောရရင် မသေဘဲ နေလို့ရသလား” ဟု ဘွန်ဟောင်းက မေးပြန်လေ၏။

“ဟေ့ကောင်... ကတ်သီးကတ်သတ်တွေ မမေးနဲ့ကွာ၊ ဟို

မှာ တွယ်စရာ မတွေ့သေးဘဲ လူဆိုးတွေက ငါတို့ကို သတ်ပစ်လိုက်ရင် ငါတို့ရဲ့ အသက်ဝိညာဉ်ဟာ ဘဝသစ်မှာလဲ တွယ်စရာ မရသေးခန္ဓာဟောင်းကလဲ ချက်ချင်း ရုတ်တရက်ကြီး စွန့်ခွာရပြီ ဆိုရင်တော့ အတော်ကြီးကို ကိန္နိကားရား ဖြစ်လိမ့်မယ်ကွ။ ဘာနဲ့ တူမလဲဆိုရင် အိမ်ရှင်က မောင်းချလို့ အိမ်ပေါ်က ဆင်းလာရတဲ့ အိမ်ငှားဟာ တခြား အိမ်ရှင်သစ်ကို မတွေ့ခင်မှာ နေစရာအိမ် မရှိသလို ဖြစ်နေတဲ့ ဒုက္ခမျိုးနဲ့ ခပ်ဆင်ဆင် တူလိမ့်မယ် ထင်တယ်။ အဲဒီအခြေအနေမျိုးကိုပဲ မကောင်းဆိုးဝါးလို့ ခေါ်တာနဲ့ တူတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒါကလဲ ငါက စဉ်းစားပြီး ပြောတာပါကွာ၊ ဟုတ်ချင်မှလဲ ဟုတ်မှာပါ။ ငါကြားဖူးတာကတော့ လောက်လန်းသဖွယ် ဝိညာဉ်တွယ်လို့ပဲ ကြားဖူးတယ်ကွာ။ ဟိုမှာ တွယ်စရာရှိမှ ဒီက သေမှာပါ” ဟု ဖိုးသူတော်ကြီးက ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ဘွန်ဟောင်းက...

“တော်တော် စဉ်းစားရကျပ်တဲ့ ပြဿနာပဲဗျာ၊ ဥပမာဗျာ၊ ကျုပ်တို့တော့ ဒီကောင်တွေ သတ်လို့ သေသွားကြပြီ ဆိုပါတော့၊ ကျုပ်တို့ရဲ့ အသက်ဝိညာဉ်ဟာ ဒီက ထွက်သွားပြီး လူဖြစ်ဖို့ကံက ပါလာလို့ လူမိခင်ရဲ့ ဗိုက်ထဲကိုပဲ ဝင်ခွင့်ရတယ် ဆိုပါတော့ဗျာ၊ ဘယ်အချိန်မှာ ဝင်ရမှာတုန်း၊ ကျုပ်တို့ ဝင်ချင်တဲ့အချိန် ဝင်လို့ရတာ မဟုတ်ဘူး၊ ရှုပ်ထွေးနေတာကို သိချင်လွန်းလို့ မေးနေရတာပါဗျာ၊ ကျုပ်ဟာ အဲဒီအဖြေကို သိပ်ပြီးသိချင်တယ် ဖိုးသူတော်ကြီး” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“မကြာခင် သိရတော့မှာပါ ဘွန်ဟောင်းရယ်” ဟု ဖိုးသူတော်ကြီးက ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ဘွန်ဟောင်းက...

“ဖိုးသူတော်ကြီးက အဖြေပေးမယ်ပေါ့ ဟုတ်လား” ဟု အားရဝမ်းသာနှင့် ပြန်၍မေးလိုက်လေ၏။

“ငါက ဖြေစရာ မလိုပါဘူး၊ မကြာခင်မှာပဲ ဟိုကောင်တွေ ပြန်ရောက်လာပြီး ငါတို့ကို သတ်ကြမှာပဲ၊ အဲဒီအခါမှာ မင်းရော ငါ ရော မြလေးစိန်ရော သေကြရမှာ၊ အဲဒီတော့ သေပြီးရင် ဘယ်လို ဖြစ်တယ် ဘဝသစ် ဘယ်လို ကူးတယ်ဆိုတာ မကြာခင် ကိုယ်တိုင် လက်တွေ့ သိရတော့မှာပါကွာ၊ ပူမနေပါနဲ့” ဟု ဖိုးသူတော်ကြီးက ပြန်၍ ဖြေလိုက်ရာ တစ်ချိန်လုံး ငြိမ်၍ နားထောင်နေသော မြလေးစိန် က ‘တခစ်ခစ် တဟားဟား’ ရယ်လေတော့၏။

ထိုသို့ ရယ်ပြီးနောက်...

“ကျွန်မလဲ အဲဒီအဖြေကို သဘောတူတယ်” ဟု ပြောလိုက် လေတော့၏။

ထိုအချိန်၌မှာပင် ၎င်းတို့၏ ခေါင်းပေါ်တည့်တည့် သွပ်မိုး နေရာမှ ‘ဒေါက်ခနဲ’ အသံတစ်သံ ကြားရသဖြင့် ၎င်းတို့သုံးဦးသား အသံလာရာဆီသို့ မော့၍ ကြည့်လိုက်ကြလေ၏။

အမိုးသွပ်ပြားတစ်ချပ်သည် အသံမမြည်ဘဲ နေရာရွေ့၍ သွားလေ၏။ ထို့ကြောင့် သွပ်ပြားတစ်ချပ်စာ ဟင်းလင်းပေါက်ကြီး ဖြစ်သွားလေ၏။ ထိုဟင်းလင်းပေါက်မှ ကြိုးတစ်ချောင်း အောက်သို့ ကျလာလေ၏။

များမကြာမီ၌ပင် ထိုကြိုးကို တွယ်၍ လူတစ်ယောက်သည် ပေါ့ပါးသွက်လက်စွာ အောက်သို့ ဆင်းလာလေတော့၏။ ထိုသူသည် အောက်သို့ ရောက်သောအခါ၌ ဘွန်ဟောင်းနှင့် ဖိုးသူတော်ကြီးအား ခါးကို ညွတ်၍ နှုတ်ဆက်ပြီးလျှင်...

“သေမင်းက ခင်ဗျားတို့ကို လက်မခံသေးဘူး၊ ဒါကြောင့် ကျုပ်က လာပြီးကယ်ရတာ” ဟု ပြောလိုက်ရာ ဘွန်ဟောင်းက...

“ဟာ... ကိုဇော်ဖေပါလား” ဟု အားရဝမ်းသာ ပြောလိုက် လေ၏။

ဖိုးသူတော်ကြီးကလည်း...

“အလို... သူခိုးပါလား” ဟု ရွှင်ဖြိုးစွာ နှုတ်ဆက်လိုက် လေ၏။

ထိုအခါ ‘ဇော်ဖေက...

“ကျုပ်တတ်ထားတဲ့ သူခိုးအတတ်နဲ့ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ အဖိုးတန် တဲ့ အသက်တွေကို လာပြီးကယ်ရတာ” ဟု ဆိုကာ ဇော်ဖေသည် အနီးရှိ စားပွဲပေါ်မှ ရေခွေးကြမ်းတရားကို ယူ၍ ပန်းကန်ကွင်းသို့ ရေခွေးအနည်းငယ် ငှဲထည့်လိုက်ပြီးလျှင် ထိုပန်းကန်ကို ကိုင်မြှောက် ၍...

“ချစ်သော မြ... အတွက်” ဟု ဆိုကာ ရေခွေးကြမ်းကို မော့ချလိုက်လေတော့၏။

ထို့နောက် ကုတ်အင်္ကျီအတွင်းမှ စီးကရက်ဘူးကို ထုတ်ကာ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို နှိုက်ယူပြီးလျှင် အပေါ်သို့ မြှောက်၍...

“ချစ်သော... မြ... အတွက်” ဟု ဆိုကာ ထိုစီးကရက် ကို မီးညှိကာ နှိုက်ဖွာလိုက်လေတော့၏။

မြလေးစိန်သည် ဇော်ဖေ လုပ်သမျှကို ငေးမောကြည့်ရှုနေ လေတော့၏။ သူ၏မျက်နှာသည် ကျေနပ်ဝမ်းမြောက်နေကြောင်းကို လည်း ဖော်ပြနေလေ၏။

ထိုအခါ ဖိုးသူတော်ကြီးက...

“ဒီမှာ သူခိုးရဲ့ ငါတို့ကိုလဲ ကြိုးဖြေပေးစမ်းပါဦး၊ ဟိုကောင် တွေ ပြန်လာလို့ ခက်ကုန်ဦးမယ်၊ မြန်မြန်လုပ်စမ်းပါ” ဟု ပြောလိုက် လေ၏။

ဇော်ဖေသည် စီးကရက်ကို ပြာခြွေရင်း...

“ဟုတ်ပါရဲ့ဗျာ” ဟု ဆိုကာ မြလေးစိန်ထံသို့ သွားပြီးလျှင် မြလေးစိန်အား တုပ်နှောင့်ထားသော ကြိုးများကို ဖြေပေးလေတော့ ၏။

“ဟေ့ကောင် သူခိုး၊ ကြိုးဖြေပေးဖို့ ပြောလာက ငါပါကွာ

ဘယ်နှယ့်ကြောင့် မြလေးစိန်ကို အရင်သွားပြီး ဖြေရတာတုန်း” ဟု
ဖိုးသူတော်ကြီးက မေးလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ဇစ်ဖေက... .

“လေးဒီးဖက်(စ်) အမျိုးသမီးကို ဦးစားပေးရမယ်” ဟု ပြန်
၍ ပြောလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ဇစ်ဖေသည် ဘွန်ဟောင်းနှင့် ဖိုး
သူတော်ကြီးကိုလည်း ကြိုးဖြေပေးလိုက်၏။

“ကြိုးတွေတော့ ပြေသွားပြီ၊ ဘယ်လိုလုပ်ကြမတုန်း” ဟု
ဖိုးသူတော်ကြီးက မေးလိုက်လေ၏။

“ဒီကြိုးကနေ တွယ်ပြီး အမိုးပေါ်ကို တက်မယ်၊ အမိုးပေါ်
ရောက်ရင် ဘယ်လို သွားရမယ်ဆိုတာ ကျုပ်ပြမယ်” ဟု ဇစ်ဖေက
ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ဖိုးသူတော်ကြီးက... .

“ဒီလိုဆိုရင်လဲ တက်ပြီကွာ” ဟု ဆိုကာ ကြိုးကို ကိုင်လျှင်
ဇစ်ဖေက... .

“မရဘူး၊ ဦးသူတော်ကြီး နောက်မှ တက်ရမယ်၊ ဒီမိန်းက
လေးကို အရင်တက်ခိုင်းရမယ်၊ လေးဒီးဖက်(စ်)လေဗျာ... .” ဟု
ပြောလိုက်လေ၏။

သို့ရာတွင် မြလေးစိန်က... .

“ကျွန်မ မတက်တတ်ဘူး” ဟု ပြောလိုက်ရာ ဇစ်ဖေက

“ကျုပ်သိပါတယ်... . လာ” ဟု ဆိုကာ မြလေးစိန်၏ခါးကို
လက်တစ်ဖက်ဖြင့် သိမ်းယူ ပွေ့ဖက်လိုက်ပြီးလျှင် အခြားသော လက်
တစ်ဖက်ဖြင့် ကြိုးကို ကိုင်ကာ ခြေထောက်ကို အသုံးပြု၍ အမိုးသွပ်
ပြားပေါက် ရှိရာသို့ ကျင်လည်စွာ တက်သွားလေတော့၏။

“တယ်ဟုတ်တဲ့ကောင်ပဲ၊ သူ့ခိုးလဲ သူ့နေရာနဲ့သူတော့ အ
သုံးဝင်တာပဲကိုး” ဟု ဖိုးသူတော်ကြီးက ရေရွတ်လိုက်လေတော့၏။

များမကြာမီ၌ပင် မြလေးစိန်ကို အမိုးပေါ်၌ ထားခဲ့ပြီးနောက်

ဇစ်ဖေသည် အောက်သို့ ပြန်၍ ဆင်းလာလေ၏။

ဖိုးသူတော်ကြီးသည် ကြိုးစကို လက်ဖြင့် ကိုင်၍ အပေါ်သို့
တက်သော်လည်း ၎င်း၏ခန္ဓာကိုယ်ကြီးမှာ အဆမတန် လေးလွန်း
သောကြောင့် မတက်နိုင်ဘဲ ရှိလေတော့၏။

ထိုအခါ ဖိုးသူတော်ကြီးက... .

“ငါ့ရဲ့ ဆူဖြိုးခြင်းနဲ့ အလေးချိန် များခြင်းဟာ ယိုအသက်ကို
ပုကွပေးတော့မယ်၊ ငါတော့ အပေါ်ကို ရောက်အောင် မတက်နိုင်ဘူး။
ငါ့ကို တောင့်ပြီး ကယ်မနေကြနဲ့၊ ဟောဟိုက ရတနာပစ္စည်းသေတ္တာကို
ယူပြီး မင်းတို့ တက်သွားကြပေတော့၊ ဆရာကြီး ဝေဒမောင်မောင်တို့
လဲ ငါက နှုတ်ဆက်လိုက်ကြောင်း ပြောပြပါ။ ကဲ... . ဇစ်ဖေ၊ ဘွန်
ဟောင်း နှုတ်ဆက်တယ်ကွာ... . သွားကြပေတော့” ဟု ပြောလိုက်
လေ၏။ ဘွန်ဟောင်းလည်း လွန်စွာ စိတ်မကောင်း ဖြစ်လေ၏။

“ဦးသူတော်ကြီးကို ရန်သူလက်ထဲ ထားပစ်ခဲ့ရတာ ခွင့်
လွှတ်ပါဗျာ၊ ဒါပေမယ့် ခင်ဗျားကတော့ ကျုပ်ထက် ကံကောင်းပါ
တယ်၊ သေပြီးရင် ဘယ်လို ဘဝကူးတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား သိခွင့်ရ
တော့မယ်၊ အဲဒီအတွက် ခင်ဗျားရဲ့ ဆူဖြိုးတဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို ကျေး
ဇူးတင်ပါဗျာ” ဟု ဘွန်ဟောင်းက ပြောလိုက်လေ၏။

ဇစ်ဖေမှာမူ ခေါင်းမိုးပေါ်မှ တန်လန်းကျလျက် ရှိသော
ကြိုးစတစ်စကို ယူ၍ ဖိုးသူတော်ကြီး၏ ချိုင်းအောက်မှ လျှိုကာ
ချည်နှောင်လိုက်လေ၏။

“ဇစ်ဖေရယ် ဒီအတိုင်း ထားခဲ့ပါကွာ၊ ကြိုးတုပ်ပြီး မထားခဲ့ပါ
နဲ့” ဟု ဖိုးသူတော်ကြီးက ပြောလေ၏။

ဇစ်ဖေကမူ တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်လည်ပြောဆိုခြင်း မပြုဘဲ
ကြိုးတုပ်မြဲ တုပ်လေ၏။ ထိုသို့တုပ်ပြီးနောက် အပေါ်ကို မော့ကာ
‘ခွီ’ခနဲ လေချွန်လိုက်ရာ အပေါ်မှ ကြိုးစတစ်စ ကျန်လာလေ၏။
ထိုအခါ ဇစ်ဖေက... .

“ကိုဘွန်ဟောင်းရေး... ဆွဲဖျံ” ဟု ဆိုကာ ထိုကြိုးစကို ၎င်းကိုယ်တိုင်လည်း ဆွဲ၏။ ဘွန်ဟောင်းကိုလည်း ဆွဲခိုင်း၏။ ထိုသို့ နှစ်ယောက်သား ပြိုင်တူဆွဲလိုက်ရာ ဖိုးသူတော်ကြီး၏ ကိုယ်ခန္ဓာကြီး သည် ကြမ်းပြင်မှ လွတ်၍ အပေါ်သို့ ‘ရွှေကနဲ’ ပါသွားလေတော့၏။

လူတစ်ရပ်ခန့် မြင့်တက်သွားသောအခါ၌ ဖိုးသူတော်ကြီး သည် ၎င်းအား စက်သီးဖြင့် ဆွဲ၍တင်နေကြောင်း ကောင်းစွာ သဘောပေါက်သွားပြီ ဖြစ်ရကား...

“ဟေ့... ဟေ့၊ တယ်နေရာကျပါလားကွာ၊ ပွဲထဲမှာ မိုးပေါ် က သိကြားမင်း ဆင်းလာတာ၊ မိုးပေါ်ကို ပြန်တက်သွားတာ ဒါမျိုး ပေါ့။ ကောင်းကွာ မြန်မြန်ဆွဲကြဟေ့” ဟု ပြောလိုက်လေသေးတော့ ၏။ ဖိတ်ဖေနှင့် ဘွန်ဟောင်းတို့လည်း အမိုးပေါ်သို့ ရောက်သည်အထိ ဆွဲတင်ပေးကြလေတော့၏။

ဖိုးသူတော်ကြီးသည် အမိုးပေါ်သို့ ရောက်သွားသောအခါ၌ ဖိတ်ဖေသည် ဘွန်ဟောင်းအား တင်ပေးပြန်၏။ ထို့နောက် ၎င်းကိုယ် တိုင်ကမူ ရတနာသေတ္တာကို ယူ၍ နောက်ဆုံးမှ တက်ခဲ့လေတော့ ၏။

အားလုံး အမိုးပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ၌ ဖိတ်ဖေက ဘွန် ဟောင်းတို့အား အမိုးစွန်း တစ်နေရာသို့ ခေါ်၍ သွားလေ၏။ ထိုနေ ရာသို့ ရောက်လျှင် ခြံဝင်းကြီး၏ အပြင်ရှိ သစ်ပင်တစ်ပင်မှ အမိုးစွန်း သို့ သွယ်တန်းထားသော ကြိုးစကို ဖိုးသူတော်ကြီးအား လက်ဖြင့် ကိုင်၍ပြုလေ၏။

“ဒီမှာ ကြိုးစ တွေ့တယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒါ ဟိုအဝေးကြီး က ညောင်ပင်တစ်ပင်နဲ့ တန်းထားတဲ့ ကြိုးစပဲ၊ အဲဒီကြိုးတန်းကနေ ဟိုညောင်ပင်ကို သွားရမှာ” ဟုလည်း ဖိတ်ဖေက ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ဖိုးသူတော်ကြီးက...

“ဘာမှမမြင်ရတဲ့ မှောင်ကြီးမဲကြီးထဲမှာ ကြိုးတန်းလျှောက်ရ

မှာလား၊ ခက်တော့တာပဲ၊ ငါတို့ဟာ ဆပ်ကပ်သမားတွေ မဟုတ်ဘူး ကွ၊ အကုန်လုံး ကျပြီး သေကုန်လိမ့်မယ်” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“ကျုပ် သိပါတယ်ဗျာ၊ ဒီမှာလဲ စက်သီးနဲ့ ပို့မှာပါ” ဟု ဖိတ် ဖေက ပြောလိုက်ရာ ဖိုးသူတော်ကြီးက...

“နေရာကျတာပဲဟေ့၊ စောစောတုန်းက အောက်ကနေ အ ပေါ်ကို တက်ရတာ၊ အခု လေထဲမှာ ကန့်လန့်သွားရမယ်၊ လုပ်စမ်းပါ ဦး၊ ငါ့ကို အရင်ပို့ပါ” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“ခင်ဗျားကို အရင်ပို့လို့ မရဘူးဗျာ၊ လေဒီဖတ်(စ်)လေ” ဟု ဆိုကာ ဖိတ်ဖေသည် မြလေးစိန်၏ခါးကို ဖက်ကာ ကြိုးစတစ်စကို ကိုင်လိုက်လေ၏။

ထို့နောက် ဘွန်ဟောင်းအား...

“ဆွဲ... ဆရာရေး” ဟု ပြောလိုက်ရာ ဘွန်ဟောင်းလည်း မှောင်ကြီးထဲတွင် အခြားသော ကြိုးစတစ်စကို ဆွဲလိုက်ရာ ‘ရွှမ်းကနဲ’ မြည်၍ ဖိတ်ဖေနှင့် မြလေးစိန်သည် ရွှေလျှားပျောက်ကွယ်သွားလေ တော့၏။

ထိုအခါ ဖိုးသူတော်ကြီးက...

“ဒီကောင် တော်တော် ဉာဏ်များတဲ့ကောင်” ဟု ရေရွတ် လိုက်လေတော့၏။ ထို့နောက် ဘွန်ဟောင်း ကိုင်ထားသော ကြိုးစ သည် လှုပ်ရမ်းလာသဖြင့် ဘွန်ဟောင်းက အခြားသော ကြိုးစကို ဆွဲပြန်ရာ ဘွန်ဟောင်းတို့ထံသို့ ဖိတ်ဖေ တစ်ယောက်တည်း ပြန်လည် ရောက်ရှိလာလေတော့၏။

ထိုအခါ ဖိုးသူတော်ကြီးက...

“မြလေးစိန်ရော” ဟု မေးလိုက်ရာ ဖိတ်ဖေက...

“ညောင်ညိုပင်ကြီးမှာ ထားခဲ့ပြီ၊ ဒီတစ်ခါ ဖိုးသူတော်ကြီး အလှည့်ပဲ” ဟု ဆိုကာ ဖိုးသူတော်ကြီးကို စက်သီးဖြင့် ပို့ပြန်လေ၏။ ထို့နောက်တွင်တား ၎င်းနှင့် ဘွန်ဟောင်းတို့သည် ဆက်လက် လိုက်ပါ

ကြလေတော့၏။

၎င်းတို့အားလုံး ညောင်ပင်ကြီးဆီသို့ ရောက်သောအခါ၌ ဇစ်ဖေသည် ကြီးများကို ဖြုတ်ယူ၍ ရစ်ခွေကာ သိမ်းဆည်းယူငင်ခဲ့လေ၏။ ထို့နောက် ဇစ်ဖေက 'ရွှီးခနဲ' လေချွန်လိုက်ရာ မော်တော်ကားတစ်စီး ရောက်ရှိလာလေတော့၏။ ထိုကားမှာ ဇစ်ဖေ ငှားထားသော အငှားကား ဖြစ်၏။ ကားသမားလည်း ဇစ်ဖေတို့လူစု ကားပေါ်သို့ ထိုင်မိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် စက်တုန်ဖွင့်၍ မောင်းနှင်လေတော့၏။

ဆူးလေဘုရားသို့ ရောက်သောအခါ၌ ကားကို ရပ်၍ပေးလေ၏။ ဇစ်ဖေတို့လူစုသည် ကားပေါ်မှ ဆင်းကြလေ၏။ ဇစ်ဖေသည် ကားသမားအား ငွေငါးဆယ် ပေးလိုက်ရာ ကားသမားလည်း ပျော်ရွှင်မြူးတူး၍ ထွက်သွားလေတော့၏။

ထိုအခါ ဖိုးသူတော်ကြီးက... "ဟေ့ကောင်... ဇစ်ဖေ၊ အိမ်ကို သွားမယ်လေကွာ" ဟု ပြောရာ ဇစ်ဖေက...

"သွားရမှာပေါ့... ဦးသူတော်ကြီးရယ်" ဟု ဆိုကာ 'ရွှီးခနဲ' လေချွန်လိုက်ရာ မော်တော်ကားတစ်စီးသည် ရောက်လာပြန်လေ၏။

"ဟေ့ကောင်... ဇစ်ဖေ၊ ဘာဖြစ်လို့ ကားတွေ အဆင့်ဆင့် ငှားနေရတာတုန်း" ဟု မေးလိုက်လေ၏။

"ကျုပ်တို့ သွားမယ့်အိမ်ကို မသိစေချင်လို့ပေါ့ဗျာ။ ကားသုံးလေးဆင့် ပြောင်းပြီး ငှားစီးတော့ ကျုပ်တို့နောက်က ခြေရာခံပြီး လိုက်လာတဲ့လူရှိရင် မျက်ခြေပြတ်သွားတာပေါ့ဗျာ" ဟု ဇစ်ဖေက ပြန်၍ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ဖိုးသူတော်ကြီးက...

"နေစမ်းပါဦးကွာ၊ မင်း ငါတို့ကို ကယ်လာတာကလည်း ကြီးတွေ စက်သီးတွေနဲ့ပါလား။ မင်း တော်တော် ဉာဏ်ကောင်းတာပဲ"

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

"ကြီးချည်း၊ ကြီးဖြုတ်၊ ကြီးခလုတ်ပညာဆိုတာ အဲဒါပေါ့ဗျာ" ဟု ဇစ်ဖေက ပြန်၍ပြောလိုက်လေ၏။

"ဟေ့ကောင် ဇစ်ဖေ၊ ဟိုအိမ်ကြီးထဲက လူဆိုးတွေ ညလယ်စာ စားမယ်ဆိုပြီး ထွက်သွားကတည်းက ငါတို့ဆီကို တော်တော်နဲ့ ပြန်မလာဘူး။ ဘယ်လိုဖြစ်တာတုန်း" ဟု ဖိုးသူတော်ကြီးက မေးလိုက်လေ၏။

"ဒီလိုဗျ၊ ခြံထဲကို ကျွပ်ရောက်တာ ကြာပြီ။ ဒီကောင်တွေ ညလယ်စာ စားဖို့ အရက်တွေ အကြော်အလော်တွေ စားပွဲကြီးပေါ်မှာ ပြင်ဆင်ထားကြလေရဲ့။ ကျွပ်က အဲဒါတွေထဲကို အိပ်ဆေး သွားပြီး ခပ်ထားပြီးပြီ" ဟု ဇစ်ဖေက ပြောလိုက်လေ၏။

"ဒီလိုဆိုလဲကွာ၊ ကံသီးတွေကြီးတွေနဲ့ ဘာဖြစ်လို့ ကောင်းကင်က သွားနေရတာတုန်း၊ အသာကလေး ခြံထဲက တံခါးဖွင့်ပြီး ထွက်သွားရင် ရတဲ့ဥစွာ" ဟု ဖိုးသူတော်ကြီးက အပြစ်တင်လိုက်လေတော့၏။

ထိုအခါ ဇစ်ဖေက...

"ခြံထဲမှာ နှစ်လုံးပြူးသေနတ်နဲ့ ကင်းလှည့်နေတဲ့ကောင်က ရှိနေသေးတာ၊ ဒီကောင်က ညလယ်စာ စားတဲ့အထဲမှာ မပါဘူး။ သူ့ကို ကြောက်နေရတာ၊ သူ့တစ်ယောက်တည်းကြောင့် အဲဒီစက်သီးတွေ သုံးနေရတာမျိုး" ဟု ပြောလိုက်လေတော့၏။

ထိုအခါ ဖိုးသူတော်ကြီးက...

"ဒီလိုလား၊ ငါလည်း ဒီလိုပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ထင်တော့ ထင်သားကွ၊ ပိုပြီးသေချာအောင် မေးကြည့်တာပါကွာ" ဟု ပြောလိုက်လေတော့၏။

ထို့နောက် ၎င်းတို့သည် ကားဖြင့် ခရီးဆက်ခဲ့ကြလေတော့၏။ ခရီးတစ်ဝက်သို့ ရောက်သောအခါ၌ ဇစ်ဖေက ကားပြောင်းပြန်

၏။ ဤသို့နှင့်ပင် အရက်မတက်မီအချိန်၌ ဝေဒမောင်မောင်၏ အိမ်ကြီးဆီသို့ ရောက်ရှိခဲ့ကြလေတော့၏။

ဝေဒမောင်မောင်၏ အိမ်တွင် စောင့်သော ဂေါ်ရခါးကြီးလည်း ၎င်းတို့အား တံခါးဖွင့်၍ပေးရင်း...

“ခင်ဗျားတို့ကို ဆရာကြီး မျှော်နေတယ်” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ၎င်းတို့သည် ဧည့်ခန်းဆီသို့ တန်း၍သွားရာ ဧည့်ခန်းတွင် ထိုင်နေသော ဝေဒမောင်မောင်ကို တွေ့ရလေ၏။ ဝေဒမောင်မောင်သည် ဖစ်ဖေ၏ပခုံးကို အားရဝမ်းသာ ပုတ်လိုက်ပြီးနောက်...

“ကိုယ့်လူ သိပ်ကိုတော်တယ်”

ဟု လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ချီးကျူးလိုက်လေတော့၏။ ထို့အပြင် ဘွန်ဟောင်းတို့ကိုလည်း...

“ခင်ဗျားတို့လည်း တော်ကြတာပါပဲ။ ကဲ... ကဲ... တစ်ညလုံး ပင်ပန်းဆင်းရဲလာကြတာ၊ ရေလေးမိုးလေး ချိုးလိုက်ကြဦး၊ ပြီးရင် တစ်ခုခု စားကြတာပေါ့။ ဘွိုင်အသစ်တွေလည်း ခေါ်ထားပါတယ်။ ခင်ဗျားတို့ကို ဧည့်ခံဖို့” ဟု ပြောလိုက်ရာ ဖစ်ဖေတို့ လူစုသည် ရေချိုးခန်းများဆီသို့ ဝင်ကြလေတော့၏။

ထို့နောက် စားသောက်ခန်းသို့ သွား၍ ထိုင်ကြလေ၏။ ထိုအခါ ဝေဒမောင်မောင်လည်း ရောက်ရှိလာပြီးလျှင် စားပွဲ၏ ထိပ်၌ ထိုင်လိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ၎င်းခေါ်ယူထားသည်ဆိုသော စားပွဲထိုးအသစ်များကို အစားအသောက်များ လာရောက် ချရန် အချက်ပေးလိုက်ရာ ထိုသူတို့သည် အစားအသောက်များကို လာရောက် ချပေးလေတော့၏။ ထိုသို့ အစားအသောက်များကို လာရောက်ချပေးသော ဘွိုင်များကို ဖိုးသူတော်ကြီးသည် သေချာစွာ ကြည့်၍ ဘွန်ဟောင်းအား လက်ကုတ်လိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ဘွန်ဟောင်းက...

“ဘာလဲ” ဟု မေးရာ ဖိုးသူတော်ကြီးက...

“ဘာရမတုန်းကွ၊ ဟိုအိမ်ကြီးထဲမှာ ငါတို့ကို နှိပ်စက်တဲ့ လူဆိုးဟာ ဒီကောင် မဟုတ်လားကွ” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဘွန်ဟောင်းလည်း စားပွဲထိုးအသစ်များကို ကြည့်ရှုရာ ၎င်းတို့အား ဖမ်းဆီးနှိပ်စက်သော လူဆိုးများ ဖြစ်ကြောင်းကို အံ့ဩဖွယ်ရာ တွေ့ရှိရလေတော့၏။

ထို့ကြောင့် ဖိုးသူတော်ကြီးက ဝေဒမောင်မောင်အား...

“ဒီမှာ ဆရာကြီး ဝေဒမောင်မောင် ကျုပ်တို့ ဖမ်းသွားတဲ့ လူဆိုးတွေဆိုတာ တခြားလူတွေ မဟုတ်ဘူး၊ အခု ဆရာကြီး ခေါ်ထားတဲ့ စားပွဲထိုး အသစ်တွေပဲ” ဟု ပြောလိုက်ရာ ဝေဒမောင်မောင်က ‘တဟဲဟဲ’ ရယ်မော၍...

“ဒီအချက်မှာတော့ ဖိုးသူတော်ကြီးက သာသွားပြီ၊ အားလုံးထက် မျက်စိလျှင်တယ်” ဟု ပြောပြီးလျှင် စားပွဲထိုးများဘက်သို့ လှည့်ကာ...

“ဒါနဲ့ နေစမ်းပါဦးကွ၊ မင်းတို့အထဲက လူကြီးလုပ်ခိုင်းထားတဲ့ ခင်လှိုင်တစ်ယောက် မမြင်ပါလား” ဟု ဝေဒမောင်မောင်က မေးလိုက်ရာ စားပွဲထိုးတစ်ဦးက...

“ဆရာကြီးဘေးမှာ ထိုင်နေတဲ့လူက ကိုခင်လှိုင်ကို မြင်မြင်ချင်း လက်စသပ်တော့ လူဆိုးခေါင်းဆောင် လုပ်တာ မင်းကိုးကွဆိုပြီး လက်သီးနဲ့ ထိုးထားလို့ ရေချိုးခန်းဘေးမှာ လဲနေပါတယ်” ဟု ဖြေလိုက်ရာ ဝေဒမောင်မောင်က...

“ကျုပ် မှားသွားတယ်၊ ခင်ဗျားတို့အထဲမှာ ဖစ်ဖေက မျက်စိအလျင်ဆုံး” ဟု ပြောလိုက်လေတော့၏။

ထိုအခါ ဖိုးသူတော်ကြီးက...

“ဘယ်လိုဖြစ်တာတုန်း ဆရာကြီး ဝေဒမောင်မောင်ရဲ့ ဒီလူဆိုးတွေက ဘယ်လိုကနေ ဒီအိမ်မှာ လာပြီး စားပွဲထိုး ဖြစ်နေရပြန်တာတုန်း” ဟု မေးလိုက်ရာ ဝေဒမောင်မောင်က...

“ဒီကောင်တွေ ကျုပ်ကောင်တွေပါဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ဟာ ဘယ်လောက်တောင် ဇွဲရှိတယ်၊ ဘယ်လောက်တောင် နှုတ်လုံတယ်၊ ဘယ်လောက်တောင် စွန့်စားနိုင်တယ်၊ ဘယ်လောက်တောင် ကြံ့ရည်ဖန်ရည် ရှိတယ်ဆိုတာကို သိရအောင် တမင်တကာ စမ်းသပ်ခိုင်းလိုက်တာပါ” ဟု ပြောလိုက်သောအခါ ဖိုးသူတော်ကြီးသည် လွန်စွာ အံ့ဩ၍ သွားပြီးလျှင် . . .

“စမ်းသပ်တာကလည်း တကယ်လိုပါပဲလားဗျ၊ ဒီကောင်တွေကလည်း ကျုပ်တို့ကို ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်လိုက်ကြတာ တကယ်ကို ငရဲသားတွေ ကျနေတာပဲ” ဟု ဖိုးသူတော်ကြီးက ပြောလိုက်လေတော့၏။

“ဒီလိုပါ၊ ကျုပ်တို့ သွားမယ့်ခရီးဟာ သိပ်ပြီး အန္တရာယ်များတယ်၊ အနှောင့်အယှက်လည်း ရှိတယ်၊ ကျုပ်နဲ့ မတည့်တဲ့ ‘စနေဂိုဏ်း’ ဆိုတာလည်း ရှိသေးတယ်ဗျ၊ အဲဒီအတွက် ကျုပ်နဲ့ လိုက်မယ့်လူတွေဟာ အရည်အချင်းရှိဖို့ လိုတယ်၊ ဒါကြောင့် စမ်းသပ်ရတာပါ” ဟု ဝေဒမောင်မောင်က ပြောလိုက်လေ၏။

“ဒါနဲ့ နေပါဦး ဆရာကြီးရယ်၊ ဟောဒီ မြလေးစိန်ကရော ဆရာကြီး လူပဲလား၊ သူ့ရော စောစောက ကောင်တွေလို သရုပ်ဆောင်တဲ့ အဖွဲ့ထဲကပဲလား” ဟု ဖိုးသူတော်ကြီးက မေးလိုက်လေ၏။

“သူက ကျုပ်လူ မဟုတ်ပါဘူး၊ ခင်ဗျားတို့နဲ့ ပါလာတာပဲ၊ ကျုပ်တို့ သွားမယ့်ခရီးမှာ သူ့ကို ခေါ်ဖို့မခေါ်ဖို့ဆိုတာက ခင်ဗျားတို့ရဲ့ ထောက်ခံချက် လိုတယ်၊ ခင်ဗျားတို့က တာဝန်ယူမယ်ဆိုရင် ခေါ်ခွင့်ရှိပါတယ်၊ လမ်းခရီးမှာ ယောက်ျားတွေချည်းပဲဆိုတော့ အတင်းပြောမယ့်လူ မရှိဘူး” ဟု ဝေဒမောင်မောင်က ပြောလိုက်ရာ မြလေးစိန်က . . .

“အတင်းပြောခြင်းဟာ မိန်းမတွေ တံအားလျော်စွာ ရရှိထား

တဲ့ သဘာဝ အရည်အချင်းတစ်ခုပါ၊ ပြီးတော့ သူ့ဟာလဲ ခဲတစားသလိုပဲ၊ အိမ်ပြည့်မှ ကစားလို့ ရတာပါ၊ အတင်းပြောတဲ့ လုပ်ငန်းမှာ အနည်းဆုံး လူသုံးယောက် လိုအပ်ပါတယ်၊ ပြောမယ့်လူရယ် နားထောင်မယ့်လူရယ် အပြောခံရမယ့်လူရယ် ရှိရပါမယ်၊ တစ်ယောက်တည်းဆိုရင် အတင်းပြောလို့ မရပါဘူး၊ နှစ်ယောက် ဆိုရင်လည်း အတင်းမဖြစ်သေးပါဘူး၊ အပြောခံရမယ့် လူတစ်ယောက် မရှိဘဲ နှစ်ယောက်တည်း အတင်းထိုင်ပြောလို့ မရပါဘူး၊ ပြီးတော့ အတင်းပြောတယ်ဆိုတာ စိတ်ရဲ့ အစာတစ်ခုပါ၊ ရင်ထဲမှာ သို့မှီးမထားဘဲ ဖွင့်ထုတ်လိုက်ရတဲ့အတွက် ရင်ကို ပေါ့စေပါတယ်၊ ဦးနှောက်ကိုလည်း လန်းဆန်းစေပါတယ်၊ အလုပ်ကိုလည်း တွင်ကျယ်စေပါတယ်၊ ကျွန်မကို မိန်းမတွေဟာ အတင်းပြောရင်း အလုပ်လုပ်တဲ့အခါမှာ အလုပ်တွေဟာ ဘယ်လိုကနေဘယ်လို ပြီးသွားမှန်းတောင် မသိဘဲ ပြီးကုန်တတ်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ဒီကမ္ဘာလောကကြီးမှာ အတင်းပြောခြင်း ပျောက်ကွယ်သွားမှာကိုတောင် ကျွန်မက စိုးရိမ်ပါတယ်၊ ဒီနေရာမှာ ကျွန်မအနေနဲ့ တစ်ခု တင်ပြချင်တာကတော့ အတင်းနဲ့ အဖျင်းကို ခွဲခြားပြီး နားလည်ဖို့ပါပဲ၊ ဥပမာ- မဖြူရယ် မညိုရယ်ဟာ သူတို့အနားမှာ မရှိတဲ့ မမဲရဲ့အကြောင်းကို မမဲအပေါ်မှာ မကျေနပ်တဲ့ မကျေနပ်ချက်တွေကို ဖွင့်ဟတာဟာ အတင်းဖြစ်ပါတယ်၊ လိုအပ်ရင် လုပ်ရမယ့် ကိစ္စလည်း ဖြစ်ပါတယ်၊ ပြီးတော့ မမဲဟာ မဖြူနဲ့ရော မညိုနဲ့ရော ပတ်သက်နေတဲ့အတွက် ပတ်သက်မှုလည်း ရှိပါတယ်၊ မကျေနပ်မှုဆိုတာ ရင်းနှီးစွာ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံမှုအပေါ်မှာ ပေါ်ပေါက်လာတဲ့ ယားနာတစ်မျိုးပါ၊ အဲဒီယားနာဟာ ဝဲခြောက်နဲ့ ခပ်ဆင်ဆင် တူပါတယ်၊ အတင်းပြောခြင်းဟာ ဆက်ဆံရေး ဝဲခြောက်ကို အယားပြေအောင် ကုတ်တာနဲ့ တူပါတယ်၊ ဒါကြောင့် အတင်းပြောခြင်းဟာ လိုအပ်တဲ့ ဆောင်ရွက်မှုတစ်ခုလို့ ကျွန်မ ဆိုချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အဖျင်းပြောခြင်းနဲ့တော့ မတူပါဘူး၊ အဖျင်းပြောခြင်း ဆိုတာက မိမိနဲ့

တိုက်ရိုက်မပတ်သက်တဲ့ ကိစ္စတွေကို အချိန်ကုန်ခံပြီး ပြောဆိုခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ ဘယ်ဇာတ်မင်းသားက ဘယ်ဇာတ်ပိုင်ရှင် မိန်းမကြီးကို ခိုးခဲ့ပြေးလို့ ဘယ်ဘိုင်စကုတ် မင်းသမီးက ဘယ်သူနဲ့ လိုက်ပြေးလို့၊ ဈေးထဲမှာ ဘယ်လိုအဝတ်တွေ ဘယ်လိုအထည်တွေ ပေါ်နေပြီ၊ ဘယ်မြို့မှာ လူစင်စစ်က ဘီလူးမွေးလို့ ဆိုတဲ့ မိမိနဲ့ တိုက်ရိုက်မပတ် သက်တဲ့ ကိစ္စတွေကို အချိန်ကုန်ခံ အလုပ်ပျက်ခံပြီး ပြောကြားတာ ဟာ အဖျင်းပြောခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒါကိုတော့ ကျွန်မ အလိုမရှိပါ ဘူး။ အတင်းဆိုတာကတော့ လူမှုဆက်ဆံရေး ယားနာတစ်မျိုးပါ။ လူတစ်ယောက်မှာ ယားနာ ရှိရင် ယားမှာပဲ၊ ယားရင် ကုတ်ရမှာပဲ။ ဒါဟာ ရှုတ်ချစရာလည်း မဟုတ်ဘူး။ ကဲ့ရဲ့စရာလည်း မဟုတ်ပါဘူး။ အဖျင်းပြောတာကတော့ မယားဘဲ ကုတ်နေတာနဲ့ တူပါတယ်” ဟု ပြောလိုက်ရာ ဇစ်ဖေက စတင်၍ လက်ခုပ်တီးလေ၏။ ထို့နောက် ဘွန်ဟောင်း၊ ဖိုးသူတော်ကြီးနှင့် ဝေဒမောင်မောင်ပါ လက်ခုပ်တီးလေ တော့၏။

ထို့နောက် ဝေဒမောင်မောင်က...

“သိပ်ကောင်းတယ် မိန်းကလေး၊ ကျုပ်က ဒါမျိုးမှ သဘော ကျတာ၊ ဘာကိုပဲလုပ်လုပ် ကိုယ်လုပ်တဲ့အလုပ်ကို ဝယနဏ တွေး တော စဉ်းစားထားတဲ့လူမျိုးမှ ကျုပ်က သဘောကျတာ၊ အဲဒီတော့ ဟောစီ ဇစ်ဖေတို့ ဘွန်ဟောင်းတို့ လူစုက မင်းကို တာဝန်ယူတယ်ဆို ရင် ကျုပ်အနေနဲ့ လိုက်ခွင့်ပေးပါတယ်” ဟု ပြောလိုက်ရာ ဇစ်ဖေက “ယူပါတယ် ဆရာကြီး၊ မြင်ကတည်းက ယူချင်နေတာ” ဟု ပြောလိုက်ရာ ဖိုးသူတော်ကြီးက...

“ဟေ့ကောင် ဇစ်ဖေ၊ စကားကို ရှင်းရှင်းပြောကွာ” ဟု ဝင်၍ ဆူလိုက်လေ၏။

“ဦးသူတော်ကြီးရယ်... ကာယကံရှင်က ကျွန်တော် ပြောတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို သဘောပေါက်ပါတယ်၊ ခင်ဗျား လုပ်တာနဲ့ အဓိပ္ပာယ်

တွေ ပြောင်းကုန်ပါလိမ့်မယ်” ဟု ဇစ်ဖေက ပြောလိုက်လေ၏။

“မလိုချင်ဘူး ဟေ့ကောင်၊ သွားမယ့်ခရီးဟာ အန္တရာယ်များ တယ်၊ မိန်းကလေးဆိုလို့ သူတစ်ယောက်ပဲ ပါတယ်၊ သူ့ကို နှမက လေးလို သဘောထားပြီး အားလုံးက စောင့်ရှောက်သွားရမယ် နည်း နည်းမှ မပစ်မှားရဘူး” ဟု ဖိုးသူတော်ကြီးက ပြောပြန်လေ၏။

“ဒါက ကာယကံရှင်နဲ့ တိုက်ရိုက်ပတ်သက်တာပါဗျာ၊ ခင် ဗျားက ကြားက အမိန့်ထုတ်မနေစမ်းပါနဲ့၊ ကျုပ်တို့က သူ့ကို နှမက လေးလိုပဲ သဘောထားကြတယ်ပဲ ထားပါဖို့ ဒီအထဲမှာ သူက အစ်ကို လို သဘောမထားနိုင်တဲ့ လူတစ်ယောက်လောက် ပါလာရင် ဘယ် နှလုံး လုပ်မတုန်း၊ ဒီကိစ္စတွေက စိတ်နဲ့ဆိုင်တဲ့ကိစ္စတွေဗျာ၊ သိပ်ကို သိမ်မွေ့တယ်၊ ခင်ဗျားက ဖိုးသူတော်ဆိုတော့ အဲဒါတွေ နားမလည် ဘူး၊ ခင်ဗျား လုပ်တာနဲ့ အကုန်လုံး တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် မခေါ်ရဲ မပြောရဲနဲ့ ရှက်တိုးရှက်ကန်းတွေ ဖြစ်ကုန်ပါလိမ့်မယ်၊ နှလုံး သားနဲ့ ဆိုင်တဲ့ကိစ္စမှာ ဖိုးသူတော် မပါရင် ကောင်းမယ်ဗျာ” ဟု ဇစ်ဖေက ပြောလိုက်ရာ ဖိုးသူတော်ကြီးက...

“ဘာနှလုံးသားလဲကွာ၊ လူဆိုတာ စောင့်ထိန်းရမယ့် ဝတ္တရား ရှိတယ်၊ မစောင့်ထိန်းဘဲနဲ့ နှလုံးသားကို လွဲချလို့ မရဘူး” ဟု ပြော လေ၏။

ထိုအခါ ဘွန်ဟောင်းက...

“မြလေးစိန်ရဲ့ အဖေကိုယ်တိုင် ပါလာရင်တောင် ဦးသူတော် ကြီးလောက် စောင့်ရှောက်ဖို့ ရမှာမဟုတ်ဘူး” ဟု ဝင်၍ပြောလိုက် လေ၏။ ထိုအခါ မြလေးစိန်က...

“လူတိုင်းမှာ ချစ်ခွင့်ရှိပါတယ်၊ စော်ကားခွင့်တော့ မခွင့်ဘူး၊ အဲဒါကို သဘောပေါက်ထားရင် ဘာမှ ကိစ္စမရှိပါဘူး” ဟု ပြောလိုက် လေ၏။

မြလေးစိန် စကားကို အားလုံးက ထောက်ခံလိုက်ကြပြီး

လျှင် တည်ခင်းထားသော အစားအသောက်များကို စားသောက်ကြလေတော့၏။

ထိုသို့ စားသောက်ကြပြီးနောက် ဆရာကြီး ဝေဒမောင်မောင်သည် သူ၏စားပွဲထိုးများကို အခန်းတွင်းမှ ထွက်သွားရန် အချက်ပြလိုက်လေတော့၏။ ထို့နောက် အခန်းတံခါးကို ပိတ်ကာ အောက်ပါအတိုင်း ပြောလေတော့၏။

“ကျုပ်လိုချင်တဲ့ ရှေးဟောင်း ဝေဒအတတ်တွေ၊ ဝိဇ္ဇာရီအတတ်တွေကို ဟိုနှစ်သန်းပေါင်းများစွာက အန္တလန်တာနိုင်ငံကြီးမှာ နေခဲ့ကြတဲ့ လူသားတွေဟာ တတ်ကျွမ်းခဲ့ကြတယ်။ အဲဒီအန္တလန်တာတိုက်ကြီးဟာ ရေထဲကို မြုပ်သွားတာလည်း နှစ်တွေ သန်းနဲ့ချီပြီး ကြာခဲ့ပြီ။ အဲဒီတုန်းက ထွန်းကားခဲ့တဲ့ ပညာရပ်တွေကို ကျုပ်ဟာ သဲလွန်စ ရထားခဲ့တယ်လို့ ပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီအန္တလန်တာကြီး မြုပ်သွားတဲ့အခါမှာ အဲဒီက လူတွေဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာရှိတဲ့ နေရာအသီးသီးကို ရွှေ့ပြောင်းသွားကြရတယ်။ အဲဒီလူတွေနဲ့အတူ ကျုပ်လိုချင်တဲ့ ဝေဒပညာတွေလည်း ကမ္ဘာအနှံ့အပြားကို ပါသွားတော့တာပေါ့ဗျာ။ အဲဒီလူတွေဟာ မျိုးဆက် တစ်ဆက်ပြီးတစ်ဆက် ပြောင်းလာခဲ့ကြတယ်။ တဖြည်းဖြည်း ခေတ်မီလာခဲ့ကြတယ်။ ခေတ်မီလာတာနဲ့အမျှ ရှေးဟောင်းပညာတွေဟာ တဖြည်းဖြည်း တိမ်ကောကုန်တော့တာပဲ။ ဒါပေမယ့် အန္တလန်တာကြီး ရေမြုပ်တုန်းက လူတစ်ချို့ဟာ သမုဒ္ဒရာကို ဖြတ်ပြီး ကျွန်းတစ်ကျွန်းကို ရောက်သွားတယ်။ ယနေ့ထိ လူသားတွေဟာ အဲဒီကျွန်းကို ရှာလို့မရကြသေးဘူး။ ရှာလည်း မရှာကြသေးဘူးပေါ့လေ။ အဲဒီကို ရောက်သွားတဲ့လူတွေဟာ တော့ တခြားလူတွေနဲ့လည်း အဆက်အသွယ် မရှိလေတော့ ခေတ်လည်း မမီရာဘူး။ သူတို့ဆီမှာ အန္တလန်တာကြီး ကောင်းစားစဉ်တုန်းက အသုံးပြုခဲ့တဲ့ ဝေဒပညာတွေ မပျောက်မပျက် ရှိနေမှာ အမှန်ဖြစ်တယ်”

ထိုနေရာသို့ အရောက်၌ ဝေဒမောင်မောင်သည် စကားကို အနည်းငယ် ရပ်လိုက်ပြီးလျှင် သူ၏ စိန်စီထားသော ရွှေစီးကရက်ဘူးကလေးအတွင်းမှ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို ထုတ်ယူ၍ မီးညှို့ရှိုက်ဖွာလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ မြလေးစိန်က...

“ဆရာကြီး... ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်မတို့ဟာ သမုဒ္ဒရာထဲကို ဖြတ်ကြရမှာပေါ့” ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“မဟုတ်ဘူး မိန်းကလေးရဲ့။ အဲဒီကျွန်းကို ရှာဖွေက လွယ်တဲ့ ကိစ္စမဟုတ်ဘူး။ ကျုပ်ပြောတဲ့ သမုဒ္ဒရာကြီးရဲ့ ဘယ်နားလောက်မှာ ရှိတယ်ဆိုတာ ပထမ ကြိုးစားရမယ်” ဟု ဝေဒမောင်မောင်က ပြောလိုက်ရာ ဘွန်ဟောင်းက...

“ဆရာကြီးရယ်... နှစ်သန်းပေါင်းများစွာက မြုပ်သွားတဲ့ အန္တလန်တာနိုင်ငံရဲ့ သဲလွန်စကို ဘယ်လိုလူမျိုးက ပြောနိုင်မှာတုန်း” ဟု မေးလိုက်လေတော့၏။

ထိုအခါ ဝေဒမောင်မောင်က...

“ဒီမေးခွန်းဟာ အတော်ကို မေးသင့်တဲ့ မေးခွန်းပါပဲ။ ဒါက ဒီလိုရှိတယ်။ ကျုပ် လန်ဒန်မှာ နေတုန်းက ရှေးဟောင်း ဖြစ်စဉ်များကို အထူးသဖြင့် ရာဇဝင်ဆရာ သမိုင်းဆရာတို့ လက်မြောက်ထားလိုက်ရတဲ့ ခေတ်အခါက အကြောင်းအရာတွေကို မနောနဲ့ အာရုံပြုပြီး ဆက်စပ်ပေးတဲ့ ရှေးဟောင်းနှောင်းဆက် ပညာသည်တချို့နဲ့ တွေ့ဖူးတယ်။ သူတို့ရဲ့အဆိုအရ အန္တလန်တာ နိုင်ငံတော်ကြီးဟာ ထွန်းကားကောင်းစားနေတဲ့အချိန်မှာ သိပ္ပံပညာဘက်ကို အတော်ရောက်နေကြပြီဆိုပဲ။ လူတော်တော်များများဟာလည်း အဲဒီပညာဘက်ကို လိုက်စားနေကြတယ်ဆိုပဲ။ အဲဒီအထဲမှာ လူတစ်ချို့ဟာ သိပ္ပံပညာဘက်ကို မလိုက်ဘဲ လောကီအတတ်နဲ့ အသက်ရှည်တဲ့အတတ်ကို သီးခြားလေ့လာကြတယ်။ အဲဒီလူတွေဟာ အန္တလန်တာကြီး ရေမြုပ်တဲ့အခါ

မှာ ဟိမဝန္တာဘက်ကို ရွှေ့ပြောင်းသွားကြတယ်တဲ့၊ အဲဒီမှာ သူတို့ဟာ အသက်တွေ အရှည်ကြီး နေကြတယ်၊ သူတို့ဟာ မေထုန်အမှုကို ရှောင်ကြဉ်တဲ့ အကျင့်လည်း ကျင့်ကြတယ်ဆိုတော့ မျိုးဆက်လည်း မပျံ့နိုင်တော့ဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူတို့ဆီကို ကံအားလျော်စွာ ရောက် သွားတဲ့လူတွေကိုတော့ သူတို့ရဲ့အသက်ရှည်နည်းပညာကို ချီးမြှင့်ကြ တယ်၊ အဲဒီလို ချီးမြှင့်ခံရတဲ့လူတွေဟာလည်း ဟိမဝန္တာမှာပဲ အသက် ရှည်တဲ့ ရသေ့ကြီးတွေ သူတော်စင်ကြီးတွေ ဖြစ်ကြပြန်ရော၊ အဲဒီက နေ ဆရာစဉ်ဆက် ဆင်းသက်လာတဲ့ သူတော်စင်ကြီးတွေဟာ အန္တ လန်တာ နိုင်ငံအကြောင်းလည်း သိတယ်၊ အန္တလန်တာနိုင်ငံ ပျက်လို့ သမုဒ္ဒရာဘက်ကို ရောက်သွားတဲ့ လူစုအကြောင်းလည်း သူတို့ သိကြ တယ်၊ အဲဒီလူစု နေတဲ့နေရာကိုလည်း အတိအကျ ညွှန်ပြနိုင်ကြ တယ်လို့ သိခဲ့ရတယ်၊ နောက်တစ်ခါ အမေရိကန်ကို ကျွပ် ရောက် တုန်းကလည်း အဲဒီလို ရှေးဟောင်းနှောင်းဆက် အာရုံပြုတဲ့အတတ် ကို တတ်တဲ့ မိန်းမကြီးတစ်ယောက်နဲ့ တွေ့ခဲ့ရတယ်၊ သူကတော့ ဂျစ်ပစ်မီကြီးပါပဲ၊ သူ့ရဲ့ပြောပြချက်တာလည်း လန်ဒန်က ရှေးဟောင်း နှောင်းဆက် ဆရာတွေ ပြောတာနဲ့ တစ်ထပ်တည်း တူနေတယ်၊ ဒါကြောင့် ဟိမဝန္တာကို အရင်သွားရမယ်၊ အဲဒီလို သွားတဲ့နေရာမှာ ကျွပ်တို့ခရီးစဉ်ရဲ့အစမှာ ဘုရားဖူးခြင်းနဲ့ စမယ်၊ ဒါကြောင့် အိန္ဒိယ ပြည်ကို ဝင်ပြီး ဘုရားဖူးမယ်၊ အဲဒီကနေ ဟိမဝန္တာကို တက်မယ်၊ အဲဒါတွေ သွားနိုင်ဖို့အတွက် လိုအပ်တဲ့ ပြင်ဆင်မှုတွေကို ဘွန် ဟောင်းနဲ့ ဖိုးသူတော်ကြီးက ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်ရမယ်၊ သွားတဲ့ခရီးမှာ လိုမယ်ပစ္စည်းတွေ စုဆောင်းဖို့ကတော့ ဇစ်ဖေနဲ့ မိန်းကလေးက တာဝန်ယူရလိမ့်မယ်၊ ကျွပ်ကတော့ ကိုယ့်လူတို့ လိုတဲ့ငွေကို ထုတ် ပေးဖို့ ချက်စာအုပ်နဲ့ ဒီမှာ အမြဲရှိနေမယ်၊ ကဲ... ဒီတော့ ဒီမနက် ခုနစ်နာရီထိုးကနေ စပြီး အလုပ်စကြမယ်၊ ဘွန်ဟောင်းနဲ့ ဦးသူတော် ကြီးက နှစ်ပတ်အတွင်း သွားနိုင်အောင်၊ သင်္ဘောလက်မှတ်တို့၊ ပတ်စ

ပို့တို့၊ ဝိဇာတို့ ရအောင် ဆောင်ရွက်ကြပေတော့” ဟု ပြောဆိုတာ စားသောက်ခန်းအတွင်းမှ ထွက်သွားလေတော့၏။

မြလေးစိန်လည်း အဝတ်အစား ဝယ်ရန်ဟု ဆိုကာ ထွက် သွားလေတော့၏။ ထိုအခါ ဇစ်ဖေသည် လက်ဖက်ရည်အချိုကို ကရားအတွင်းမှ လက်ဖက်ရည်ပန်းကန်အတွင်းသို့ ငှဲကာ ထိုလက် ဖက်ရည်ပန်းကန်ကို အပေါ်သို့ မြှောက်လျက် ‘ချစ်သေ့ မြ... အတွက်’ ဟု ရေရွတ်ကာ မော့ချလိုက်လေတော့၏။

ထိုအခါ ဖိုးသူတော်ကြီးက...

“ဟေ့ကောင်... ဇစ်ဖေ၊ အရင်က မင်း ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး၊ အခုမှ ဘယ်လိုဖြစ်လာတာနဲ့၊ ရိုးရိုးသားသား လုပ်စမ်းပါ ငါ့လူရား ကူလီကုမာတွေ မလုပ်ပါနဲ့ကွာ၊ တောင်းပန်ပါတယ်” ဟု ပြောလိုက် လေတော့၏။

“မဟုတ်ပါဘူး ဦးသူတော်ကြီးရယ်၊ သေသွားတဲ့ ကျွပ် မိန်းမ မြ... ကို သတိရလို့ပါ” ဟု ဇစ်ဖေက ပြန်၍ပြောလိုက်လေ၏။

ထို့နောက် ဖိုးသူတော်ကြီးသည် ဘွန်ဟောင်းနှင့်အတူ မြို့ထဲ ကို ထွက်သွားလေတော့၏။ မြို့ထဲသို့ ရောက်လျှင် ပုလိပ်ရုံး၊ စီအိုင်ဒီ၊ ကုန်းမာဇေဌာန၊ ဘက်တိုက် စသည်တို့ကို လှည့်လည်သွားကြလေ တော့၏။

တစ်ပတ်ကျော်ကျော်မျှ ၎င်းတို့သည် မြို့ထဲ၌ပင် အချိန်ကုန် ကြရလေ၏။ ထို့နောက် ခရီးသွားရန်အတွက် အလုံးစုံ အဆင်သင့် ဖြစ်သောအခါ၌ ၎င်းတို့က ဝေဒမောင်မောင်အား အဆင်သင့် ဖြစ်ပြီ ဖြစ်ကြောင်း အစီရင်ခံလိုက်လေတော့၏။

... ၀၁၁၁ ...

ခရီးစဉ်တစ်ခုကြည့်

၎င်းတို့သည် မေလ(၉)ရက်နေ့တွင် ပင်လယ်ကူးသင်္ဘောကြီးဖြင့် စတင်ခရီးထွက်ခဲ့ကြလေတော့၏။ ခရီးတစ်လျှောက်တွင် မြလေးစိန်သည် ဘိုကပြားမတစ်ဦးနှင့် အသိဖွဲ့ကာ လိုက်ပါခဲ့လေ၏။

ဝေဒမောင်မောင်မှာမူ စာအုပ်ထူကြီးတစ်အုပ်ကို စွဲမြဲစွာ ဖတ်ရှုလာခဲ့လေ၏။ ဘွန်ဟောင်းနှင့် ဖိုးသုတော်ကြီးမှာကား စစ်တုရင်ထိုးခြင်း၊ ပုဆစ်ပစ်ခြင်းဖြင့်သာ အချိန်ကုန်ခဲ့ရလေ၏။ ဇစ်ဖေမှာမူ လက်ဖက်ရည် သောက်လိုက် အိပ်လိုက်နှင့်ပင် တစ်ယောက်တည်း အချိန်ကို ဖြုန်းခဲ့လေ၏။

ဤသို့နှင့်ပင် မေလ (၁၃)ရက်နေ့သို့ ရောက်သောအခါ၌ ၎င်းတို့သည် ကာလကတ္တားမြို့သို့ ဆိုက်ရောက်ခဲ့ကြလေတော့၏။

ကာလကတ္တားမြို့သို့ ရောက်သောအခါ၌ အေဒင်ဆေးရုံလမ်း အမှတ်(၁၀)ရှိ ဘားမားဒရမ်သာလာ(ခေါ်)မြန်မာ့ဓမ္မသာလဇရပ်တစ်လုံး၌ တည်းခိုခဲ ပေးကာ တစ်ရက်မျှ တည်းခိုကြပြီးလျှင် နောက်တစ်နေ့ ညခုနစ်နာရီတွင် 'ဟောင်ရာ' ဘူတာရုံမှ 'ဂယာ'ဘက်

သို့ ခရီးဆက်ခဲ့ကြလေ၏။

(၇)နာရီတွင် ထွက်သော ရထားမှာ အမြန်ရထား ဖြစ်ရကား (၂၉၂)မိုင် ဝေးသော ဂယာသို့ နံနက်(၄)နာရီ (၄၅)မိနစ်တွင် ဆိုက်ရောက်ကြလေတော့၏။

ထို့နောက် ၎င်းတို့သည် မြင်းလှည်းများကို ငှားရမ်းကာ (၇)မိုင်မျှ ဝေးသည့်ခရီးသို့ သွားရောက်၍ ဘုရားဖူးကြလေ၏။ ထိုသို့ ဘုရားဖူးပြီးနောက် ဘွန်ဟောင်းက...

"ရတနတ္တယ ပဏာမကိစ္စတော့ ပြီးပြီ၊ နောက်တွေ့ရမှာတွေ့ကတော့ ဒုက္ခတွေ့ချည်းပဲ" ဟု ပြောလိုက်ရာ ဖိုးသုတော်ကြီးက...

"ဘယ်လို ဖြစ်လို့တုန်းက" ဟု မေးလိုက်လေ၏။

"ဘယ်လိုဖြစ်ရမှာတုန်း ဦးသုတော်ကြီးရဲ့၊ ကျုပ်တို့ ထွက်လာတဲ့နေ့ဟာ (၉)ရက်နေ့ဗျ၊ လက မေလဆိုတော့ ရှေးဟောင်းလွန်ပစ်တွေ့ရဲ့ တွက်နည်းအတိုင်းဆိုရင် ကံမကောင်းဘူးဗျ" ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအချိန်၌မှာပင် ၎င်းတို့၏ ဆရာကြီး ဝေဒမောင်မောင်သည် ကားတစ်စီးကို ငှားရမ်းပြီးပြီဖြစ်၍ ကားပေါ်သို့ တက်ကြလေတော့၏။

ထိုကားကြီးသည် ၎င်းတို့အား တစ်ခါက လွန်စွာနာမည်ကြီးသည့် တက္ကသိုလ်ကြီး ရှိခဲ့ဖူးသော 'နာလန္ဒ'သို့ ပို့ပေးလေ၏။ နာလန္ဒတွင် နံနက်စာ စားသောက်ပြီးနောက် ထိုနေရာမှ (၈)မိုင်မျှ ဝေးသော ရာဇဂြိုဟ်သို့ ခရီးဆက်ကြလေ၏။

တစ်ဖန် ရာဇဂြိုဟ်မှ 'ပတ္တနာ'သို့ သွားပြီးလျှင် မီးရထားဖြင့် ဗာရာဏသီသို့ လိုက်ပါခဲ့ကြလေ၏။ ဗာရာဏသီတွင် ဆရာကြီး ဝေဒမောင်မောင်နှင့် သိသော သူဌေးကြီးတစ်ဦးအိမ်၌ တည်းခိုကြလေ၏။

ထိုနေရာ၌ နှစ်ရက်မျှ တည်းခိုပြီးလျှင် ပတ္တနာသို့ ပြန်၍လာပြီး 'တရဂပတ်' ဘူတာ၌ အချိန်အနည်းငယ် ဖြုန်းပြီးနောက် နေ့လည်

(၂)နာရီ (၄၅)မိနစ်တွင် 'ဝွန်တာ'သို့ ရောက်လေ၏။

ဝွန်တာမှတစ်ဆင့် 'ဘာလန်ပု'သို့ လော်ကယ်ရထားဖြင့် (၁) နာရီခန့် ခရီးဆက်ရလေ၏။ ထိုနေရာ၌ တစ်ည အိပ်ပြီးနောက် နောက်တစ်နေ့နံနက်တွင် မော်တော်ကား ငှားကာ သာဝတ္ထိသို့ ခရီး ဆက်ခဲ့ကြလေ၏။

သာဝတ္ထိမြို့ဟောင်းသို့ ရောက်သောအခါ၌ ဘွန်ဟောင်းက ဖိုးသူတော်ကြီးအား . . .

“ဒီနေရာဟာ သိပ်ပြီးထူးတယ် ဦးသူတော်ကြီးရဲ့၊ တစ်ခါက ကောသလတိုင်းရဲ့ နေပြည်တော် ဖြစ်ခဲ့ဖူးသေးတယ်။ အဲဒီနေပြည် တော်ကြီးမှာ အုပ်စိုးခဲ့တဲ့ ပသေနဒီ ကောသလမင်းကြီး ဆိုတာကလဲ အိပ်မက်ရှည်ကြီး (၁၆)ခုကို မက်ဖူးတယ်” ဟု ပြောလိုက်ရာ ဖိုးသူ တော်ကြီးက . . .

“မင်းပြောမှပဲ ငါက သိရမှာကိုးကွ၊ လူလည် မလုပ်စမ်းပါနဲ့ ဘွန်ဟောင်းရာ” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထို့နောက် ၎င်းတို့အားလုံးသည် ဘာလန်ပုသို့ ပြန်လာပြီး လျှင် ရထားဖြင့် 'နောင်ခါ' ဘူတာသို့ လိုက်ကြလေ၏။ ထိုမှတစ်ဆင့် နှစ်နာရီခန့် မော်တော်ကား ငှား၍စီးရာ လုမ္ဗနီသို့ ရောက်ကြလေ၏။

လုမ္ဗနီ ရောက်သောအခါ၌ ဘွန်ဟောင်းက . . .

“ဦးသူတော်ကြီးရဲ့ . . . ဒီနေရာဟာ နွေးအခါက သက္ကတိုင်း မှာ ပါတယ်။ မြို့တော်ကတော့ ကပိလဝတ် ဖြစ်တယ်။ ဆွေဇံတော် မျိုးတော်တွေ ဒီနေရာမှာ နေခဲ့ကြတာပေါ့ဗျာ” ဟု ပြောလိုက်လျှင် ဖိုးသူတော်ကြီးက . . .

“ငါသိပါတယ် ဘွန်ဟောင်းရဲ့၊ မင်းက လူလည် မလုပ်စမ်းပါ နဲ့” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအချိန်၌မှာပင် ၎င်းတို့၏ ဆရာကြီး ဝေဒမောင်မောင်က မြောက်စူးစူးအရပ်သို့ ညွှန်ပြလိုက်ရာ ၎င်းတို့သည် လှမ်းမျှော် ကြည့်ရှု

ကြကုန်၏။

ဆည်းနှင့် မြူခိုးများ ဝေနေသည့် တောင်တန်းကြီးကို တွေ့ ရလေ၏။

ထိုအခါ ဝေဒမောင်မောင်က . . .

“အဲဒါ ဟိမဝန္တာပဲ၊ အဲဒီကို ရောက်အောင် သွားရမယ်၊ ဒါ ပေမယ့် အခု တွေ့နေတာက ဟိမဝန္တာရဲ့ တောင်လက်မောင်းတစ်ခု ကို တွေ့နေရတာ၊ ကျုပ်တို့ သွားရမှာက တောင်မကြီးကို ဖြတ်ရမယ်၊ အခုခေတ်လူတွေ ဟိမဝန္တာကို သွားနေကြတယ် ဆိုတာက လွယ်တဲ့ နေရာလောက်ကို သွားနေကြတာ၊ ကျုပ်တို့ တကယ် သွားရမှာက သုဘဒ္ဒါ မိဖုရားကြီးက ဆင်မင်းရဲ့အစွယ်ကို လိုချင်လို့ မုဆိုးကြီး သောနတ္တိရ်ကို ဝေလွတ်လိုက်လို့ တောကျွမ်းတဲ့ မုဆိုးကြီးဟာ ခုနစ် နှစ် ခုနစ်လ ခုနစ်ရက်တိုင်တိုင် သွားမှ ရောက်တယ်ဆိုတဲ့ ဟိမဝန္တာ တောင်တန်းကြီးရဲ့ ဟိုမှာဘက်မှာ ရှိတဲ့ ဆဒ္ဒန်အိုင်ကြီးဆီလောက်ကို သွားရမှာဗျ၊ အဲဒီမှာ ညွှန်တောကြီးတွေ ဆူးတောကြီးတွေကို ခက် ခက်ခဲခဲ ဖြတ်ကြရမှာ၊ အန္တရာယ်တွေကလဲ သိပ်ပြီးများတယ်၊ သားရဲ တိရစ္ဆာန်ဘေးကလဲ အလွန်ပေါတယ်၊ တောင်ကြောကြီးကို ရောက်တဲ့ အထိတော့ လမ်းပြကို အသုံးပြုရမှာပဲ” ဟု ပြောလိုက်ရာ ဘွန် ဟောင်းက ဖိုးသူတော်ကြီးအား . . .

“ကျုပ် မပြောဘူးလား၊ ဒုက္ခတွေ လာတော့မယ် ဆိုတာလေ ဗျာ၊ ကျုပ်ပြောတဲ့ ဂျစ်ပစီဟောက်နီးက မှန်ပါတယ်ဗျ” ဟု ပြောလိုက် လေတော့၏။

ထို့နောက် ၎င်းတို့အဖွဲ့သည် မော်တော်ကား တစ်တန်း လှည်းတစ်တန်း၊ ခြေလျင်တစ်တန်းနှင့် ဟိမဝန္တာတောင်တန်းကြီးသို့ တဖြည်းဖြည်း တရွေ့ရွေ့ ကပ်၍ သွားကြလေတော့၏။

ဤသို့နှင့် ရက်အတန်ကြာသောအခါ၌ ၎င်းတို့သည် တောင် ခြေ အနီးရှိ ရွာကလေးတစ်ရွာသို့ ရောက်ရှိခဲ့လေတော့၏။

ထိုရွာကလေးသို့ ဝင်ကာ ၎င်းတို့သည် စားနပ်ရိက္ခာများ ဝယ်ယူစုဆောင်း၏။ ပြီးလျှင် ထိုရွာမှ လူငယ်ရွာသားတစ်ဦးကို လမ်း ပြ အဖြစ် ငှားရမ်းခဲ့လေတော့၏။

ထိုလမ်းပြ၏အမည်ကား ရာဂျူဟူ၍ ဖြစ်ပေသည်။ ထို့နောက် ရာဂျူက ခေါင်းဆောင်၍ တောင်လက်မောင်း ပေါ်သို့ တက်ကြလေ၏။ ခြေလှမ်းသွက်သော ဝေဒမောင်မောင်နှင့် ဖစ်ဖေတို့သည် ရွှေမှ သွားနှင့်ကြ၏။

မြလေးစိန်သည် ၎င်းတို့နောက်မှ ထက်ကြပ်မကွာ လိုက် လေ၏။ အစပထမတွင် လမ်းပြရာဂျူသည် ဖိုးသူတော်ကြီးနှင့် ဘွန် ဟောင်းအား စောင့်၍... စောင့်၍ခေါ်သော်လည်း ဖိုးသူတော်ကြီး နှင့် ဘွန်ဟောင်းမှာ လွန်စွာ နှေးကွေးရကား ရာဂျူလည်း ၎င်းတို့ အား စောင့်၍ခေါ်ရန် စိတ်မရှည်တော့ဘဲ...

'သွားနှင့်မယ်' ဟု အဓိပ္ပာယ်ရသော စကားကို အင်္ဂလိပ် ဘာသာဖြင့် ပြောဆိုကာ ထွက်သွားလေတော့၏။

ထိုအခါ ဘွန်ဟောင်းက... "ဟေ့ကောင် ရာဂျူ၊ မင်းရဲ့ မွေးနေ့သက္ကရာဇ်ကို အင်္ဂလိပ် လို မှတ်မိသလား" ဟု မေးလိုက်ရာ ရာဂျူက...

"မှတ်မိတာပေါ့ဗျ၊ ခုနှစ်ကိုတော့ မသေချာဘူး၊ ကျုပ် အ သက် (၂၀)ရှိပြီ၊ လက ဖေဖော်ဝါရီလဗျ၊ မွေးရက်ကတော့ (၈)ရက်" ဟု ပြောဆိုကာ ထွက်သွားလေတော့၏။

ထိုအခါ ဘွန်ဟောင်းက... "ဂျစ်ပစီ ပေဒင်နည်းနဲ့ တွက်ရင် ဒီကောင်ဟာ အတော်ညံ့ တယ်ဗျ၊ ဒီနှစ်ထဲမှာ ဒီကောင် ဒုက္ခရောက်ဖို့ ရှိတယ်" ဟု ပြောလိုက် ရာ ဖိုးသူတော်ကြီးက...

"မင်းရဲ့ ဂျစ်ပစီပေဒင်ကလဲ လူတိုင်း ဒုက္ခရောက်နေပါလား တွ၊ ကြည့်လဲ လုပ်ပါဦး" ဟု ပြောလိုက်လေတော့၏။

"ဒီလိုမပြောပါနဲ့ ဖိုးသူတော်ကြီးရဲ့၊ အဲဒီနည်းဟာ အတော် ကို အားကိုးလောက်တဲ့နည်းဗျ၊ အရေးအကြောင်းမှာ အတော်ကို အ သုံးဝင်တဲ့ ပညာဗျ" ဟု ဘွန်ဟောင်းက ပြောလိုက်လေ၏။

ထို့နောက် ၎င်းတို့နှစ်ဦးသည် တဖြည်းဖြည်း တရွေ့ရွေ့နှင့် လျှောက်လာခဲ့ရာ ရွှေမှ သွားသော ဝေဒမောင်မောင်တို့ လူစုနှင့် ဝေ ကွာသည်ထက် ဝေးကွာသွားလေတော့၏။

... ၉၄၈၉၉ ...

ဝေဒမောင်မောင်တို့ လူစုသည် ဟိမဝန္တာ၏ တောင်လက်
မောင်း တစ်ခုမှ နေ၍ ဟိမဝန္တာတောင်ကြောပေါ်သို့ တရွေ့ရွေ့ တက်
ကြလေတော့၏။

တောင်ထွတ် တောင်ထိပ်များသည် နှင်းခဲကြီးများဖြင့် အုပ်
ဆိုင်းလျက် ရှိလေသည်။ ဝေဒမောင်မောင်တို့သည် မိုးမချုပ်မီ၌
တောင်လက်မောင်း၏ ကွေ့တစ်ခုဆီသို့ ရောက်အောင် ကြိုးစား၍
တက်နေကြလေ၏။ ထိုကွေ့၌ထား နားနေအိပ်စက်ရန် ဂူတစ်ခု ရှိ
ကြောင်းကို လမ်းပြဖြစ်သော ရာဂျူးက ပြောပြလေ၏။

ဖိုးသူတော်ကြီးသည် ဆူးဖြိုးသော ၎င်း၏ ဝမ်းဗိုက်ကြီးကို
သယ်၍ တက်နေရသည်ဖြစ်ရာ ခရီးမထွင်ဘဲ ရှိနေ၏။
ထို့ကြောင့် ဘွန်ဟောင်းက...

“ဒီမှာ ဦးသူတော်ကြီး၊ ခင်ဗျားရဲ့ ဝမ်းဗိုက်ကြီးဟာ တောင်
တက်တဲ့နေရာမှာ အတော်ကို ဒုက္ခပေးနေတာပဲ” ဟု ပြောလိုက်ရာ
ဖိုးသူတော်ကြီးက...

“အဲဒါ ခက်တာပေါ့ကွ၊ ဒီဝမ်းဗိုက်ကြီးဟာ တစ်နေရာရာမှာ

အသုံးဝင်မယ်ဆိုတာ မင်းမှ မသိဘဲကိုး၊ နောက်ပြီး မင်းကို ပြောရဦး
မယ်၊ မိန်းမဟာလည်း ပန်းပန်မှ လှသလို ယောက်ျားဟာလည်း ဝမ်း
ဗိုက်ဆူမှ လှတယ်ကွ၊ အလွယ်မှတ်ထားဖို့ကတော့ မိန်းမမှာ ပန်း...
ယောက်ျားမှာ ဝမ်း၊ ဟား... ဟား... ဟား... ဟား... ” ဟု ရယ်စရာ
ပြောလိုက်လေတော့၏။

“ခင်ဗျားရဲ့ ဝမ်းဗိုက်ကြီးကို ချီးမွမ်းခန်း ဖွဲ့မနေနဲ့ဦး၊ နေမဝင်
ခင် ကွေ့တစ်ခုကို ရောက်အောင် သွားရမှာ၊ အဲဒီကွေ့မှာမှ ကျုပ်တို့
အိပ်ရအောင် ဂူတစ်ခု ရှိတယ်လို့ လမ်းပြ ရာဂျူးက ပြောနေတယ်”
ဟု ဘွန်ဟောင်းက ပြောလိုက်လေ၏။

“ဒီလမ်းပြ ရာဂျူးဆိုတဲ့အကောင်ဟာ လမ်းပဲ သိတာပဲကွာ၊
တောင်ကို ဘယ်လို တက်ရမယ်ဆိုတာ သူမှ မသိဘဲ၊ တောင်ဆိုတာ
ဖြည်းဖြည်းတက်ရတယ်ကွ” ဟု ဖိုးသူတော်ကြီးက ပြောလိုက်လေ၏။

တစ်နေရာသို့ အရောက်၌ မောသည်ဟု ဆိုကာ ဖိုးသူတော်
ကြီးသည် ကျောက်တုံးတစ်တုံးပေါ်တွင် ထိုင်ချလိုက်လေတော့၏။
ထိုအခါ ဘွန်ဟောင်းက...

“နားပြန်ပြီဗျာ၊ ရှေ့က ကိုဇစ်ဖေတို့လူစုကို မျက်ခြေပြတ်သွား
တော့မှာပဲ” ဟု ညည်းညူလိုက်ရာ ဖိုးသူတော်ကြီးက “ခက်တယ်၊
မင်းဟာ သဘောမပေါက်ဘူး၊ ငါတို့ မပါဘဲ သူတို့ချည်း မသွားပါဘူး
ကွ၊ ငါတို့ကို စောင့်မှာပါ၊ ပြီးတော့ ဟောဒီ ဟိမဝန္တာတောင်ကြီးဟာ
အရှည်ကိုက မိုင်ပေါင်း ထောင့်ငါးရာကျော် ရှည်တ ကွ၊ အိန္ဒိယ၊
တရုတ်၊ တိဗက်၊ ပါရှားတောင် ပါလိုက်သေးတယ်၊ အဲဒီတိုင်းပြည်တွေ
အားလုံးနဲ့ ဆက်သွယ်နေတယ်ကွ၊ နည်းနည်းနောနော တောင်ကြီး
မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီတိုင်းပြည်က လူတွေကလည်း ဒီဟိမဝန္တာ ခေါ်တဲ့
'ဟိမာလီးယား' တောင်ကြီးရဲ့ အကြောင်းကို သူတို့ဘာသာနဲ့သူတို့
ကဗျာဖွဲ့ကြတယ်၊ စာဖွဲ့ကြတယ်ကွ၊ အဲဒီအထဲ မှာ နီပေါနဲ့ ထိဗက်ရဲ့
အစပ်မှာ ပေပေါင်း နှစ်သောင်းကိုးထောင်ကျော် မြင့်တဲ့ ဝေရက်

တောင်မင်းလည်း ရှိသေးတယ်ကွ။ အဲဒီတောင်ကြီးက မျှော်စင်ကြီးလို အပေါ်က မိုးနေတာပေါ့ကွ။ ဒီတောင်ကြောတစ်လျှောက်မှာ သွားရ မယ့် ခရီးဟာ သိပ်ပြီးလွယ်တာ မဟုတ်ဘူးကွ။ တစ်နေ့တည်းနဲ့ ပြီးမယ့် ကိစ္စ မဟုတ်ဘူး၊ ဖြည်းဖြည်း လုပ်စမ်းပါ ဘွန်ဟောင်းရာ” ဟု ပြော လိုက်လေတော့၏။

ထိုအခါ ဘွန်ဟောင်းလည်း ကျောက်တုံးတစ်တုံးပေါ်၌ ခြေ ပစ်လက်ပစ် ထိုင်ရင်း...

“ကျုပ်တို့က ဟိမဝန္တာလို့ ခေါ်တယ်၊ သူတို့က ‘ဟိမာလီယား’တဲ့၊ ဘယ်ဟာက မှန်သတန်းဗျ” ဟု မေးလိုက်ရာ ဖိုးသူတော်ကြီး က...

“ကိုယ့်နည်းနဲ့ကိုယ် မှန်ကြတာပေါ့ကွ။ ဒါပေမယ့် ဟိမာလီယား ဆိုတဲ့စကားဟာ သက္ကဋစကားက ဆင်းသက်လာတာကွ။ ‘ဟိမာ’ ဆိုတာက နှင်းကို ပြောတာကွ။ ‘လီယား’ဆိုတာက အိမ်ကို ပြောတာ ကွ။ ‘နှင်းအိမ်’ လို့ အဓိပ္ပာယ် ရတာပေါ့ကွ။ အင်္ဂလိပ်လိုတော့ ‘သည် ဟုမ်းအော့ဖ် စနီး’ပေါ့ကွာ” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထို့နောက် ၎င်းတို့နှစ်ဦးသည် အတော်အတန် အမောပြေ သည်အထိ နားနေပြီးနောက် ခရီးဆက်ကြလေတော့၏။ ထိုသို့ ခရီး ဆက်ခဲ့ရာ နေဝင်ကာနီး၌ တောင်ကွေ့တစ်ခုသို့ ရောက်လေ၏။ ထို တောင်ကွေ့၌ကား နားနေအိပ်စက်ရန် ဂူရှိလေ၏။ ဝေဒမောင်မောင် တို့ လူစုသည် ထိုဂူ၌ နားနေအိပ်စက်ရန်အတွက် နေရာယူပြီး ဖြစ်ကြ လေ၏။

ဝစ်ဖေက မီးမွှေး၍ ထမင်းအိုးတည်လေ၏။ ကျန်လူများက အိပ်ရာခင်းကျင်းကြလေ၏။ လမ်းပြ ရာဂျူးကမူ ဝစ်ဖေကို ကူညီလေ ၏။ ထိုသို့ ကူညီရင်း စကားစမြည် ပြောနေလေ၏။ ဖိုးသူတော်ကြီးနှင့် ဘွန်ဟောင်းတို့သည် ဝစ်ဖေတို့၏ မီးဖိုအနီးသို့ ကပ်ကာ မီးလှူရင်း ရာဂျူး၏စကားကို နားထောင်နေလေ၏။ ရာဂျူးသည် အချို့နေရာ

များ၌ ကုလားစကားနှင့် ပြော၍ အချို့နေရာများတွင် အင်္ဂလိပ်စကား နှင့် ပြောလေ၏။ ၎င်းပြောသော စကားများ၏ အဓိပ္ပာယ်မှာ အောက် ပါအတိုင်း ဖြစ်လေ၏။

“ဒီတောင်ပေါ်မှာ ဆာဒူးတွေ အများကြီးပဲ၊ နေရာတိုင်းမှာ လိုလို ရှိကြပါတယ်၊ ကျုပ်ကတော့ ဆာဒူးတွေနဲ့ မရင်းနှီးပါဘူး၊ ဒါပေ မယ့် ဒီတောင်တစ်လျှောက်မှာ ကျင့်ကြံအားထုတ်နေတဲ့ ဆာဒူးတွေနဲ့ တွေ့ဖူးတဲ့လူတွေ၊ နီးနီးကပ်ကပ် နေဖူးတဲ့လူတွေရဲ့ စကားကိုတော့ အများကြီး ကြားဖူးပါတယ်” ဟု၍ ဖြစ်၏။

ထိုအခါ ဖိုးသူတော်ကြီးက...

“မင်း ကြားဖူးတဲ့အထဲက တစ်ခုလောက် ပြောပြစမ်းပါဦး ရာဂျူးရဲ့” ဟု ပြောလိုက်ရာ ရာဂျူးက...

“ကျောင်းမှာ နေတုန်းက ကျုပ်တို့အတန်းကို ပြတဲ့ ကျုပ်တို့ ဆရာက ကျုပ်တို့ ကျောင်းသားတွေကို ပြောပြတဲ့ အကြောင်းအရာ တစ်ခုကို အရင်ပြောပြမယ်၊ ဆရာက အဲဒီ အကြောင်းအရာကို (Learning to give) ‘ပေးရန် သင်ကြားခြင်း’လို့ ခေါင်းစဉ်တပ်ပြီး ပြောပါတယ်၊ တစ်ခါက ဒီတောင်ပေါ်မှာ ရှိတဲ့ ဂူကြီးတစ်ဂူထဲမှာ ကျင့် ကြံ အားထုတ်နေတဲ့ ဆာဒူးကြီးတစ်ဦးဆီမှာ တပည့်ခံပြီး ပညာဆည်း ပူးနေတဲ့ သူငယ်ကလေးတစ်ယောက် ရှိတယ်ဆိုပဲ၊ အဲဒီသူငယ်က လေးဟာ တစ်နေ့မှာမှ ချာပါတီ တစ်ချပ်ကိုပဲ စားပြီး ဆာဒူးကြီးဆီမှာ ပညာသင်ကြားနေရတယ်၊ အစားအသောက်ကိုလည်း တစ်ကြိမ်ပဲ ခွင့် ပြုတယ်၊ အဲဒီချာပါတီ စားတဲ့အချိန်မှာတော့ ချာပါတီ တစ်ချပ်ရယ်၊ ဟင်းသီးဟင်းရွက် အနည်းငယ်ရယ်၊ နို့တစ်ခွက်ရယ်ကို စားခွင့်ပြုပါ တယ်၊ စားရတဲ့အချိန်ဟာလည်း များသောအားဖြင့် နေ့လည် တစ်နာရီ ထိုးလောက်မှာ ဖြစ်ပါတယ်၊ တစ်နေ့မှာ အဲဒီလူငယ်ဟာ နေ့လည် တစ်နာရီထိုးလို့ အစာစားမယ်လည်း လုပ်ရော သူ့ဆရာ သာဒူးကြီးက ရောက်လာပြီး ‘နေဦး... နေဦး ငါ့တပည့်၊ မစားနဲ့ဦး လို့ ဟန်တား

လိုက်တယ်။ အဲဒီတော့ တပည့်လုပ်တဲ့သူက 'ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆာဒူးကြီး' လို့ ပြန်ပြီးမေးလိုက်တယ်။ အဲဒီအခါမှာ ဆာဒူးကြီးက 'ငါတို့ဂူကို အင်မတန်မှ အိုမင်းရင့်ရော်နေတဲ့ သူတော်ကောင်း ဆွာမိကြီးတစ်ဦး လာနေပြီကွယ်၊ သူဟာ အလွန်အင်မတန်မှလည်း ဆာလောင်လာရှာတယ်။ မင်း စားမယ့် အစားအသောက်တွေ အဲဒီဆွာမိကြီးကို ပေးရမယ်' လို့ ပြောတော့တာကိုး။ အဲဒီတော့ တပည့်လုပ်တဲ့သူက 'မဖြစ်နိုင်တာပဲ ဆရာရယ်၊ ဆွာမိပဲဖြစ်ဖြစ် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကျွန်တော် စားမယ့် အစားအသောက်ကိုတော့ မပေးနိုင်ဘူး၊ သူ ဆာသလို ကျွန်တော်လည်း ဆာနေတာပဲ။ သူ့ကို ကျွန်တော့် အစားအသောက်တွေ ပေးလိုက်ရင် ကျွန်တော်က ဘာသွားစားမတုန်း၊ နောက်တစ်နေ့ ဒီအချိန်ထိ ကျွန်တော်ဟာ အငတ်ခံနေရမယ်' လို့ ပြန်ပြီးပြောလိုက်တယ်။ အဲဒီတော့ ဆရာလုပ်တဲ့ ဆာဒူးကြီးက 'မင်း မသေနိုင်ပါဘူးကွာ၊ ငါပြောတဲ့အတိုင်း ဆွာမိကြီးကို မင်းစားမယ့် အစားအစာတွေ လှူလိုက်စမ်းပါ။ အဲဒီလို လှူလိုက်တဲ့နေရာမှာလည်း ငါက လှူခိုင်းလို့ လှူတာမျိုး မဖြစ်စေနဲ့ကွယ်၊ တကယ်ကို မေတ္တာစေတနာနဲ့ လှူတာမျိုး ဖြစ်ပစေ' လို့ ပြောလိုက်တယ်။ အဲဒီအခါမှာ လူငယ်က 'ကျွန်တော် ပြောပြီးပါပကောလား၊ ဆာဒူးကြီးရယ်၊ ကျွန်တော်လည်း ဆာနေတာပဲ။ ဒီလိုဆာနေတဲ့အထဲက ကျွန်တော် စားမယ့်အစာကို ဝင်ပြီးစားမယ့်လူကို ကျွန်တော်က ဘယ်လိုလုပ်ပြီး မေတ္တာစေတနာ ထားနိုင်မှာတုန်း' လို့ ပြန်ပြီး ပြောလိုက်တယ်။ အဲဒီတော့ ဆာဒူးကြီးက 'စကားရှည်မနေနဲ့ကွာ၊ မင်းစားမယ့် အစားအသောက်တွေအားလုံးကို ဆွာမိကြီးကို လှူလိုက်။ အဲဒါ အမိန့်ပဲ' ဆိုပြီး အမိန့်နဲ့ကို ထုတ်ပြီး လှူခိုင်းရတော့တာပဲ။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ သက်တော်ရှည် ဆွာမိကြီးဟာ သူတို့ဆီကို ရောက်လာတယ်။ အတော့်ကို အိုနေရှာပြီ၊ မုတ်ဆိတ်မွေးတွေဟာလည်း ဆွတ်ဆွတ်ဖြူနေပြီ။ သူ့ကိုယ်မှာလည်း စောင်ပိုင်းလေးတစ်ပိုင်းပဲ ပတ်ထားရှာတယ်။ လက်ထဲမှာတော့ တောင်ဝှေးတစ်ချောင်း ပါတယ်။ ခြေထောက်မှာက

လည်း သစ်သားဘုသီးကို ခြေမနဲ့ခြေညှိုး ညှပ်ပြီးစီးရတဲ့ ကုလားခုံဖိနပ်ကြီးတစ်ရန်ကို စီးထားတယ်။ သူဟာ ဒီတောင်ကြီးတစ်လျှောက်တစ်ကိုယ်ရေ တစ်ကာလ လှည့်လည်ခရီးသွားနေသူ ဖြစ်တယ်။ အဲဒီအခါမှာ လူငယ်ရဲ့ဆရာ ဆာဒူးကြီးက ဆွာမိကြီးကို 'ကြွပါ ဆွာမိကြီး ကြွပါ။ တွေ့ရတာ အလွန်ကိုပဲ ဝမ်းသာပါတယ်။ ပြီးတော့ ဟောဒီ ကျွန်တော့်တပည့်လေးကိုလည်း ဆုတောင်းမေတ္တာ ပို့သပေးပါဦး' လို့ ပြောလိုက်တယ်။ ဒါပေမယ့် လူငယ်ကလေးက ဆွာမိကြီးကို 'ခင်ဗျားဆီက ဆုတောင်းမေတ္တာလည်း မလိုချင်ပါဘူး၊ ကျုပ်ဆီက အစားအသောက်တွေ ခင်ဗျားကို မကျွေးရရင် တော်ပါပြီ။ ကျုပ်ဟာ အတော့်ကို ဆာနေပါပြီ' လို့ ဝင်ပြီးပြောလိုက်တယ်။ အဲဒီတော့ ဆာဒူးကြီးက သူ့တပည့်ကို 'မင်းဟာ တယ်ခက်တဲ့ကောင်ပဲ။ စိတ်ကို နည်းနည်းထိန်းစမ်းပါဦး။ ဟောဒီအချိန်ကလေးမှာ မင်းစိတ်ကို မင်း မထိန်းနိုင်ရင် မင်းဘဝတစ်ခုလုံး ဒုက္ခရောက်လိမ့်မယ်။ ပထမဦးဆုံး ရေယူပြီး ဆွာမိကြီးရဲ့ ခြေထောက်ကို ရေနဲ့ ဆေးပေးလိုက်။ ပြီးတော့ မင်းရဲ့ အစားအသောက်တွေကို ဆွာမိကြီးကို လှူဒါန်းလိုက်' လို့ သွန်သင်လိုက်တယ်။ အဲဒီအခါမှာ လူငယ်ဟာ သူ့ဆရာ ပြောတဲ့စကားကို နာတော့ နာခံရတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် အောင့်သက်သက်နဲ့ နာခံရရှာတယ်။ ဆွာမိကြီးရဲ့ ခြေထောက်ကို ရေဆေးပေးတယ်။ ပြီးတော့ သူ့ရဲ့ ချာပါတီတစ်ချပ်ရယ်၊ ဟင်းသီးဟင်းရွက်ရယ်၊ နွားနို့တစ်ခွက်ကို လှူဒါန်းလိုက်ရရှာတယ်။ အမှန်စင်စစ် အဲဒီဆွာမိကြီးဟာ လေးရက်လုံးလုံး ဘာမှ မစားမသောက်ခဲ့ရရှာသေးဘူး။ ဆွာမိကြီးဟာ လူငယ် လှူဒါန်းတဲ့ အစားအသောက်တွေကို ကိုင်ပြီး 'သင့်ကို ဘုရား မပါစေ၊ သင့်တစ်သက်လုံးမှာ အစားအသောက်တွေ သင့်ရွှေ့ကို ရောက်မလာမခြင်း ဆာလောင်မွတ်သိပ်ခြင်း မဖြစ်စေသတည်း။ သင့်၌ စားရန်ရှိမှသာ ဘာစေသတည်း' လို့ ဆုပေးလိုက်တယ်။ အဲဒီနေ့ကစပြီး လူငယ်ဟာ ဆာလောင်မွတ်သိပ်ခြင်း ဝေဒနာကို မခံစားရတော့ဘူး။ ဆာတယ်ဆိုတာနဲ့ အစား

အသောက်တွေဟာ တစ်နည်းနည်းနဲ့ ရောက်လာတယ်ဆိုပဲ” ဟု သူ ကြားဖူးသော အကြောင်းအရာကို ရှည်လျားစွာ ပြောပြလေ၏။

ထိုအခါ ဖိုးသူတော်ကြီးက...

“အဲဒါ အာဟာရသိဒ္ဓါပေါ့ကွ” ဟု ပြောလိုက်လေတော့၏။

ထိုအခါ ရာဇဂုဏ်က...

“ကျွန်တော်တို့ အတန်းပြဆရာက အဲဒီအကြောင်းအရာကို ပြောပြီးတဲ့နောက်မှာ ‘ကပည့်တို့... တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်ခြင်းရယ်၊ တစ်ကိုယ်ကောင်း မဆန်ခြင်းရယ်၊ ချစ်ခြင်းရယ်၊ မုန်းခြင်းရယ် စတဲ့ ဆန်ကျင်ဖက် သဘောတရားနှစ်ခုရဲ့ အကြားမှာ ခြားနားထားတဲ့ မျှင်း ကြောင်းကလေးဟာ သေးသေးလေးကွ၊ ဒါကြောင့် ချစ်ရာကနေ ချက် ချင်း မုန်းသွားနိုင်တယ်၊ မုန်းရာကနေပြီးတော့ ချက်ချင်း ချစ်သွားနိုင် တယ်၊ အဲဒီလိုပဲ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်တဲ့စိတ်ကို ဖျက်ဆီးတိုက်ခိုက် အနိုင်ယူလိုက်တာနဲ့ အဲဒီစိတ်ဟာ ပျောက်လွင့်သွားပြီး သူတစ်ပါး အကျိုးဆောင်ခြင်း၊ ကိုယ်ကျိုးစွန့်နိုင်ခြင်း၊ အနစ်နာခံနိုင်ခြင်း စတဲ့ မွန်မြတ်တဲ့စိတ်ဓါတ်တွေ ဖြစ်ပေါ်လာတော့တယ်၊ အဲဒီမွန်မြတ်တဲ့ စိတ် ဓါတ်နဲ့ ကိုယ်ကျိုးစွန့်ပြီး သူတစ်ပါးအကျိုး ဆောင်ရွက်ရတဲ့အခါမျိုးမှာ ဘယ်လို ကြည်နူးမှုမျိုးနဲ့မှ မတူတဲ့ ကြည်နူးမှုတစ်မျိုး ဖြစ်ပေါ်စေတယ် ကွယ်၊ အဲဒါကို ပီတိလို့ ခေါ်တယ်၊ အဲဒီပီတိရဲ့ အရသာကို တစ်ကိုယ် ကောင်းသမားဟာ ဘယ်တော့မှ မခံစားရရှာဘူး၊ အဲဒီပီတိမျိုး ခံစား တတ်ပြီဆိုရင် ဉာဏ်အလင်းရောင် ပွင့်ဖို့နီးပြီ၊ တစ်ကိုယ်ကောင်းသမား အဖို့ကတော့ အဲဒီအလင်းရောင်နဲ့ ဝေးတယ်၊ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန် ခြင်း ဆိုတဲ့ မဟာအုတ်တံတိုင်းကြီးဟာ အမှန်ထရားဆိုတဲ့ အလင်း ရောင်ကို ကွယ်ထားလိမ့်မယ်၊ ဒီကမ္ဘာကြီးမှာ ရှိတဲ့ ကြီးမြတ်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ် တိုင်းမှာ တူညီတဲ့အချက်တစ်ချက် ရှိတယ်၊ အဲဒါက ဘာလဲဆိုရင် သူတစ်ပါးအတွက် အနစ်နာခံတတ်ခြင်းဆိုတဲ့ စိတ်ဓာတ်ပဲ၊ အဲဒီစိတ် ဓာတ် မရှိဘဲ ကြီးမြင့်ခြင်းဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ကြီးမြင့်လို့

လေလေ ကိုယ်ကျိုးစွန့်ဖို့ လိုလေလေပဲ တပည့်တို့... လို့ ကျွန်တော် တို့ကို ဆုံးမသွန်သင်ခဲ့တယ်” ဟု ၎င်းဆရာ၏ နှစ်ပေါင်းများစွာမှ အဖိုးတန်သော စကားကို တစ်ဆင့် ဖောက်သည်ချပြန်လေ၏။

ထို့နောက် ဘွန်ဟောင်းတို့ လူစုသည် ထမင်းဟင်းများကို မြိန်ယှက်စွာ စားသောက်ကြလေ၏။ ဖိုးသူတော်ကြီးမှာမူ ရေခဲခွေးကြမ်း ထန်းလျက်ဖြူဆုပ်ကိုသာလျှင် ကျိတ်မှိတ်၍ မှီဝဲနေရလေ၏။ မြလေး စိန်သည် သူ၏ ရှည်သွယ်သော လက်ချောင်းကလေးများဖြင့် ထမင်း ကို တိုက်နန်း ဆိတ်ကနန်း စားသောက်နေလေ၏။

ဤသည်ကို ကြည့်၍ ဘွန်ဟောင်းက...

“ဘယ်လိုလဲ မြလေးစိန်၊ ထမင်းစားလို့ မကောင်းဘူးလား”

ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“ဟုတ်တယ် ကိုဘွန်ဟောင်းရဲ့၊ ကျွန်မ ထမင်းစားလို့ မ ကောင်းသလိုပဲ” ဟု ပြန်၍ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ဘွန်ဟောင်းက...

“ထမင်းစားလို့ မကောင်းတာ နှစ်မျိုးရှိတယ်၊ တစ်မျိုးက ဆာ ကို မဆာလို့ စားမကောင်းတာ၊ တစ်မျိုးကတော့ ဝမ်းဗိုက်က ဆာပါ လျက် စားတော့လဲ မမြိန်သလို ဖြစ်နေတာ၊ အဲဒီတော့ မဆာလို့ စားမ ကောင်းတာက လျှာနဲ့ မဆိုင်ဘူး၊ ဗိုက်နဲ့ပဲ ဆိုင်တယ်၊ ဆာလျက်သားနဲ့ စားလို့မကောင်းတာက ဗိုက်နဲ့ မဆိုင်ဘူး၊ လျှာနဲ့ပဲ ဆိုင်တယ်၊ ဘာဖြစ် လို့ အဲဒီလို ဖြစ်သလဲ သိသလား၊ အဲဒါ လျှာမနီးလို့၊ လျှာကို နှိုးရမယ်” ဟု ပြောလိုက်ရာ ရေခဲခွေးကြမ်း သောက်နေသော ဖိုးသူတော်ကြီးက “နေစမ်းပါဦး ဘွန်ဟောင်းရဲ့၊ လျှာက မနီးဘူး နီးတယ် မြ သေးသလားကွာ၊ ကံ... ထားပါတော့၊ ဒီလျှာက မနီးရင် ဘာလုပ်နေ သတန်း၊ အိပ်ပျော်နေသလား” ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“အိပ်ပျော်နေသလား အိပ်ဗိုက်နေသလားတော့ မသိဘူး၊ ထမင်းစားလို့ကောင်းအောင် လျှာနှိုးတဲ့နည်းတော့ သိတယ်၊ ကံ... ”

မယ့်ရင် အခု စမ်းပြမယ်၊ ဒီမှာ မြလေးစိန်၊ ဟောဟို ငရုတ်သီးတောင့် တစ်တောင့် ယူပြီး ကြေကြေညက်ညက် ဖြစ်အောင် ဝါးပစ်လိုက်စမ်း” ဟု ဆိုသဖြင့် မြလေးစိန်လည်း ငရုတ်သီးတောင့် တစ်တောင့်ကို ယူ၍ ဝါးမျိုလိုက်လေ၏။ ထိုငရုတ်သီးမျိုးမှာ လွန်စွာစပ်သောအမျိုး ဖြစ်ရ ကား မြလေးစိန်၏လျှာသည် ပူလောင်၍ မျက်နှာတစ်ခုလုံး နီမြန်းလာ လေ၏။ ထို့နောက် ချွေးများ၊ နှာရည်များ ကျလာလေ၏။

ထိုအခါ ဘွန်ဟောင်းက . . .

“လျှာနိုးသွားပြီ၊ စားပေတော့” ဟု ပြောလိုက်ရာ မြလေးစိန် သည် ဇစ်ဖေ ချက်သော ဝဲဟင်းပူပူကို ထမင်း၌ ဆမ်းလျက် မြိန်ယှက် စွာ စားလေတော့၏။ ချွေးများလည်း မျက်နှာပြင်တစ်ခုလုံး သီး၍နေ လေတော့၏။

မြလေးစိန်သည် ထမင်းစားရင်း . . .

“ထမင်းစားလို့ မြိန်လိုက်တာရှင်၊ ကိုဇစ်ဖေကြီးက ဟင်းချက် တယ်ကောင်းတာကိုး” ဟု ချီးမွမ်းလိုက်ရာ ဖိုးသူတော်ကြီးက တခစ် ခစ် ရယ်လေ၏။

ထိုအခါ ဘွန်ဟောင်းက . . .

“ဘာရယ်တာလဲ ဦးသူတော်ကြီး” ဟု မေးလိုက်ရာ ဖိုးသူ တော်ကြီးက . . .

“ထမင်းစားလို့ မြိန်အောင် လျှာနိုးပေးတာက မင်းက နှိုးပေး တယ်၊ ကျေးဇူးတင်စကား အပြောခံရတော့ ဇစ်ဖေဖြစ်နေပါလား၊ ဒီမှာ မြလေးစိန်၊ ဇစ်ဖေသာ တကယ် ဟင်းချက်ကောင်းရင် စောစောတ တည်းက နင် ထမင်းစားလို့ မြိန်မှာပေါ့၊ အခု နင် ထမင်းစားလို့ မြိန် တာဟာ ဇစ်ဖေ ဟင်းချက်ကောင်းလို့ မဟုတ်ဘူး၊ ဘွန်ဟောင်းရဲ့ လျှာနိုးနည်း ကောင်းတာ” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ဇစ်ဖေက . . .

“သူ့ဘာသာ ဘယ်သူ့ကိုပဲ ချီးမွမ်းချီးမွမ်းပေါ့ဗျာ၊ ဖိုးသူ

တော်ကြီး အပူမရှိပါဘူး” ဟု ပြောလိုက်လျှင် ဖိုးသူတော်ကြီးက . . .

“မှန်ပါတယ် ဇစ်ဖေရယ်၊ သို့သော်လည်း ချီးမွမ်းသင့် ချီးမွမ်း ထိုက်တဲ့လူကို ချီးမွမ်းစေချင်လို့ပါ၊ ဒါပေမယ့် မင်း ဝဲဟင်း ကောင်း တယ် ဆိုတာကတော့ ငါက မထောက်ခံနိုင်ဘူး” ဟု ပြောလိုက်လေ ၏။

ထို့နောက် ၎င်းတို့သည် ဆက်လက်၍ စကားပြောရင်း စား သောက်ကြလေတော့၏။ ဆရာကြီး ဝေဒမောင်မောင်မှာမူ သစ်သီး တစ်လုံးနှင့် နွားနို့ပူပူတစ်ခွက်ကို သောက်ကာ ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်ရင်း တစ်စုံတစ်ခုကို အလေးအနက် စဉ်းစားနေလေ၏။

ထို့နောက် ၎င်း၏လူများဘက် လှည့်ကာ . . .

“ကျန်းမာအောင်တော့ ဂရုစိုက်ကြပေဟေ့၊ ငါတို့ အခုသွားမယ့် ခရီးဟာ အတော်ကို ဝေးတယ်၊ ငါတို့ အလိုရှိတဲ့ တောပျော်ရသေ့ကြီး တွေကို မတွေ့မချင်း သွားကြရမှာ ဖြစ်တယ်၊ ငါသိသလောက် ပြောရ ရင် ဟိမဝန္တာတောင်တန်းကြီးရဲ့ တောင်နဲ့မြောက် ကြားထဲမှာ အင်မ တန် ကျယ်ပြောတဲ့ ကမ်းပါးယံကြီးနှစ်ခု ရှိတယ်၊ အဲဒီကမ်းပါးယံကြီး နှစ်ခုရဲ့ ကြားမှာလဲ ဆီးနှင်းက ဖြစ်တဲ့ ရေအိုင်ကြီး ရှိတယ်၊ ရေအိုင် ကြီးသာ ဆိုတယ်၊ ဟိုဘက်ကမ်း ဒီဘက်ကမ်းကို မမြင်ရဘူး၊ ရာသီဥ တု အလွန်ကြမ်းတမ်းတယ်၊ ငါတို့သွားမှာက အဲဒီရေအိုင်ကြီး ရှိတဲ့ နေရာဆီကို မရောက်ဘူး၊ တောင်ဘက် ကမ်းပါးယံကြီးရဲ့ အပြင်ဘက် မှာ ရှိတဲ့ တောအုပ်ကြီးထဲကို သွားရမှာ၊ အဲဒီတောအုပ်ကြီးမှာလဲ အ လွန်အင်မတန် သာယာတင့်ဆန်းတဲ့ အိုင်ကြီးတစ်ခု ရှိတယ်၊ အဲဒီအိုင် နားမှာ တို့ တွေ့ချင်တဲ့ ရှေးဟောင်းရသေ့ကြီးတွေကို တွေ့မှာပဲ၊ အဲဒီ အိုင်ဟာ ငါ့အထင် ပြောရရင် ဆန္ဒအိုင် ဖြစ်လိမ့်မယ် ထင်တယ်၊ သုဘဒ္ဒါ မိဖုရားကြီး စေခိုင်းလို့ မုဆိုးကြီး သောနုတ္တိရ်ဟာ ခုနစ်နှစ်၊ ခုနစ်လ၊ ခုနစ်ရက်တိုင်တိုင် သွားရတယ်ဆိုတဲ့ နေရာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ငါတို့ကတော့ အဲဒီလောက် ကြာဖို့ မရှိပါဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့

မြတ်လမ်းကို အသုံးပြုပြီး သွားကြမှာကိုး”

ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ဘွန်ဟောင်းတို့ လူ့စုလည်း ဝေဒမောင်မောင် ပြောသည့်စကားကို ငြိမ်၍ နားထောင်နေလေ၏။ သို့ရာတွင် ဖိုးသုတော်ကြီးကမူ . . .

“ကျန်းမာရေးကို ဝရုစိုက်ရမယ်ဆိုတာတော့ ဟုတ်ပါပြီ။ ဘယ်လို ဝရုစိုက်ရမယ် ဆိုတာလဲ ပြောပါဦး” ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“သိပ်ပြီးကို မေးသင့်တဲ့ မေးခွန်းပေါ့ ဦးသုတော်ကြီးရယ်။ ကျုပ်ဟာ တစ်ချက်ကလေးမှ ငြိမ်ငြိမ်နေတဲ့ လူစားမျိုး မဟုတ်ဘူး။ အမြဲတမ်း ခရီးသွားနေတာ၊ သွားရတဲ့ခရီးတွေဟာလဲ အလွန်အင်မတန် ကြမ်းတမ်းတယ်။ ရာသီဥတုရဲ့ နှိပ်စက်မှုကိုလဲ အပြင်းအထန် ခံရတဲ့ ခရီးမျိုးတွေချည်း သွားခဲ့ရတာ။ ဟောစီတောင်တန်းကြီးပေါ်ကို ရောက်ခဲ့တဲ့အကြိမ်ဟာလဲ မနည်းတော့ဘူး။ ကျုပ်ဟာ အသက်နှစ်ဆယ်ကျော် အရွယ်လောက်က အိန္ဒိယပြည်ကို စပြီး ရောက်ဖူးခဲ့တာပဲ။ အဲဒီတုန်းက တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားတစ်ဦးသာ ရှိသေးတဲ့ ‘ရမ္မာတီးမိရှရ’ ဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်နဲ့ ခင်မင်ခဲ့ရတယ်။ အဲဒီကတည်းကိုက သူဟာ ရှေးဟောင်း ကျန်းမာရေး လေ့ကျင့်ခန်းတွေကို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် တတ်နေပြီး နောက်တော့ သူလဲပဲ ဖောက်တာဘွဲ့ ရသွားတယ်။ ဒေါက်တာ မိရှရ ဆိုရင် သိကြပါတယ်။ သူက အဲဒီကတည်းကိုက ကျုပ်ကို ရှေးဟောင်း ကျန်းမာရေး လေ့ကျင့်ခန်းတွေ အများကြီး သင်ပေးသွားတယ်။ အဲဒီ သင်ပေးသွားတဲ့အထဲက လေ့ကျင့်ခန်း အတော်များများကို ကျုပ်ဟာ နေ့စဉ် လေ့ကျင့်ခဲ့တာပဲ။ အဲဒီလေ့ကျင့်ခဲ့တဲ့ လေ့ကျင့်ခန်းတွေအနက်က လူတိုင်းနဲ့ သင့်တော်တဲ့ လေ့ကျင့်ခန်းတစ်ခု ရှိတယ်။ အဲဒါကို ကျုပ်ရဲ့ မိတ်ဆွေ ရမ္မာတီးက ‘ဆူရယနမစတာ’ လို့ ခေါ်တယ်။ အင်္ဂလိပ်လိုတော့ (Salutations to the sun) သူရိယနေမင်းကြီးကို အရိုအသေ ပေးခြင်းလို့ အဓိပ္ပာယ်ရမှာပေါ့။ အဲဒီ လေ့ကျင့်ခန်းဟာ အိုမင်းရင့်ရော်ခြင်းကို ကာကွယ်ပေးနိုင်တယ်။ ကိုယ်ခန္ဓာ

မှာ ရှိတဲ့ ကြွက်သားတွေကို သန်မာစေတယ်။ သွေးကြောတွေရဲ့ အလုပ်လုပ်မှု မှန်တန်စေတယ်။ အထူးသဖြင့် အရိုးတစ်ခုနဲ့တစ်ခု ဆက်တဲ့ အဆက်နေရာတွေကို အားကောင်းစေတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီလေ့ကျင့်ခန်းဟာ ကျန်းမာရေးကို အထောက်အကူ ပြုတယ်။ ကိုယ်တိုင် လေ့ကျင့်ကြည့်မှ အာနိသင်ကို ပိုပြီးသိလိမ့်မယ်။ အဲဒါကို ခင်ဗျားတို့ မနတ်တိုင်း လုပ်ရမယ်” ဟု ဝေဒမောင်မောင်က ပြောလိုက်လျှင် ဘွန်ဟောင်းက . . .

“ပြောပြပါ ဆရာကြီး၊ ကျွန်တော်တို့ လုပ်ပါမယ်” ဟု ကတိပေးလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ကျန်လူများကလည်း ကတိပေးကြသည်ဖြစ်ရာ ဝေဒမောင်မောင်က . . .

“ဒီလိုရှိတယ်။ အဲဒီလေ့ကျင့်ခန်းက ကိုယ်ခန္ဓာပုံစံ ဆယ်နှစ်မျိုး ရှိတဲ့အတွက် တစ်နှစ်မှာ ရှိတဲ့ လဆယ်နှစ်လနဲ့ တွဲပြီး မှတ်ထားရတယ်။ အင်္ဂလိပ်လနဲ့ပဲ မှတ်မှတ်၊ မြန်မာလနဲ့ပဲ မှတ်မှတ် ရပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်တို့အားလုံးဟာ မြန်မာတွေ ဖြစ်တဲ့အတွက် မြန်မာလို မှတ်တာ အကောင်းဆုံးပါပဲ။ ပထမဦးဆုံးပုံစံကို တန်ခူးလနဲ့ တွဲပြီး မှတ်ထားရမယ်။ အဲဒါက ဘယ်လိုပုံစံလဲဆိုတော့ ခြေဖနောင့်ချင်း ထိပြီး ခြေဖျားကို နည်းနည်းခွဲကာ နေဘက်ကို လှည့်ပြီး လက်အုပ်ချိပြီး ရပ်နေရမယ်။ အဲဒီလို ရပ်ရင်း ရမ္မာတီး သင်ပေးတာကတော့ နေမင်းကြီးကို ရှိခိုးတဲ့အကြောင်း ဟိန္ဒူလို ရွတ်ဆိုတဲ့ မန္တန်လေးတစ်ပုဒ်ပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်တို့ဟာ အဲဒီမန္တန်ကို ရွတ်ဖို့ မလိုပါဘူး။ ကျန်းမာရေးအတွက် သက်သက် လုပ်ကြမယ် မဟုတ်လား” ဟု ပြောလိုက်ရာ ဖိုးသုတော်ကြီးက . . .

“သူတို့ဘာသာနဲ့ မရွတ်ရရင် ကျုပ်တို့ဘာသာနဲ့ ဥဒေါင်းမင်းပရိတ်ကို ရွတ်လို့မရဘူးလား။ အဲဒါလဲ နေနဲ့ ပတ်သက်တာပဲလေ” ဟု မေးလေတော့၏။

ထိုအခါ ဝေဒမောင်မောင်က . . .

“ရှိုးရှိုး လက်အုပ်ချီပြီး... ပုံစံကျကျ မတ်တတ်ရပ်တာပဲ ကောင်းပါတယ်။ အဲဒီပုံစံကို တန်ခူးလို့ မှတ်ထားပေါ့။ ဒုတိယ ပုံစံက တော့ ကဆုန်ဖြစ်တယ်။ အဲဒါက လက်နှစ်ချောင်းကို တည့်တည့် မြှောက်တင်ပြီး နောက်ကို လှန်နိုင်သမျှ လှန်ပြီး ကော့ရမယ်။ အဲဒီလို တော့လိုက်စဉ်မှာ အသက်ကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ရှူသွင်းရမယ်။ အဲဒါ ကဆုန်ပဲ။ ပြီးတော့ နယုန်ကို ဆက်မယ်။ ကော့ထားရာကနေပြီးတော့ လက်နှစ်ဖက်ကို ရှေ့ကြမ်းပြင်မှာ လာပြီးထိတဲ့အထိ ခါးကို ရှေ့ဖက်ကို ကုန်းချရမယ်။ အဲဒီအခါမှာ ခါးကို ကုန်းချရင်းနဲ့ စောစောက ရှူထားတဲ့ လေတွေကို နှာခေါင်းကနေ ဖြည်းဖြည်းချင်း မှုတ်ထုတ်ပစ်ရမယ်။ ကဲ အဲဒါပြီးရင် ဝါဆိုကို ဆက်ကူးမယ်။ ဝါဆိုကတော့ အဲဒီလို ကုန်းထားရာ ကနေ ခြေထောက်တစ်ဖက်ကို နောက်ကို ဆန့်ထုတ်မယ်။ ခြေထောက် တစ်ချောင်းကို ကွေးထားတယ်။ အဲဒီအနေအထားကို ပြုလုပ်ရင်း နှာ ခေါင်းက လေကို ရှူသွင်းမယ်။ နောက်တစ်ခါ ဝါခေါင်ကို လုပ်မယ်။ ရှေ့က ခြေထောက်တစ်ချောင်းဟာ ကွေးလျက်သား ကျန်နေတယ် မဟုတ်လား။ အဲဒါကိုပါ နောက်ဖက်ကို ဆန့်ထုတ်လိုက်မယ်။ ခြေဖျား နှစ်ခုက ကြမ်းပြင်မှာ ထောက်လျက်သား ရှိမယ်။ လက်နှစ်ဖက်ကလဲ ကြမ်းပြင်မှာ ထောက်လျက်သား ရှိမယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ရှူထားတဲ့လေ ကို အောင့်ထားရမယ်။ အဲဒီကနေ တော်သလင်းကို ဆက်ပြီးကူးမယ်။ တော်သလင်းကတော့ အောင့်ထားတဲ့လေကို မှုတ်ထုတ်ရင်း ကြမ်းပြင် ကို ဒူးရော ရင်ဘတ်ရော မေးစေ့ပါ ထိသွားအောင် ကပ်လိုက်ရမယ်။ ရုမ္မာတီးရဲ့ အဆိုအရဆိုရင် ထိခြင်းရှစ်ပါးနဲ့ ထိရမယ်ဆိုပဲ။ ခြေဖျား နှစ်ဖက် ကြမ်းပြင်မှာ ထိထားရမယ်။ ဒူးနှစ်ဘက် ကြမ်းပြင်မှာ ထိထားရ မယ်။ ရင်ဘတ်နဲ့ ကြမ်းပြင်နဲ့ ထိထားရမယ်။ မေးစိနဲ့ ကြမ်းပြင်နဲ့ ထိထား ရမယ်။ အဲဒါ ပြီးရင် သီတင်းကျွတ်ပုံစံကို ကူးမယ်။ သီတင်းကျွတ်ပုံစံက လွယ်ပါတယ်။ လက်နှစ်ဖက်ကို ဆန့်ထုတ်လိုက်ပြီး ခါးကိုကော့ ခေါင်း ကို မော့လိုက်ရုံပဲ။ အဲဒီလို အကော့အမော့ လုပ်စဉ်မှာ အသက်ကို

ရှူသွင်းရမယ်။ အဲဒီကနေ တန်ဆောင်မုန်းပုံစံကို ကူးမယ်။ တန်ဆောင် မုန်း ပုံစံကလဲ လွယ်ပါတယ်။ ခါးကို ကြွပေးလိုက်ရုံပါပဲ။ အဲဒီလို ကြွ ပေးလိုက်စဉ်မှာ စောစောက ရှူသွင်းထားတဲ့လေကို ထုတ်ပစ်ရမယ်။ ပြီးတော့ နတ်တော်လပုံစံကို ကူးမယ်။ နတ်တော်လ ပုံစံကလည်း လွယ်ပါတယ်။ ခေါင်းကို မော့ပြီး နောက်က ခြေတစ်ချောင်းကို ရှေ့ကို ပို့လိုက်ရုံပါပဲ။ အဲဒီလို ပို့လိုက်စဉ်မှာ အသက်ကို ရှူသွင်းလိုက်ရမယ်။ နောက်တော့ ပြာသိုလပုံစံကို ကူးမယ်။ ပြာသိုလ ပုံစံကလဲ လွယ်ပါ တယ်။ နောက်မှာ ကျန်နေတဲ့ ခြေတစ်ချောင်းကို ရှေ့ကိုထပ်ပို့ပြီး ခါးကို ကုန်းလိုက်ရုံပါပဲ။ အဲဒီလို ပြုလုပ်စဉ်မှာတော့ အသက်ကို ရှူထုတ်လိုက် ရမယ်။ အဲဒီကနေပြီးတော့ တပို့တွဲပုံစံကို တစ်ခါတည်း ပြောင်းမယ်။ ကြမ်းပြင်မှာ ထိထားတဲ့ လက်နှစ်ဖက်ကို ကြမ်းပြင်က ကြွပြီး ခါးကို ဆန့်မယ်။ ပြီးတော့ ကော့နိုင်သလောက် ကော့လိုက်မယ်။ အဲဒီလို လုပ်စဉ်မှာ အသက်ကို ရှူသွင်းမယ်။ ကဲ... နောက်ဆုံးပုံစံ ဖြစ်တဲ့ တပေါင်းလကို ကူးမယ်။ အဲဒါကတော့ ရှူထားတဲ့လေကို ပြန်ထုတ် ရင်း ကိုယ်ကို မတ်မတ်အနေအထား ဖြစ်အောင် လုပ်မယ်။ လက်နှစ် ဖက်ကို ရှေ့မှာ လက်အုပ်ချီလျက်သား ဖြစ်အောင် လုပ်မယ်။ အဲဒီတော့ ပထမ ပစပြီးလုပ်တဲ့ တန်ခူးပုံစံနဲ့ တပေါင်းပုံစံဟာ အတူတူ ဖြစ်သွားတာ ပေါ့။ အဲဒီအခါမှာ ပြန်ပြီး ကဆုန် နယုန်ကို ဆက်ပြီးလုပ်သွားမယ်။ မနက် နေထွက်မှာ လုပ်နိုင်ရင်လုပ်၊ မလုပ်နိုင်ရင် ညနေ နေဝင်တဲ့အခါ မှာ လုပ်၊ တစ်ခါလုပ်ရင် သုံးခေါက်၊ ခြောက်ခေါက်၊ ကိုးခေါက်၊ ဆယ့် နှစ်ခေါက်၊ ကိုယ် လုပ်နိုင်သလောက် လုပ်ပြီး သွားစမ်းပါ။ အိုမင်းရင့် ရော်ခြင်းကို နုပျိုခြင်းနှင့် အစားထိုးနိုင်တာ ဒီလေ့ကျင့်ခန်းပဲ။ မြလေး စိန်... ဒီလေ့ကျင့်ခန်းဟာ မင်းအတွက် ပိုပြီးအသုံးဝင်လိမ့်မယ်” ဟု ပြည့်စုံစွာ ရှင်းပြလိုက်လေတော့၏။

ထို့နောက် ၎င်းတို့သည် ဂူအတွင်း၌ မီးခိုကြီးကို ဆက်၍ခို ထားပြီး ဆက်လက်၍ စကားပြောနေကြလေ၏။ တို့အချိန်၌မှာဝင်

ဂူမှာ 'တဒေါက်ဒေါက်' မြည်နေသောအသံကို ကြားရလေ၏။ ထိုအခါ ဇစ်ဖေက အသံကို စူးစမ်းသောသဘောဖြင့် ခေါင်းကို ထောင်၍ အသံလာရာဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်လေ၏။ အသံမှာ ကြားမြဲ ကြားနေရလေ၏။ သို့သော် မည်သည့်အသံဟူ၍ မဆုံးဖြတ်နိုင်ပေ။

ဖိုးသူတော်ကြီးကမူ... .

“ကျားတစ်ကောင်ရဲ့ အမြီးပုတ်သံပဲ” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ဘွန်ဟောင်းကလည်း... .

“ကျားဆိုရင်တော့ မီးဖိုထဲမှာ မီးတွေ ထပ်ပြီးထည့်ထားဖို့ လိုမယ် ထင်တယ်” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

လမ်းပြ ရာဂျူးကမူ ဝေဒမောင်မောင်ဘက်သို့ လှည့်၍... .

“ဝိုး ဘူဝါးတိုင်း” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

၎င်းဆိုလိုသည်မှာ အဘိုးကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်လိမ့်မယ် ဟု ချစ်၍ ဖြစ်၏။

ထိုအခါ ပြလေးစိန်က... .

“ဆရာကြီး... . ရာဂျူးပြောတာ ဟုတ်သလား” ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“ဟုတ်တာပေါ့ကွယ်။ ဟိုးဖက် တောင်ကျွေးကလေးလောက်ကနေ အသက် အလွန်အင်မတန်ကြီးတဲ့ ရသေ့သူတော်စင်ကြီးတစ်ဦး တောင်ဌေးကို မြေပြင်မှာ ထောက်ပြီး လာနေတာ။ လေက အဲဒီဘက်ကနေ တိုက်နေတော့ သူ့ရဲ့တောင်ဌေးထောက်သံဟာ လိုဏ်ဂူထဲကို ရောက်လာတာပေါ့ကွယ်။ ဝေးတာကတော့ 'အတော့်ကို ဝေးသေးတယ်။ တို့ဆီကို လာနေတာပါ။ အသက်ကိုးဆယ်ကျော်လောက် ခြံလိမ့်မယ် ထင်တယ်။ ခရီးဝေးက လာတဲ့သဘောပဲ” ဟု ဝေဒမောင်မောင်က ပြောလိုက်ရာ ဖိုးသူတော်ကြီးက... .

“ဒီမှာ ဆရာကြီး၊ တောကျွမ်းတဲ့ အတွေ့အကြုံနဲ့ ပြောနေတာလား၊ ဗေဒင်ဟောနေတာလား” ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“အတွေ့အကြုံနဲ့ ပြောနေတာပါ ဦးသူတော်ကြီး၊ အသတ်ကြီးတဲ့ ရသေ့ကြီးတွေဟာ ဒီလိုပဲ ခရီးရှည် သွားနေလေ့ ရှိတယ် ဆိုတာကို ရှေးယခင်ကတည်းက ကျုပ် တွေကြုံဖူးခဲ့တယ်။ သူတို့ အဲဒီလို သွားနေတာဟာလဲ အကြောင်းမဲ့ သွားနေတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒုတိယရောက်နေတဲ့လူကို တွေ့လိုတွေ့ငြား နေရာအနှံ့အပြား လျှောက်ပြီး သွားနေကြတာ။ တွေ့ရင် သူတို့က ကယ်ဆယ်ဖို့ပဲ။ အတော့်ကို မြင်မြတ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတွေပဲ” ဟု ဝေဒမောင်မောင်က ပြောလိုက်ရာ ဖိုးသူတော်ကြီးက... .

“ဆရာကြီးရယ်... . အတွေ့အကြုံနဲ့ မပြောပါနဲ့၊ ဗေဒင်ပညာ တစ်ခုခုနဲ့ ပြောစမ်းပါ” ဟု ဆိုလိုက်ရာ ဝေဒမောင်မောင်က... .

“ဝါလောက်ကလေး ပြောဖို့ကတော့ ဗေဒင်ပညာ များများ စားစား တတ်ဖို့တောင် မလိုပါဘူး။ သာမန်အချိန်ဇယားလေးနဲ့ ပြောရင်တောင် ရနိုင်ပါတယ်။ အခုလာနေတဲ့ ရသေ့ကြီးဟာ ကျုပ်တို့ဆီမှာ အနည်းဆုံး ခုနစ်ရက်လောက် နေလိမ့်မယ်။ ကျုပ်တို့အတွက် အဖိုးတန်တဲ့ စတားခုနစ်ခွန်း ပြောလိမ့်မယ်။ သူ့မှာ မှိန်းခွဲလို တုတ်တံကလေး တစ်ချောင်းလဲ ပါလာတယ်။ အဲဒီတုတ်တံကလေးဟာ သူ ကိုင်လာတဲ့ တောင်ဌေးနဲ့ တစ်ဆက်တည်းပဲ။ သူဟာ စခန်းတစ်ခုမှာ အနားယူပြီး ဒီကို ထွက်လာတာ ခုနစ်ရက် ရှိပြီ။ နို့နဲ့ ဂျုံကြမ်းမှုန့်ကလွဲပြီး ဘာမှ မစားရှာဘူး” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ဖိုးသူတော်ကြီးက... .

“အခု ဆရာကြီး ပြောတာ ဘာနဲ့ ပြောတာတုန်း၊ အင်္ဂီဝိဇ္ဇာနဲ့ ပြောတာလား၊ ကောဇာကို လိပ်တင်ပြီး ဟူးရာအတတ်နဲ့ ပြောတာလား” ဟု မေးလိုက်၏။

“အခု ကျုပ်ပြောတဲ့ပညာဟာ ရှေးခေတ် ဟီးဘရူးတွေ သုံးတဲ့ ပညာပဲ။ အချိန်နာရီကို အင်္ဂီဝိဇ္ဇာလို အစိပ်စိပ်လုပ်ပြီး နံမိတ် ဆယ်ခြောက်မျိုးနဲ့ ကပ်ပြီးယူရတယ်။ ရှေးအခါတုန်းက ဒီပညာကို အတော်

တလေး သုံးကြတယ်၊ လူတိုင်းလောက်နီးနီးလဲ တတ်ကြတယ်၊ ရောင်း
 ရောင်းတာကိစ္စတွေ၊ သာမန်လုပ်ငန်းကိစ္စတွေမှာ ဒီပညာနဲ့ အဆုံးအ
 ဖြတ် ပေးကြတယ်၊ အဲဒါဟာ တဖြည်းဖြည်း တိမ်ကောလာတဲ့အခါမှာ
 နိမိတ်ကောက်တာ သက်သက်ပဲ ကျန်တယ်၊ အချိန်ကို ယူတာ မပါ
 တော့ဘူး၊ ဒါပေမယ့် သင့်သလောက်တော့ အားကိုးရပါလိမ့်မယ်လေ”
 ဟု ဝေဒမောင်မောင်က ပြောလိုက်ပြီးလျှင် မြလေးစိန်အား နွားနို့တစ်
 ခွက် မီးဖိုပေါ်၌ တင်ရန်နှင့် ရာဂျူးအား ဂျုံကြမ်းမုန့်တစ်ချပ် ပြုလုပ်
 ထားရန် တာဝန်ပေးလိုက်လေတော့၏။

ရာဂျူးလည်း ဂျုံကြမ်းမုန့်တစ်ချပ်ကို ပြုလုပ်လေ၏။ မြလေး
 စိန်သည် နွားနို့ကို မီးဖိုပေါ်သို့ တင်လေ၏။ အဝေးမှ တဒေါက်ဒေါက်
 အသံသည် တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်၍ လာလေတော့၏။ ထို့နောက်
 တောင်ဝှေးထောက်သံသည် ဂူဝသို့ ရောက်ရှိလာလေ၏။ ပြီးလျှင်
 ဂူအတွင်းသို့ ရောက်ရှိလာလေ၏။

၎င်းတို့အားလုံးသည် အသံလာရာ ဂူဝဆီသို့ စိတ်စောစွာဖြင့်
 ငေးမောနေကြလေ၏။ များမကြာမီ၌ပင် ဂူဝတွင် ပိတ်ကွယ်ထား
 သော ကျောက်အစွန်းကြီးကို ကျော်လွန်၍ အိုမင်းရင့်ရော်လှသော
 ရသေ့ကြီးတစ်ဦး ၎င်းတို့ထံသို့ လျှောက်လာသည်ကို တွေ့ရလေတော့
 ၏။

၎င်းရသေ့အိုကြီးသည် တောင်ဝှေးကြီးတစ်ချောင်းကို ကိုင်
 ဆောင်ထား၏။ ထိုတောင်ဝှေး၏ အထက်ပိုင်းတွင် ‘မိန်းခွဲ’လေး ပါ၏။
 သူ၏မုတ်ဆိတ်များမှာလည်း သူ၏ချက်ကို ကျော်လွန်၍ ကျနေ၏။
 သူသည် မီးဖိုအနီးသို့ လျှောက်လာပြီးလျှင် အားလုံးကို ပြီး၍ နှုတ်
 ဆက်လိုက်လေ၏။

ဝေဒမောင်မောင်သည် ထိုင်ရာမှ ဆတ်ခနဲ ထပြီးလျှင် လက်
 အုပ်ချီကာ အရိုအသေ ပြုလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ဟိန္ဒူဘာသာ စ
 ကားဖြင့် ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်လေ၏။ ထိုအခါ ရသေ့ကြီးသည် မီးဖိုအနီး

ရှိ ကျောက်တုံးပေါ်၌ ညင်သာစွာ ဝင်၍ ထိုင်လိုက်လေ၏။ ရာဂျူးသည်
 နွားနို့နှင့် ဂျုံကြမ်းမုန့်ကို ထိုရသေ့ကြီးအား လှူဒါန်းလိုက်၏။ ရသေ့ကြီး
 က ရာဂျူး လှူဒါန်းသော ပစ္စည်းများကို လက်ခံပြီးနောက် ရာဂျူး၏
 မျက်နှာကို ကြည့်ကာ . . .

“လူကလေး၊ မင်းဟာ ဆရာကောင်းတစ်ဦးထံမှာ ပေးကမ်း
 ခြင်းရဲ့ ချို့မြန်တဲ့အရသာကို သင်ကြားခဲ့ပြီးပြီပဲ။ ကောင်းမြတ်တဲ့အရာ
 မှန်သမျှဟာ တိုက်ရိုက်ရသည်ဖြစ်စေ တဆင့်ရသည် ဖြစ်စေ၊ ကောင်း
 မြတ်တဲ့ အရည်အချင်း လျော့ပါးခြင်း မရှိဘူး။ ပေးကမ်းခြင်းမှာ လျှို့
 ဝှက်ပြီး ထူးဆန်းတဲ့ သဘောတစ်ခု ပါတယ်။ အဲဒါက ဘာလဲဆိုတော့
 ပေးတဲ့လူဟာ ယူတဲ့လူလိုပဲ ရရှိနေတယ်။ ယူတဲ့လူထက် ပိုတဲ့အချက်
 က ဝမ်းမြောက်ပျော်ရွှင်မှုတွေနဲ့တကွ ရရှိခြင်း ဖြစ်တယ်” ဟု ပြောဆို
 ပြီးလျှင် ဖိုးသူတော်ကြီးဘက်သို့ လှည့်ကာ . . .

“ကောင်းသောအကျင့်ကို ကောင်းစွာ ကျင့်မထားပေမယ့်
 စိတ်ကောင်းနှလုံးငေး ဝင်း ရှိပြီး ပျော်ရွှင်တတ်တဲ့ ဦးပြည်းခေါင်းတုံး
 ပိတ်ဖြူဝတ် သူတော်ခင်ကြီးခင်ဗျား၊ သင်တို့အတွက် ကျွန်ုပ်ဟာ အ
 လွန် အင်မတန် ဝေးလံတဲ့နေရာကနေ ခရီးထွက်ခဲ့ပါတယ်။ သင်တို့ရဲ့
 ရှေ့သွားမယ့်ခရီးမှာ ခေါင်းဆောင်ဖြစ်တဲ့ (ဝေဒမောင်မောင်ဘက်သို့
 လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်ပြီး) ဟောဖိ လူထူးလူဆန်းကြီးအတွက်ရော ကျန်
 တဲ့ လူတွေအားလုံးအတွက်ပါ အရေးကြီးတဲ့ အကြောင်းအရာ ခုနစ်
 မျိုးကို ပြောချင်လို့ လာခဲ့တာပဲ။ အဲဒီအကြောင်း . . . ခုနစ်မျိုးဟာ
 သင်တို့အဖို့ ခက်ခဲစွန့်စားတဲ့ခရီးကို သွားနေစဉ်အတွင်း အလွန်အင်မ
 တန် အသုံးဝင်လိမ့်မယ်လို့ ကျွန်ုပ် မျှော်လင့်ပါတယ်” ဟု ပြောလိုက်
 လေ၏။

ထိုအခါ ဖိုးသူတော်ကြီးက . . .
 “ပြောပါ ပြောပါ” ဟု ရိုရိုသေသေ တောင်းဆိုလိုက်လေ၏။
 ဖိုးသူတော်ကြီး၏စကားကို ရသေ့ကြီး နားလည်သည့်စကားဖြင့် ဘာ

သာ ပြန်၍ ပေးလိုက်လေ၏။ ဖိုးသူတော်ကြီးမှာ ရသေ့ကြီး ပြောသည်ကို နားလည်သော်လည်း မိမိက ကောင်းစွာ ပြန်၍ မပြောတတ်ရှာပေ။

ထိုအခါ ရသေ့ကြီးသည် လူအားလုံးဆီသို့ တစ်ချက်စီ မျက်နှာမူပြီး ရှည်လျားစွာ ပြောလေ၏။ ၎င်းပြောသည်များကို ဝေဒမောင်မောင်က အောက်ပါအတိုင်း စကားပြန် လုပ်၍ ပေးလေတော့၏။

- “ရမ္မက်နဲ့ တူတဲ့ အပြစ်ဒေါသမျိုးဟာ မရှိဘူး”
- “ခြိုးခြံရောင်ရဲ့မူ မရှိခြင်းနှင့် ထူတဲ့ ကပ်ဆိုးဟာ မရှိဘူး”
- “လောဘနဲ့ တူတဲ့ ဒုစရိုက်ဟာလဲ မရှိဘူး”
- “ကျေနပ်ရောင်ရဲ့ခြင်းသာလျှင် ထာဝရ ပြည့်စုံမှုကို ပေးနိုင်

တယ်”

“ကျေနပ်ရောင်ရဲ့ခြင်းနဲ့ တူတဲ့ ချမ်းသာခြင်းဟာလည်း မရှိ

ဘူး”

... အားသာ ...

ဝေဒမောင်မောင်နှင့် ကုလားရသေ့ကြီးသည် ဂူအပြင်သို့ ထွက်ကာ လမ်းလျှောက်ကြ၏။ ဝေဒမောင်မောင်ကလည်း ၎င်းသိလိုသည်များကို ရသေ့ကြီးအား မေးမြန်းလေ၏။ ရသေ့ကြီးကလည်း စိတ်ရှည်လက်ရှည် ဖြေရှာလေ၏။

၎င်းတို့နှစ်ဦးသည် နေ့စဉ်ရက်ဆက်ဆက်ဆီသလို တပူးတွဲတွဲ ရှိကြလေ၏။ ထူးဆန်းသည်မှာ ဝေဒမောင်မောင်သည်လည်း ကုလားရသေ့ကြီးကဲ့သို့ပင် တစ်နေ့လျှင် ထမင်းတစ်နပ်သာလျှင် စားလေတော့၏။

တစ်ခါတစ်ရံ ထမင်းကိုပင် မစားတော့။ နွဲ့ကလေး တစ်ခွက်၊ သစ်သီးကလေးတစ်လုံးနှင့်သာ ရောင့်ရဲလေတော့၏။ ၎င်းတို့နှစ်ဦးသည် တစ်ခါတစ်ရံ၌ ဘောထဲသို့ နှစ်ယောက်တည်း ဝင်၍ သွားပြီးလျှင် နောက်တစ်နေ့ကျမှ ကျောက်ဂူကြီးဆီသို့ ပြန်၍ လာတတ်လေ၏။

ဘွန်ဟောင်းနှင့် ဇစ်ဖေတို့ လူစုသာလျှင် ကျောက်ဂူကြီး အတွင်း၌ မီးဖိုကြီး ဖိုကာ ဝိုင်းပတ်လျက် တပျော်တပါး ချက်ပြုတ် စား

သောက်နေကြလေတော့၏။

လမ်းပြ ရာဇဂုဏ်နှင့် မြလေးစိန်တို့က ခိုင်ခံ့ ချက်ပြုတ်ပေးလေ၏။ ဘွန်ဟောင်းကမူ မြေကြီးပေါ်တွင် တုတ်ဖြင့် ခြစ်၍ မြလေးစိန်ကို ဗေဒင်တွက်၍ ပေးလေ၏။ ဇစ်ဖေကမူ မြလေးစိန်၏ဖိနပ် ပြတ်သွားသောကြောင့် မြက်ခြောက်များကို ဖိနပ်ကလေးတစ်ရံ ဖြစ်အောင် ယက်လုပ်ပေးလေ၏။

“ဟောဒီမှာ မြလေးအတွတ် ဖိနပ်” ဟု ဆိုကာ ဇစ်ဖေက မြက်ဖိနပ်ကလေးကို ပေးလေ၏။

မြလေးစိန်ကလည်း ဝမ်းသာအားရ ဖိနပ်ကလေးကို လှမ်း၍ ယူရင်း...

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ကိုဇစ်ဖေရယ်၊ ဖိနပ်မပါဘဲ လမ်းလျှောက်ရရင်တော့ ကျွန်မ ခြေထောက်တွေ ကွဲကုန်မှာ” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ မြလေးစိန်အား ဗေဒင်တွက်ပေးနေသော ဘွန်ဟောင်းက...

“ဒီမှာ မြလေးစိန်... ဖိနပ်ကို လက်ခံလို့ မဖြစ်ဘူး၊ ဒီမှာ ကျုပ် ပြောထားတယ် မဟုတ်လား၊ စနေနံ ဝင်ရင် မကောင်းဘူး ဆိုတာလေ” ဟု ကန့်ကွက်လေ၏။ မြလေးစိန်သည် ဖိနပ်ကလေးကို ကယာကယာ အောက်သို့ ချလိုက်လေ၏။

“ဟုတ်ပါရဲ့ ကိုဘွန်ဟောင်းရယ်” ဟုလည်း မြလေးစိန်က ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဖိုးသူတော်ကြီးက...

“ရပါတယ် မြလေးစိန်ရဲ့၊ အဲဒါ စနေနံမှ မဟုတ်ဘဲ၊ ဒီဥစ္စာ မြက်တွေပဲ၊ အဲဒီတော့ ဖြစ်ခြင်းဖြစ်ရင် ကြာသပတေးနံပဲ ဖြစ်ရ မယ်” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ဖိုးသူတော်ကြီး စကားကြောင့် မြလေးစိန်က ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်သွားပြီးလျှင်...

“ဪ... ဒီလိုလား” ဟု ဆိုကာ ဖိနပ်ကလေးကို ပြန်၍ ကောက်လိုက်လေ၏။

“မဟုတ်တာဗျာ ဦးသူတော်ကြီးကလဲ၊ ဖိနပ်ဟာ စနေနံပါဗျာ” ဟု ဘွန်ဟောင်းက ပြောလိုက်လေ၏။

“မြက်ပါကွာ၊ မြက်ဟာ ကြာသပတေးနံ ဖြစ်ရမှာပေါ့၊ ဘွန်ဟောင်းရယ်၊ မင်းလုပ်တာနဲ့ မြလေးစိန် ဖိနပ်မစီးရဘဲ နေဦးမယ်” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ဘွန်ဟောင်းသည် ခေါင်းကို တချင်းချင်း ကုတ်လိုက်ပြီး နောက် ဇစ်ဖေဘက်သို့ လှည့်ကာ...

“ကဲဗျာ ကိုဇစ်ဖေ ခင်ဗျား လုပ်တဲ့ပစ္စည်း ခင်ဗျားပဲ ဆုံးဖြတ်ပေးပေးတော့၊ ဟောဒါ စနေနံလား ကြာသပတေးနံလားဗျာ၊ ကျုပ်ကတော့ ဖိနပ်အဖြစ်နဲ့ စနေလို့ ယူတယ်၊ ဦးသူတော်ကြီးက မြက်အဖြစ်နဲ့ ကြာသပတေး ယူတယ်၊ ဘယ်ဟာ မှန်သလဲ” ဟု မေးလိုက်လေ၏။ ဇစ်ဖေက အဖြေမပေးဘဲ ဆေးလိပ်ဖွာ၍ နေလေ၏။

ထိုအခါ ဖိုးသူတော်ကြီးက...

“မြက်က လုပ်တဲ့ပစ္စည်းဟာ မြက်ပဲ ရှိသေးတယ်၊ မြလေးစိန် ခြေထောက်နဲ့ စီးလိုက်မှ ဖိနပ်ဖြစ်မှာ၊ အဲဒီတော့ မြလေးစိန်ဆီကို ဝင်လာတာဟာ မြက်အဖြစ်နဲ့ပဲ ဝင်လာတာ၊ ဖိနပ်အဖြစ်နဲ့ ဝင်လာတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် ဒီပစ္စည်းကို ကြာသပတေးနံ ပစ္စည်းအဖြစ်နဲ့ပဲ ယူရမယ်၊ မဟုတ်ဘူးလား ဇစ်ဖေရဲ့” ဟု မေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဇစ်ဖေက...

“ကျုပ်က မြလေးစိန်ကို ပေးတာ လက်ဆောင်ဗျာ၊ ဖိနပ် အဖြစ်နဲ့ ပေးတာလဲ မဟုတ်ဘူး၊ မြက်အဖြစ်နဲ့ ပေးတာလဲ မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒါကြောင့် ငုဒ္ဒဟူးနံ ပစ္စည်းအဖြစ်နဲ့ပဲ ယူရမယ်” ဟု ပြောလိုက်ရာ ဘွန်ဟောင်းက...

“ခင်ဗျား ပြောကာမှ ပိုပြီးရှုပ်တုန်ပြီ ကိုဇစ်ဖေရယ်” ဟု ပြော

လိုက်ရာ ဇစ်ဖေက တဟားဟားဖြင့် ရယ်မောလေတော့၏။

ထိုအခါ မြလေးစိန်က...

“ကိုဘွန်ဟောင်းရယ်... လက်ဆောင်ဆိုတော့ ယူကောင်းပါ တယ်နော်” ဟု ပြောလိုက်ရာ ဘွန်ဟောင်းက...

“ဗေဒင်ပညာကို လေးလေးနက်နက် မယုံကြည်တဲ့လူတွေ ကို ဝေဒင်ဟောရတာ သိပ်ကို ခက်တာပဲ” ဟု ပြောဆိုကာ စိတ်ပျက် လက်ပျက်ဖြင့် မြကြီးပေါ်တွင် တွက်ထားသော ၎င်း၏ တွက်ကိန်း များကို ဖျက်ပစ်လိုက်လေတော့၏။

ထိုအခါ ချာပါတီမုန့် လုပ်နေသော လမ်းပြရာဂျူးက ၎င်း၏ ဘာသာစကားဖြင့်...

“ကျွန်တော်တို့ အိန္ဒိယပြည်မှာ ဗေဒင်ဟောနည်း တွက်နည်း တွေ အမျိုးမျိုး ရှိပါတယ်။ အဲဒီအထဲမှာ ကျွန်တော် အကြိုက်ဆုံး၊ ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း ကြိုက်တာ မဟုတ်ပါဘူးလေ။ ကျွန် တော်တို့ မိသားစုရဲ့ အကြိုက်နှစ်သက်ဆုံး ဗေဒင်ကတော့ အရိပ် ဗေဒင်ပါပဲ။ ကျွန်တော်တို့ ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက် အဲဒီဗေဒင်မျိုးကိုပဲ မေး လေ့ ရှိပါတယ်” ဟု ပြောလိုက်ရာ ဖိုးသူတော်ကြီးက...

“ရာဂျူး လုပ်မှ ပိုပြီးရှုပ်ကုန်တော့မှာပဲ” ဟု ညည်းညူလိုက် လေတော့၏။ ထိုအခါ ဇစ်ဖေက...

“ကဲပါလေ ဦးသူတော်ကြီးရယ် ခင်ဗျား ထင်မြင်ချက်ကို ထားစမ်းပါဦး။ ရာဂျူးရဲ့ အရိပ်ဗေဒင်ကို ဘယ်လို ဟောလဲဆိုတာ မေးကြည့်စမ်းပါဦး” ဟု ဆိုကာ ရာဂျူးအား အရိပ်ဗေဒင် အကြောင်း မေးမြန်းကြည့်လေ၏။ ထိုအခါ ရာဂျူးက...

“ကျွန်တော် သိရသလောက်တော့ အဲဒီအရိပ်ဗေဒင်ဟာ နှစ် ပေါင်း နှစ်ထောင်ကျော် သုံးထောင်လောက်က စပြီး အသုံးပြုခဲ့တာပဲ။ ကျွန်တော်တို့ မိဘဘိုးဘွားလက်ထက်ကတည်းက အသုံးပြုခဲ့တဲ့ ဆ ရာ စဉ်ဆက် ရှိပါတယ်။ အဲဒီဆရာရဲ့ မျိုးဆက်နာမည်ဟာ ‘ရှားမား’လို့

ခေါ်ပါတယ်။ အခုဆိုရင် ‘ရှမ်းတိပရာဆပ်ရှားမား’ ဆိုတဲ့ ဆရာကြီးဟာ ဝူဂျာရပ်နယ်ရဲ့ မြောက်ဘက် ‘ပတမ်မြို့’မှာ ဟောပြောနေပါတယ်။ အလွန်ကိုပဲ မှန်ပါတယ်။ နေ့စဉ် ဆရာကြီး ‘ရှမ်းတိပရာဆပ်ရှားမား’ဆီ ကို အရိပ်ဗေဒင်နဲ့ မိမိတို့ရဲ့ ရှေ့နေ့ကို မေးမြန်းဖို့ အနယ်နယ်အရပ်ရပ် က လူတွေဟာ လာရောက်နေကြပါတယ်” ဟု ပြောလိုက်ရာ ဖိုးသူ တော်ကြီးက “အေးပါ အဲဒါ ဘယ်လို ဟောတာလဲဆိုတာ ရှင်းပြစမ်း ပါဦး” ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“ဒီပညာကို ကျွန်တော်ကမှ မတတ်ဘဲ။ ဘယ်လို တွက်ချက် တယ် ဆိုတာ ကျွန်တော် ဘယ်လိုလုပ် ပြောမတုန်း၊ ဒါပေမယ့် အဲဒီ ဆရာကြီး ဟောပြောကန်းမှာ ပြုလုပ်တဲ့ အစီအစဉ်တွေကိုတော့ ကျွန် တော် ကောင်းကောင်း မှတ်မိတယ်။ နေသာတဲ့နေ့ ဘယ်နေ့မှာမဆို သူ့ဆီမှာ ဗေဒင်မေးလို့ရတယ်။ မနက်ကိုးနာရီကနေ ညနေ လေးနာရီ အတွင်း ကြိုက်တဲ့အချိန်မှာ ဗေဒင်မေးလို့ ရတယ်”

“အဲဒီအချိန်မှာ သူ့ဆီကို လူတစ်ယောက် ရောက်လာတာနဲ့ ဆရာကြီး ရှားမားဟာ အဲဒီလူကို သူ့အိမ်ရှေ့ မြေတွက်လပ်ထဲကို ခေါ်သွားပြီး နေကို မျက်နှာမူပြီး မတ်တတ်ရပ်ခိုင်းတယ်။ ပြီးတော့ သူက အဲဒီလူရဲ့အရိပ်ကို တစ်ပေရှိတဲ့ ပေတံနဲ့ လိုက်ပြီး တိုင်းထွာ မှတ်သားတယ်။ ဒုတိယ လုပ်တာကတော့ လက်ကို ဖြန့်ခိုင်းပြီး လက်မ နဲ့ လက်ညှိုး (တစ်ညှိ)အကွာအဝေး ဘယ်လောက် ရှိတယ် ဆိုတာ တိုင်းထွာပြန်တယ်။ နောက်ပြီးတော့ လက်မနဲ့ လက်သန်း (တစ်ထွာ) အကွာအဝေးကို တိုင်းထွာပြန်တယ်။ နောက်ပြီးတော့ နေရောင် အောက်မှာ ကြေးဝါနဲ့ လုပ်ထားတဲ့ သူ့ရဲ့ကိရိယာတွေကို ချပြီး အရိပ် တွေကို တိုင်းထွာပြန်တယ်။ အဲဒီကိရိယာတွေထဲမှာ နေနာရီလဲ ပါ တယ်။ ငုတ်တိုင်လိုဟာတွေလဲ ပါတယ်။ ကြေးဝါ အဝိုင်းပြားတွေလဲ ပါတယ်”

“အဲဒီပစ္စည်းတွေမှာလဲ ရှေးဟောင်း သက္ကတစာတွေ ထွင်း

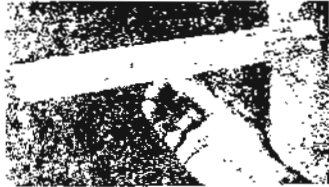
ထားတာ တွေ့ရတယ်။ အဲဒါတွေအားလုံး တိုင်းထွာမှတ်သား တွက်ချက်ပြီးတဲ့အခါမှာ ဆရာကြီး ရှားမားဟာ ဗေဒင်မေးတဲ့လူကို သူ့ရဲ့ ဗေဒင်ဟောခန်းလေးဆီကို ခေါ်သွားတယ်။ အဲဒီဟောခန်းကလေးထဲမှာ နတ်သမီးတစ်ပါးရဲ့ ရုပ်ပုံ ရှိတယ်။ ပြီးတော့ ပေချပ်တွေ အမြောက်အမြား တင်ထားတဲ့ စင်တွေလဲ ရှိတယ်။ ဆရာကြီး ရှားမားဟာ စောစောက တွက်ချက်ထားတဲ့ အဖြေနဲ့ တိုက်ဆိုင်ပြီး စင်ပေါ်က ပေချပ်တွေမှာ ဟောကိန်း ရေးယူတဲ့ ပေချပ်ကို ရှာတော့တာပဲ။ အဲဒီပေချပ်တွေဟာ နှစ်ပေါင်း နှစ်ထောင်ကျော်ကတည်းက လက်ရာတွေလို့ သိရပါတယ်။”

နတ်သမီးပုံပေချပ်တွင်ဟောပြောနေပုံ

ဆရာကြီးအသုံးပြုသော ပစ္စည်းကိရိယာများ

လမ်းပြရာကျုံးပြောပြသော ဝုဏ္ဏရုပ်ပြည့်နယ်မြောက်ပိုင်း၊ ပတင်မြို့တွင်နေထိုင်ဟောပြောနေသည့် ခင်တီပရာ ဆစ်ရှားမား သို့သည့် ဗေဒင် ပစ္စည်းကြီး၏ အရိပ်ပေဒင် တွက်ချက်တိုင်းထွာနေပုံများ

ရွေးနှစ်ပေါင်းများစွာမှ သက္ကတဘာသာနှင့် ရေးထားသော ဗေဒင်ဟောစာတမ်းပေချပ်များ

“ဆရာကြီးဟာ အတော့်ကိုပဲ ယုယုယယနဲ့ ပေချပ်တွေကို ကိုင်တွယ်လေ့ ရှိပါတယ်။ ဟောကိန်းအတွက် ပေချပ်သုံးရွက်ကို ထုတ်ပါတယ်။ အဲဒီသုံးရွက်မှာ ပထမအရွက်ဟာ ဗေဒင်မေးသူရဲ့ အတိတ်ကာလကို ဖော်ပြပါတယ်။ ဒုတိယအရွက်ကတော့ လောလောဆယ်ဖြစ်ပျက်နေတဲ့ အဖြစ်အပျက်ကို ဖော်ပြပါတယ်။ တတိယအရွက်ကတော့ နောင်ဖြစ်မယ့် အနာဂတ် အဖြစ်အပျက်ကို ဖော်ပြပါတယ်။ ပေရွက်တွေအားလုံးမှာလဲ သက္ကတဘာသာနဲ့ ရေးထားတာချည်းပဲဖြစ်ပါတယ်။ ဆရာကြီးက ဖတ်ပြီး ဘာသာပြန်ပြပါတယ်။”

“ဆရာကြီး တွက်ချက်တဲ့နေရာမှာ အရိပ်ကို တိုင်းသလို မွေးနေ့သက္ကရာဇ် အချိန်နာရီကို မေးမြန်းပါတယ်။ ဆရာကြီးရဲ့ ပြောပြချက်အရ တချို့ပေချပ်တွေဟာ ကြာလို့ ပျက်စီးကုန်ပြီတဲ့ အဲဒါတွေကို ပြန်ပြီး ရေးကူးထားရတယ်တဲ့။ မူရင်းရေးခဲ့တဲ့ ရသေ့ကြီးတွေဟာ သင်္ချာ ပညာနဲ့ နက္ခတ်ပညာကို ထုံးလိုချေ ရေလိုနောက်နိုင်တဲ့ ရသေ့ကြီးတွေလို့ ဆိုပါတယ်။ ကျွန်တော် သိတာကတော့ ဒါပဲပဲ” ဟု ရာဂျူးက ရှည်လျားစွာ ရှင်းပြလိုက်လေ၏။

ထို့နောက် ၎င်းတို့သည် ရာဂျူး ချက်ပြုတ်သော အသီးအရွက်ဟင်းနှင့် ထမင်းကို ‘မြိန်ယုတ်စွာ စားသောက်လိုက်ကြလေ၏။ ဖိုးသူတော်ကြီးမှာ မွန်းလွဲပြီး ဖြစ်သဖြင့် ထမင်းမစားတော့ဘဲ ရေနွေးကြမ်းကိုသာ တွင်တွင်ကြီး သောက်၍ နေလေတော့၏။ ထိုသို့ ရေနွေးကြမ်း သောက်ရင်း...

“တို့ ဆရာကြီး ဝေဒမောင်မောင်နဲ့ ကုလားရသေ့ကြီးကတော့ တပူးတွဲတွဲနဲ့ပါလား။ ဘာတွေများ တိုင်ပင်နေကြသလဲ မသိဘူး” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“ကျွန်ုပ်အထင်ကတော့ ရသေ့ကြီးဟာ နက္ခတ်ဗေဒင်ပညာနဲ့ ပတ်သက်လို့ ကျုပ်တို့ဆရာကြီး မသိသေးတဲ့အပိုင်းကို သင်ပေးနေတယ် မှတ်တယ်” ဟု ဇစ်ဖေက ပြောလိုက်လေ၏။

“ငါတို့ ဆရာကြီးကလဲဗျာ၊ ဒါလောက် ပညာတွေ တတ်နေတာတောင် ထပ်ပြီးသင်ယူနေတုန်းပဲလား၊ ဘယ်တော့မှများ သင်ယူတဲ့ အလုပ်ကို အဆုံးသတ်ပါ့မလဲ မဆိုနိုင်ဘူး” ဟု ဖိုးသူတော်ကြီးက ပြောလိုက်လေ၏။

“ပညာလို အိုသည်မရှိလို့ ဆိုတယ် မဟုတ်လားရှင်” ဟု မြလေးစိန်က ဝင်၍ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ရာဂျူက ဘွန်ဟောင်းအား ကုလားစကားဖြင့်. . .

“သူတို့ ဘာတွေ ပြောနေကြတာလဲ၊ ကျုပ်ကို ပြောပြပါဦး” ဟု ဆိုသဖြင့် ဘွန်ဟောင်းသည် ဖိုးသူတော်ကြီး၊ ဇစ်မေနှင့် မြလေးစိန်တို့ ပြောဆိုကြသော စကားများကို ရာဂျူအား ပြန်လည်၍ ပြောပြလေ၏။ ထိုအခါ ရာဂျူက. . .

“ပညာသင်တာပဲ၊ ကောင်းတာပေါ့၊ သင်ရမှာပေါ့” ဟု ဆိုလေ၏။ ၎င်းတို့သည် ခေတ္တမျှ ငြိမ်၍ သွားကြလေ၏။ ထိုနောက် ဖိုးသူတော်ကြီးက ဘွန်ဟောင်းအား. . .

“ဟေ့ ဘွန်ဟောင်း၊ မင်းရဲ့ ထင်မြင်ချက်လဲ ပြောစမ်းပါဦး၊ ရာဂျူတောင် ဝင်ပြီးပြောနေပြီ” ဟု ဆိုလေ၏။

“ဘာကို ပြောရမှာလဲ ဦးသူတော်ကြီးရဲ့” ဟု ဘွန်ဟောင်းက ပြန်၍ မေးလေတော့၏။

“မင်း မကြားဘူးလားကွာ၊ ငါတို့ဆရာကြီး ဝေဒမောင်မောင် အခုအထိ ပညာသင်ယူနေတာနဲ့ ပတ်သက်လို့ ထောက်ခံတဲ့လူက ထောက်ခံတယ်၊ ကန့်ကွက်တဲ့လူက ကန့်ကွက်တယ်၊ မင်းအနေနဲ့ ကော ဘာများ ပြောချင်သေးလဲ” ဟု ဖိုးသူတော်ကြီးက မေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဘွန်ဟောင်းက စီးကရက် သောက်ရင်း. . .

“လူ့ဘဝဆိုတာ ကိုယ်လုပ်ချင်တာတွေကို လုပ်လို့ ဖြစ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ လူ့ဘဝခရီးကို လျှောက်လှမ်းတဲ့နေရာမှာ သူ့အချိန်နဲ့ သူ့ဇယားနဲ့ လျှောက်လှမ်းရတယ်” ဟု ပြောလိုက်ရာ ဖိုးသူတော်ကြီး

က. . .

“အလို. . . မင်းစကားက တယ်လဲ ကြီးကျယ်ပါလား၊ ရှင်းစမ်းပါဦး ဘွန်ဟောင်းရဲ့၊ ဘယ်လို ဇယားမျိုးပါလိမ့်” ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“ဘဝခရီးဇယားပေါ့ဗျာ၊ အဲဒီဇယားအတိုင်း မလျှောက်တဲ့လူဟာ လူ့လောက တစ်နေရာရာမှာ ကိုးရိုးကားရား ဖြင်ဟော့တာပဲ၊ ဘယ်နေရာမှာမှ ကိုးရိုးကားရား မဖြစ်ခဲ့ဘူးပဲ ထားတော့၊ နောက်ဆုံး သေခါနီးမှာဖြစ်ဖြစ် ကိုးရိုးကားရား ဖြစ်တတ်တယ်ဗျာ၊ အဲဒီဇယားက ဒီလိုပါ၊ လူဟာ မွေးတဲ့အချိန်ကနေ အသက်(၂၀)အတွင်းမှာ ပညာသင်ယူရမယ်၊ အသက်(၂၀)ကနေ (၂၅)နှစ်အတွင်းမှာ အချစ်ကိစ္စ အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စတွေ ပန်တီးရမယ်၊ ပညာနဲ့ အလုပ်လုပ်စားမယ့်လူမျိုးကတော့ အချစ်ကိစ္စ၊ အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စတွေ ဆောင်ရွက်ရမယ့် အချိန်အတွင်းမှာပဲ ပညာကို ဆက်လက် သင်ယူနေခွင့် ရှိပါတယ်၊ အသက်(၂၅)နှစ်ကနေ အသက်(၃၀)အတွင်းမှာတော့ ယူထားတဲ့ အိမ်ထောင်နဲ့ ပြတ်စဲတာတို့၊ ကွာရှင်းတာတို့၊ အိမ်ထောင်သစ် ပြုတာတို့ လုပ်စရာရှိရင် လုပ်ပေတော့”

“လုပ်စရာ မရှိလဲ ဒီအတိုင်း နေပေတော့၊ အသက်(၃၀)က ကျော်တာနဲ့ အချစ်တွေ အိမ်ထောင်ရေးတွေ မစဉ်းစားနဲ့၊ အိမ်ထောင် ရှိရင်လဲ ဆက်ပြီးပေါင်းနေပေတော့၊ တကယ်လို့ မရှိသေးရင်လဲ အိမ်ထောင်တွေ အချစ်တွေ ရှာမနေနဲ့တော့၊ အဲဒီအချိန်ဟာ အလုပ်လုပ်ရမယ့် အချိန်ပဲ၊ အချစ်တွေ အိမ်ထောင်ဖက်တွေ ရှာဖို့ အချိန်မဟုတ်တော့ဘူး၊ ကိုယ်လုပ်တဲ့ အလုပ်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ပညာမျိုးကိုတော့ မလုံလောက်သေးရင် ရှာဖွီးချင်ရင် ဆက်လက်ရှာဖွီးခွင့် ရှိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အသက်(၄၀)ကျရင်တော့ ပညာလဲ ရှာခွင့်မရှိတော့ဘူး၊ အိမ်ထောင်လည်း ရှာခွင့်မရှိတော့ဘူး၊ အသက်(၄၀)ကနေ အသက်(၅၀)အတွင်းမှာ အရမ်းအလုပ်လုပ်ရမယ်၊ အစွမ်းတုန် အလုပ်လုပ်ရ

မယ်၊ လူ့လောကမှာ မိမိရောက်ရှိခဲ့ကြောင်း ထင်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့တဲ့ အလုပ်မျိုးတွေ ဖြစ်အောင် လုပ်ရမယ်၊ အကောင်းဆုံး လုပ်ရမယ်၊ ပြီးတော့ အကောင်းဆုံး စားရမယ်၊ အကောင်းဆုံး နေရမယ်၊ အကောင်းဆုံး ဝတ်ရမယ်၊ ကိုယ့်အဆင့်နဲ့ကိုယ် အကောင်းဆုံး ဖိမ်ခံရမယ်၊ အဲဒီအရွယ်ကျမှ ဟိုပညာလေး သင် ဟိုသင်တန်းတလေးတက် လုပ်မနေနဲ့တော့၊ အဲဒါမျိုး လုပ်နေတယ်ဆိုရင် ဒီလူဟာ ပညာသင်ယူခြင်းရဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို မသိတဲ့လူမျိုးပဲ၊ ကျုပ်မိတ်ဆွေတစ်ယောက်များ အဲဒီအချိန်မျိုး ရောက်မှ သင်္ဂြိုဟ်သင်တယ်၊ အင်္ဂလိပ်စာ သင်တယ်၊ ဝိဇ္ဇာသင်တယ်၊ ဗေဒင် သင်တယ်၊ ဒီလူကို ကျုပ် သိပ်ပြီးသနားတယ်”

“ဒီလူဟာ ပညာကို ဘာအတွက် သင်နေတာလဲဆိုတာ မစဉ်းစားတဲ့လူမျိုးပဲ၊ ထားပါတော့လေ၊ ဆက်ပြီးပြောရဦးမယ်၊ အသက် (၅၀)ကနေ အသက်(၆၀)အတွင်းမှာတော့ အားလုံးကို လွှတ်ချရတော့မယ်၊ စီးပွားဥစ္စာကိုလဲ နင်လားငါလား မရှာနဲ့တော့၊ ဝိမ်လဲ မခံနဲ့တော့၊ ဘဝမှာ ထင်ပြီးကျန်နေမယ့် အလုပ်မျိုးတွေလဲ မလုပ်နဲ့တော့၊ အောင်မြင်ခြင်း ကျော်ကြားခြင်းတွေလည်းပဲ မက်မောခြင်း မရှိနဲ့တော့၊ ချမ်းသာခြင်း ကြွယ်ဝခြင်းကိုလည်း မမျှော်လင့်နဲ့တော့၊ မမက်မောနဲ့တော့၊ ရသမျှတလေးနဲ့ ကျေနပ်ရမယ်၊ အားလုံးကို လွှတ်ချထားလိုက်တော့၊ အဲဒီအရွယ်ဟာ လွှတ်ချရမယ့်အရွယ် ရောက်နေပြီ၊ အဲဒီကျမှ အောင်မြင်ကျော်ကြားဖို့တွေ ချမ်းသာဖို့တွေ လုပ်နေတဲ့သူဟာ ဒုက္ခတွေ့တတ်တယ်” ဟု ဘွန်ဟောင်းက ရှည်လျားစွာ ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဖိုးသုတော်ကြီးက . . .

“အသက်(၆၀) ကျော်ရင်ရောက္ခာ” ဟု မေးလိုက်ရာ ဘွန်ဟောင်းက . . .

“သေဖို့သာ ပြင်ပေတော့” ဟု ဖြေလိုက်ပြီးလျှင် စီးကရက်တို့ကို မီးပုံထဲသို့ ပစ်ချလိုက်လေတော့၏။

ဖိုးသုတော်ကြီးသည် ရေခွေးကြမ်းကို မော့လိုက်ပြီးနောက် “ငါက အသက်ငါးဆယ် တော်ပြီကွ၊ အဲဒီတော့ မင်း ပြောသလိုဆိုရင် လွှတ်ချရမယ့်အရွယ်ကို ရောက်နေပြီပဲ” ဟု ပြောလိုက်ရာ ဖော်ဖေက . . .

“ပန်ကန်လုံးကိုတော့ လွှတ်မချလိုက်ပါနဲ့ ဦးသုတော်ကြီးရယ်” ဟု ပြောဆိုကာ ဖိုးသုတော်ကြီး၏လက်မှ ရေခွေးကြမ်းပန်းကန်ကို ယူ၍ ရေခွေးငဲ့လိုက်လေ၏။

ထို့နောက် ၎င်းတို့သည် ညဉ့်နက်လာပြီ ဖြစ်သဖြင့် အိပ်ရာများ ပြင်ဆင်ကြလေ၏။ မြလေးစိန်ကမူ မီးဖိုနှင့် အဦးဆုံးနေရာတွင် အိပ်ရာကို ခင်းလေတော့၏။ ထို့နောက် ဖိုးသုတော်ကြီး၊ ရသေ့ကြီးနှင့် ဝေဒမောင်မောင်တို့အတွက် တော့က်ဂူ၏ အမြင့်ပိုင်းတွင် အိပ်ရာခင်းပေးလေ၏။

၎င်းတို့အားလုံးသည် အိပ်ရာများ ပြင်ဆင်နေကြလေ၏။ ထိုအချိန်၌ လမ်းပြ ရာဂျူက ကျောက်ဂူပေါက်မှ မြင်တွေ့နေရသော ဖိုးကောင်းကင်သို့ ညွှန်ပြရင်း တုလားဘာသာဖြင့် အော်လိုက်ရာ ဖိုးသုတော်ကြီးက . . .

“အလန်တကြားကွာ၊ ကြယ်ကြွေတာများ အဆန်းလုပ်လို့” ဟု အော်လိုက်လေ၏။ ထိုအချိန်မှာပင် ကြယ်တစ်လုံးက ထပ်၍ကြွေပြန်သဖြင့် မြလေးစိန်က . . .

“ချစ်သောကိုမြင့်နဲ့ တွေ့ပါစေ” ဟု ဆုတောင်းလိုက်လေ၏။

“ဟဲ့ . . . ကြယ်ကြွေတာနဲ့ ဆုတောင်းတာနဲ့ ဘာဆိုင်လို့တုန်း မြလေးစိန်ရဲ့” ဟု ဖိုးသုတော်ကြီးက မေးလိုက်ရာ မြလေးစိန်က . . .

“ကြယ်ကြွေတုန်း ဆုတောင်းရင် ဆုတောင်းပြဋ်တယ်လို့ ပြောကြတယ် မဟုတ်လား” ဟု ပြန်၍ ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ မီးဖိုဘေးတွင် စိတ်အေးလက်အေးနှင့် ရေခွေးကြမ်းသောက်နေသော ဖော်ဖေက . . .

“ကြယ်ကြွေတယ်ဆိုတာ မြင်တောင်မြင်ခဲ့ ကိစ္စမဟုတ်ဘူး၊ မိုးပေါ်ကို မော့ကြည့်နေရင် တစ်နာရီအတွင်းမှာ လေးကြိမ်ကနေ ရှစ်ကြိမ်လောက်အထိ ကြယ်ကြွေတာကို မြင်ရလိမ့်မယ်၊ လမိုက်တဲ့ညတွေများဆိုရင် တစ်နာရီအတွင်း ဆယ်ခြောက်ကြိမ်လောက်ကို ကြယ်ကြွေတာ တွေ့ရလိမ့်မယ်” ဟု ဝင်၍ပြောလေ၏။

“ဟကောင်ရဲ့ . . မင်းပြောသလိုဆိုရင် ကောင်းကင်မှာ ကြယ်တွေ ရှိပါဦးမလားကွာ” ဟု ဖိုးသူတော်ကြီးက ပြောလေ၏။

“ကျုပ်ပြောတာ မယုံရင် ခင်ဗျား ထွက်ပြီး ကြည့်နေပါလား” ဟု ဇစ်ဖေက ပြန်၍ပြောလိုက်ရာ ဖိုးသူတော်ကြီးသည် ဝူအပြင်သို့ ထွက်၍ ကောင်းကင်အား မော့ကြည့်နေလေတော့၏။ ထိုသို့ကြည့်နေပြီး တစ်နာရီခန့် ကြာသောအခါ၌ ဝူအတွင်းသို့ ပြန်၍ဝင်လာလေ၏။
ထိုအခါ မြလေးစိန်က . . .

“ကိုဇစ်ဖေ ပြောတာ ဟုတ်ရဲ့လား” ဟု ဖိုးသူတော်ကြီးအား မေးလိုက်လေ၏။

“မှန်တယ်ဟေ့၊ ကြယ်တွေက မကြာခဏ ကြွေနေတာပါလား” ဟု ဖိုးသူတော်ကြီးက ဝန်ခံလေ၏။

“အဲဒါမျိုးတွေက (၂၄)နာရီအတွင်းမှာ သိန်းသန်းမက ဖြစ်နေတာပဲ၊ ကျုပ်တို့ကမ္ဘာရဲ့ လေထုထဲ ဝင်လာတာလောက်ကိုသာ ကျုပ်တို့က မြင်ရတာ၊ မမြင်ရတာတွေက သိန်းသန်းချီပြီး ဖြစ်နေတာ၊ ပြီးတော့ အဲဒါဟာ ကြယ်ကြွေတာလို့ ကျုပ်တို့က ပြောနေပေမယ့် အမှန်က ကြယ်ကြွေတာ မဟုတ်ဘူးဗျ” ဟု ဇစ်ဖေက ပြောလိုက်လေ၏။

“ဘယ်လိုလဲ ဇစ်ဖေရဲ့၊ ကြယ်ကြွေတာဟာ ကြယ်ကြွေတာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ဘယ်လို နားလည်ရမလဲကွာ” ဟု ဖိုးသူတော်ကြီးက မေးလိုက်လေ၏။

“အဲဒါတွေက ကြယ်တွေ မဟုတ်ဘူးဗျ၊ သဲမှုန့်သာသာ အ

ရွယ်ကနေ တန်ခိုန်ပေါင်းများစွာ လေးတဲ့ အတုံးအခဲ ခြပ်ဝတ္ထုတွေ စုပေါင်းနေတာ၊ အဲဒီခြပ်ဝတ္ထုတွေဟာ နေစကြဝဠာရဲ့ လဟာပြင်မှာ ရှိနေတာ၊ အဲဒါတွေက ဘာတွေလဲဆိုတော့ ‘နေ’ကနေ လွင့်စဉ်လာတဲ့ အစအနတွေကနေ ပြိုဟ်လုံးကြီးတွေ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒီတုန်းက ပြိုဟ်လုံးကြီးတွေ ဖြစ်တဲ့အထဲ မပါဘဲ ကျန်တဲ့အစအနတွေပေါ့ဗျာ၊ အဲဒါတွေက ကမ္ဘာ့လေထုထဲ ဝင်လာတဲ့အခါမှာ လေနဲ့ ပွတ်တိုက်ပြီး အပူဖြစ်လာတယ်၊ အပူဖြစ်ပြီး စောစောက ပစ္စည်းတွေဟာ အရည်ပျော်သွားတယ်၊ အရည်ကနေ အငွေ့ဖြစ်သွားတယ်၊ ကျုပ်တို့ မြင်ရတဲ့ အလင်းရောင်ဟာ အဲဒီအငွေ့ရဲ့ အရောင်ပဲ” ဟု ဇစ်ဖေက ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဘွန်ဟောင်းက . . .

“ဒီမှာ ကိုဇစ်ဖေရဲ့၊ ကျုပ်လေ ကြိုခင်းဘက်မှာ နေတုန်းက မိုးပေါ်က ကျောက်ခဲတွေ ကျလာတာကို မျက်စိနဲ့ မြင်ရဖူးတယ်၊ ကျလာတာက ညဘက်ကြီးဗျာ၊ မိုးလင်းမှ ထပြီးကြည့်လိုက်တော့ ညက မိုးပေါ်က ကျတဲ့ဟာတွေဟာ ကျောက်ခဲတွေ မဟုတ်ဘဲ သံတုံးတွေ ဖြစ်နေတာကိုးဗျ၊ အဲဒါက ဘာသဘောလဲဗျ” ဟု မေးလေ၏။

“အဲဒါတွေက (Meteorite) မီတီအိုရိုက်လို့ ခေါ်တယ်၊ မြန်မာလိုတော့ ‘မိုးကျသံ’ပေါ့ဗျာ၊ စောစောက ခြပ်ပစ္စည်းတွေဟာ လေထုထဲ ရောက်လာပြီး လောင်ကျွမ်းသွားတာ ရှိသလို မလောင်ဘဲ ကျန်တာတွေလဲ ရှိတာပေါ့၊ တချို့ဟာတွေက ကျောက်နက်သားတွေအဖြစ်နဲ့ ကျတယ်၊ တချို့တော့ သံအဖြစ်နဲ့ ကျတယ်၊ မိုးကျသံဟာ မြေက ထွက်တဲ့သံထက် ပိုပြီးကြမ်းတယ်ဗျ၊ တချို့များ တန်သုံးဆယ် လေးတဲ့ အရွယ်အထိ မြေပေါ်ကို ကျလာတယ်၊ ဂရင်းလန်ပြည်မှာ ရေတပ်ဗိုလ်ပဲရီ တွေ့ခဲ့တဲ့ မိုးကျသံဟာ သုံးဆယ့်ခြောက်တန် လေးငယ်ဆိုပဲ၊ (၁၉၀၈)ခု ဇူလိုင်လ(၃၀)ရက်နေ့မှာ ဆိုက်ဘေးရီးယားကို ဖြတ်သွားတဲ့ မီးရထားလမ်းဘေးမှာ ရှိတဲ့ ဘိုင်ရှက်ဆိုတဲ့ ရွာကလေးမှာ ကျခဲ့တဲ့ မိုးကျသံတွေဟာ မနည်းပါဘူး၊ အရှိန်က ပြင်းလွန်းလို့ မြေချိုင့်ကြီး

တွေ့ ဖြစ်သွားတယ်။ သစ်ပင်ကြီးတွေ အမြစ်ကနေ ကျွတ်ထွက်သွား
တယ်။ အဲဒီက မိုးကျသံတွေရဲ့ စုစုပေါင်း အလေးချိန်ဟာ တန်ချိန်
လေးသောင်းကျော်တယ်” ဟု ဇစ်ဖေက ရှင်းပြလိုက်ရာ ဖိုးသူတော်
ကြီးက...

“အကျခံရတဲ့နေရာကတော့ ကပ်ကြီးဆိုက်တာပဲ၊ ကြောက်စ
ရာ ကောင်းလှချည်လား ဇစ်ဖေရယ်၊ ဒါနဲ့ နေပါဦး၊ အဲဒီမိုးကျသံတွေက
ဘယ်လိုများ အသုံးဝင်သလဲကွယ်” ဟု မေးလိုက်လေတော့၏။

“အဲဒီမိုးကျသံတွေကို စစ်ဆေးလေ့လာကြည့်ရင် အာကာသ
မှာ ရှိတဲ့ နေ၊ လ နက္ခတ်တာရာတွေရဲ့ သဘော လက္ခဏာတွေကို
အသေးစိတ် သိနိုင်တာပေါ့ဗျာ” ဟု ဇစ်ဖေက ပြောလိုက်လေ၏။

ဖိုးသူတော်ကြီးသည် ဦးခေါင်းကို လက်ဖြင့် ပွတ်ရင်း...

“ကောင်းကင်က ပြိုဟ်တွေ ကြယ်တွေ နက္ခတ်တွေဆိုတာ
ဟာ အပြောကျယ်တဲ့ လဟာပြင်ကြီးထဲမှာ သူ့ဟာသူ သွားနေတဲ့
သံခဲတွေ ကျောက်ခဲတွေရဲ့ အပေါင်းအစုပါပဲကွာ၊ ဒါတွေက ဘယ်လို
လုပ်ပြီး လူတွေရဲ့ ကံကြမ္မာကို ခြယ်လှယ်နိုင်မှာတုန်း” ဟု ပြောလိုက်
ပြီးလျှင် ၎င်းအတွက် ခင်းထားသော အိပ်ရာပေါ်၌ လှဲချ၍ မန္တန်တစ်
ပုဒ်ကို အသံနေ အသံထားဖြင့် ရွတ်ဆိုနေလေတော့၏။

ကျောက်ဂူအတွင်းရှိ လူများအားလုံး အိပ်ပျော်သွားကြပြီ
ဖြစ်သော်လည်း ဘွန်ဟောင်းနှင့် ရာဂျူးသာလျှင် မအိပ်သေးဘဲ ကျန်
၍ နေကြလေ၏။ ၎င်းတို့နှစ်ယောက်သည် ရေခဲနွေးတည်၍ သောက်
ကြလေ၏။ ရာဂျူးက ကော်ဖီကြမ်းတစ်ခွက်နှင့် ပေါင်မုန့်ခြောက်တစ်ခု
ကို အဆာပြေ သဘောဖြင့် စား၍နေလေ၏။ ထိုစဉ် ဘွန်ဟောင်းက

“ဟေ့ ရာဂျူး၊ မင်းလဲပဲ ဟောဒီ ဟိမဝန္တာတောင်ပေါ်မှာ အ
ကြိမ်မောင်းများစွာ ခရီးသွားဖူးတာပဲ၊ ရသေ့ကြီးတွေ ယောဂီကြီးတွေလဲ
တွေ့ဖူးမှာပဲ၊ အဲဒီရသေ့ကြီးတွေ ယောဂီကြီးတွေဆီက အစွမ်းထက်
တဲ့ မန္တန်ကလေးဘာလေးများ ရခဲ့ဖူးသလား” ဟု မေးလေ၏။

“ကျုပ် မန္တန်မရွတ်ဘူး” ဟု ရာဂျူးက ပြတ်တောင်းတောင်း
ပြန်၍ ဖြေလိုက်လေ၏။

“မင်း ရွတ်တာ မရွတ်တာကို မေးတာ မဟုတ်ဘူး၊ မန္တန်တွေ
ဘာတွေ ရသေ့ကြီးတွေဆီက ရဖူးသလားလို့ မေးနေတာ” ဟု ဘွန်
ဟောင်းက ပြောလိုက်လေ၏။

“ဒီလို ရှိတယ်၊ ယောဂီကြီးတွေ ရသေ့ကြီးတွေ နေတဲ့
ကျောင်းသစ်မီးတွေမှာ မန္တန်ပေချပ်ကြီး ပုရပိုက်ထုပ်ကြီးတွေ ရှိတတ်ပြီ
ပါပဲ၊ အဲဒါတွေက ဘယ်တော့မှ မရွတ်ဖတ်ရမယ့် မန္တန်တွေက များ
တယ်ဗျ” ဟု ရာဂျူးက ပြောလေ၏။

“ဘယ်တော့မှ မရွတ်ရမယ့် မန္တန်တွေများကွာ၊ ဘာဖြစ်လို့
ရသေ့ကြီးတွေက သိမ်းထားပါလိမ့်” ဟု ဘွန်ဟောင်းက ပြောလေ
၏။

“ရှေးက ရသေ့ကြီးတွေ ရေးသွားတာဗျ” ဟု ရာဂျူးက ပြော
လိုက်လေ၏။

“အေးလေကွာ၊ ရှေးက ရသေ့ကြီးတွေကလည်း ဘယ်တော့
မှ မရွတ်ရမယ့်ဟာတွေကို ဘာဖြစ်လို့ လက်ညောင်းခံပြီး ရေးသွားကြ
တာတုန်း” ဟု ဘွန်ဟောင်းက ပြောလိုက်လေ၏။

“ကျုပ်လည်း ဒီလိုပဲ စဉ်းစားမိပါတယ်၊ နောက်တော့မှ အဲဒါ
ကို သဘောပေါက် နားလည်သွားတယ်” ဟု ရာဂျူးက ပြောလိုက်လေ
၏။

“ဘယ်လို သဘောပေါက်သွားတာလဲကွ၊ ပြောစမ်းပါဦး”
ဟု ဘွန်ဟောင်းက မေးလိုက်လေ၏။

“ဒီလိုဗျ၊ တစ်နေ့မှာ တောင်ပေါ်က ရသေ့ကြီးတစ်ပါးက
ကျုပ်ကို အထမ်းသမားအဖြစ်နဲ့ ဝင်္ဂါမြစ်ဘေးက ရွာတစ်ရွာကို ပစ္စည်း
သယ်ပေးဖို့ ငှားရမ်းတယ်၊ ပစ္စည်းကလည်း တခြားပစ္စည်း မဟုတ်ဘူး၊
စောစောက ကျုပ်ပြောတဲ့ ဘယ်တော့မှ မရွတ်ရတဲ့ မန္တန်အထုပ်ကြီး

ပေါ့ဗျာ၊ အဲဒီအထုပ်ကြီးပေါ်မှာကို 'မဖွင့်ရ မည်သည့်အခါမျှ ရွတ်ဖတ်ခြင်း မပြုရ' ဆိုတဲ့ စာတန်းကြီး ရေးထားတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်ကို အဲဒါကြီး သယ်သွားဖို့ ရသေ့ကြီးက ခိုင်းတယ်၊ သူ့လဲ နောက်က လိုက်လာမယ်လို့ ပြောတယ်၊ လမ်းတစ်ဖက်လောက်မှာ တဲကလေးတစ်တဲ ရှိတယ်၊ အဲဒီတဲ ရောက်ရင် သူ့ကို စောင့်ဖို့လဲ မှာလိုက်သေးတယ်၊ အထူးသဖြင့် မှာတာကတော့ ဒီမန္တန်အထုပ်ကြီးကို ယောင်လို့မှ ဖွင့်မကြည့်ဖို့ပါပဲ၊ မှာလိုက်တာမှ တဖွဖွပါပဲ" ဟု ရာဂျူက ပြောလေ၏။

"အင်း... ဆိုစမ်းပါဦး ရာဂျူရဲ့၊ မင်းဥစ္စာက စိတ်ဝင်စားစရာပဲ" ဟု ဘွန်ဟောင်းက ပြောလိုက်ရာ ရာဂျူသည် ကော်မိကြမ်းကို မော့ချလိုက်ပြီးနောက် အောက်ပါအတိုင်း ဆက်လက်၍ ပြောပြလေတော့၏။

"အဲဒါနဲ့ ကျုပ်လဲ အဲဒီအထုပ်ကြီး တောင်းနဲ့ ထည့်ပြီး ထမ်းသွားရော ဆိုပါတော့ဗျာ၊ လမ်းမှာတော့ မောကလဲမော ဆိုတော့ သူ့ဟာကြီးကို စိတ်မဝင်စားပါဘူး၊ ဆယ်ရှစ်နာရီလောက် ခရီးသွားလိုက်တဲ့အခါမှာ စောစောက ရသေ့ကြီး ပြောလိုက်တဲ့ ခရီးတစ်ဝက်တိတိက တဲကလေးဆီကို ရောက်ပါရော၊ အဲဒီတဲကလေးက ခရပ်ဆိုပါတော့ဗျာ၊ အဲဒီလည်း ရောက်ရော ကျုပ်လဲ ပါလာတဲ့ မုန့်ကလေးဘာလေး ထုတ်ပြီးစား၊ ရေသောက် လုပ်တော့တာပေါ့၊ ပြီးတော့ ကွပ်ပျစ်တစ်ခုပေါ်မှာ ပက်လက်လှန်ပြီး အမောဖြေနေတယ်၊ ကျုပ်က အဲဒီတဲကလေးမှာ ရသေ့ကြီးကို စောင့်ရမယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒီလိုနဲ့ ကျုပ်အနေနဲ့ အမောလည်း ပြေရော၊ ကျုပ် ထမ်းလာတဲ့ အထုပ်ကြီးကို ကြည့်မိပါရော၊ အဲဒီတော့ စောစောက ပြောတဲ့ 'မဖွင့်ရ မည်သည့်အခါမျှ ရွတ်ဖတ်ခြင်း မပြုရ' ဆိုတဲ့ စာတန်းကြီးကို တွေ့ပါလေရောဗျို့၊ အဲဒီတော့ ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ ဘယ်တော့မှ မဖွင့်ရ မဖတ်ရဆိုတဲ့ မန္တန်တွေကို ဘာဖြစ်လို့များ ရသေ့ကြီးတွေဟာ သိမ်းဆည်းထားကြပါသလဲလို့ တွေးမိတာကိုး၊ ပြီးတော့ ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ အဲဒါတွေကို ယုံလည်း

မယုံဘူးဗျာ၊ ဒါနဲ့ ကျုပ်ဟာ အဲဒီဟာကြီးကို ဖွင့်ပါလေရောဗျို့၊ ဖွင့်လိုက်တယ် ဆိုရင်ပဲ ပထမဆုံး တွေ့ရတာက 'အပေါ်ဆုံးမန္တန်ကို အခေါက်ပေါင်း တစ်ထောင်နဲ့ တစ်ခေါက်တိတိ ရွတ်ဆိုပါက မန္တန်၏အာနိသင်ကို တွေ့ရလိမ့်မည်' ဆိုတဲ့စာနဲ့အတူ အလွန်သေးကွေးတဲ့ မာလာကလေး တစ်ကုံးကို တွေ့ရတယ်"

ရာဂျူးသည် စကားကို ရပ်လိုက်လေ၏၊ ထိုအခါ ဘွန်ဟောင်းက ဆေးလိပ်တိုတို မီးတိုရင်း...

"မာလာဆိုတာ ဘာတုန်းကွ" ဟု မေးလေ၏။
 "မာလာဆိုတာ အသီးမာမာကလေးတွေကို ကြိုးနဲ့ဖောက်ပြီး သီထားတဲ့ ပန်းကုံးလို ဟာမျိုးကလေးပါပဲ၊ မန္တန်ရွတ်တဲ့အခါမှာ ဘယ်နှစ်ခေါက် ရွတ်ပြီးပြီဆိုတာ သိဖို့ မှတ်သားတဲ့ပစ္စည်းပါ" ဟု ရာဂျူက ပြောရာ ဘွန်ဟောင်းက...

"ပုတီးပါကွာ၊ ငါတို့မြန်မာလိုတော့ ပုတီးခေါ်တယ်ကွ၊ ဒါနဲ့ မင်းစကားကို ဆက်စမ်းပါဦး" ဟု ပြောလိုက်လေ၏၊ ထိုအခါ ရာဂျူက အောက်ပါအတိုင်း ဆက်၍ပြောပြန်လေ၏။

"ကျုပ်လဲ အဲဒီ မာလာခေါ်တဲ့ ပုတီးကလေးနဲ့ အပေါ်ဆုံးက မန္တန်ကို စပြီးရွတ်တော့တာပဲဗျို့၊ မနားဘဲနဲ့ ရွတ်လိုက်တာ အခေါက်ပေါင်း ကိုးရာအထိ ရောက်သွားပြီဗျာ၊ ဒါပေမယ့် ဘာမှ မထူးခြားသေးဘူး၊ ကျုပ်စိတ်ထဲမှာလည်း အလကားပါ၊ ဘာမှလည်း ဘူးမှာမဟုတ်ပါဘူးလို့ ထင်ခဲ့မိတယ်၊ ဒါနဲ့ ကျုပ်လဲ ဆက်ပြီးရွတ်လိုက်တာ အခေါက်ပေါင်း ကိုးရာလေးဆယ်လည်း ရောက်ရော ထူးပြီဗျို့၊ ထူးပုံက ဒီလိုဗျာ၊ အလွန်တရာ ထွားကျိုင်းတဲ့ မိန်းမကြီး တစ်ယောက်ဟာ တဲထဲကို ဝင်လာတယ်ဗျာ၊ သူ့ခေါင်းပေါ်မှာလဲ ထင်းစည်းကြီး ပါလာတယ်၊ အဲဒီမိန်းမကြီးဟာ ကျုပ်နဲ့ မလှမ်းမကမ်းနေရာမှာ ခေါင်းပေါ်က ထင်းစည်းကြီးကို 'ဖုတ်'ကနဲ ချပြီး မီးမွှေးတော့တာပဲဗျို့၊ ပြီးတော့ အဲဒီမီးဖိုပေါ်မှာ အိုးကြီးတစ်လုံးကို တင်လိုက်တယ်၊ အိုးကလဲ ကြီးလိုက်တာ မပြောပါ

နဲ့တော့၊ ပြီးတော့ အဲဒီမိန်းမကြီးဟာ ရေပုံးကြီးနဲ့ မီးဖိုပေါ်က အိုးကြီးထဲကို ရေတွေ ဖြည့်တော့တာပဲဗျို့။ ကျုပ်လဲ အဲဒီမိန်းမကြီး လုပ်ကိုင်နေတာ တွေ့ရ ပေမယ့် မန္တန်ရွတ်ဆိုခြင်းကိုတော့ မရပ်ဘူးဗျ။ ဆက်ပြီး ရွတ်မြဲရွတ်နေတယ်။ အဲဒီလိုနဲ့ ရွတ်လာလိုက်တာ အခေါက်ပေါင်း ကိုးရာခွဲောက်ဆယ်နဲ့ သုံးခေါက်လဲ ရောက်ရော ဟိုမိန်းမကြီး တည်ထားတဲ့ ရေခွေးအိုးကြီးလည်း ပွက်ပွက်ဆူတော့တာပဲဗျို့။ အဲဒါနဲ့ ကျုပ် ဆက်ပြီးရွတ်လိုက်တာ ကိုးရာခုနစ်ဆယ်လည်း ပြည့်ပါလေရောဗျို့။ တဲထဲကို အလွန်ထွားကျွင်းတဲ့ လူကြီးတစ်ယောက် ဝင်လာတယ်။ ကျုပ်က အဲဒီလူကြီးကို ဂရုမစိုက်ပါဘူး။ တစ်ထောင်နဲ့တစ်ခေါက်တိတိ ပြည့်အောင် ရွတ်ချလိုက်တော့တာပဲ။ အဲဒီလူကြီးက မိန်းမကြီးဆီကို လျှောက်သွားတာကို တွေ့ရတယ်။ ပြောရဦးမယ်။ အဲဒီလူကြီးဆီမှာ အဝတ်အစားဆိုလို့ ဘာမှမပါဘူး။ ကိုယ်လုံးတီးကြီးပဲ။ အဲဒီလူကြီးက မိန်းမကြီးကို 'ရှင်မ... ကျုပ်အတွက် ဘာများ ချက်ပြုတ်ထားသလဲ' လို့ မေးလိုက်တယ်။ အဲဒီအခါမှာ မိန်းမကြီးက... .

'ရှင်က ဘာများ ရှာပေးလို့ ကျုပ်က ဘာတွေ ချက်ရမှာတုန်း။ ရှင် ရှာပေးရက်သားနဲ့ ကျုပ်က ချက်ပြုတ်မထားရင်တော့ ကျုပ်အပြစ်ပေါ့' လို့ ဆိုပြီး ယောက်ျားကြီးကို ရန်တွေ့တော့တာကိုး။ အဲဒီအခါမှာ ယောက်ျားကြီးက... .

'မင်းတို့မိန်းမတွေ ယောက်ျားကို ရန်တွေ့ဖို့ပဲ နားလည်တယ်။ ဟိုကွပ်ယှင်ပေါ်မှာ ထိုင်ပြီး မာလာတစ်ကုံးနဲ့ ပါးစပ်က ပွစိပွစိ လုပ်နေတဲ့ ကောင်ကလေးကို ဟောဒီ ရေခွေးအိုးထဲ ထည့်ပြီးပြုတ်ပါတော့လား။ ဘာဖြစ်လို့ ဒီကောင်ကလေးကို အလှကြည့်နေရတာလဲ။ ဒါကလေးဟာ ငါတို့ရဲ့ စားစရာ မဟုတ်လား။ ခါတိုင်းလဲ ဒီလိုပဲ ဒီတဲထဲ လာပြီး ဟိုရွတ်ဒီရွတ်နေတဲ့ ကောင်ကလေးတွေကို စားနေကျပဲ မဟုတ်လား။ ဒါကိုများ မင်းက အဆန်းလုပ်လို့' ဟု ပြောလိုက်သံကို ကျုပ်က နားနဲ့ ဆတ်ဆတ် ကြားလိုက်ရတယ်ဗျ။ အဲဒီအခါမှာ ကျုပ်အနေနဲ့ ဘယ်

လောက်များ ကြောက်သွားသလဲဆိုရင် သွားတွေ ဓနုသွားတယ်။ မေးတွေ ခိုင်သွားတယ်။ လက်ထဲက မာလာလည်း လွတ်ကျသွားတယ်။ ပြီးတော့ ကျုပ် ဘာမှ မသိတော့ဘူး။ ကျုပ် ပြန်ပြီးသတိရလာတဲ့အခါမှာ တစ်စုံတစ်ယောက်ဟာ ကျုပ်ပါးကို တဖျပ်ဖျပ် ရိုက်ရင်း... .

'ငါတပည့် ထတော့ ထတော့၊ ဘာမှ မကြောက်နဲ့တော့' လို့ ပြောနေတဲ့အသံကိုလဲ ကြားရတယ်။ ဒါနဲ့ ကျုပ်လဲ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်တယ်။ ကျုပ်ကို ခိုင်းလိုက်တဲ့ ရသေ့ကြီး ဖြစ်နေတယ်။ ကျုပ်လည်း ကြောက်အားလန့်အားနဲ့ ရသေ့ကြီးကို ဖက်ရင်း 'ကယ်ပါဦး အဘရယ်။ ကျွန်တော့်ကို ချက်စားကြတော့မလို့တဲ့' လို့ ပြောတဲ့အခါမှာ ရသေ့ကြီးက... .

'မကြောက်ပါနဲ့ကွာ၊ မင်းက မရွတ်ရတဲ့မန္တန်ကို သွားပြီးရွတ်တာကိုး။ မန္တန်ဆိုတာက စင်ကြယ်မှု မရှိတဲ့လူ၊ စိတ်ဓာတ်ကြံ့ခိုင်မှု မရှိတဲ့ လူတွေ ရွတ်ဆိုရင် အာရုံများခြင်း ဖြစ်တတ်တယ်ကွယ်။ မင်းကို ဘယ်သရဲမှလည်း ခြောက်တာ မဟုတ်ဘူး။ ဘယ်ဘီလူးမှလဲ စားမလို့ လုပ်တာမဟုတ်ဘူး။ မင်းမှာ စင်ကြယ်မှုဆိုတဲ့ သီလလည်း မရှိဘူး။ ကြံ့ခိုင်မှုဆိုတဲ့ သမာဓိလည်း မရှိဘူး။ ဒီကြားထဲ မရွတ်ရလို့ သတ်မှတ်ထားတဲ့ မန္တန်ကိုလည်း ရွတ်မိတဲ့အခါမှာ မင်းစိတ်က တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်တော့မှာပဲလို့ ထင်နေလိမ့်မယ်။ အဲဒီ ထင်နေတဲ့စိတ်က မင်းကို ပြန်ပြီး လှည့်စားလိုက်တာပါကွာ' လို့ ပြောတယ်ဗျ။ ဘာပဲပြောပြောဗျ။ ကျုပ်တော့ အဲဒီကတည်းက ဘယ်မန္တန်ကိုမှ မရွတ်တော့ဘူး။

ရာဂျူးသည် အထက်ပါအတိုင်း ရှည်လျားစွာ ပြောလိုက်ပြီးနောက် ပေါင်မုန့်ကြွပ်ကို တကြွပ်ကြွပ် ဝါးလိုက်လေ၏။

ထိုအချိန်၌ ဖိုးသူတော်ကြီးသည် အိပ်ဖျော်နေရာမှ... .

"ဘီလူးစားပါပြီဗျို့။" ဟု ယောင်ယမ်း၍ အော်ကာ ထ၍ ခုန်လေတော့၏။ ထို့ကြောင့် မြလေးစိန်နှင့် ဇစ်ဖေတို့လည်း လန့်၍ ခိုးကာ ခိုးသူတော်ကြီးထံသို့ ပြေးသွားကြလေ၏။ ထိုအခါ ရာဂျူးက... .

“ဒီအဖိုးကြီး အိပ်ခါနီးမှာ ပါးစပ်က ပွစိပွစိ လုပ်ခဲ့သေးတယ်
ဗျ၊ ကျုပ်ဖြစ်သလို ဖြစ်တာပါ။ မစ္စတာဘွန်ဟောင်းရယ်” ဟု ကြွနေရရ
ပြောလိုက်လေတော့သတည်း။

... အေးအေး

တစ်နေ့သ၌ ဝေဒမောင်မောင်သည် သူ၏လူများအား စုခုံး
ဝေပြီးလျှင် စောက်ပါအတိုင်း ပြောလေ၏။

“ကျုပ်တို့ ခရီးဆက်ကြမယ်၊ ဆက်ရမယ့်နေရာက ဒီကနေ
တောင်စွယ်ကြီးသုံးခု၊ ချိုင့်ဝှမ်းကြီးနှစ်ခုနဲ့ တောင်သုံးလုံးကို ကျော်ရ
မယ်။ အဲဒီအတွက် လိုအပ်မယ့် ရိက္ခာပစ္စည်း တွက်ချက်ပြီး သွန်
ဟောင်း၊ ဖော်ဖေနဲ့ ရာဂျူတို့က ဆင်းပြီးဝယ်မယ်။ အဲဒီလို ဝယ်ဖို့အချိန်
ကို ငါးရက်ပေးမယ်။ ပြန်ပြီးတက်လာတဲ့အခါမှာ အထမ်းသမားတွေပါ
ခေါ်ခဲ့ရမယ်။ ပြီးတော့ ကြိုကြိုက်တုန်း ပြောရဦးမယ်။ ဟောဒီ ကျောက်
ဂူကြီးအတွင်းမှာ စခန်းချနေတုန်း အမြတ်ထွက်တဲ့ကိစ္စကတော့ တု
လား ရသေ့ကြီး ရောက်လာတဲ့ကိစ္စပဲ။ အဲဒီရသေ့ကြီးဆီက ကျုပ် နားမ
လည်သေးတဲ့ ဗေဒင်ပညာတွေ အများကြီး ရခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ အဲဒီ
ရသေ့ကြီးကပဲ ကျုပ်တို့ ရှေ့ဆက်ရမယ့်ခရီးကို ညွှန်ပြပေးခဲ့တာပဲ။”

ဝေဒမောင်မောင်သည် သူ၏ စကားကို အဆုံးသတ်ပြီး
နောက် သူ၏လူများကို အကဲခတ်သကဲ့သို့ ကြည့်ရှုလိုက်လေ၏။
ထိုအခါ မိုးသုတော်ကြီးက...

“ဆရာကြီး ဝေဒမောင်မောင် ခင်ဗျား၊ အခု ဆက်ရမယ့်ခရီး အကွာအဝေးကိုတော့ သိရပါပြီ။ အဲဒီခရီးလမ်းဆုံးမှာ ဘယ်သူဘယ်ဝါ ရှိတယ်ဆိုတာကို သိချင်ပါတယ်” ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“ရသေ့အိုကြီးတစ်ပါး ရှိတယ်။ သူဟာ အသက် ဘယ်လောက် ရှိပြီလဲဆိုတာ သူ့ကိုယ်တိုင် မမှတ်မိတော့ဘူးလို့ သိရပါတယ်။ ကုလားရသေ့ကြီး ပြောပြချက်အရဆိုရင် ‘အန္တလာတာ’ နိုင်ငံကြီး အန္တလာတိတ် တိုက်ကြီးပေါ့ဗျာ။ အဲဒါကြီး ပင်လယ်အောက် မမြုပ်ခင်က တည်းက အဲဒီရသေ့ကြီးဟာ အန္တလာတာကနေ ဟိမဝန္တာကို ရောက်နေတာဆိုပဲ” ဟု ဝေဒမောင်မောင်က ပြောလိုက်ရာ ဖိုးသူတော်ကြီးက

“ဒါလောက် အသက်ရှည်တဲ့လူ ရှိနိုင်ပါ့မလားဗျာ” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ဝေဒမောင်မောင်က . . .

“ခြင်တွေဟာ ခုနစ်ဆယ့်နှစ်နာရီပဲ အသက်ရှည်တယ်ဗျာ။ ဒါပေမယ့် လူတွေကတော့ နာရီပေါင်း ခုနစ်သိန်းကျော်လောက် ရှည်ကြတယ်။ အဲဒီအခါမှာ ခြင်က လူတွေဟာ ဒါလောက်တောင်ပဲ အသက်ရှည်နိုင်ပါ့မလားလို့ ဆိုပြီး မယုံဘူးဆိုလို့ မဖြစ်ဘူး” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“ဆရာကြီး ပြောတာက ခြင်နဲ့ လူပဲ ဆရာကြီးရဲ့။ ကွာချင်ကွာလိမ့်မပေါ့ဗျာ။ အခုကိစ္စက လူနဲ့လူချင်း ဒါလောက်တောင် ကွာရသလား” ဟု ဖိုးသူတော်ကြီးက ပြောလိုက်လေ၏။

“လူချင်း တူပေမယ့် အသက်ရှူချင်း ကွဲတယ်ဆိုတဲ့ မြန်မာစကားဟာ ဒီနေရာမှာ ပိုပြီးအံ့ဝင်တာပေါ့ဗျာ။ အဲဒီလူကြီးတွေနဲ့ ကျုပ်တို့နဲ့က အသက်ရှူပုံချင်း မတူဘူးဗျာ။ အဲဒီမှာ အသက်အတိုအရှည်တွေ ကွာချင်တိုင်း ကွာကုန်တော့တာပဲ” ဟု ဝေဒမောင်မောင်က ပြောလိုက်လေ၏။

“သူတို့က ဘယ်လိုများ အသက်ရှူလို့တုန်း ဆရာကြီးရဲ့”

ဟု ဖိုးသူတော်ကြီးက မေးလိုက်လေ၏။

“ကျုပ်တို့ ရှူတာနဲ့ မတူဘူးဗျာ။ ကျုပ်တို့မှာ လေကို ရှူသွင်းပြီး ရင် ချက်ချင်း ပြန်ထုတ်တယ် မဟုတ်လား။ သူတို့က ဒီလိုမဟုတ်ဘူးဗျာ။ ရှူသွင်းတဲ့လေကို တော်တော်နဲ့ ပြန်မထုတ်ကြဘူး” ဟု ဝေဒမောင်မောင်က ပြောလိုက်ရာ ဖိုးသူတော်ကြီးက . . .

“တော်တော်နဲ့ ပြန်မထုတ်ကြဘူးဆိုတာ ဘယ်လောက်ကြာကြာ အောင့်ထားတာကို ပြောတာလဲ ဆရာကြီးရဲ့” ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“တစ်နာရီလည်း ဖြစ်ရင်ဖြစ်မယ်။ တစ်ရက်လည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်။ တစ်လလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်လိမ့်မယ်။ ဒါမှမဟုတ် တစ်နှစ်၊ ဆယ်နှစ်၊ အနှစ်တစ်ရာ၊ တစ်သက်လုံးကို ထုတ်ချင်မှလည်း ပြန်ထုတ်လိမ့်မယ် ထင်တယ်။ အသက်ရှူမှ အသက်ရှင်တယ်ဆိုတဲ့ သဘောကို စွန့်လွှတ်လိုက်ကြပြီ။ အဲဒါကြောင့် ကျုပ်တို့ အသက်ရှူတာနဲ့ သူတို့ အသက်ရှူတာ အပုံကြီး ကွာတယ်ဗျာ။ ချက်ချင်း ပြောလို့ နားလည်မယ့်ကိစ္စတွေ မဟုတ်ဘူး။ ဒါက ကျမ်းတစ်စောင် ပေတစ်ဖွဲ့ ပြုစုရမယ့် ဟာမျိုးတွေ ဖြစ်နေတယ်” ဟု ဝေဒမောင်မောင်က ရှင်းပြလိုက်သေး၏။

ထိုအခါ ဇစ်ဖေက . . .

“အဲဒီရသေ့ကြီးက သူနဲ့တွေ့ရင် သူ့အနေနဲ့ နှစ်ပေါင်း သန်းနဲ့ ချီပြီး လေ့လာဆည်းပူးထားတဲ့ ဗေဒင်ပညာတွေကို သင်ပေးမှာလား” ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“မဟုတ်ဘူး မောင်ဇစ်ဖေရဲ့။ အန္တလာတာနိုင်ငံကြီး ရေအောက်ကို နစ်မြုပ်လုဆဲဆဲမှာ ထွက်ပြေးသွားတဲ့ လူတစ်စု ရှိတယ်ကွယ့်။ အဲဒီလူတစ်စုဟာ အခုခေတ်စကားနဲ့ ပြောမယ်ဆိုရင် ရုပ်လွတ်တစ်ကွက်စာပဲ။ အားလုံးလိုလိုဟာလည်း အန္တလာတာနိုင်ငံ ကောင်းစားစဉ်က ဗေဒင်ဆရာအဖြစ်နဲ့ အသက်မွေးခဲ့ကြတဲ့လူတွေပဲ။ အဲဒီလူ

တွေ ရှိနေတဲ့နေရာကို ဒီရသေ့ကြီးက သိနေတယ်ကွ၊ သူက ငါတို့ကို လမ်းညွှန်ပြမှာ” ဟု ဆရာကြီး ဝေဒမောင်မောင်က ပြောလိုက်လေ တော့၏။

“ဒီလိုဆိုလဲ သွားရမှာပေါ့ ဆရာကြီးရယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်က တော့ ဗေဒင်မယုံပါဘူး” ဟု ဖိုးသုတော်ကြီးက ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအချိန်၌မှာပင် ဝေါနှင့် လာကြိုသည်အတွက် ဈေးဝယ်သွားရန် ပြင်ဆင်ပြီး ဖြစ်ကြလေတော့၏။

ထို့နောက် ဘွန်ဟောင်း၊ ရာဂျူနှင့် ဇစ်ဖေတို့သည် ပစ္စည်း ဝယ်ရန် ထွက်သွားကြလေတော့၏။

ကျောက်ဂူကြီးအတွင်း၌တား ဝေဒမောင်မောင်း ဖိုးသုတော် ကြီးနှင့် မြလေးစိန်တို့သာလျှင် ကျန်ရစ်ခဲ့ကြလေ၏။ ဘွန်ဟောင်းတို့ ထွက်သွားပြီး များမကြာမီ၌မှာပင် နှင်းမုန်တိုင်းကြီး သဲသဲမဲမဲ ကျ၍လာ လေတော့၏။ နှင်းမုန်တိုင်း ကျလာသောကြောင့် တောတိရစ္ဆာန်များ နှင့် ကျေးငှက်တို့သည် ကျောက်ဂူအတွင်းသို့ မုန်တိုင်းခိုရွာအတွက် ပြေးဝင်လာကြလေတော့၏။

ထို့ကြောင့် ဖိုးသုတော်ကြီးက... .

“ဟာ... . ဟိုမှာ ကြည့်စမ်း ကြည့်စမ်း၊ တိရစ္ဆာန်တွေ ကျုပ် တို့ ဂူထဲ ဝင်ပြေးလာကြပြီ” ဟု အလန့်တကြား အော်ဟစ်လေ၏။

ထိုအခါ မြလေးစိန်က... .

“ဝင်ပါစေ ဦးသုတော်ကြီးရယ်၊ သူတို့လည်း ဒုက္ခရောက်လို့ ဝင်လာတာပဲ” ဟု ပြန်၍ပြောလိုက်လျှင် ဖိုးသုတော်ကြီးက... .

“နင် ဘာနားလည်လို့လဲတဲ့၊ သူတို့နဲ့အတူ ငါတို့ကို အန္တ ရာယ် ပေးနိုင်တဲ့ ခြင်္သေ့တွေ မြွေတွေ ဝင်လာမှာစိုးလို့ ပြောနေတာ” ဟု မကျေနပ်သောလေသံဖြင့် ပြောလိုက်လေ၏။ မြလေးစိန်လည်း ဖိုးသုတော်ကြီးအား ပြန်လည်၍ စကားနိုင် မလှတော့ဘဲ တသော သော ပြေးဝင်လာသော တိရစ္ဆာန်ပေါင်းစုံကို ငေးမောကြည့်ရှုနေလေ

၏။

ထိုသို့ကြည့်ရှုနေစဉ် ငှက်ကလေး တစ်ကောင်သည် မြလေး စိန်၏ ခြေထောက်အနီးသို့ ရောက်ရှိလာလေတော့၏။ မြလေးစိန် သည် ထိုငှက်ကလေးအား စိတ်ဝင်စားစွာ ကြည့်ရှုနေလေ၏။

ထိုအခါ ဖိုးသုတော်ကြီးက... .

“ဟဲ့ မြလေးစိန်... . အဲဒါ ဘာငှက် မှတ်နေသကုန်း” ဟု လှမ်း၍မေးလိုက်လေတော့၏။ မြလေးစိန်က ပြန်လည်၍ ပြေဆိုခြင်း မရှိဘဲ ထိုငှက်ကလေးကိုသာလျှင် ကြည့်နေလေ၏။

ထိုအခါ ဖိုးသုတော်ကြီးက... .

“အဲဒါ ရစ် ခေါ်တယ်တဲ့” ဟု ပြောဆိုကာ ‘ရစ်’ကလေးကို ထ၍ဖမ်းလေ၏။

ရစ်သည် ဖိုးသုတော်ကြီးအား ရစ်ပတ်၍ပြေး၏။ ဖိုးသုတော် ကြီးလည်း အညံ့မခံဘဲ ၎င်း၏ကိုယ်လုံးကြီးဖြင့် ဟိုလှည့်ဒီလှည့် လုပ် ကာ ရစ်ကို မရမက ဖမ်းရင်း ဝမ်းလျားထိုး လဲလေတော့၏။ ထိုအခါ မြလေးစိန်သည် ‘တခစ်ခစ်’ နှင့် ရယ်မောလေတော့၏။ ဣန္ဒြေကြီးလှ သော ဆရာကြီး ဝေဒမောင်မောင်သည်ပင်လျှင် ဖိုးသုတော်ကြီး၏ အဖြစ်ကို ကြည့်ကာ ပြုံးလိုက်လေတော့၏။

ထိုအချိန်၌မှာပင် မြလေးစိန်သည် ၎င်း၏အင်္ကျီမှ ကြယ်သီး လေးကို ဖြုတ်လိုက်လေ၏။ ကြယ်သီးလေး၏အရောင်မှာ ရွေးစေ့တဲ့ သို့ နီရဲတောက်ပြောင်လှ၏။

မြလေးစိန်သည် ကြယ်သီးကလေးကို ကိုင်ပြီးနောက်... .

“ဦးသုတော်ကြီး... . ဒီမှာကြည့်” ဟု ဆိုကာ ရစ်ငှက်၏ရှေ့ သို့ ၎င်း၏ကြယ်သီးကလေးကို ပစ်ချလိုက်ရာ ရစ်ငှက်သည် မြလေး စိန်၏ ကြယ်သီးနီလေးကို ထူးဆန်းအံ့ဩစွာဖြင့် ရစ်ပတ်၍ ကြည့်နေ လေ၏။ နှုတ်သီးဖြင့်လည်း ထိုးဆိတ်ကြည့်နေလေ၏။ ရစ်သည် ၎င်း ၏ ပတ်ဝန်းကျင်ကို မေ့လျော့ကာ ကြယ်သီးနီကလေး၌သာ စိတ်ဝင်

စားနေလေတော့၏။ ထိုအခါ မြလေးစိန်သည် အလွယ်တကူပင် ရစ်
ငှက်ကလေးကို ကောက်ယူဖမ်းလိုက်၏။

ထိုသို့ ဖမ်းပြီးနောက်. . .

“ဦးသူတော်ကြီး. . . ဒီလိုဖမ်းရတယ်ရှင်” ဟု ပြောလိုက်ရာ
ဖိုးသူတော်ကြီးက. . .

“သွေးဆောင်ဖြားယောင်းပြီး ဖမ်းတဲ့အတတ်က နင်တို့ မာ
တုဂါမတွေရဲ့ အတတ်ပဲဟာ” ဟု ပြောလိုက်ရာ မြလေးစိန်က. . .

“သူလဲ မဖမ်းနိုင်ရော ဖမ်းနိုင်တဲ့လူကို အပြစ်ပြောသေး
တယ်” ဟု ပြောဆိုကာ ရစ်ငှက်ကလေးကို လွှတ်လိုက်လေ၏။ ထိုအ
ချိန်၌ပင် လူကို အလွန်ကြောက်သော ဇီကွတ်ကလေး တစ်ကောင်
သည် ဖိုးသူတော်ကြီးနှင့် မလှမ်းမကမ်း နေရာလောက်တွင် ‘ဇီကွတ်
ဇီကွတ်’ ဟု အော်မြည်ကာ လာ၍ နားလေ၏။

ထိုအခါ ဖိုးသူတော်ကြီးက. . .

“လာဘ်ကောင်းတယ်” ဟု ပြောကာ ဇီကွတ်ကလေးကို
ဖမ်းရန် ကြိုးစားပြန်လေ၏။ သို့ရာတွင် ၎င်း၏ ဆူပြီးသော ဝမ်းဗိုက်
ကြီးကို မသယ်နိုင်၍ ဖိုးသူတော်ကြီးသည် ဇီကွတ်ကလေးကို မဖမ်း
နိုင်ဘဲ ရှိလေ၏။ ဇီကွတ်ကလေးသည် ဟိုမှသည်မှ ယုံသန်း၍ ရှောင်
တိမ်းနေ၏။

ဖိုးသူတော်ကြီးလည်း ဖမ်းရင်းနှင့် မော၍လာကာ. . .

“ဟဲ့. . . မြလေးစိန်၊ နင့်ကြယ်သီးကလေးနဲ့ ဇီကွတ်ကို ဖမ်း
ဦးလေ” ဟု ပြောလိုက်ရာ မြလေးစိန်က. . .

“အို. . . မဖမ်းချင်ပါဘူး၊ ငှက်ဆိုးခုနစ်မျိုးမှာ တစ်မျိုးအပါ
အဝင် ငှက်ပဲ” ဟု ပြန်၍ပြောလိုက်လေတော့၏။

“ငှက်ဆိုးက ခုနစ်မျိုးတောင်လားဟဲ့. . . ငါဖြင့် မသိပါဘူး၊
ဘာတွေများလဲ၊ ပြောပြစမ်းပါဦး” ဟု ဖိုးသူတော်ကြီးက မေးလိုက်လေ
၏။

ထိုအခါ မြလေးစိန်က. . .

“ခင်ပုတ်ငှက်ရယ်၊ တီးတုတ်ရယ်၊ ကုပ်ကလူငှက်ရယ်၊ တော
လုံငှက်ရယ်၊ လင်ကောင်ပိုးငှက်ရယ်၊ မြီးဝန်းငှက်ရယ်၊ ဇီကွတ်ရယ်ဟာ
ငှက်ဆိုးခုနစ်မျိုးထဲမှာ ပါတယ်၊ သူတို့ကို မာဂဓ အဘိဓာန်မှာ ၆ သူက
လို့ ဖော်ပြထားတယ်၊ သစ်ခေါင်း အမှောင်ထဲမှာ အောင်းနေတတ်တဲ့
ငှက်ယုတ်မာတွေ” ဟု မြလေးစိန်က ပြောလိုက်ရာ ဖိုးသူတော်ကြီးက

“နင်ပြောတဲ့ ငှက်ခုနစ်မျိုးမှာ ကျွန်တို့မြောက်မျိုးကိုတော့ ငါ
မမြင်လိုပါဘူး၊ ဇီကွတ်ကိုတော့ ငှက်ဆိုး ထဲ မထည့်သင့်ပါဘူးဟယ်၊
ဒီကောင်က လာဘ်ကောင်ပါ။ ဈေးဆိုင်တွေ အိမ်တွေမှာ ဇီကွတ်ရုပ်
တွေတောင် ချိတ်ထားတာ နင် မတွေ့ဘူးလား၊ အရင်တုန်းကဆိုရင်
ငါ့ရဲ့ ဆိုင်းထမ်းပိုးမှာတောင် လာဘ်ကောင်းအောင် ဆိုပြီး ဇီကွတ်ရုပ်
လေး ချိတ်ထားသေးတယ် မြလေးစိန်ရဲ့၊ နောက်ပြီးတော့ နင့်ကို ငါ
ပြောပြရဦးမယ်၊ ငါနေတဲ့ ဇရပ်ဘေးမှာ သစ်ပင်အိုကြီးတစ်ပင် ရှိတယ်၊
အဲဒီသစ်ပင်အိုကြီးရဲ့ သစ်ခေါင်းထဲမှာလည်း ဇီကွတ်အိုကြီး တစ်
ကောင် ရှိတယ်၊ အဲဒီအကောင်ကြီးက ညတိုင်းတော့ မအော်ဘူးဟဲ့၊
တစ်ခါတစ်လေတော့ အော်ပါရဲ့၊ သူ အော်ပြီး နောက်တစ်နေ့ဆို ငါ့မှာ
ကောင်းကောင်းကြီး လာဘ်ရွှင်တော့တာပဲ၊ ရလိုက်တဲ့ ဆန်တွေဆိုတာ
မပြောပါနဲ့တော့၊ ငါဖြင့် ထမ်းတောင် မထမ်းနိုင်တော့ဘူး” ဟု ပြန်၍
ပြောလိုက်လေတော့၏။

ထိုအခါ မြလေးစိန်က. . .

“ဒါတော့ ကျွန်မ မသိဘူး၊ ငှက်ဆိုးခုနစ်မျိုးထဲမှာ ဇီကွတ်
ပါတယ်ဆိုတာတော့ ကျွန်မ သိတယ်” ဟု ပြန်၍ ပြောလိုက်လေတော့
၏။

ထိုအခါ ဖိုးသူတော်ကြီးက ဝေဒမောင်မောင်ဘက်သို့
လှည့်၍ ကြည့်လိုက်ပြီးနောက်. . .

“ဆရာကြီးရယ်. . . မြလေးစိန် ပြောတာနဲ့ ကျုပ်ပြောတာ

ဘယ်ဟာ မှန်သလဲဆိုတာ ပြောစမ်းပါဦး” ဟု အကူအညီ တောင်းလိုက်ရာ ဆရာကြီး ဝေဒမောင်မောင်က...

“မြလေးစိန် ပြောတာလဲ မှန်တယ်၊ ငှက်ဆိုးခုနစ်မျိုးထဲမှာ အပါအဝင်ပဲ၊ ဦးသူတော်ကြီး ပြောတာလဲ မှန်တာပဲ၊ ဇီးကွက်ဟာ လာဘ်ကောင် ဖြစ်တယ်” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ဖိုးသူတော်ကြီးက ၎င်း၏လွယ်အိတ်အတွင်းမှ ကွမ်းအစ်ကို ထုတ်၍...

“ဘယ်လိုလဲ ဆရာကြီးရယ်၊ ဒီဇီးကွက်က ငှက်ဆိုးစာရင်းထဲ ဝင်ပြီး ဘာဖြစ်လို့ လာဘ်ကောင် ဖြစ်နေရတာတုန်း” ဟု မေးလိုက်လေ၏။

ဝေဒမောင်မောင်သည် စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိ၍ ရှိုက်ဖွာရင်း...

“အတုလ ဆရာတော် ခင်ကြီးဖျော်ရဲ့ ဓာတ်ရိုက်ဓာတ်ဆင်သာ သဘောပေါက်ထားရင် ဒီပြဿနာဟာ လွယ်ပါတယ်ဗျာ” ဟု ပြောလိုက်လေတော့၏။

“ဘယ်ပုံဘယ်နည်း လွယ်တာလဲ ဆရာကြီးရဲ့” ဟု ဖိုးသူတော်ကြီးက မေးလေ၏။

ထိုအခါ ဝေဒမောင်မောင်က...

“ငှက်ဆိုးဆိုတာ တနင်္လာနဲ့အင်္ဂါ (၂+၃) တွဲထားတာ မဟုတ်လား၊ ဇီးကွက်ဆိုတာက အင်္ဂါနဲ့ တနင်္လာ (၃+၂) တွဲထားတာ မဟုတ်လား၊ ကက်ကင်း ဖြစ်နေတာပေါ့၊ အဝီဝိဇ္ဇာမှာက ကက်ကင်းသေ ရှင်လိုမှု ထက်အောက် ပြန်လှန်ယူ၊ နံတူသတ်က အသေရလို့ ဆိုထားတယ် မဟုတ်လားဗျာ၊ ဇီးကွက်ဟာ ငှက်ဆိုးအမျိုးအစားမှာ ပါနေတယ်ဆိုတော့ နံတူရုံ ဘယ်ကမလဲဗျာ၊ မျိုးတူဓာတ်တူတောင် ဖြစ်နေသေးတာပေါ့ဗျာ၊ အဲဒီလို တူတဲ့အထဲကနေပြီးတော့ ပြောင်းပြန်ဖြစ်သွားတဲ့ သဘောဟာ အတော်ကို လေးနက်ပြီး အတော်ကို ဆန့်ကျင်သွားတဲ့

သဘောပဲ၊ ဟိုငှက်ဆိုးတွေရဲ့ သဘာဝကို စွန့်လွှတ်ပြီး တန်ပြန် သဘောနဲ့ ဒီငှက်ဟာ ငှက်ကောင်း ဖြစ်သွားရတော့တာပေါ့ဗျာ၊ အဲဒီတော့ ကျန်တဲ့ငှက်တွေက ငှက်ဆိုးတွေ၊ ဇီးကွက်က ငှက်ဆိုးတွေထဲကနေ ရိပ်(စ်)ဖြစ်ပြီး လာဘ်ကောင်းတဲ့ ငှက်တစ်ကောင် ဖြစ်သွားရတာ” ဟု ပြောလိုက်ရာ ဖိုးသူတော်ကြီးက...

“သာဓုဗျာ သာဓု သာဓု၊ ခုမှပဲ ရှင်းသွားတော့တယ်” ဟု ပြောလိုက်လေတော့၏။

နှင်းမှုန်များသည် ကျောက်ဂူကြီးအတွင်းသို့ ပြင်းထန်စွာ ဝင်ရောက်လာသည်ဖြစ်ရာ အလွန်ပင် ချမ်းအေးကြလေတော့၏။ ထို့ကြောင့် မြလေးစိန်သည် မီးဖို၌ ထင်းခြောက်များ ထည့်ကာ မီးဖိုလေတော့၏။ ဖိုးသူတော်ကြီးသည် ကွမ်းတို့ ဝါးရင်း ကွမ်းတံတွေးကို ‘ပစ်ခနဲ’ ထွေးလိုက်လေတော့၏။

ထိုသို့ ထွေးပြီးနောက်...

“ဆရာကြီးရယ်... ကျုပ်တို့ ငယ်ငယ်တုန်းက မိုးဦးလေဦးဆိုရင် လူငယ်ဘာဝ လောင်းကြေးစားကြေး လုပ်ကြတယ်၊ ဘယ်ကောင် သတ္တိရှိသလဲ၊ သတ္တိရှိတဲ့လူ ငှက်ပျောပင် ဇောက်ထိုး စိုက်မလားပေါ့ဗျာ၊ ဒါပေမယ့် ဘယ်သူမှ မစိုက်ဝံ့ကြဘူးဗျာ၊ ငှက်ပျောပင် ဇောက်ထိုးစိုက်ရင် မိုးကြိုးပစ်ချတယ်လို့ ကြားဖူးထားကြတယ် မဟုတ်လား၊ တချို့လူကြီးတွေကလဲ ကြားဖူးရုံ မဟုတ်ဘူး၊ သူတို့ကိုယ်တိုင် စိုက်ဖူးတယ်၊ မိုးခြိမ်းလို့ ထွက်ပြေးရတယ်၊ နောက်ဆုံးမှာ ဇောက်ထိုးစိုက်ထားတဲ့ ငှက်ပျောပင်ကို မိုးကြိုးပစ်ချတာ သူတို့ တွေ့ကြုံဖူးပါတယ်ဆိုတာကို သက်သေနဲ့တကွ ပြောကြတယ်၊ အဲဒါ ဘယ်လိုဖြစ်တာတုန်း ဆရာကြီးရဲ့၊ နည်းနည်းရှင်းပြပါဦး” ဟု ဖိုးသူတော်ကြီးက မေးလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ မြလေးစိန်ကလည်း... “ဟုတ်ပါတယ် ဆရာကြီး၊ ဦးသူတော် ပြောသလိုပါပဲ၊ ငှက်

ပျောပင် ဇောက်ထိုးစိုက်ရင် မိုးကြိုးပစ်တယ်ဆိုတာကို ကျွန်မလည်း ကြားဖူးပါရဲ့။ အဲဒါ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ဆရာကြီးရယ်” ဟု ဝင်၍ မိုး သူတော်ကြီး၏စကားကို ထောက်ခံပြောဆိုလေတော့၏။

“ငှက်ပျောပင် ဇောက်ထိုးစိုက်ရင် တကယ်ပဲ မိုးကြိုး ပစ်မပစ် တော့ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် စမ်းမကြည့်ရသေးလို့ အတပ်မပြောနိုင်သေး ဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျုပ်လည်း ခင်ဗျားတို့လိုပဲ အဲဒီစကားကို ကြားဖူး တယ်။ အဲဒီတော့ တကယ်လို့ မိုးကြိုးပစ်တယ်ဆိုရင် ဘယ်လိုကြောင့် ပစ်တာလဲ ဆိုတာကိုတော့ ကျုပ် စဉ်းစားထားပြီးပြီ။ အဲဒါလည်း ဓာတ် ရိုက် ဓာတ်ဆင်သဘောနဲ့ ဓာတ်မိပြီး ပစ်ချတာ ဖြစ်လိမ့်မယ်ဗျ” ဟု ပြောလိုက်ရာ မိုးသူတော်ကြီးက...

“ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ဓာတ်ရိုက်ဓာတ်ဆင်သဘောထဲ အကြိုးဝင် သွားရတာတုန်း” ဟု ပြန်၍ မေးလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ဝေဒမောင်မောင်က...

“ဓာတ်ရိုက်ဓာတ်ဆင် လုပ်တဲ့နေရာမှာ သမဏေန သမ ဇော ဂေါဏေန ဆိုတဲ့ ဆောင်ပုဒ်ကို အသုံးပြုပြီး အလုပ်လုပ်ရတယ် ဗျ” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“သမဏေန သမဏောဆိုတာက သာမဏေ ရှိတဲ့နေရာကို သာမဏေ ထပ်ပြီးလာတယ်။ ဂေါဏေန ဂေါဏော ဆိုတာက နွားရှိတဲ့ နေရာကို နွားတွေ ထပ်ပြီးရောက်လာတယ်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ပဲ။ အဲဒါနဲ့ ဓာတ်ရိုက်ဓာတ်ဆင် လုပ်တာနဲ့ ဘယ်လိုများ ပတ်သက်လို့တုန်း” ဟု မိုးသူတော်ကြီးက စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် ပြန်၍ မေးလိုက်လေတော့၏။

“ဒီလိုဗျ။ အနည်းဟာ အများကို အရှုံးပေးရတဲ့သဘောပဲ။ စောစောက ခင်ဗျားတို့ မေးတဲ့ ငှက်ပျောပင် ဇောက်ထိုးစိုက်ရင် မိုးကြိုး ပစ်တယ်ဆိုတာကို ဟုတ်မဟုတ် အာသာထားဦး။ ဟုတ်ရင် ဘယ်ပုံ ဘယ်နည်း ဟုတ်သွားသလဲဆိုတာ ကျုပ်ရှင်းပြမယ်။ ဒါက ဒီလိုဗျ။ မိုးကြိုးရယ်၊ ငှက်ပျောပင်ရယ်၊ မြေကြီးရယ် ဆိုတဲ့ အရာသုံးခု စဉ်းစား

ကြည့်ရမယ်။ ကောင်းကင်က မိုးကြိုးဟာလဲ မိုးဆိုတဲ့ ကြာသပတေးနဲ့ ကြိုးဆိုတဲ့ တနင်္လာ (၅+၂) တွဲထားတာပဲ မဟုတ်လား။ မြီးတော့ မြေကြီးဆိုတာလဲ မြေဆိုတဲ့ ကြာသပတေးနဲ့ ကြိုးဆိုတဲ့ တနင်္လာ (၅+၂) တွဲထားတာပဲ မဟုတ်လား။ ဒီအထဲမှာ ငှက်ပျော ဆိုတာက ငှက်ဆိုတဲ့ တနင်္လာနဲ့ ပျောဆိုတဲ့ ကြာသပတေး (၂+၅) တွဲထားတာ မဟုတ်လား။ အဲဒီတော့ ငှက်ပျောဆိုတဲ့ (၂+၅)ကို ဇောက်ထိုးစိုက် လိုက်တဲ့အခါမှာ ဓာတ်သဘာဝအရ သူဟာ ငှက်ပျော မဟုတ်တော့ ဘူးဗျ။ ပျောငှက် ဖြစ်သွားပြီ။ ပျောငှက်ဆိုကတည်းက ပျောဆိုတဲ့ ကြာ သပတေးနဲ့ ငှက်ဆိုတဲ့ တနင်္လာ (၅+၂) ဖြစ်သွားတော့တာပေါ့ဗျ။ အဲဒီတော့ မြေကြီး (၅+၂)နဲ့ ပျောငှက် (၅+၂) နှစ်ခုပေါင်းသွားတဲ့အခါ မှာ ကောင်းကင်မှာ ရှိတဲ့ မိုးကြိုးက (၅+၂) နှစ်ခုပေါင်းသွားတဲ့ဆီကို အများရှိရာ အနည်းလာဆိုတဲ့ ဥပဒေသအတိုင်း ဆင်းလာရတော့တာ ပေါ့ဗျ” ဟု ဝေဒမောင်မောင်က ရှင်းပြလိုက်ရာ မိုးသူတော်ကြီးက...

“ဇောက်ထိုးမိုးမျှော် လုပ်လိုက်တဲ့ ပစ္စည်းတွေက အတော်ကို စွမ်းစွမ်း သွားတယ်နော်” ဟု ရေရွတ်လိုက်လေတော့၏။

“မှန်တာပေါ့ မိုးသူတော်ကြီးရယ်။ ဒါကြောင့် လောကီပညာ မှာ လက်ပြန်တို့ စလောင်းဖူးတို့ ဆိုတာတွေကို မကြာခဏ အသုံးပြုနေ ကြရတာပေါ့။ စလောင်းဖူး ဆိုတဲ့ပစ္စည်းကို စဉ်းစားကြည့်စမ်း။ သူဟာ အစဉ်သဖြင့် မှောက်လျက်နေတဲ့ ပစ္စည်းဗျ။ သူ့ကို လောကီပညာမှာ အသုံးပြုပြီဆိုရင် ပက်လက်လှန်ပြီး အသုံးပြုတယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီ တော့ အစဉ်သဖြင့် မှောက်ထားတဲ့ပစ္စည်းကို လှန်ပစ်လိုက်တာဟာ ပြောင်းပြန်သဘော ပြုလုပ်လိုက်တာပဲ မဟုတ်လား။ အဲဒီတော့ ဆန့် ကျင်ဘက် သဘောနဲ့ အစွမ်းပြတော့တာပဲဗျ” ဟု ဝေဒမောင်မောင်က ပြောလိုက်ရာ မိုးသူတော်ကြီးက...

“ဟုတ်ပါဗျာ” ဟု ပြောဆိုကာ ပါးစပ်အတွင်းမှ ကွမ်းတံတွေး တို့ ဖျစ်ခနဲ ထွေးလိုက်လေတော့၏။

ထိုအချိန်မှာပင် ကားတားကားတားဖြင့် လျှောက်တတ်သော ဘဲနှင့်တူသော ငှက်သတ္တဝါအုပ်တစ်အုပ်သည် ဂူအတွင်းသို့ ဝင်၍ လာလေ၏။ ဖိုးသူတော်ကြီးလည်း ထိုသတ္တဝါများကို ကြည့်၍

“ဟာ... နည်းနည်းနောနော ဘဲဝါတွေ မဟုတ်ဘူး” ဟု ပြောလိုက်ရာ မြလေးစိန်က ပြုံးလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ဖိုးသူတော်ကြီးက...

“နင် ဘာပြုံးတာလဲ မြလေးစိန်” ဟု ပြန်၍မေးလိုက်လေ၏။

“အဲဒါ ဘဲဝါမဟုတ်ဘူး ဖိုးသူတော်ကြီးရဲ့ အဲဒါ ဟင်္သာတွေ” ဟု မြလေးစိန်က ပြောလိုက်လေတော့၏။

“ဪ... ဒီလိုလား၊ ငါတွေဖူးတဲ့ ဟင်္သာက ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး၊ အတွန်တွေ အတက်တွေနဲ့ပါ၊ အခုဟာတွေက ဘယ်လိုဟာတွေတုန်း” ဟု ဖိုးသူတော်ကြီးက ပြောလိုက်လေ၏။

“ဦးသူတော်ကြီး တွေဖူးတဲ့ ဟင်္သာက ပန်းချီဆွဲထားတဲ့ ဟင်္သာမဟုတ်လား” ဟု မြလေးစိန်က ပြောလိုက်လေ၏။

“အေး... ဟုတ်တယ်၊ ပန်းချီဆွဲထားတဲ့ ဟင်္သာကိုသာ ငါက မြင်ဖူးတာ၊ ဒီဘဲလဲလို ဝါဝါကောင်ကို ငါက မြင်ဖူးတာ မဟုတ်ဘူး” ဟု ဖိုးသူတော်ကြီးက ဝန်ခံလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ မြလေးစိန်က...

“ဟင်္သာအမျိုးတွေ အများကြီး၊ စာထဲကအတိုင်း ပြောမယ်ဆိုရင် ဟရိတဟံသ-စိမ်းစိမ်းလက်လက် အရောင်ရှိတဲ့ ဟင်္သာမျိုး၊ တမ္ပဟံသ-ကြေးနီရောင်ရှိတဲ့ ဟင်္သာမျိုး၊ ခီရဟံသ-နို့ရည်ရောင်ကဲ့သို့ ဆွတ်ဆွတ်ဖြူနေတဲ့ ဟင်္သာမျိုး၊ ကာဠဟံသ-ကျီးကန်းလို နက်နေတဲ့ ဟင်္သာမျိုး၊ ပါကဟံသ-ရွှေအိုရောင်တောက်တဲ့ ဟင်္သာမျိုး၊ သုဝဏ္ဏဟံသ-ရွှေအဆင်းလို ဝင်းနေတဲ့ ဟင်္သာမျိုးရယ်လို့ (၆)မျိုးတောင် ရှိတာ၊ ပြီးတော့ ဟင်္သာတွေရဲ့ မူလနေရာဟာ ဟောဒီ ဟိမဝန္တာတောင်ကြီးပဲ။”

အထူးသဖြင့် ဟောဒီ ဟိမဝန္တာတောင်မှာ စိတ္တကုဋေတောင်ထွတ်ရယ်လို့ ရှိတယ်၊ အဲဒီတောင်ထွတ်မှာ အများစု နေကြတာပဲ၊ မြန်မာလူမျိုးတွေ မွန်လူမျိုးတွေဟာ ဟင်္သာကို အလေးအမြတ် ထားကြတယ်၊ ဟံသာဝတီ ဆိုတာ ဟင်္သာကို အကြောင်းပြုပြီး မှည့်ထားတဲ့ နာမည်ပေါ့” ဟု မြလေးစိန်က ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ဖိုးသူတော်ကြီးက...

“နင်လဲ အာဂ မိန်းကလေးပဲ၊ နင် တော်တော်သိတယ်၊ ဘာပြုလို့ နင်က ဟင်္သာအကြောင်းကို ဒီလောက် သိရတာလဲ” ဟု မေးလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ မြလေးစိန်က...

“သိရတာက ဒီလိုပါ၊ ကျွန်မ ငယ်ငယ်တုန်းက ကျွန်မ အဘိုး ကျွန်မကို ဟင်္သာနဲ့ ပတ်သက်တဲ့စာတွေ အဖတ်ခိုင်းဖူးတယ်၊ ဥပမာ- ဝေဒဟံသဇာတ်၊ ဆတ္တနိပါတ်နေရဇာတ်၊ ဟံသာဝတီ ရွှေမုဋ္ဌော သမိုင်း၊ မဟာဟံသဇာတ်၊ အဲဒီလိုစာမျိုးတွေပေါ့၊ ဦးသူတော်ကြီးရယ်၊ ဟင်္သာတွေအကြောင်း တစ်လလောက် အကုန်ဖတ်ရတယ်၊ အဲဒီလို ဖတ်ပြီးတော့မှ ကျွန်မရဲ့အဘိုးက ‘အလွန်လွယ်ပြီး လူတိုင်း တွက်နိုင်တဲ့ ဗေဒင်ကိန်းကလေးတစ်ခု သင်ပေးမယ် ငါ့မြေးရဲ့၊ အဲဒီကိန်းကလေးဟာ ဗေဒင်အလွန်မှန်တယ်လို့ နာမည်ကြီးတဲ့ ကညင်ကုန်း ဘုန်းကြီးရဲ့ နည်းကလေးပဲ၊ ကညင်ကုန်းဆိုတာ တံတေး ကွမ်းခြံကုန်းကနေ သွားရတယ်၊ ပင်လယ်ဆိပ်ကမ်း သာယာလို့ အင်မတန် နာမည်ကြီးတဲ့ လက်ခုပ်ကုန်းရွာလေးနဲ့ ကပ်လျက်ပါပဲ၊ အဲဒီ ကညင်ကုန်း ဘုန်းကြီးဟာ ဗေဒင်အရာမှာ အတော့်ကို တော်တယ် ပြောကြတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဘယ်လိုအကြောင်း ကိစ္စမျိုးမှာပဲဖြစ်ဖြစ် အဲဒီကိန်းကလေးကိုပဲ အသုံးပြုလေ့ ရှိတယ်၊ အဲဒီကိန်းကလေးကို ဟင်္သာကိန်းလို့ ခေါ်တယ်၊ ဥာဏ်ရှိရင်ရှိသလို ချဲ့လို့ရတယ်၊ အဘိုးရဲ့ ကိုယ်တွေ့ ပြောရရင်တော့ အဆွန်ကို မှန်တယ်ကွယ်၊ ဘာပြုလို့ မှန်တယ်ဆိုတာကိုတော့ အဘိုး

မပြောတတ်ဘူး၊ စောစောက အဘိုးပြောတဲ့ ဘုန်းကြီးက ဆိုရင် နာရိန္ဒာ စိတ်ပြီး အင်္ဂုဗ္ဗသဘောနဲ့လဲ အဲဒီဟင်္သာကိန်းမှာ သုံးတယ်ကွယ့်၊ မိနစ်နဲ့ စိတ်ပြီးတော့လဲ သုံးသေးတယ်ကွယ့်၊ နိမိတ်ဖမ်းပြီးတော့လဲ ဟင်္သာကိန်းမှာ သုံးတာပဲ၊ ဆေးကုတဲ့နေရာမှာလဲ သုံးတာပဲ၊ သူ့အသုံး ကတော့ စုံနေတာပဲ၊ ရေလဲကို တစ်ရာလောက် ရှိတယ်၊ အဘိုးလဲ အကုန်မပြောတတ်ဘူး၊ အဘိုး သိတာကတော့ အသက်ကို တည်ပြီး တွက်တဲ့နည်းပဲ၊ အဘိုး တစ်သက်လုံး သုံးကြည့်လာတာ မှားတယ်လို့ ကို မရှိဘူး၊ သူ့နည်းနဲ့သူ မှန်နေတာချည်းပဲ၊ စောစောက အဘိုး ပြောခဲ့တဲ့ ဘုန်းကြီးဆိုရင် အကြောင်းရှိလို့ ဗေဒင်တွက်ခါနီးရင် ကျောက်သင်ပုန်းကလေးကို ယူပြီး ကျောက်တံနဲ့ တတောက်တောက် ခေါက်လိုက်တယ်၊ အဲဒီလို ခေါက်ရင်း တစ်နှစ်သုံးလေး စာမထွေးနဲ့၊ မသိရင် ကျီးကန်းနဲ့ လင်းတကို မေး၊ အခု ကျီးကန်းနဲ့ လင်းတထက် သာတဲ့ သုဝဏ္ဏဟံသ ဓမ္မဟင်္သာကို မေးလိုက်မယ်၊ ကဲ... လာရော့ အဖြေလို ဆိုပြီး ကျောက်သင်ပုန်းပေါ်မှာ ဟင်္သာ အရုပ်ကလေးကို တစ်ကြောင်း ဆွဲရေးလိုက်တော့တာပဲ၊ မကြာခဏ ရေးရမန် များလွန်းတော့လည်း လက်က ပုံသေနေပြီကွယ့်၊ သူ့ရေးတဲ့ ဟင်္သာရုပ်က အလွန်ကို လှတာ ကလားကွယ်၊ ပြီးတော့ အဲဒီဟင်္သာရုပ်ကလေးရဲ့ နံဘေးမှာ ဂဏန်းတွေ လိုက်ထည့်ပြီး ဟောတော့တာပဲ၊ ကဲ... ကဲ ငါမြေးလေးကို လိုရမယ်ရ ဓမ္မဟင်္သာ ကိန်းကလေး ပြပေးထားမယ်၊ တစ် နှစ် သုံးလေး စာမထွေးလေနဲ့၊ မသိရင် ဓမ္မဟင်္သာကို မေးပေတော့' ဆိုပြီး ကျွန်မကို ဟင်္သာကိန်း တွက်နည်းလေး သင်ပေးတယ်၊ အလွန်ကို လွယ်ပါတယ်၊ တွက်လိုတဲ့သူရဲ့ အသက်ကို သုံးနဲ့ မြောက်ပြီး ငါးနဲ့ စားရပါတယ်၊ အကြွင်းဂဏန်းကို ဟင်္သာရဲ့ ကျောပေါ်မှာ ချတယ်၊ ပြီးတော့ တစ်ခုတိုးပြီး ဟင်္သာရဲ့ အမြီးမှာ ချတယ်၊ နောက်တော့ တစ်ခုတိုးပြီး ဟင်္သာရဲ့ စအိုမှာ ချတယ်၊ နောက်တော့ တစ်ခုတိုးပြီး ဟင်္သာရဲ့ အမောက်မှာ ချတယ်၊ နောက်တော့ တစ်ခုတိုးပြီး ဟင်္သာရဲ့ ဇလုတ်မှာ

ချတယ်၊ နောက် တစ်ခုတိုးပြီး ဟင်္သာရဲ့ ခြေထောက်အောက်မှာ ချတယ်၊ ပြီးတော့ တစ်ခုတိုးပြီး ဟင်္သာရဲ့ နှုတ်သီးဖျားမှာ ချတယ်၊ ပြီးတော့ အဲဒီဂဏန်းကလေးတွေကို ကြည့်ပြီး ဟောတော့တာပါပဲ” ဟု ရှည်လျားစွာ ပြောလိုက်လေတော့၏။

ထိုအခါ ဖိုးသူတော်ကြီးက... .

“မြလေးစိန်ရယ်... နင့်ဥစ္စာက အဆန်းပါပဲလား၊ အဲဒီလို လုပ်ပြီး ဟောတာနဲ့ပဲ မှန်ရောတဲ့လားဟယ်” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

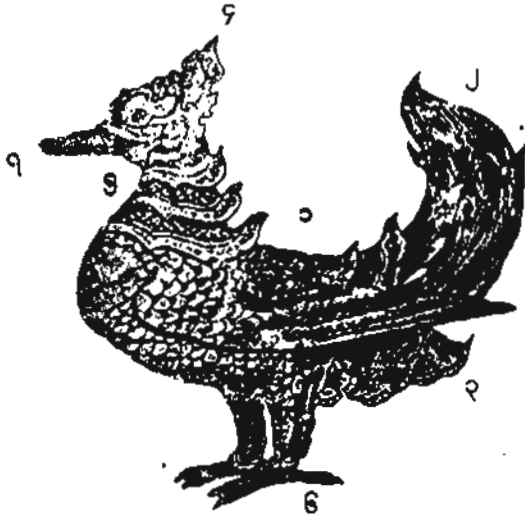
“မှန်တယ် ဖိုးသူတော်ကြီးရဲ့၊ ပရိယာယ်တွေကတော့ များများ ရထားရမှာပေါ့၊ တနင်္ဂနွေဆိုရင် အဖေဖြစ်တယ်၊ အကြီးအကဲ ဖြစ်တယ်၊ အိုးအိမ်ဖြစ်တယ်၊ ဦးခေါင်းပိုင်း ဖြစ်တယ်၊ အစ်တို့ အိုးတို့ တနင်္ဂနွေ ပရိယာယ်တွေပေါ့၊ ပြီးတော့လဲ အရောင်အားဖြင့် တနင်္ဂနွေဆိုတာ အဖြူရောင် ဖြစ်တယ်၊ အဲဒီလို ပရိယာယ်တွေတော့ ပြိုဟ်ခုနစ်လုံးစလုံးကို ရထားရမယ်၊ တနင်္လာဆိုရင် ငွေဖြစ်တယ်၊ အချစ်တိစ္ဆဖြစ်တယ်၊ အခြေနှစ်ချောင်း ဖြစ်တယ်၊ မင်္ဂလာကိစ္စ ဖြစ်တယ်၊ အမိနှင့် ဆိုင်တယ်ပေါ့ ဖိုးသူတော်ကြီးရယ်၊ အဲဒါတွေ ဖိုးသူတော်ကြီး သိပါတယ်၊ အဲဒီပရိယာယ်တွေနဲ့ ဟောတာပါပဲ၊ အသေးစိတ်နိုင်လေ မှန်လေပါပဲ” ဟု မြလေးစိန်က ပြောလိုက်လေရာ ဖိုးသူတော်ကြီးက... .

“ကဲဟာ... ငါ့ကို တွက်ပြစမ်း၊ ငါ့အသက် (၄၇)နှစ် ရှိပြီ နေ့က တနင်္ဂနွေသား” ဟု ပြောလိုက်ရာ မြလေးစိန်သည် မီးဖိုဘေး ကျောက်ပြားပေါ်တွင် မီးသွေးခဲဖြင့် ဟင်္သာရုပ်လေး ရေးချလိုက်၏။ ထိုဟင်္သာရုပ်ကလေးကို ကြည့်၍ ဖိုးသူတော်ကြီးက... .

“နင်ရေးတဲ့ဟင်္သာက တယ်ပြီးလှပါလား” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ မြလေးစိန်ကလည်း ဟင်္သာရုပ်ကလေးကို ရေးဆွဲပြီးနောက်

“တစ် နှစ် သုံး လေး စာမထွေးနဲ့၊ ဓမ္မဟင်္သာကို မေးလိုက်မယ်” ဟု ဆိုကာ ဖိုးသူတော်ကြီး၏ အသက်ကို သုံးနှင့် မြောက်၍ ငါးဖြင့် စားလိုက်ရာ တစ်ကြွင်းသောကြောင့် တစ်ဂဏန်းကို ဟင်္သာ၏

ကျောပေါ်၌ စ၍ချင်း၊ နှစ်ဂဏန်းကို ဟင်္သာ၏အမြီး၌ ချင်း။ သုံးဂဏန်းကို ဟင်္သာ၏စအို၌ ချင်း၊ လေးဂဏန်းကို ဟင်္သာ၏အမောက်၌ ချင်း၊ ငါးဂဏန်းကို ဟင်္သာ၏ ဇလုတ်၌ ချင်း၊ ခြောက်ဂဏန်းကို ဟင်္သာ၏ ခြေထောက်၌ ချင်း၊ ခုနစ်ဂဏန်းကို ဟင်္သာ၏နှုတ်သီး၌ ချင်း၊ ထိုသို့ချပြီးနောက် ဖိုးသူတော်ကြီး၏ မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်၏။

“အောင်မယ် ဟင်္သာဘေးမှာလဲ ကိန်းဂဏန်းတွေ ရောက်သွားပါလေရောလား၊ ဟောစမ်းပါဦး၊ ဟောစမ်းပါဦး၊ ချစ်သော ကိုမြင့်အတွက် ဟောစမ်းပါဦး” ဟု ဖိုးသူတော်ကြီးက နောက်လိုက်ပေ၏။ ထိုအခါ မြလေးစိန်က...

“တစ်ဂဏန်းဟာ ရွှေဟင်္သာရဲ့ ကျောပေါ်မှာ ရောက်နေတဲ့ အတွက် ဖိုးသူတော်ကြီးဟာ အကြီးအကဲအတွက် ပူပန်သောက ရောက်ရလိမ့်မယ်၊ ဦးခေါင်းပိုင်းမှာ ဝေဒနာ ရလိမ့်မယ်၊ အင်းလက်ဖွဲ့တွေ ဘာတွေ ရှိရင် ပျောက်ဆုံးလိမ့်မယ်” ဟု မြလေးစိန်က ဟော

လိုက်ရာ ဖိုးသူတော်ကြီးက...

“မှန်လိုက်တာ မြလေးစိန်ရယ်၊ အကြီးအကဲအတွက် ပူတယ် ဆိုတာ အဟုတ်ပါပဲ၊ ငါ့ရဲ့ဆရာတော်ကြီးလဲ အိုလှပြီတဲ့ ငါအခုလို လျှောက်သွားနေတုန်း ဆရာတော်ကြီးများ ပျံလွန်ဟော်မူလား ဆိုပြီး ပူနေရတာဟယ်၊ နင်ပြောတာ မှန်ပါတယ်၊ ခရီးပန်းလို့လား မသိဘူး။ ခေါင်းက အလွန်ကိုက်တာပဲ၊ အေး ပြောရဦးမယ်တဲ့ ဆရာတော် ပေးထားတဲ့ အင်းချပ်လေးတစ်ခု ငါ့မှာ ပါလာတယ် ဂင်္ဂါမြစ်မှာ ရေချိုးတုန်းက ပျောက်ခဲ့တယ်၊ ဟောစမ်းပါဦး” ဟု ဝန်ခံလိုက်လျှင် မြလေးစိန်က...

“တနင်္လာနံဟာ ဟင်္သာရဲ့ အမြီးမှာ ရောက်နေတယ်၊ ဟင်္သာအမြီးဆိုတာကလဲပဲ အမြီးလိုပဲ လှုပ်လှုပ်လှုပ်လှုပ်နဲ့ အဲဒီတော့ ဦးသူတော်ကြီးအဖို့ ငွေမမြီနိုင်ဘူး၊ ကျောင်းမမြီနိုင်ဘူး” ဟု ဟောလိုက်ရာ ဖိုးသူတော်ကြီးက...

“အလွန်ဟုတ်ပါလား မြလေးစိန်ရယ်၊ ငါ့ဆရာတော်က ငါ့ကို စိတ်ဆိုးပြီး ငါနေတဲ့ ကျောင်းကလေးကို သူများ ပေးလိုက်တော့မှာပေါ့၊ ငါကလဲ ငါပဲလေ၊ သွားချင်ရာကို လျှောက်သွားနေတာကိုး၊ ပြီးတော့လဲ ငွေမမြီဘူးဆိုတာ ငါ့ငွေတွေ ဆုံးတော့မှာပဲ၊ ရွာထဲက ကောင်တွေဆီမှာ အတိုးနဲ့ ပေးထားခဲ့တာ၊ ဟင်္သာအမြီးလေး လှုပ်တာနဲ့ ပြန်ပေးတော့မှာ မဟုတ်ပါဘူး” ဟု ဖိုးသူတော်ကြီးက မြည့်လိုက်လေ၏။ ထို့နောက် မြလေးစိန်က...

“အင်္ဂါနံဟာ ဟင်္သာရဲ့ စအိုမှာ ရောက်နေတယ်၊ အဲဒါကြောင့် ဖိုးသူတော်ကြီးဆီမှာ ရှိတဲ့ အင်္ဂါနံပစ္စည်းတွေဆိုရင် တစ်ခါတည်း ထွက်သွားလိမ့်မယ်” ဟု ဟောလိုက်ရာ ဖိုးသူတော်ကြီးသည်...

“မှန်လိုက်တာ မြလေးစိန်ရယ်” ဟု ဆိုလိုက်ပြီး အရွံ့ခုန်လေတော့၏။

“ငါ့မှာ အုန်းပင်တံဆိပ် အိတ်ဆောင်နာရီလေးတစ်လုံး ပါ

လာတယ်တဲ့၊ အချုပ်ခန်းထဲ အရောက်မှာ အဲဒါလေး ပျောက်သွားတယ်၊ ငါ့အထင်တော့ ဇစ်မေဆိုတဲ့ကောင် နီးတယ် ထင်တာပဲ” ဟု ဖိုးသုတော်ကြီးက ပြောလိုက်လေတော့၏။

“လေးဂဏန်းဟာ အမောက်ထိပ်မှာ ရောက်နေတဲ့အတွက် ဗုဒ္ဓဟူးနံပစ္စည်း ဝင်လိမ့်မယ်၊ ဥပမာ... ရွှေပေါ့ရှင်” ဟု မြလေးစိန်က ဟောလိုက်ပြန်ရာ...။

“မှန်လိုက်လေ မြလေးစိန်ရေ နင်သာ ဗေဒင်ဟောစားရရင်တော့ ကြော်ငြာမထည့်ဘဲနဲ့ကို နာမည်ကြီးလိမ့်မယ်၊ ဒီလိုတဲ့၊ ရာဂျူဆိုတဲ့ကောင်က သူ့ရွာက စပြီးလိုက်လာကတည်းက ငါ့ကို သူ့ရွာလက်စွပ်လေး အပ်ထားတယ်တဲ့၊ ဟောဒီမှာ ကြည့်စမ်း” ဟု ဆိုကာ ၎င်း၏ ခါးပန်းကြိုးအတွင်း စွပ်၍ထားသော ရွှေလက်စွပ်လေးကို ပြလိုက်လေ၏။

ထို့နောက် မြလေးစိန်က...။

“ငါ့ဂဏန်းဟာ ဟင်္သာရဲ့ ဇလုပ်မှာ ရောက်နေတယ်၊ အဲဒီငါးဂဏန်းရဲ့ ပရိယာယ်က အမွေတို့ ပညာတို့ ဖြစ်နေတော့ ဖိုးသုတော်ကြီး ပညာရလိမ့်မယ်” ဟု ဟောပြန်လေ၏။

“ဒါ ဘာပြောဖို့ ရှိသလဲဟယ်၊ ဆရာကြီး ဝေဒမောင်မောင်နဲ့ လိုက်ပြီးနေတာ ပညာကတော့ ရတော့မှာပေါ့” ဟု ဖိုးသုတော်ကြီးက ဝန်ခံလိုက်လေတော့၏။

ထို့နောက် ဖိုးသုတော်ကြီးသည် မြလေးစိန်၏ ဟင်္သာကိန်း ဗေဒင်ကို အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံ ချီးကျူးလေတော့၏။

ထိုသို့ ချီးကျူးပြီးနောက်...။

“ဒါနဲ့ နေပါဦး မြလေးစိန်ရဲ့ ဟင်္သာအကြောင်းကတော့ နင်ပြောလို့ သိပါပြီ၊ ငါကြားဖူးနေတဲ့ ကရဝိတ်ဆိုတဲ့ငှက်ကို ပြောပြစမ်းပါဦး၊ ငါဖြင့် တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူး၊ အရပ်ထဲမှာတော့ သူ့သူငါငါ ပြောနေကြတဲ့ စကားကတော့ သူ့အသံက ကရဝိတ်သံလား ကြိုးကြာသံလား”

ကျနေတာပဲဆိုတဲ့ စကားကို ထောက်ရင် အသံကောင်းတဲ့ ငှက်တစ်မျိုးဆိုတာကိုတော့ သိပါရဲ့” ဟု ဖိုးသုတော်ကြီးက ပြောလေ၏။

ထိုအခါ မြလေးစိန်က...။

“ဒီလို ဦးသုတော်ကြီးရဲ့ ကြိုးကြာငှက်နဲ့ နှိုင်းရတာက အသံသာတဲ့အတွက် အသံကို အကြောင်းပြုပြီး နှိုင်းရတာ၊ အမှန်က ပုံသဏ္ဍာန်မှာ ကြိုးကြာငှက်နဲ့ လုံးဝမတူဘူး၊ ဟင်္သာနဲ့ပဲ တူတယ်၊ အမြီးတွေ အတောင်တွေကမှ ဟင်္သာလို တစ်ရောင်တည်း မဟုတ်ဘူး၊ သူက အရောင်စုံ၊ နှုတ်သီးက နည်းနည်း ပုံပြီးချွန်လိမ့်မယ်၊ ခြေထောက်က ဟင်္သာလို မဟုတ်ဘူး၊ ခြေအပြား ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ ဒါပေမယ့် ပုံတွေ ဆွဲထားသလိုတော့ အတွန့်တွေ အတက်တွေ ပါချင်မှ ပါမှာပေါ့ရှင်၊ ပုံထဲကလို အတွန့်တွေ အတက်တွေ ယိုးဒယားပန်းလို ဟာမျိုးတွေတော့ ပါချင်မှ ပါမှာပေါ့” ဟု မြလေးစိန်က ပြောလိုက်ရာ ဖိုးသုတော်ကြီးက...။

“ဒီပန်းချီဆရာတွေကလဲ ဘာပြုလို့ အရိုကို အရိုအတိုင်း မရေးရတာလဲ” ဟု ပန်းချီဆရာများကို အပြစ်တင်လိုက်လေ၏။

“ဒါက ဒီလိုရှိတယ် ဦးသုတော်ကြီးရဲ့၊ ရမ်းပြီး အပြစ်မတင်နဲ့ဦး၊ ထူးချွန်ရင် အတွန့်တက်ရတယ်၊ ကိန္နရာ၊ နဂါး၊ ဂဠုန်၊ ခြင်္သေ့၊ ဟင်္သာ၊ တရဝင်တို့ဟာ ထူးချွန်တယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒီတော့ ပန်းချီဆွဲတဲ့နေရာမှာ ပန်းချီဆရာတွေက အတွန့်တွေ အတက်တွေ တက်ပေးရတာပေါ့၊ ဒါကို အပြစ်တင်ဖို့ မရှိပါဘူး” ဟု မြလေးစိန်က ပြောလိုက်လေ၏။

“ကရဝိတ်ဟာ ဝမ်းသဲတွေ ဟင်္သာတွေလို ရေပေါ်မှာ ပေါလောသွားတဲ့ ငှက်သတ္တဝါမျိုးပဲ၊ ဒါကြောင့် ကရဝိတ်ဖောင်ရယ်လို့ ပုံသဏ္ဍာန် အတူတူလုပ်ပြီး စီးကြတာပေါ့” ဟု မြလေးစိန်က ဆက်၍ ပြောလိုက်ရာ ဖိုးသုတော်ကြီးက...။

“ဟုတ်ပါရဲ့ဟယ်၊ ကရဝိတ်ဖောင်ကြီး လုပ်ပြီး စီးကြတယ်”

ဆိုလို့ ကန်တော်ကြီးမှာတောင် ဆာဟိုက်ကုတ်ဘတ္တလာ ဆိုတဲ့ ဘုရင်ခံကြီးဟာ မြန်မာလူကြီးလူကောင်းတွေနဲ့အတူ ကရဝိတ်ဖောင်ကြီးစီးပြီး မင်္ဂလာ ယူခဲ့ဖူးသေးတယ်။ အဲဒါ ဘယ်နှစ်များပါလိမ့်” ဟု ပြောလိုက်ရာ မြလေးစိန်က...

“(၁၉၂၇)ခုနှစ်ပါ ဦးသုတော်ကြီးရယ်” ဟု ဆက်ခနဲ ပြောလိုက်ရာ ဖိုးသုတော်ကြီးက...

“နင်ဟာ အာဂမိန်းမပဲ။ အတော်ကို စပ်စပ်စုစု နိုင်တယ်” ဟု အပြစ်တင်လိုက်လေ၏။ ထို့နောက် မြလေးစိန်သည် မီးဖိုတွင် ရေခွေးတိုး တည်လေ၏။ ထိုသို့တည်ရင်း...

“ဝင်မစွပ်မြို့စား ရေးထားတဲ့စာမှာ ပါတဲ့အတိုင်း ပြောရမယ် ဆိုရင်တော့ တစ်နေ့မှာ ကရဝိတ်ငှက်လေးတစ်ကောင်ဟာ သရက်သီးမှည့်ကို နှုတ်သီးနဲ့ ထိုးဖောက်ပြီး သရက်ရေတွေကို နှုတ်သီးကလေးဟာပြီး သောက်သုံးစွာတယ်။ အဲဒီလို သောက်သုံးလိုက်ရတဲ့အတွက် ပီတိဖြစ်ပြီးတော့ အတောင်နှစ်ဖက်ကို တဖြန်းဖြန်း ခတ်လိုက်တယ်။ အဲဒီလို ခတ်ပြီးတော့ အလွန်သာယာတဲ့ ကရဝိတ်သံနဲ့ တွန်ကျူလိုက်တာ ဘယ်လောက်များ သာယာနာပျော်ဖွယ် ကောင်းသလဲဆိုတော့ သမင်နောက်ကို လိုက်နေတဲ့ကျားဟာ အသံကြားတာနဲ့ တစ်ခါတည်း တုံ့ခနဲ ရပ်သွားတယ်။ အသက်ဘေးကြောင့် ပြေးနေတဲ့ သမင်ကလဲ ဆက်မပြေးတော့ဘဲ ရပ်လိုက်တယ်။ အချို့သတ္တဝါတွေကလဲ မြှောက်ထားတဲ့ ခြေထောက်ကို အောက်မချဘဲ တန်းလန်းကြီး ရပ်နေမိရက်သား ဖြစ်နေကြတယ်။ တချို့သတ္တဝါတွေလဲ အစာကို ကောက်မလို့ လုပ်နေပြီး အသံကြားတာနဲ့ ဆက်မကောက်ဘဲ ရပ်နေကြမိရက်သား ဖြစ်နေတယ်။ ကရဝိတ်သံကြောင့် အခြားတိရစ္ဆာန်တွေက ဝမ်းရေကို မေ့လျော့သွားကြတယ်။ အချို့လည်း အသက်ဘေးကို မေ့လျော့သွားကြတယ်ဆိုပဲ” ဟု မြလေးစိန်က ကရဝိတ်ငှက်အကြောင်းကို ပြောပြလေ၏။ ထိုအခါ ဖိုးသုတော်ကြီးက ဝေဒမောင်မောင်ဘက်သို့ လှည့်

ကာ...

“မြလေးစိန် ပြောတာ အဟုတ်ပဲလား ဆရာကြီး” ဟု မေးလိုက်ရာ ဝေဒမောင်မောင်က...

“ဟုတ်တယ် ဦးသုတော်ကြီးရဲ့။ အခု သူပြောတဲ့ဟာ ဝက်မစွပ် မြို့စား ရေးတဲ့ လောကဝိဒ္ဓ လက်က ဟာကို ပြောနေတာ။ စာဆိုအကျော် ရှင်မဟာရဋ္ဌသာရ ဆရာတော်ကလဲ စက်တော်ရာ ဘုရားရှိခိုး တစ်ပုဒ် သီကုံးတော်မူသေးတယ်။ အဲဒီမှာလဲ ကရဝိတ်ငှက်အကြောင်း ပါတယ်။ တစ်ခါတစ်ရံမှာ အတုမရှိတဲ့ အသံမျိုးကို ကရဝိတ်အသံနဲ့ တောင် တင်စားခဲ့ကြတယ်။ အဲဒါကို မဇ္ဈိမပဏ္ဍာသ အဋ္ဌကထာမှာ ကြည့်ရင် ငွေ့နိုင်ပါတယ်” ဟု ဝေဒမောင်မောင်က ပြောလိုက်လေတော့၏။

“ဆရာကြီး ပြောရင်တော့ ယုံပါတယ်ဗျာ။ ကျုပ်က ဝီကောင်မလေး ကျုပ်ကို လာပြီးနေတာ အောက်မေ့လို့” ဟု ဖိုးသုတော်ကြီးက ပြောလိုက်ရာ မြလေးစိန်က...

“ကျွန်မက ဦးသုတော်ကြီးကို ဘာပြုလို့ လိမ်ရမှာတုန်း” ဟု ပြန်၍ မေးလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ဖိုးသုတော်ကြီးက...

“မသိဘူးလေဟယ်၊ တောင်ကြီးညိုမြ ရွတ်ဆိုပြလဲ မိန်းမသစ္စာ မုသားသာတည်းဆိုတဲ့ စကားကို ထောက်ပြီး ငါက စွပ်စွဲတာပါ” ဟု ပြောလိုက်လေတော့၏။ ထိုအခါ မြလေးစိန်က...

“မိန်းမတွေဟာ လိမ်ပြောတတ်တယ်ဆိုတာ ကျွန်မ မငြင်းလိုပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ဦးသုတော်ကြီး တစ်ခု နားလည်ထားဖို့တော့ တွေ့ကရာလူတွေကို လိမ်ပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ့်ချစ်သူကိုသာ လိမ်ပြောလေ့ ရှိတာရှင်၊ ဘာမဆိုင်ညာမဆိုင် လူတွေကို ဘာပြုလို့ လိမ်ပြောရမှာလဲ။ ယောက်ျားတွေကသာ ကိုယ့်ချစ်သူ ယုတ်တာရော မဟုတ်တာရော လိမ်ပြောလေ့ရှိတာ” ဟု မြလေးစိန်က ပြန်လည်ချေဝ

လိုက်လေ၏။ ဖိုးသူတော်ကြီးက ဝေဒမောင်မောင်ဘက်သို့ လှည့်ပြီး လျှင်...။

“သူပြောတာ ဟုတ်သလား” ဟု မေးလိုက်ပြန်လေ၏။
ထိုအခါ ဝေဒမောင်မောင်က...။

“တခြားယောက်ျားတွေအတွက်တော့ အာမ မခံရပါဘူးဗျာ။ ကိုယ့်အတွက်တော့ ကိုယ် အာမခံနိုင်ပါတယ်။ ကျုပ်ဖြင့် လိမ်ပြောမိ တယ်လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို တစ်ခါမှ အပြစ်မတင်ခဲ့မိသေးဘူး” ဟု ပြော လိုက်လေတော့၏။ ထိုအချိန်၌မှာပင် ကျောက်ဂူဝ အစွန်းပေါ်သို့ နှင်း မုန်တိုင်းဒဏ်ကို ကြောက်လန့်၍ ငှက်တစ်ကောင်သည် ယုံ၍ဝင်လာ ကာ နားလေ၏။ ထိုငှက်၏နေရာနှင့် ဖိုးသူတော်ကြီးတို့ ရှိသောနေရာ မှာ အတော်အတန် ဝေးလေ၏။ ဖိုးသူတော်ကြီးသည် ထိုငှက်ကို လှမ်းမျှော်၍ ကြည့်ရှုရင်း...။

“မြလေးစိန်ရေ အဲဒီငှက်အကြောင်းတော့ ငါ့ကို ရှင်းမပြန် တော့၊ ငါ သူ့အကြောင်း ကောင်းကောင်း သိတယ်၊ ပီကော့” ဟု ပြောလိုက်ရာ မြလေးစိန်က...။

“ပီကော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ မောရပါ” ဟု ပြောလိုက်ရာ ဖိုးသူ တော်ကြီးက...။

“အေး... ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်၊ မောရသုတ်ဆိုတာ ဒေါင်းမင်း ပရိတ်ကို ပြောတာပဲ၊ ငါက အင်္ဂလိပ်လို ပြောတယ်၊ နင်က ပါဠိလို ပြောတယ်၊ နေရာကျတယ်ဟေ့၊ အင်း... ဒါနဲ့ နင့်ကို ငါ မေးဦးမယ်၊ လူတွေဟာ နေတ်ဆိပ်ကို ရေတွဲအခါ ဒေါင်းရုပ်ကို ထည့် ပြီး ရေးကြတယ်၊ နေထဲမှာ တကယ်ပဲ ဒေါင်းရုပ်ရှိလို့လား” ဟု မေး လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မြလေးစိန်က...။

“ဆရာတော်ကြီးနှစ်ပါး အမေးအဖြေ ရှိထားသားပဲ၊ သတ ပဒိက ပုစ္ဆာမှာ ကြည့်ပါလား ဦးသူတော်ကြီးရဲ့” ဟု ပြောလိုက်ရာ ဖိုးသူတော်ကြီးက...။

“ငါ့ကို စာတွေပေတွေ ကြည့်ဖို့မခိုင်းပါနဲ့ မြလေးစိန်ရယ်၊ နင် ကြည့်ပြီးတာကို ပြောပြပါတော့” ဟု ဆိုလေတော့၏။

ထိုအခါ မြလေးစိန်က...။

“မန်လည်ဆရာတော် ဘုရားကြီးက နေထဲမှာ ဒေါင်းရုပ်ရှိမရှိ ဟောဒီလို ပုစ္ဆာထုတ်ဖူးတယ်လေ... စန္ဒာမှာ ငွေယုန်ရေကို လ၊ ဟိုးရှေးက ဇာတ်တော်မှာ၊ ကျမ်းနိပါတ်လား၊ သို့အစဉ် အမြင်သားဟာ မို့၊ ထင်ရှားပ သည်အရာ၊ ကမ္ဘာလုံး မော်ကွန်း၊ ရွှေဝိမာန် နေဝန်းသူရ ကန်၌၊ ဘယ်ပူရဏ် ဘယ်စာဟောင်းကမှ၊ ဒေါင်းရုပ် ရှိညွှန်း၊ ဒီပုစ္ဆာကို မင်းကွန်းဆရာတော်ဘုရားကြီးက လဝိမာန် ရွှေယုန်ရုပ်ကိုလ၊ ကျမ်း ထုတ်လို့ ထင်ရှားစွာ၊ ကမ္ဘာလုံး မော်ကွန်း၊ ရွှေဝိမာန် နေဝန်းသူရကန်၌ ဘယ်ပူရဏ် ဘယ်စာဟောင်းကမှ၊ ဒေါင်းရုပ်ရှိညွှန်း ရယ်လို့ ဖြေခဲ့ဖူး တယ်” ဟု ပြောလိုက်ရာ ဖိုးသူတော်ကြီးက...။

“နင်လဲ အာဂမိန်းမပဲ၊ အတော့ကို စပ်စပ်စုစု သိထားတာပဲ၊ နင့်အလုပ် ဘာရှိလို့ ဒီလောက် သိအောင် လုပ်ထားရတာတုန်း၊ မိန်း ကလေးဆိုတာ မိန်းကလေးလို နေမှပေါ့” ဟု အပြစ်တင်လေတော့ ၏။ ထိုအခါ မြလေးစိန်က...။

“ဦးသူတော်ကြီးက မသိလို့ မေးတာကို ကျွန်မက ဖြေရသေး တယ်၊ ဘာပြုလို့ ကျွန်မကို အပြစ်တင်နေရတာလဲ” ဟု ပြောလိုက်ရာ ဖိုးသူတော်ကြီးက...။

“အေးပါ... ငါက မသိလို့ မေးတယ်ပဲ ထားပါဦး၊ နင်က မေးသမျှကို ဖြေနေရသလားဟာ၊ နင်က အဲဒီလို ဖြေနိုင်တော့ ငါ အ ရှက်တွဲတာပေါ့ဟယ်၊ ငါက ဒေါင်းနှင့် ပတ်သက်လို့ ကြားဖူးတဲ့စာ တစ်ခုပဲ ရှိတယ်၊ အဲဒါလည်း ပွဲကြည့်လို့ ကြားဖူးတာ၊ ပွဲထဲမှာ ‘စီမိန်းသ လေးကို ဘုရင်ကောက်တော်မူမယ်၊ အိမ်ရှေ့မှာ သံဖြူခင်၊ ရှာမေတ် ကာ၊ တစ်သောင်းတန်တဲ့ ဒေါင်းလံစိုက်စေ’ လို့ ဝန်ကြီးလုပ်တဲ့လူတ ဘန်ပါပါနဲ့ ပြောတာကို ငါက ကြားဖူးတာဟဲ့” ဟု ဖိုးသူတော်ကြီးက

ပြောလေ၏။ ထိုအခါ မြလေးစိန်က...

“အခု ဦးသူတော်ကြီး ကြားဖူးတာလဲ နားကြားလွဲနေတာ၊ တစ်သောင်းတန်တဲ့ ဒေါင်းလဲ မဟုတ်ဘူးရှင်၊ တစ်သောင်းတန်တဲ့ ဒေါင်းခြံစိုက်စေလို့ ပြောတာ၊ ဒေါင်းခြံဆိုတာ ရာဇမတ်တစ်မျိုးပဲ၊ ဒါပေမယ့် ဒေါင်းခြံက ရာဇမတ်လို ရိုးရိုးရက်ထားတာ မဟုတ်ဘူး၊ ရွှေကြိုးငွေကြိုးတွေနဲ့ ရက်ရတာ” ဟု ပြောလိုက်ရာ ဖိုးသူတော်ကြီးက...

“နင်ကလဲ တော်တော် သိနေတာပဲ၊ နင့်ကြောင့် ငါ တော်တော် သိကွာကျနေပြီ၊ ဖိုးသူတော်ကြီးတစ်ယောက် မိန်းမကြောင့် သိကွာ ကျတယ်ဆိုတာ လူကြားလို့ မကောင်းပါဘူး၊ တော်ရုံတန်ရုံဟာမျိုးလဲ သိပေမယ့် မသိချင်ယောင် ဆောင်နေစမ်းပါ” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအချိန်၌ ရေခန်းအိုး ဆူလာသဖြင့် လက်ဖက်ခြောက် ခတ်ကာ ရေခန်းပွဲ၍ ဝေဒမောင်မောင်ထံသို့ ရေခန်းတစ်ခွက် ပို့လေ၏။ ဖိုးသူတော်ကြီးကိုလည်း တစ်ခွက်ပေးလေ၏။ ဖိုးသူတော်ကြီးလည်း ရေခန်း သောက်၏။ ထို့နောက်...

“မြန်မာ ရှေးစကားမှာ ဒေါင်းရွှေသမားဆိုတာ ရှိတယ်ဟဲ့၊ ဘယ်လိုလူမျိုးကို ခေါ်တာလဲ” ဟု မေးရာ မြလေးစိန်က...

“ကျွန်မ မသိဘူး ဖိုးသူတော်ကြီးရဲ့” ဟု ပြန်၍ ပြောလျှင် ဖိုးသူတော်ကြီးက...

“နင် စောစောက ပြောတုန်းကတော့ မိန်းမဆိုတာ ကိုယ့်ချစ်သူကိုမှ လိမ်ပြောတယ်ဆို၊ နင် ခု ဘာပြုလို့ ငါ့ကို လိမ်ပြောနေရတာတုန်း” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မြလေးစိန်က...

“ဖိုးသူတော်ကြီးက အမျိုးမျိုးပဲ၊ စောစောတုန်းက မေးသမျှ ဖြေပြန်တော့လည်း တစ်မျိုးပြောတယ်၊ အခု မသိဘူးလို့ ဖြေပြန်တော့လည်း တစ်မျိုးပြောတယ်” ဟု နှုတ်ခမ်းစု၍ ပြောလိုက်ရာ ဖိုးသူတော်ကြီးက...

“အလကား ပြောတာပါ မြလေးစိန်ရယ်၊ တို့အဘိုးတို့အဘွား

တို့ မျိုးရိုးဟာ ဒေါင်းရွှေသမားမျိုးရိုးလို့ ပြောတယ်၊ ခုထက်ထိ ငါပြင်အစ်ပွယ် မသိဘူး” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ မြလေးစိန်က...

“ဒေါင်းရွှေလည်းတူ ကျွဲထရံက နီးလွှာသမား၊ ကပ်ဝါး ခွဲခြမ်းလို့ ကုသယျိုမှာ ဆိုထားတယ်ရှင်၊ အဲဒီတော့ ဝါးထရံ ယက်တဲ့လူတွေ၊ နီးလွှာတဲ့လူတွေ၊ ဝါးနဲ့ တောင်းတွေ၊ စကောတွေ၊ ယက်တဲ့လူတွေ အားလုံးကို ဒေါင်းရွှေသမားလို့ ခေါ်တယ်” ဟု ပြောလိုက်ရာ ဖိုးသူတော်ကြီးက...

“သာဓု... သာဓု... သာဓု” ဟု ရေရွတ်လိုက်လေ၏။ ထိုသို့ ရေရွတ်ပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်တည်း ဖိုးသူတော်ကြီးသည် ဂူဝသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်ရှုကာ...

“အမယ်လေး” ဟု အလန့်တကြား အော်လိုက်လေတော့၏။ မြလေးစိန်သည် ဖိုးသူတော်ကြီး အော်သဖြင့် ဂူဝသို့ လှမ်းမျှော်ကြည့်ရှုလိုက်ပြီးလျှင်...

“လုပ်ကြပါဦး” ဟု အလန့်တကြား အော်၍ နေရာမှ ထပြေးကာ ဝေဒမောင်မောင်၏နောက်သို့ သွားရောက်၍ ပုန်းနေလေတော့၏။ ဝေဒမောင်မောင်ကမူ သောက်လက်စ ရေခန်းကြမ်းကို ကုန်သည်အထိ အေးချမ်းစွာ သောက်နေ၏။ ၎င်း၏မျက်လုံးများကမူ ဂူဝဆီသို့ ကြည့်မြဲကြည့်နေ၏။ ထို့နောက် ဂူဝမှ ဝင်လာသော ရန်သူနှင့် ရင်ဆိုင်ရန်အတွက် ဣန္ဒြေရရ မတ်တတ်ရပ်လိုက်ပြီးလျှင် ၎င်း၏လက်နှစ်ဖက်ကို ဆန့်တန်းကာ အသင့်ပြင်လိုက်လေတော့၏။

ကျောက်ဂူ၏ အလယ်သို့ တိုင်အောင် ခြင်္သေ့ကြီး တစ်ကောင်သည် ရောက်ရှိ၍ လာလေ၏။ ဝေဒမောင်မောင်သည် ခြင်္သေ့ကြီးအား ခုတ်ရန်အတွက် ‘ဇတ်ခနဲ’ ထလိုက်လေ၏။ သို့ရာတွင် ခြင်္သေ့ကြီးမှာ ၎င်းတို့အား ရန်မူလိုစိတ် မရှိတော့ဘဲ ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် ဂူဝသို့ ပြန်လည် ပြေးထွက်သွားလေတော့၏။ ထိုအခါ ဖိုးသူတော်ကြီးက...

“ဘယ်လိုများ လုပ်လိုက်တာလဲ ဆရာကြီးရယ်” ဟု မေးရာ ဝေဒမောင်မောင်က . . .

“ဘယ်လိုမှ လုပ်လိုက်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့ဘာသာသူ စိတ်ပြောင်းပြီး ထွက်သွားတာပါ။ ကျုပ်အနေနဲ့ကတော့ သူနဲ့ ဖက်သတ်ဖို့ စိတ်ကူးထားပြီးသားပါ။ တစ်ခုတော့ ရှိတာပေါ့လေ။ မန္တန်လေး တစ်ပုဒ်တော့ လိုရမယ်ရ ချွတ်ထားပါတယ်။ ဒီမန္တန်ရဲ့ အစွမ်းကြောင့် ထွက်ပြေးတယ်လို့တော့ မဆိုနိုင်ပါဘူး။ ကျုပ်အနေနဲ့ ချွတ်လိုက်တာကို ပြောတာပါ။ ဒီမန္တန်ကလဲ ပုဂံခေတ်လောက်က မန္တန်ပါဗျာ၊ ကဲပါလေ ပါတွေ ထားပါတော့၊ နည်းနည်းတောင် ဆာသလိုလို ရှိလာပြီ၊ မြလေး စိန်ရယ် . . . စားစရာလေး တစ်ခုခုလောက် ဖန်တီးပါလားကွယ်” ဟု ပြောလိုက်ရာ မြလေးစိန်က . . .

“ရပါတယ် ဆရာကြီး” ဟု ပြောဆိုပြီးလျှင် မီးဖို၌ ဂျုံဖြင့် လုပ်သော မုန့်ကလေးတစ်ခုကို ပြုလုပ်လေတော့၏။ ထို့နောက် မြလေးစိန်နှင့် ဝေဒမောင်မောင်တို့သည် အဆာပြေ မုန့်များ စားသောက်ကြလေတော့၏။ ဤသို့နှင့်ပင် ၎င်းတို့သည် ကျောက်ဂူအတွင်း၌ ထိုင်နေရင်း ဈေးဝယ်သွားသောသူတို့အား စောင့်စားနေကြရလေတော့၏။ ရက်အတန်ကြာသောအခါ၌ ဈေးဝယ်သွားသောသူများသည် ပစ္စည်းပစ္စယ အပြည့်အစုံသာမက အထမ်းသမားများပါ ခေါ်လာကြလေတော့၏။ ထိုအခါ၌ ဝေဒမောင်မောင်က . . .

“ခရီးဆက်ကြစို့လား” . . . ဟု ဆိုကာ ဟိမဝန္တာတောင်ကြောပေါ်၌ ခရီးဆက်ကြလေတော့၏။ ရက်အတန်ကြာ ခရီးဆက်ခဲ့ကြပြီးနောက် အသက်ရှည်သော ရသေ့ကြီးတစ်ပါးနှင့် တွေ့ရလေတော့၏။ ထိုရသေ့ကြီးသည် ဝေဒမောင်မောင်အား ရက်ပေါင်းများစွာ နက္ခတ်များအကြောင်းကို ရှင်းပြလေ၏။ ထို့နောက် ဝေဒမောင်မောင် အနေဖြင့် ထပ်မံဖြည့်ဆည်းရမည့် ပညာရပ်များအကြောင်းကိုလည်း အရိပ်အမြွက် ပြောပြလေတော့၏။ ထို့နောက် ပညာရပ်ဆိုင်ရာများ

ရှိမည့် အရပ်ဒေသကိုလည်း ညွှန်ပြလေတော့၏။ ထိုအခါ ဝေဒမောင်မောင်က ၎င်း၏လူများအား . . .

“ကဲ . . . ကျုပ်လူတွေကိုပြောရဦးမယ်။ ခက်ခက်ခဲခဲ ပင်ပင်ပန်းပန်း ခရီးထွက်ရကျိုးဟော့ နပ်ပြီ။ ကျုပ်သိချင်တဲ့အချက်တွေလဲ သိခဲ့ရပြီ။ အခု သွားရမယ့် ခရီးစဉ်ကိုလဲ ပြတ်ပြတ်သားသား တွေ့ရပြီ။ အဲဒါကတော့ ဟောဒီရသေ့ကြီးတွေရဲ့ ကျေးဇူးပဲ။ ဒါပေမယ့် ငါတို့ သွားရမယ့် ခရီးစဉ်ဟာ ဟိမဝန္တာ မဟုတ်တော့ဘူး။ အောက်ကို ပြန်ပြီး ဆင်းကြရမယ်။ ငါတို့ရှာနေတဲ့ သဲလွန်စတွေကို သိမ်းထားမယ့် လူနှစ်ယောက်ရဲ့ နာမည်ကိုတောင် သိခဲ့ရပြီ။ အဲဒီနာမည်ဟာလဲ အမှန်က သူတို့ရဲ့ နာမည်အစစ် မဟုတ်ဘူး။ မျိုးရိုးနာမည်တွေ ဖြစ်တယ်။ မျိုးရိုးနာမည်တွေကလဲ နည်းနည်းတော့ ဆန်းတယ်။ Castor နှင့် Pollux ဆိုတဲ့ သင်္ဘောဦး ကြယ်နှစ်လုံးရဲ့ နာမည်ပဲ။ အဲဒီတော့ ကျုပ်ရဲ့စကားကို နှိပ်ချုပ်ရရင် ကျုပ်လိုချင်တဲ့ ဝေဒပညာဟာ ဟောဒီတောင်ပေါ်မှာ တွေ့ခဲ့တဲ့ ရသေ့ကြီးတွေနဲ့ကိုပဲ တဝက်ကျော်ကျော် ရခဲ့ပါပြီ။ စောစောက ကြယ်တာရာ မျိုးဆက်တွေနဲ့ တွေ့ရင်တော့ အားလုံး ပြည့်စုံပြီလို့ ဆိုနိုင်တယ်။ အဲဒီတော့ ဒီမှာ တစ်ရက်နှစ်ရက် နားပြီးရင် မြေပြင်ကို ဆင်းကြမယ်။ အဲဒီကနေပြီး ခရီးဆက်ကြရလိမ့်မယ်” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ဝေဒမောင်မောင် ပြောသည့်အတိုင်းပင် ရက်အတန်ကြာ သောအခါ၌ ၎င်းတို့သည် မြေပြင်သို့ ဆင်းကြလေတော့၏။

ထိုသို့ ဆင်းခဲ့ကြပြီးနောက် အိန္ဒိယပြည်ကို ဖြတ်ကာ သီဟိုဠ်ကျွန်းသို့ သွားရောက်ခဲ့လေ၏။ သီဟိုဠ် ယခု သီရိလင်္ကာကျွန်း၌ ခေတ္တနားနေကြလေ၏။ ထိုအခါ၌ ဦးသူတော်ကြီးက . . .

“ကျုပ်တို့ကို ခရီးစဉ်လဲ ရှင်းပြပါဦး ဆရာကြီးရဲ့” ဟု မေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဝေဒမောင်မောင်က . . .

“အကြမ်းဖျဉ်း ပြောရမှာတော့ အိန္ဒိယ သမုဒ္ဒရာကို သင်္ဘောတစ်စင်းစင်းနဲ့ ဖြတ်မယ်။ အဲဒီကနေ ဩစတြေးလီးယားကို ရောက်

အောင် သွားမယ်၊ အဲဒီကနေမှ ဩစကြေလီးယား ပင်လယ်ကွေ့ကြီးကို ဖြတ်မယ်၊ အကြမ်းဖျင်းကတော့ အဲဒီကနေပြီးတော့ တောင်ဘက်မှာ ရှိတဲ့ ကျွန်းတွေကို ဆက်ကာဆက်ကာ သွားမယ်၊ အဲဒီကျွန်းတွေထဲမှာ ကျွန်းတွေ တစ်ကျွန်းပြီးတစ်ကျွန်း တက်ပြီးရှာရမှာပဲ၊ အဲဒီထဲက တစ်ကျွန်းကျွန်းမှာ ရှေးနှစ်ပေါင်းများစွာက ကျန်နေတဲ့ ကမ္ဘာဦး လူသားမျိုးဆက် လူမျိုးစုတစ်မျိုးကို တွေ့ရမှာပဲ၊ သူတို့ဟာ အန္တလန်တာ နိုင်ငံကြီး ရေမြုပ်ခါနီးမှာ အဲဒီကို ရွှေ့ပြောင်းသွားတဲ့လူစုလို သဲလွန်စရပြီ၊ အဲဒီလူတွေဟာ တခြားလူတွေနဲ့ အဆက်အသွယ် မရှိရှာလေတော့ အန္တလန်တာခေတ်က ယဉ်ကျေးမှုတွေ၊ အဲဒီခေတ်က ပညာတွေ၊ အထူးသဖြင့် အဲဒီခေတ်က နက္ခတ္တဗေဒ အတတ်တွေ၊ အခြားထူးဆန်းဖွယ်ရာ ပညာရပ်တွေကို တစိုက်မတ်မတ် ထိန်းသိမ်းထားပြီး သား ရှိနေကြတယ်၊ အဲဒီကို သွားဖို့ပဲ၊ အဲဒီတော့ ဇစ်ဖေနဲ့ ဘွန်ဟောင်းရဲ့ တာဝန်က ခြောက်လ တစ်နှစ်လောက် ပုတ်ပြတ်လိုက်မယ့် သင်္ဘောတစ်စင်း အမြန်ဆုံး ရှာရမယ်” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ဝေဒမောင်မောင်တို့ လူစုသည် ကနီဉ် အိမ်ကြီးတစ်လုံး ငှားရမ်း၍ အေးချမ်းစွာ နားနေကြလေ၏။

ဖိုးသူတော်ကြီးမှာမူ မြလေးစိန်ကို ခေါ်၍ ဘုရားပုထိုးများ လှည့်လည်ဖူးမြော်နေလေ၏။ ဘွန်ဟောင်းနှင့် ဇစ်ဖေမှာမူ သင်္ဘောရရှိရေးအတွက် ကြိုးပမ်းနေလေ၏။ လမ်းပြ ရာဂျူးနှင့် အထမ်းသမားများမှာမူ နိပေါင်နိုင်ငံ၌ ကျန်ခဲ့ပြီဖြစ်၏။ ဤသို့ နေထိုင်ခဲ့ရာ နှစ်ပတ်ခန့် ကြာသောအခါ၌ ဘွန်ဟောင်းနှင့် ဇစ်ဖေသည် ဝေဒမောင်မောင်တို့ထံသို့ အားရဝမ်းသာစွာ ပြန်၍လာကြလေ၏။

ထိုသို့ ပြန်လာပြီးနောက် ဘွန်ဟောင်းက...

“သင်္ဘောရပြီ ဆရာကြီး၊ သိပ်ကောင်းတဲ့သင်္ဘောပဲ၊ ရွက်နဲ့လဲ သွားလို့ရတယ်၊ စက်နဲ့လဲ သွားလို့ရတယ်” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဝေဒမောင်မောင်က “ဟုတ်ပါပြီ၊ မင်းတို့ ရတဲ့ သင်္ဘောရဲ့

အခြေအနေကိုလဲ ပြောပြစမ်းပါဦး” ဟု ဆိုလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဇစ်ဖေက “တန်ချိန်ငါးရာကျော်လောက် တင်နိုင်တဲ့ ရွက်လှေအကြီး စားပါပဲ၊ ဒါပေမယ့် တစ်ခု ထူးတာက သူ့မှာ စက်လဲ ပါတယ်၊ အဲဒီ သင်္ဘောကြီး ရေထဲမှာ သွားနိုင်ဖို့ ခပ်ညံ့ညံ့ သင်္ဘောကပ္ပတိန် အပါအဝင် လူ(၁၄)ဦး အလုပ်လုပ်ပေးရတယ်၊ အထဲမှာ အိပ်ခန်းတွေလဲ အကျအန ပါတယ်၊ သက်သက် လုပ်ထားတာ မဟုတ်ဘူး၊ ပြီးတော့ ဒီရွက်သင်္ဘောရဲ့ မူလပိုင်ရှင်ဟာ သီဟိုဠ်(ယခုသီရိလင်္ကာ)ကျွန်းမှာ အခြေချ နေထိုင်သွားတဲ့ ဂျပန်လူမျိုး ဆေးဆရာကြီးတစ်ဦး ဖြစ်တယ်၊ ဒါကြောင့် အဲဒီသင်္ဘောကြီးကို ဂျပန်နာမည်ပဲ မှည့်သွားတယ်၊ အဲဒီ ရွက်သင်္ဘောရဲ့ နာမည်က ‘အော်နာမီး’တဲ့၊ မြန်မာလို အဓိပ္ပာယ်ပြန်လိုက်ရင် ‘လှိုင်းလုံးကြီး’ လို့ အဓိပ္ပာယ်ရတယ်၊ ကပ္ပတိန်ရဲ့အခန်းမှာ တော့ သည်ဝရိတ်ဝေဒ (The Great Wave) လို့ ရေးထားတယ်” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဝေဒမောင်မောင်က...

“ကောင်းသားပဲ၊ အဲဒါကြီးကို ပုတ်ပြတ် ငှားလိုက်ကြတာပေါ့” ဟု ပြောလိုက်လေတော့၏။ ထို့နောက် ဝေဒမောင်မောင်သည် ဇစ်ဖေအား ငွေများ ပေး၍ သင်္ဘောပိုင်ရှင်နှင့် စာချုပ်ချုပ်လေ၏။ ဇစ်ဖေသည် စာချုပ်ချုပ်လေ၏။ ထို့နောက် သင်္ဘောအား ပြင်ဆင်သင့်သည်များကို ထပ်မံပြင်ဆင်၏။ ပြင်ဆင်ပြီးသောအခါ၌ ခရီးထွက်ရန် ရက်ကို သတ်မှတ်ကြလေတော့၏။

ထိုအခါ ဇစ်ဖေက ကမ္ဘာသုံး ဂြိုဟ်သွားပြကွဒိန်ကို ဝယ်ယူကာ ဇာတာဖွဲ့၍ အကောင်းဆုံး အခါလက်ကို ရှာဖွေလေ၏။ သို့ရာတွင် ဇစ်ဖေ ရှာဖွေသောနေ့မှာ သောကြာနေ့ ဖြစ်သောကြောင့် ဖိုးသူတော်ကြီးက...

“သောကြာ ရေကြောင်း မသွားကောင်းကွ၊ မင်းဟာမင်း ဘာနဲ့ပဲ တွက်တွက် ငါတော့ မထောက်ခံဘူးဟေ့” ဟု ကန့်ကွက်လေတော့၏။ ထိုအခါ ဇစ်ဖေက...

“ခက်တယ်၊ ဦးသူတော်ကြီး၊ ခင်ဗျား ပြောသလိုသာဆိုရင် သောကြာနေ့တိုင်း ရေထဲမှာရှိတဲ့ လှေကားစသော သင်္ဘောကြီးတွေအထိ ရပ်ထားရမလို့ ဖြစ်နေပြီ။ ခင်ဗျားတို့ကလဲ သောကြာ ရေကြောင်း မသွားကောင်း၊ အောင်စံဖြိုး ရေချိုးရက်တို့လောက် သိတဲ့လူတွေ ဆို တော့ ခင်ဗျားတို့က မဟာဘုတ်လောက်နဲ့ပဲ တန်ပါတယ်ဗျာ။ ခင်ဗျား ပြောသလို သောကြာနေ့ကို ရွှေငင်လိုက်ရင် ဒီရက်အတွင်းမှာ အခါ ကောင်း ရဖို့ မလွယ်ဘူးဗျ။ ပြီးတော့လဲ ဟောဒီရက်တွေမှာ အခါလက် ရွှေရင် တနင်္ဂနွေတို့ စန်းတို့က ပြောင်းသွားပြီ။ အဲဒီတော့ ဟောဒီက စနေကြီးနဲ့ လွတ်အောင် အခါလက် ဖမ်းဖို့ သိပ်ခက်တယ်ဗျာ။ ဟောဒီ စနေဟာ ‘ရီထိုရီ’ သွားတဲ့ စနေဗျ။ ‘တူ’ကို ပြန်အဝင်မှာ ဒုက္ခပေးလိမ့် မယ်” ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ဖိုးသူတော်ကြီးက...

“မင်းက ဘာဖြစ်လို့ ဒီစနေကို ခဏခဏ ပြောနေရတာတုန်း။ တကယ် သဘာဝနဲ့ စဉ်းစားကြည့်ရင် ဒီစနေဂြိုဟ်ဟာ မင်းတို့ငါတို့နဲ့ အဝေးကြီးကွ။ ကိုယ့်အိမ်နားက မူးပြီး ရမ်းတတ်တဲ့ အရက်သမား လောက်တောင် ကြောက်ဖို့မကောင်းဘူး။ ဟိုကောင်က ချက်ချင်း ကိုယ့် ခေါင်းကို တုတ်နဲ့ ရိုက်နိုင်တယ်။ မင်းဟာလေ တစ်ခါပြောလဲ နားမ လည်၊ နှစ်ခါပြောလဲ နားမလည်။ မင်းပြောလိုက်ရင် ကမ္ဘာသုံးတို့ ခေတ် မိနည်းတို့၊ မင်း ဟောလိုက်ရင် တစ်ခါမှ မှန်တာလဲ ငါ မကြားဖူးဘူး။ မင်းထက်စာရင် ဘွန်ဟောင်းကမူ အားကိုးလောက်သေးတယ်။ မဟာ ဘုတ်နဲ့ တွက်လိုက်၊ သုံးတန်ပေါ်နိစ်နဲ့ တွက်လိုက်၊ မှန်လိုက်တာကလဲ ‘ဝွတ်ခနဲ’ ‘ဝွတ်ခနဲ’ နေတာပဲ။ မင်းမှာတော့ တွက်လိုက်ရတာ စာရွက် တွေလဲ အများကြီး ကုန်တယ်။ ပြီးတော့ ဘာမှလဲ အဖြေမထွက်ဘူး။ အားကိုးလောက်တဲ့အဖြေလဲ မင်းဆီက ဘယ်တုန်းကများ ရဖူးလို့ တုန်း။ အေး... တစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ ပြဿနာက ဖြစ်ပြီးရင်တော့ မင်း ကောင်းကောင်းကြီး သက်သေပြတတ်တယ်။ ဟိုဂြိုဟ်ကြောင့် ဒီဂြိုဟ် ကြောင့်၊ ဟိုဟာ စားလို့ ဒီဟာ စားလို့နဲ့ မဖြစ်ခင်က ကြံပြီး တိတိကျကျ

“ပီပီပြင်ပြင် ပြောနိုင်တာ ဘယ်နှစ်ခါများ ရှိဖူးလို့တုန်း”

“သူဌေးတစ်ယောက်ရဲ့ မွေးသက္ကရာဇ် ပေးရင် မင်း ပြောပြီ ဒီဂြိုဟ်ကြောင့် ချမ်းသာတာ၊ သေတဲ့လူတစ်ယောက်ရဲ့ သက္ကရာဇ်ကို ရရင်၊ သေပြီလို့လဲ မင်းသိထားရင် မင်း ဟောပါပြီ။ ဘယ်ဂြိုဟ်ကြောင့် သေတာ၊ ဘယ်ဂြိုဟ်က သတ်တာ၊ မသေခင်က ကြံပြီးပြောပါလားကွ။ သေပြီဆိုတာ သိမှတော့ ရတာပေါ့ကွာ။ ဘယ်ဂြိုဟ်သတ်လို့မှ သေတာ မဟုတ်ဘူး။ အသက်မရှိတော့လို့ သေတာ၊ မင်းကို ငါကြည့်နေတာ ကြာပြီ၊ မင်းဟာ ခိုးခိုးသားသား မရှိဘူး။ ကိုယ့်မြန်မာပညာစစ်စစ်လေးနဲ့ ဟောလို့မှန်ရင် မင်းက နှာခေါင်းရွံ့တယ်။ ပညာမဟုတ်ဘူးလို့ ပြောချင် တယ်။ မင်းဟာမှမင်း ဟုတ်တယ်လို့ ထင်နေတယ်။ တကယ် လက် တွေ့မှာ မင်းဟာလေ တစ်ခါမှ စိတ်ကျေနပ်လောက်အောင် မမှန်ဖူးပါ ဘူး။ မင်းဟာမင်း စိတ်ကြီးတွေ ဝင်ပြီး အဟုတ်ကြီး အောက်မေ့နေ တာ။ မင်းတော့လားကွာ။ ဝါသနာရှင်အနေနဲ့တော့ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး။ တကယ်လို့များ မင်းဟာ ဗေဒင်နဲ့ အသက်မွေးရမယ်ဆိုရင်တော့ မင်း ဆီမှာ တစ်ယောက်မှ လာကြည့်မှာ မဟုတ်ဘူး” ဟု ပြောလိုက်ရာ ဇစ်ဖေက စီးကရက် တစ်လိပ်ကို ထုတ်ယူပြီး မီးညှိရွိုက်ဖွာရင်း...

“ခင်ဗျားတို့လို ပညာမဲ့တွေကြောင့် ဗေဒင်ပညာဟာ မတိုး တက်တာပဲ။ ခေတ်မီနည်းတွေကို ခင်ဗျားတို့ မလေ့လာချင်ကြဘူး။ ကျွဲခြေရာခွက်ကိုပဲ အထင်ကြီးနေတဲ့ ဖားသူငယ်လို့ပဲ၊ ကိုယ့်ဟာလေးနဲ့ ကိုယ် ဟုတ်ပြီလို့ ထင်နေကြတာကိုး... ဟောလို့ မှန်တာဟာ ဘာ များ အထင်ကြီးစရာ ရှိလို့တုန်း၊ အရူးစကားတောင် ဆယ်ခွန်းကို တစ်ခွန်းမှန်တယ်လို့ ခင်ဗျား ကြားဖူးတယ် မဟုတ်လား” ဟု ဇစ်ဖေက စိမ်ပြေနပြေ တွယ်လိုက်လေတော့၏။ ထိုအခါ ဖိုးသူတော်ကြီးက...

“ဟုတ်ပါတယ်။ အရူးတောင် ဆယ်ခွန်းပြောရင် တစ်ခွန်းမှန် ပါတယ်။ မင်းကတော့ တစ်ခွန်းမှတောင် မမှန်ဖူးပါလား။ မင်းဟာ အဇ္ဈ ထက်တောင် အခြေအနေ ဆိုးနေပါပကောလား” ဟု ပြောလိုက်လေ

၏။ ထိုအခါ ဇစ်ဖေက . . .

“ခင်ဗျားတို့လို လူတွေချည်းပဲဆိုရင် ကျုပ်တို့နိုင်ငံရဲ့ ဗေဒင် ပညာ အဆင့်အတန်းဟာ သိပ်ကို နိမ့်ကျသွားလိမ့်မယ်။ ခုနစ်ခုစား ရှစ်ခုစား လှောင်ချိုင့်ထဲမှာပဲ ပိတ်မိကုန်လိမ့်မယ်။ ကမ္ဘာ့အဆင့်အတန်း ကို ဘယ်လို ရောက်တော့မှာတုန်း” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“မင်းကလဲ အတော်ညံ့တဲ့အကောင်ပဲ။ ကမ္ဘာ့အဆင့်အတန်း ကို လိုက်မလို့လား။ ငါတို့ရဲ့ အဆင့်အတန်းကိုလဲ ကမ္ဘာက တစ်လှည့် တစ်ပတ် ပြန်ပြီး လိုက်ပါစေဦးတော့လားကွာ . . . ငါတို့ပညာတွေက သူတပါးပညာတွေထက် နိမ့်ကျနေတယ်လို့ ယူရင်တော့ လိုက်ရမှာပေါ့ ကွ။ ငါတို့ဟာ နိမ့်ကျသလား။ တခြားက နိမ့်ကျသလား ဆိုတာကို မင်းက ဘာနဲ့ကြည့်ပြီး ဆုံးဖြတ်နေတာတုန်း။ ငါတို့ မြန်မာ့ပညာဟာ လည်း ဘုရင့်ရှေ့မှာ ကုပ်ပေါ်ကို ဓားတင်ပြီး အသက်ကို လောင်း ကြေး ပြုပြီး ဟောခဲ့တဲ့ပညာကွ။ မမှန်တာနဲ့ တစ်ခါတည်း ဇက်ပြတ် သွားနိုင်တယ်။ မင်းကို ဥပမာ တစ်ခုပဲ ပြောမယ်။ အနော်ရထာမင်းစော ဟာ လမ်းခရီး ယာယီတဲနန်းမှာ ခေတ္တစံမြန်းနေတဲ့အခါမှာ တဲနန်းရဲ့ ဘေး ကျောက်တုံးအောက်က ဖားအော်သံ ကြားရလို့ သူနဲ့ ပါလာတဲ့ ပညာရှင်တွေကို ဘာကြောင့် အော်တာလဲလို့ တွက်ခိုင်းတယ်။ အဲဒီအ ခါမှာ ပညာရှင်တွေက ဖားထီး သေလို့ ဖားမဟာ သူ့လင် ဖားသေ ကောင်ကို ကျောမှာ ပိုးပြီး မြည်တမ်း ငိုကြွေးနေတာပါလို့ အဖြေထုတ် ပေးလိုက်တယ်။ အဲဒီအခါမှာ အနော်ရထာ ဘုရင်ကြီးဟာ ကျောက် ပြားကို ဖယ်ခိုင်းပြီး ကိုယ်တော်တိုင် ကြည့်ရှုတယ်။ အဲဒီလို ကြည့်ရှုတဲ့ အခါမှာ ပညာရှင်တွေ ပြောတဲ့အတိုင်း ဖားမဟာ သူ့လင် ဖားထီးကို ကျောမှာ ပိုးပြီးထားတာကို တွေ့ရတော့တာပဲ။ အဲဒီပညာရှင်တွေဟာ ငါတို့မြန်မာတွေပဲ မဟုတ်လား။ ငါတို့ မြန်မာတိုင်းရင်းသားတွေပဲ မဟုတ်လား။ အဲဒီ ငါတို့ မြန်မာပညာရှင်တွေရဲ့ ဟောနည်း ဟောဟန် ဟောပေါက်တွေကို အမိလိုက်ဖို့ ခေတ်မီကမ္ဘာကြီးက လူသားတွေကို

ကြိုးစားခိုင်းပါဦးကွာ။ ဟိုလူတွေက ငါတို့ကို အမိလိုက်ရမှာ မဟုတ် လား။ အဲဒီလို အံ့မခန်း မှန်ခဲ့တဲ့ပညာတွေ ငါတို့လူမျိုးမှာ ရှိခဲ့ပါတယ်ကွာ အဲဒီတော့ တစ်ခါလားလဲ သူများနည်း၊ တစ်ခါလားလဲ သူများပညာကို အထင်မကြီးစမ်းပါနဲ့ ငါ့လူရာ . . .” ဟု ဖိုးသူတော်ကြီးက ပြောလိုက် ရာ ဇစ်ဖေက . . .

“အဲဒီ အနော်ရထာမင်းစောဆီမှာ တွက်ခဲ့တဲ့လူတွေဟာ ခင် ဗျား ပြောခဲ့တဲ့ ခုနစ်ခုစား ရှစ်ခုစား ပညာနဲ့ တွက်ခဲ့တယ်လို့ ခင်ဗျား ဆိုချင်တာလား” ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“ဘာနဲ့ တွက်ခဲ့တယ်လို့ ရာဇဝင်စာအုပ်မှာ မပါပါဘူးကွာ။ မင်း အထင်ကြီးတဲ့ ကမ္ဘာနည်းစနစ်နဲ့ မတွက်ဘူးဆိုတာတော့ သေချာ ပါတယ်” ဟု ဖိုးသူတော်ကြီးက ပြောလိုက်ရာ ဇစ်ဖေက ခေါင်းကို စိတ်ပျက်စွာ ခါ၍ “ခက်တယ် ခက်တယ်။ အဟောမှန်တာကို ကြိုက်တဲ့ ခင်ဗျားတို့လို လူတွေ၊ တွက်ကိုးနိန်းလွယ်လွယ်ကလေးနဲ့ ဗေဒင်ဆရာ အ ခေါ်ခဲချင်တဲ့ လူတွေကြောင့် တိုးတက်မှာ မဟုတ်တော့ပါဘူးဗျာ” ဟု စိတ်ပျက်စွာ ညည်းညူ၍ အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ရေးသားထားသော ခေတ်မီဗေဒင်စာအုပ်ကြီးအား ဖတ်ရှုခြင်းဖြင့် ဆိုနိုင်ခက်ခဲသော ဖိုးသူ တော်ကြီးနှင့် စကားပြင်းဆိုခြင်းကို အပြီးအပြတ် ရပ်စဲပစ်လိုက်လေ တော့၏။ ထိုအချိန်၌မှာပင် မြလေးစိန်သည် ခွေးကလေးတစ်ကောင် ကို ပိုက်၍ ပြန်လာလေ၏။

“အိမ်မရွှိဘဲ ခွေးမွေးဆိုတာ နှင့်အတွက် ထားခဲ့တဲ့ စကားပုံပဲ မြလေးစိန်၊ ကိုယ်တောင်မှ ဘယ်နေရမှန်း မသိဘူး။ နင်က ခွေးဝယ် လာတယ်လို့ဟယ်” ဟု ပြောလိုက်ရာ မြလေးစိန်က . . .

“ကျွန်မအတွက် ဝယ်လာတာ မဟုတ်ဘူး။ ချစ်သောကိုမြင့် အတွက် ဝယ်လာတာ . . .” ဟု ပြောလိုက်ရာ ဖိုးသူတော်ကြီးက . . .

“နှင့်ချစ်သော ကိုမြင့်က သေပြီပဲဟယ်။ သူ့ကြောင့် ဝယ်လာ တယ် ဆိုတာ ဟုတ်နိုင်ပါ့မလား” ဟု မေးလိုက်ရာ မြလေးစိန်က . . .

“ကိုမြင့် သေတယ်ဆိုတာ အပြင်မှာ သေတာပါ။ ကျွန်မရင်ထဲမှာ မသေသေးဘူးရှင်” ဟု မြလေးစိန်က ပြန်၍ ပြောလိုက်၏။

ထိုအခါ ဖိုးသူတော်ကြီးက...

“အေးလေ အဲဒါတော့ ငါလဲ မပြောတတ်ဘူး၊ နင့်ရင်ထဲမှာ မသေပေမယ့် နင့်ကိုမြင့်ကတော့ အသက်မရှိတော့ဘူး မဟုတ်လား၊ ခက်လိုက်ပါဘိ မိန်းကလေးရယ်၊ သေသောသူ ကြာရင်မေ့ ဆိုပေမယ့် နင့်ဥစ္စာက မေ့ပဲ မမေ့ပါလား၊ နင် ဒီလောက် စွဲစွဲလမ်းလမ်း ဖြစ်နေတာနဲ့ ငါတောင် နင့်ယောက်ျား ကိုမြင့်ဆိုတာကို တွေ့ဖူးချင်လာပြီ” ဟု ဦးသူတော်ကြီးက ပြောလိုက်လေတော့၏။ ထို့နောက် ၎င်းတို့သည် ဘွန်ဟောင်းအား နေ့ကောင်းရက်သာ ရွေးခိုင်းလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဘွန်ဟောင်းလည်း အင်္ဂပိဇ္ဇာဖြင့် တွက်ချက်ကာ အခါရက်မြတ်ကို ရွေးပေးလိုက်လေတော့၏။ ထို့နောက် ၎င်းတို့သည် သင်္ဘော၌ တင်ရန် အလဲကို စဉ်းစားကြလေ၏။ ထိုအခါ ဖိုးသူတော်ကြီးက...

“အခု သွားမှာ ဗေဒင်ပညာကိစ္စပဲကွာ၊ ဗေဒင်ကို တစ်ချက် တည်းနဲ့ စွက်ခနဲ မှန်တာမျိုးမှ ကောင်းတာကွ၊ အဲဒီတော့ တစ်ခွန်း တည်း တစ်ချက်တည်းနဲ့ မှန်တဲ့အဓိပ္ပာယ်နဲ့ လက်ညှိုးတစ်ချောင်း ထောင်ထားတာကြီးကို တံဆိပ်လုပ်မယ်ကွ၊ မင်းတို့ ကျေနပ်ရဲ့လား” ဟု မေးလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ အားလုံးက သင်္ဘောတူကြောင်း ဝန်ခံလိုက်လျှင် ထိုအလဲကြီးကို ပြုလုပ်ကြလေ၏။ ထို့နောက် ၎င်းတို့သည် အစစ အရာရာ အဆင်သင့် ဖြစ်သောအခါ၌ ဘွန်ဟောင်း ပြောသော အချိန် နာရီ၌ ဗျောက်အိုးများ မောက်၍ သင်္ဘောကို စတင်ထွက်ခွာလေ တော့သတည်း။

... အဲဒါလဲ ...

၎င်းတို့၏ လက်ညှိုးတစ်ချောင်းထောင်တံဆိပ် သင်္ဘောကြီးသည် သီဟိုဠ်ကျွန်း (ယခု သီရိလင်္ကာ)မှ ခွာခဲ့ပြီဖြစ်၏။ သမုဒ္ဒရာကို စတင်ဖြတ်နေပြီ ဖြစ်၏။ မြလေးစိန်သည် သင်္ဘောသားတစ်ဦးနှင့် အတူ ချက်ရေးပြုတ်ရေး စီမံလေ၏။ ဘွန်ဟောင်းမှာမူ စီးကရက်သောက်ရင်း အိပ်ရာထဲတွင် ဇိမ်ယူ၍ လိုက်ပါလာလေ၏။ ဖိုးသူတော်ကြီးမှာမူ မည်သည့်အလုပ်ကိုမျှ မယ်မယ်ရရ လုပ်ကိုင်ခြင်း မရှိဘဲ သင်္ဘောဦးနှင့် ပဲ့ကို လူးလားခေါက်တုံ့ လျှောက်ရင်း လိုက်ပါလာလေ၏။ ဇစ်ဖေသည် ဇာတာများ တွက်၍နေလေ၏။ ဝေဒမောင်မောင်မှာမူ ဇစ်ဖေနှင့် မလှမ်းမကမ်း၌ ပက်လက် ကုလားထိုင်တစ်လုံး ချကာ စာအုပ်တစ်အုပ် ဖတ်ရင်း လိုက်ပါလာခဲ့လေ၏။

မန်ဒရာစီလူမျိုး သင်္ဘောသားကလေး တစ်ဦးသည် ဇစ်ဖေ ဇာတာတွက်နေသည်ကို မကြာခဏ လာရောက်ကြည့်ရှုပြီး တစ်စုံတစ်ခု ပြောရန် ဟန်ပြင်လေ၏။ ထိုအခါ ဇစ်ဖေက “ဟေ့ကောင်... မင်း နာမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲ” ဟု ကုလားဘာသာနှင့်ပင် မေးလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ မန်ဒရာစီ လူမျိုးငယ်က အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် “ကျွန်တော် နာမည် မှူးဂျီးဖြစ်ပါတယ်” ဟု ပြောလေတော့၏။

“မင်း ဘာဖြစ်လို့ ဒီနားကို ခဏခဏ လာနေတာလဲ”

ဟု ဇစ်ဖေက မေးလိုက်လေ၏။

“ခင်ဗျား ဗေဒင်တွက်တာကို ကြည့်ချင်လို့ပါ” ဟု မှူးဂျီးက ပြန်၍ ပြောလိုက်လေ၏။

“မင်း နားလည်လို့လား” ဟု ဇစ်ဖေက ပြောလိုက်လေ၏။

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် ကောင်းကောင်း တွက်တတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ တစ်မျိုးလုံး တွက်တတ်ပါတယ်။ ကျွန်တော်အဘိုးလဲ တတ်တယ်။ ကျွန်တော့်အဖေလဲ တတ်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ ယူဆပုံနဲ့ ခင်ဗျားတို့ ယူဆပုံ နည်းနည်းကွာတယ်” ဟု မှူးဂျီးက ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဇစ်ဖေက . . .

“ဘယ်လို ကွာတာလဲကွ၊ ပြောစမ်းပါဦး” ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“ဒီလိုပါ။ ခင်ဗျားတို့က ဂြိုဟ်တွေအကြောင်းကိုပဲ စဉ်းစားတယ်” ဟု မှူးဂျီးက ပြောလိုက်ရာ . . .

“ဗေဒင်တွက်တဲ့အခါ ဂြိုဟ်အကြောင်း မစဉ်းစားလို့ ဘာအကြောင်း စဉ်းစားရမှာလဲ” ဟု ဇစ်ဖေက ပြန်၍ ပြောလိုက်ရာ မန်ဒရာစီ လူငယ်က . . .

“ဒီလိုမဟုတ်ဘူးဗျ၊ ဂြိုဟ်တစ်လုံးဟာ ဘယ်နက္ခတ်မှာ ရပ်တည်နေသလဲ(သို့)စီးနေတယ်၊ နက္ခတ်သခင်ဂြိုဟ်ဟာ ဘယ်ဂြိုဟ်ဖြစ်တယ်၊ ဘယ်ဘာဝမှာ ရပ်တည်နေတယ်၊ ဘယ်ဘာဝသခင်ဂြိုဟ်ဖြစ်တယ်ဆိုတာတွေကို စဉ်းစားရတယ်။ ဂြိုဟ်တစ်လုံးဟာ ဘာဝရဲ့ အကျိုးကို ထမ်းဆောင်တဲ့အခါမှာ နက္ခတ်သခင် တည်တဲ့ ဘာဝရဲ့ အကျိုးကို အလေးအနက် ထမ်းဆောင်ပါတယ်။ ပြီးတော့မှ မိမိတည်ရာ ဘာဝရဲ့ အကျိုးကို ထမ်းဆောင်ပါတယ်။ မိမိတည်တဲ့ နက္ခတ်သခင်

ပိုင်တဲ့ ဘာဝရဲ့ အကျိုးကို ထမ်းဆောင်ပါတယ်။ ပြီးတော့မှ မိမိပိုင်တဲ့ အိမ်ရဲ့ အကျိုးကို ထမ်းဆောင်ပါတယ်။ ခု ကျွန်တော် ပြောတာတွေက ကျွန်တော်တို့ မျိုးရိုးစဉ်ဆက် ကျင့်သုံးလာတဲ့ ပညာရပ်ကို ပြောတာပါ။ ခင်ဗျား လိုက်နာရမယ်လို့ မဆိုလိုပါဘူး။ ပြီးတော့ နက္ခတ်တစ်လုံးစီမှာ အစိတ်အပိုင်းငယ် (၉)ပိုင်း ထပ်ပြီးစိတ်ထားပါတယ်။ ပြီးတော့မှ သူတို့ရဲ့ နယ်ပယ်ကို ဒသာစနစ်အရ ခွဲဝေ ပိုင်းခြားထားပါတယ်။ အဲဒီလို အသေးစိတ် စိတ်လိုက်တဲ့အခါမှာ အမြွှာပူး မွေးတဲ့ ကလေးနှစ်ဦးရဲ့ ကံဇာတာ ခြားနားမှုကိုတောင် တိတိကျကျ တွက်စစ်နိုင်ပါတယ်။ ကျွန်တော့် မျိုးရိုးရဲ့ ပညာဖြစ်လို့ နည်းနည်းပါးပါး သင်ထားတာပါ။ သိပ်ပြီး တတ်တဲ့အထဲမှာ မပါပါဘူး။”

“ကျွန်တော်တို့ဆီက ဝါသနာရှင်တွေ ပညာရှင်တွေကတော့ အဲဒီနည်းစနစ်ကိုပဲ စနစ်တကျ အသုံးပြုပြီး လုပ်ကိုင်နေကြပါပြီ။ ဒါဟာ ခေတ်ပေါ်နည်းလို့ အတိအကျ ပြောလို့မရပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့ဆီမှာ ရှိပြီးသား နည်းရိုးနည်းကောင်းတွေထဲက ဆင့်ပွားတိုးတက်လာတယ်လို့ ဆိုနိုင်ပါတယ်” ဟု ပြောလိုက်ရာ ဇစ်ဖေက . . .

“မင်း ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ပြောတာတွေကို ငါ သေသေချာချာ နားထောင်နေတယ်။ မင်းပြောတဲ့ ပထမအချက်က ဂြိုဟ်တစ်လုံးဟာ ဘယ်နက္ခတ်မှာ ရပ်တည်နေတယ်(သို့)စီးနေတယ် ဆိုတာတော့ ကြည့်ရှုရမယ့် အချက်တစ်ချက်ပါပဲ။ ဒါတွေဟာ အဆန်းမဟုတ်ပါဘူး။ သိရိပတိ ပဒ္ဒတိကျမ်းမှာ ပါတဲ့ ဂြိုဟ်ရဲ့ အားပလတွေ တွက်တဲ့အခါမှာ ဒီနက္ခတ်စီးကို ထည့်တွက်ရတယ်။ ဒါကို မင်းက လူလည်လုပ်ပြီး ငါ့ကို လာပြောမနေပါနဲ့။”

“ဒုတိယ မင်းပြောတဲ့အထဲမှာ နက္ခတ်သခင်ဂြိုဟ်ဟာ ဘယ်ဂြိုဟ် ဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့ အချက်တစ်ချက် ပါတယ်။ ရှေးမဟာရသေ့ကြီးများ ချမှတ်ထားတဲ့ တော်ဝင်ကျမ်းကြီးတွေထဲမှာ ဘယ်ကျမ်းကမှ နက္ခတ်သခင် ဆိုတာကို ဖော်ပြထားတာ မရှိဘူး။ အဲဒီ မရှိတဲ့အချက်

တွေကို ခူးတူးတူး ပေါက်တောက်တောက်နဲ့ စဉ်းစားချင်တာ စဉ်းစားပြီး နက္ခတ်သခင်ဂြိုဟ် ဘယ်ဘာဝမှာ ရပ်တယ်၊ ဘယ်ဘာဝသခင်ဂြိုဟ် ဖြစ်တယ်ဆိုတာတွေကို စဉ်းစားရမယ်ဆိုတော့ မင်းက မဟာရသေ့ကြီးတွေထက် ပိုပြီးသိနေလို့လား”

“တတိယ မင်းပြောတာက ဂြိုဟ်တစ်လုံးဟာ ဘာဝရဲ့အကျိုးကို ထမ်းဆောင်တဲ့အခါမှာ နက္ခတ်သခင် တည်တဲ့ ဘာဝရဲ့အကျိုးကို အလေးအနက် ထမ်းဆောင်တယ်၊ ပြီးတော့မှ မိမိတည်ရာ ဘာဝရဲ့အကျိုးကို ထမ်းဆောင်တယ်၊ မိမိတည်တဲ့ နက္ခတ်သခင် ပိုင်တဲ့ ဘာဝရဲ့ အကျိုးကို ဦးစားပေး ထမ်းဆောင်တယ်၊ ပြီးတော့မှ မိမိတည်တဲ့ အိမ်ရဲ့အကျိုးကို ထမ်းဆောင်တယ်လို့ မင်းက ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် တွေ့ လာပြောနေတယ်”

“မင်းကို ငါ ဥပမာတစ်ခုနဲ့ ပြောမယ်၊ ရာသီစက္ကမှာ ဖော်ပြထားတဲ့ ဂြိုဟ်တွေနဲ့ ဘာဝ စက္ကမှာ ရှိတဲ့ ဂြိုဟ်တွေဟာ တို့ရဲ့ နေစကြဝဠာအတွင်းမှာ ရှိနေတဲ့ဂြိုဟ်တွေပဲ ဖြစ်တယ်၊ နက္ခတ်ဆိုတာက တို့ရဲ့ စကြဝဠာ နေသွားလမ်းကြောင်း တောင်မြောက် (၂၃)ဒီဂရီအတွင်းမှာ ရပ်တည်နေတဲ့ တခြားစကြဝဠာက နေစကြဝဠာ အစုအဝေးတွေကို ခေါ်တာပဲ၊ အဲဒီ နေစကြဝဠာမှာလည်း သူ့ဟာနဲ့ သူ့ဂြိုဟ်တွေ ရှိနေကြတယ်၊ ဒီတော့ တို့ကမ္ဘာနဲ့ အတူတကွ ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ တို့ နေစကြဝဠာအတွင်းမှာ ရှိတဲ့ ဂြိုဟ်တွေဟာ တို့နဲ့ အိမ်နီးနားချင်းအဖြစ် အနီးစပ်ဆုံး ဆက်သွယ်နေကြတော့ ကမ္ဘာပေါ်ရှိ လူသားအားလုံးတို့ရဲ့ ကံကြမ္မာကို ဖတ်တဲ့အခါမှာ၊ ဘာဝတစ်ခုရဲ့ အကျိုးကို လုပ်ဆောင်တဲ့ နေရာမှာ ဘယ်သူကို ဦးစားပေးလို့၊ ဘယ်သူက အရှိန်အဟုန်ကြီးလို့၊ ဘယ်သူက အရင်စတင် လုပ်ပေးကြမယ် ဆိုတာကို အတွေးအခေါ်ဉာဏ် နည်းနည်းလောက် ရှိတဲ့သူသာဆိုရင် စဉ်းစားတတ်ကြမှာပဲ”

“နောက်တစ်ခု မင်း ပြောသေးတယ်၊ နက္ခတ်တစ်လုံးစီမှာ အစိတ်အပိုင်း (၉)ပိုင်း ထပ်ပြီးစိတ်ထားတယ်၊ ပြီးတော့မှ သူတို့ရဲ့

နယ်ပယ်ကို 'ဒသာ' စံနစ်အရ ခွဲဝေ ပိုင်းခြားထားတယ်လို့ ပြောတယ်၊ အဲဒီလို ထားတဲ့အတွက် အမြွှာပူး မွေးတဲ့ ကလေးနှစ်ဦးရဲ့ တံဃာတာခြားနားမှုကိုတောင် တိတိကျကျ တွက်စစ်နိုင်တယ်လို့ ပြောတယ်”

“မင်းပြောတဲ့စကားဟာ တို့နိုင်ငံမှာ တို့ငယ်ငယ်က ဖတ်စာအုပ်တွေမှာ ပါတဲ့ မျက်ကန်းတွေ ဆင်ကို စမ်းပြီး အဖြေထုတ်သလို ဖြစ်နေတယ်၊ 'ဒသာ'ကို ခွဲဝေတဲ့နေရာမှာ တို့ကမ္ဘာနဲ့အတူ လိုက်ပါပြီး ကမ္ဘာကို လှည့်ပတ်နေတဲ့ ကမ္ဘာနဲ့ အနီးဆုံး ဖြစ်တဲ့ တို့ကမ္ဘာကို အလင်းရောင်နဲ့ ဆွဲအား ပို့လွှတ်နေတဲ့ လမင်း(ခေါ်)တနင်္လာဂြိုဟ်မှ ခွဲစိတ်ပြီး 'ဒသာ'စံနစ် ထားတာနဲ့ တို့ကမ္ဘာနဲ့ အလွန်ဝေးကွာပြီး တို့ကမ္ဘာကနေ လှမ်းကြည့်ရင် လှည့်ပတ်နေတဲ့ ဂြိုဟ်တွေကို မမြင်ရတဲ့အထိ ဝေးကွာတဲ့ နက္ခတ်လို့ ခေါ်တဲ့ နေစကြဝဠာ အစုအဝေးတွေကို 'ဒသာ'အဖြစ် စိတ်ထားတာနဲ့ ဘယ်သူက ပိုပြီးအသေးစိတ်လို့ ဘယ်သူက ပိုပြီးမှန်ကန်နိုင်တယ်ဆိုတာ (၁)နှင့်(၂) ပေါင်းရင် (၃)ဖြစ်တယ်ဆိုတဲ့ အဖြေလောက်ကို မင်းသာ ဖြေတတ်ရင် နားလည်ပါလိမ့်မယ်”

“အမြွှာပူးဇာတာနဲ့ ပတ်သက်လို့ ငါ့ရဲ့သုံးသပ်ချက်ကို အကြောင်း ပေါ်တဲ့အခါမှာ မင်းတို့ ပြောပြရဦးမယ်၊ အခု ငါပြောချင်တာကတော့ မင်းတို့ဆီက ဝါသနာရှင်တွေ ပညာရှင်တွေဟာ အဲဒီနည်းစနစ်ကိုပဲ စနစ်တကျ အသုံးပြုပြီး လုပ်ကိုင်နေကြပြီလို့ မင်းပြောတဲ့ အချက်ပဲ၊ ငါသိရသလောက်တော့ မင်းပြောသလို မဟုတ်ပါဘူး၊ မင်းတို့ နိုင်ငံထဲက ကမ္ဘာသိ ကြီးကျယ်တဲ့ ဘယ်ပညာရှင်ကမှ မင်းတို့ အသုံးပြုတဲ့စနစ်ကို အသုံးချတယ်လို့ ငါ မကြားပါဘူး၊ မင်းဟာမင်း လူအထင်ကြီးအောင် ချဲ့ထွင်ပြောနေတာပါ”

“ငါ နောက်ဆုံးပြောချင်တဲ့ အချက်ကတော့ ဒီနည်းနည်းဟာ ခေတ်ပေါ်နည်းလို့ အတိအကျ ပြောလို့မရပါဘူး၊ ငါတို့ဆီမှာ ချွဲပြီးသား နည်းရိုးနည်းကောင်းတွေထဲက ဆင့်ပွား တိုးတက်လာတယ် ဆိုတဲ့ အချက်ပါပဲ”

“မင်းကို ငါပြောပြမယ်၊ လူတွေဟာ အဆင့်ဆင့် ဆင့်ပွား တိုးတက်လာအောင် ကြံဆကြရမှာပဲ။ ဒါပေမယ့် အကြောင်းအကျိုး တရား ဆက်စပ်မှု မရှိတဲ့ ကြံဆမှုတွေကိုတော့ မပြုလုပ်သင့်ကြဘူး။ အဲဒီလို ကြံဆတော့မယ်ဆိုရင် မူလချမှတ်ခဲ့တဲ့ မဟာရသေ့ကြီးတွေ လောက် ငါဟာ အကျင့်သီလ သမာဓိ ရှိသလား၊ မရှိဘူးလား၊ ထိုရသေ့ ကြီးတွေ ချမှတ်တဲ့လမ်းစဉ်တွေကို အမြစ်ကစ အားလုံး လှန်ပြီး သိ ထားရမယ်။ အဲဒီလို မသိဘဲ ကိုယ်ထင်တာတစ်ခုကို ဇွတ်လုပ်၊ ဇွတ်တီ ထွင်တာမျိုးကိုတော့ နောင်လာနောင်သားတွေ အတွေးအခေါ် အယူ အဆ လွဲမှားသွားနိုင်တဲ့အတွက် မပြုလုပ်သင့်ဘူး။”

“ငါအနေနဲ့ မင်းကို အခုလို ပြောရတာဟာ မင်းပြောတဲ့ အ ချက်အလက်တွေပေါ် မူတည်ပြီး ဆင်ခြင်သုံးသပ်ဖို့ ပြောတာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ငါ့မှာ မွေးရာပါ ဝိဇ္ဇာတစ်ခု ရှိတယ်။ အဲဒီဝိဇ္ဇာ ပညာဆိုရင် အားလုံးသင်ချင်တယ်။ ဒါကြောင့် မင်းပြောတဲ့နည်းကို မင်းဆီက သင် ရမှာပဲ။ တစ်ခါတစ်လေမှာ လွဲမှားတဲ့ အယူအဆဟာ မှန်ကန်တဲ့ အယူ အဆနဲ့ ယှဉ်ကြည့်တဲ့အခါမှာ အသုံးသာ ချတတ်ရင် တန်ဖိုးကြီးစွာ ရနိုင်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီနည်းကို သင်ပေးမယ် မဟုတ်လား” ဟု ဇစ်ဖေက မေးလိုက်ရာ ထိုသူငယ်က...

“ကျွန်တော်က သင်္ဘောပေါ်မှာ အလုပ်ဝတ္တရား အများကြီး လုပ်ရပါတယ်။ ကျွန်တော် အလုပ်တွေ မပြီးရင် ကျွန်တော်တို့လူကြီးက ဆူပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီတော့ ကျွန်တော့်အလုပ်ကို ခင်ဗျားက ကူပြီးလုပ် ပေးမယ် ဆိုရင် ကျွန်တော် တတ်ထားတာကို သင်ပြပေးဖို့ ဝန်မလေးပါ ဘူး” ဟု ပြောလိုက်ရာ ဇစ်ဖေက...

“စိန်လိုက်ကွာ၊ ငါက မင်းအလုပ်တွေ ကူပြီးလုပ်ပေးမယ်။ မင်းက ငါ့ကို သင်ပေးပေးတော့” ဟု ကတိပေးလိုက်သည့်အချိန်မှစ၍ ဇစ်ဖေသည် ထိုလူငယ်ကလေး၏ အလုပ်ဝတ္တရားများကို ကူညီ၍ လုပ်ပေးရလေတော့၏။

ထိုလူငယ်ကလေးကလည်း ဇစ်ဖေအား သင်ပြပေးလေ တော့၏။ ဇစ်ဖေသည် ထိုလူငယ်ကလေးနှင့် တပူးတွဲတွဲ ရှိနေသည်ဟု ဆိုနိုင်၏။ ထို့နောက်တွင်ကား ဇစ်ဖေသည် ဘယ်နှစ်ရက်နေ့၊ ဘယ်နှစ် နာရီ၊ ဘယ်နှစ်စက္ကန့်တွင် လေမုန်တိုင်းကျမည်ဖြစ်ကြောင်း အတိအ ကျ တွက်ချက်၍ သင်္ဘောပေါ်တွင် ကြေညာလေ၏။ ထိုအခါ ဖိုးသူ တော်ကြီးက...

“ဟုတ်မှလဲ လုပ်စမ်းပါ ဇစ်ဖေရာ၊ မင်းဥစ္စာကလဲ အလန့်တ ကြားကြီးပါလား” ဟု ပြောလေ၏။

“သေချာတယ်ဗျ၊ သေချာတယ်” ဟု ဇစ်ဖေက ပြော၍ သ ဘောအား ကမ်းနှင့် နီးနီးသွားရန် ကပ္ပတိန်အား ပြောရာ ကပ္ပတိန်က

“ခင်ဗျား ကျွန်တော့်ကို အမိန့်ပေးခွင့် မရှိဘူး။ ခင်ဗျား ကျုပ် ဆီက ကောင်လေးတစ်ယောက်နဲ့ တွဲပြီး ဒီစကားတွေ လာပြောတာပဲ။ ဒီကောင်ကလေးဟာ ကျုပ်နဲ့ ခရီးပေါင်း မြောက်မြားစွာ သွားဖူးတယ်။ အဲဒီလိုပဲ ဟောက်နိုးတွေ ထုတ်ဖူးတယ်။ တစ်ခါမှ မမှန်ဘူးဗျ၊ ခင်ဗျား ကို သတိပေးချင်တယ်။ ကျုပ်သင်္ဘောပေါ်မှာ လိုက်တဲ့အခါမှာ ကျုပ်ရဲ့ ခွင့်ပြုချက် မရဘဲ ဖိုးလေဝသ သတင်းကို ခင်ဗျားအနေနဲ့ ကြေညာခွင့် မရှိဘူး။ ခရီးသည်တွေရဲ့ အသက်အန္တရာယ်၊ ခရီးသည်တွေရဲ့ ဖျော်ရွှင် ရေး၊ ခရီးသည်တွေရဲ့ ကျန်းမာရေးဟာ ကျုပ်အပေါ်မှာ တာဝန်ရှိ တယ်။ ဒါကြောင့် ခင်ဗျားအနေနဲ့ ငြိမ်ငြိမ်ဆိမ်ဆိမ် လိုက်ဖို့ ကျုပ် မေ ထွာ ရပ်ခံပါတယ်။ အဲဒါကို မလိုက်နာရင် ခင်ဗျားကို သင်္ဘောပေါ်က ပစ်ချခဲ့ရပါလိမ့်မယ်” ဟု ဇစ်ဖေအား သတိပေးလိုက်လေတော့၏။

ဇစ်ဖေကလည်း နားရွက်မခတ်ရဲဘဲ ကုပ်၍ ပြန်လာခဲ့ရလေ ၏။

“ကျုပ်ပြောတဲ့နေ့ ကျုပ်ပြောတဲ့နာရီမှာ လေမုန်တိုင်း ကျရင် တော့ ဒီကပ္ပတိန်နဲ့ ကျုပ်နဲ့ အသိပဲ” ဟု ပြောလိုက်ရာ ဖိုးသူတော်ကြီး တ...

“မင်းပြောတဲ့အတိုင်း ဖြစ်ခဲ့ရင် အဲဒီကပွဲတိုက်ကို ငါပါ ကူပြီး ရိုက်ပေးမယ်ကွာ” ဟု ရယ်စရာ ပြောလိုက်ရာ ဇစ်ဖေက...

“တော်စမ်းပါဗျာ” ဟု စိတ်ပျက်သံကြီးဖြင့် ညည်းညူလိုက် လေတော့၏။

သို့ရာတွင် ဇစ်ဖေ ပြောသော ရက်၊ ဇစ်ဖေ ပြောသော နာရီ၊ ဇစ်ဖေ ပြောသော စက္ကန့်တို့တွင် မည်သည့် လေမုန်တိုင်းမှ မတိုက် သည့်အပြင် ရာသီဥတုမှာ ကြည်ကြည်လင်လင် ရှိနေသောကြောင့်

“ဟေ့ကောင် ဇစ်ဖေ၊ ကပွဲတိုက်ကြီးကို မင်းအနေနဲ့ ဘာမှ လုပ်ဖို့မလိုတော့ဘူး” ဟု ပြောလိုက်ရာ ဇစ်ဖေက တစ်စုံတစ်ရာ ပြန် လည် ပြောဆိုခြင်း မပြုဘဲ မခိုးမခန့် ပြန်လည်၍ ပြုံးလိုက်လေ၏။ ၎င်း၏အပြုံးမှာ တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်တွင် ၎င်း၏နည်းစနစ် မှန်ကန် ကြောင်း ဖိုးသူတော်ကြီးအနေဖြင့် ဝန်ခံရလိမ့်မည်ဟု အဓိပ္ပာယ် ရလေ ၏။

ထိုသင်္ဘောပေါ်၌ ဂျင်မီဟု ခေါ်သည့် သင်္ဘောသား လူပုက လေး တစ်ဦးလည်း ပါ၏။ ဂျင်မီသည် ခွေးချစ်တတ်သူ ဖြစ်သော ကြောင့် မြလေးစိန်၏ ခွေးကလေးအား မကြာခဏ ဆိုသလို အစာ လာ၍ကျွေး၏။ ခွေးကလေးနှင့် လာ၍ဆော့၏။ ဤသို့နှင့်ပင် ဂျင်မီ သည် မြလေးစိန်နှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးသွားလေတော့၏။ ထိုသို့ ခင်မင်ရင်း နှီးသွားပြီး တစ်နေ့၌ ဂျင်မီသည် မြလေးစိန်အား စိတ်ညှို့၍ အိပ်မေ့ချ လိုက်လေတော့၏။ ထိုအခါ ဖိုးသူတော်ကြီးက...

“ဟ... လူပုကလေး၊ တယ်ဟုတ်ပါလားကွ၊ မင်းက ဒါတွေ လဲ တတ်သကိုး၊ ကဲ နောက်ပြီး ဘာများ လုပ်ပြဦးမလို့တုန်း၊ လုပ်စမ်း ပါဦး” ဟု ပြောလိုက်လျှင် လူပုကလေး ဂျင်မီသည် မြလေးစိန်၏ လက်အတွင်းသို့ ခဲတံတစ်ချောင်း ထည့်၍ ပေးလိုက်ပြီးလျှင် စာရွက် တစ်ရွက် ချပေးလိုက်လေ၏။

ထို့နောက် တစ်စုံတစ်ရာ ရေးချရန် ဂျင်မီက အမိန့်ပေးလိုက်

ရာ မြလေးစိန်သည် ၎င်းကိုယ်တိုင် တတ်ကျွမ်းခြင်း မရှိသော ရှေး ဟောင်း ဟိန္ဒူအက္ခရာစာလုံးများဖြင့် စာရွက်ပေါ်၌ ရေးလေတော့၏။ ထိုအခါ ကပွဲတိုက်သည် အနီးသို့ ရောက်လာပြီးလျှင် မြလေးစိန်အား မျက်နှာကို ရေဖြင့် ပက်ကာ နှိုးလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် လူပုကလေး ဂျင်မီအား...

“ဟေ့ကောင် ဂျင်မီ၊ မင်းကို ဒီလို ပေါက်ကရ လေးဆယ် အလုပ်တွေ မလုပ်ပါနဲ့လို့ ပြောထားတာ မင်း နားမထောင်ဘူးလား” ဟု ဆူပူကြိမ်းမောင်းလိုက်လေတော့၏။

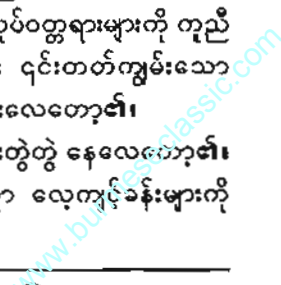
ထို့နောက် ဂျင်မီအား အပြစ်ပေးသောအနေဖြင့် သင်္ဘော ကြမ်းပြင်ကို တိုက်ခိုင်းလေတော့၏။ ဂျင်မီလည်း စိတ်ညှို့ဆရာအဖြစ် မ မိနစ်ပိုင်းအတွင်း ကြမ်းတိုက်သမားအဖြစ်သို့ ရောက်သွားလေတော့ ၏။

သို့ရာတွင် ဖိုးသူတော်ကြီးသည် ဂျင်မီအား ချဉ်းကပ်၍ “ဟေ့ ကောင် မင်းတတ်တဲ့အ ကတ်တွေ ငါ့ကို သင်ပေးစမ်းပါကွာ၊ ငါလဲ တတ်ချင်စမ်းပါပေ” ဟု ပြောရာ ဂျင်မီက...

“ဒီလိုရှိတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်မှာက သင်္ဘောပေါ်မှာ အလုပ်တာဝန် တွေက အများကြီး၊ အဲဒါတွေ မပြီးရင် ကျွန်တော် အထူးခံရလိမ့်မယ်၊ အဲဒီတော့ ကျွန်တော် အလုပ်တာဝန်တွေကို ဦးသူတော်က ဝိုင်းပြီးလုပ် ပေးရင်တော့ ကျွန်တော် တတ်တဲ့ပညာတွေ သင်ပေးဖို့ မခက်ပါဘူး” ဟု ပြောလေတော့၏။ ထိုအခါ ဖိုးသူတော်ကြီးက...

“စိန်လိုက်” ဟု ဆိုကာ ဂျင်မီ၏ အလုပ်ဝတ္ထရားများကို ကူညီ ၍ ထမ်းဆောင်ပေးလေ၏။ ဂျင်မီကလည်း ၎င်းတတ်ကျွမ်းသော ပညာများကို ဖိုးသူတော်ကြီးအား သင်ပြပေးလေတော့၏။

ဖိုးသူတော်ကြီးလည်း ဂျင်မီနှင့် တပူးတွဲတွဲ နေလေတော့၏။ ထို့နောက် ဂျင်မီ သင်ပြပေးသော စိတ်ပညာ လေ့ကျင့်ခန်းများကို လေ့ကျင့်နေလေတော့၏။

ဖိုးသူတော်ကြီး လေ့ကျင့်ခဲ့သော ပညာရပ်များထဲ၌ အလိုအလျောက် စာရေးသော ပညာရပ်တစ်ခုလည်း ပါ၏။ အလိုအလျောက် စာရေးခြင်းအတတ် ဆိုသည်မှာ လွန်စွာထူးဆန်းသည် မဟုတ်ပါ။ လက်ဝါးနှစ်ဖက် တင်လောက်ရုံ ဖျဉ်ချပ်ကလေးတစ်ခုကို အသုံးပြုရလေ၏။ ထိုဖျဉ်ချပ်ကလေးသည် အသည်းပုံသဏ္ဍာန် လှီး၍ထား၏။ အပေါက်ကလေးတစ်ပေါက်လည်း ဖောက်၍ထား၏။ ထိုအပေါက်ကလေး၌ ခဲတံကို စွပ်ရ၏။

ထိုဖျဉ်ချပ်ကလေး အောက်တွင် ရှေ့နောက် ဘယ်ညာ သွားနိုင်သော ဘီးလုံးကလေးများ တပ်ထား၏။ ထို့နောက် စာရေးချင်လျှင် ထိုဖျဉ်ချပ်ကလေးကို စာရွက်ပေါ်သို့ တင်၍ ရေးလိုသူက လက်ဝါးနှစ်ဖက်ကို ဖျဉ်ချပ်ပေါ်၌ မှောက်၍တင်ရ၏။

ထိုသို့ တင်ပြီးလျှင် မျက်စိကို မှိတ်၍ မျက်နှာကို မော့ကာ စိတ်ကို လျှော့ထားရ၏။ များမကြာမီ၌ပင် ထိုသူ၏လက်သည် ရှေ့တိုးနောက်ငင် ဖြစ်လာပြီးလျှင် ဖျဉ်ချပ်၌ စွပ်ထားသော ခဲတံကလေးသည် စာရွက်ပေါ်၌ အလိုလို ရေးခြစ်လေတော့၏။

ဤနည်းကို ကြာကြာလေ့ကျင့်လျှင် မိမိက လက်ကလေး တင်ရုံတင်ထားရုံနှင့် ဘီးလုံးတပ် ဖျဉ်ချပ်ကလေးသည် ဟိုလိမ့်ဒီလိမ့် ဖြစ်ကာ မိမိကိုယ်တိုင် မသိပါဘဲလျက် စာများ ရေးနေမိလျက်သား ဖြစ်လေတော့၏။

မှတ်ချက်။ ။ ဤအကြောင်းအရာ အသေးစိတ်ကို သိလိုပါက (နတ်သလင်းမြို့) ဆရာဖြိုး ရေးသော စိတ်ပညာ အလင်းပြကျမ်း၌ ပလံချက်ဖြင့် စာရေးခြင်း အကြောင်းကို ရှာဖွေဖတ်ရှုကြပါကုန်။

စာရေးသူ

တစ်နေ့သ၌ ဦးသူတော်ကြီးသည် ပလံချက်ဖြင့် စာရေး လေ့ကျင့်ခဲ့ရာ လေမုန်တိုင်းကျမည့် အဓိပ္ပာယ်ရသောစာများ ရေးမိသောကြောင့် သင်္ဘောကပ္ပတိန်အား သင်္ဘောကို ကမ်းသို့ ကပ်၍မောင်းရန်နှင့် မကြာမီ လေမုန်တိုင်း ကျတော့မည် ဖြစ်ကြောင်း သွား၍ ပြောရာ ကပ္ပတိန်က...

“ခင်ဗျား ကျုပ်ကို အမိန့်ပေးခွင့် မရှိဘူး။ ဒီသင်္ဘောပေါ်မှာ ကျုပ် အကြီးဆုံးပဲ။ ခင်ဗျား ဘာကြောင့် ဒီစကား လာပြောတယ်ဆိုတာ ကျုပ် ကောင်းကောင်း သိတယ်။ ခင်ဗျားဟာ ဂျင်မီ ပြောတာတွေကို အဟုတ်မှတ်ပြီး လိုက်လုပ်နေတာ။ ဂျင်မီနဲ့ကျုပ်နဲ့ ခရီးပေါင်းများစွာ သွားဖူးတယ်။ ဒီကောင်က ဘီးလုံးကလေးနဲ့ စာလုံးပေါင်းများစွာ ရေးပြဖူးတယ်။ တော်တော်ကြာ လေမုန်တိုင်း ကျတော့မယ်။ တော်တော်ကြာ ကျောက်ဆောင်နဲ့ တိုက်မိတော့မယ် ဆိုတာတွေ အများကြီး ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူပြောတာတွေဟာ တစ်ခုမှ မဖြစ်ခဲ့ဘူး။ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ အဲဒီဟာကလေးကို အဓိပ္ပာယ် မရှိဘူးလို့ ပြောချင်တာ မဟုတ်ဘူး။ ဂျင်မီ လုပ်တာကိုသာ မဟုတ်ဘူး ပြောတာ။ ဒါကလေး ရှိနေရင် ဒီကောင် သင်္ဘောပေါ်မှာ ရှုပ်နေမှာပဲ”

ဟု ပြောဆိုကာ ဂျင်မီ၏ ဘီးလုံးတပ် ဖျဉ်ချပ်ကလေးကို တောင်းယူ၍ ပင်လယ်အတွင်းသို့ ပစ်ချလိုက်လေတော့သတည်း။

... ၁၅၁၅ ...

ဝေဒမောင်မောင်တို့၏ သင်္ဘောကြီးသည် တရွေ့ရွေ့နှင့် ထွက်ခဲ့လေတော့၏။ မာလိန်မှူးလုပ်သူက ရွက်သင်္ဘောတစ်စီးသည် ၎င်းတို့ဘက်သို့ ရွေ့ရွှံ့၍ လာနေကြောင်း ဝေဒမောင်မောင်တို့အား ပြောဆို၍ သတင်းပို့လေ၏။

ထိုအခါ ဖိုးသူတော်ကြီးက...။

“လာပစေပေါ့ဗျာ၊ အဖော်ရတာပေါ့” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုသို့ပြောပြီး တစ်နာရီခန့်အကြာတွင် ထိုရွက်သင်္ဘောသည် ဝေဒမောင်မောင်တို့ ရွက်သင်္ဘောအား ကပ်လိုက်ပြီးနောက် ထိုရွက် သင်္ဘောပေါ်မှ လူများသည် ဝေဒမောင်မောင်တို့၏ ရွက်သင်္ဘောပေါ် သို့ လျင်မြန်ဖြတ်လတ်စွာ ခုန်တက်လာပြီးလျှင် ဓားများ၊ သေနတ်များ ဖြင့် ချိန်ခွယ်လိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ဖိုးသူတော်ကြီးက...။

“ပင်လယ်ဓားပြ ပင်လယ်ဓားပြတဲ့၊ ကြားဖူးနေတာ ကြာပြီ၊ ခုမှပဲ တွေ့ဖူးတော့တယ်၊ ပွဲထဲမှာလဲ လူပြက်တွေက အငြိမ့်မင်းသမီးကို

တွေ့တဲ့အခါမှာ 'ပင်လယ်ဓားပြ'လို့ ပြောလိုက်တယ်။ အဲဒီအခါမှာ မင်းသမီးက ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲလို့ ပြန်ပြီးမေးတဲ့အခါမှာ သူက 'ပင် လယ်က မကျယ်ဘူးလား'လို့ ပြန်ပြီးမေးလိုက်တယ်။ အငြိမ့်မင်းသမီး ကလဲ 'ကျယ်ပါတယ်ရှင်'လို့ ပြန်ပြီးဖြေလိုက်ရတယ်။ 'ဓားပြက မတိုက် ဘူးလား'လို့ သူက ဆက်ပြီးမေးပြန်တယ်။ အဲဒီအခါမှာ အငြိမ့်မင်းသ မီးက 'တိုက်တာပေါ့ရှင်'လို့ ပြန်ပြီးဖြေရပြန်တယ်။ အဲဒီတော့မှ လူပြက် က 'ကျယ်နဲ့တိုက်နဲ့ ပေါင်းလိုက်တော့ ကျယ်တိုက် ကြိုက်တယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်။ ဟိ... ဟိ ဟိ၊ အခုလည်း ကြိုက်တယ်ကွာ၊ ငါက တော့ ခေါင်းတုံးပဲ၊ ငါ့ဆီကတော့ ဆံပင်တစ်မွှေးတောင် ရဖို့မလွယ်ဘူး ကွ' ဟု ပြောလိုက်ရာ ပင်လယ်ဓားပြ လုပ်သူသည် မျက်နှာတွင် စည်းထားသော အဝတ်ကို ဖြုတ်ချလိုက်ပြီးလျှင်...။

“ဒီမှာ ဖိုးသူတော်ကြီး၊ မျက်နှာကို သေသေချာချာ ကြည့်စမ်း ပင်လယ်ထဲ ပစ်ချပြီး ငါးစာကျွေးလိုက်ရမလား” ဟု ပြောလိုက်စဉ်ပင် ဘိန်းစား ဘွန်ဟောင်းက ဓားပြ၏မျက်နှာကို သေသေချာချာ ကြည့်ပြီး နောက်...။

“အလို ကိုသေတ္တာကြီးပါလား” ဟု နှုတ်ဆက်လိုက်ရာ ဓားပြ ကြီးသည် ဘွန်ဟောင်းကို အံ့အားသင့်စွာ ကြည့်ပြီးလျှင်...။

“ဟိုက်... ကိုဘွန်ဟောင်းပါလား၊ မှားကုန်ပြီ ထင်တယ်ဗျ်၊ နေစမ်းပါဦး၊ ခင်ဗျားက ဒီသင်္ဘောနဲ့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ပါလာရတာ တုန်း” ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“ကျုပ်တို့ ငှားလာတဲ့သင်္ဘောဗျ၊ ဒီမှာ ပါလာတာ အကုန်လုံး ဗေဒင်ဆရာတွေချည်းပဲ၊ ဟောဟိုမှာ ထိုင်နေတဲ့ လူခန့်ခန့်ချောချော ကြီးဟာ ဝေဒမောင်မောင်ဆိုတာပေါ့၊ သူ ခေါင်းဆောင်ပြီး ခရီးသွက် လာကြတာ၊ တိစ္ဆာတော့ ရှေးအလွန်ကျတဲ့ ဗေဒင်ပညာရပ်ဟစ်ခုကို ရှာဖွေဖို့ ထွက်လာကြတာပဲ၊ ကျုပ်တို့ တောင်ဘက် ငှားနန်းစုတွေကို သွားမလို့ဗျ” ဟု ဘွန်ဟောင်းက ပြောလိုက်လျှင် ဓားပြကြီးသည်

ဝေဒမောင်မောင်ဆီသို့ လျှောက်သွားပြီးလျှင် . . .

“ကျွန်တော် မှားပါတယ် ဆရာကြီး၊ ပြီးတော့ ဆရာကြီးတို့နဲ့ အတူတူ ပါလာတဲ့ ဘွန်ဟောင်းဟာ ကျွန်တော်ရဲ့ အင်မတန် ရင်းနှီးတဲ့ မိတ်ဆွေပါ။ ဒါကြောင့် ဆရာကြီးတို့ကို ကျွန်တော် မတိုက်တော့ဘဲ လွတ်လိုက်ပါမယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော့်ကို ကူညီတဲ့အနေနဲ့ ကိုဘွန်ဟောင်းကိုတော့ ကျွန်တော်နဲ့ ထည့်လိုက်ပါ။ သူ့ကို ကျွန်းတစ်ကျွန်း ရောက်လို့ရှိရင် သင်္ဘောကြိုတစ်စီးနဲ့ သီဟိုဠ်(ယခု သီရိလင်္ကာ)ကို ပြန်လွတ်လိုက်ချင်လို့ပါ။ သီဟိုဠ်(ယခု သီရိလင်္ကာ)မှာ ကိုမိုးသီး ဆိုတာ ရှိတယ်။ အဲဒါ ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေပါပဲ။ သူ့ကို အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စတစ်ခုနဲ့ မှာချင်လို့ပါ။ ကျွန်တော်ကတော့ သီဟိုဠ်(ယခု သီရိလင်္ကာ) ပုလိပ်ဘက်က ဓားပြမှန်း သိနေလို့ သွားလို့မဖြစ်လို့ပါ။ အဲဒါလေးတော့ ကူညီစေချင်ပါတယ်” ဟု ပြောလိုက်ရာ ဝေဒမောင်မောင်က . . .

“သူ လိုက်မယ်ဆိုရင် ခေါ်သွားပေါ့ဗျာ၊ ကျုပ်က ကန့်ကွက်ဖို့ မရှိပါဘူး” ဟု ပြောလိုက်ပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်တည်း ဓားပြသည် ဘွန်ဟောင်းအား ခေါ်၍ ၎င်းတို့၏ရွက်လှေပေါ်သို့ ကူးသွားပြီးလျှင် လမ်းခွဲကြလေတော့၏။

ထိုအခါ မြလေးစိန်က . . .

“ကိုဘွန်ဟောင်းရယ်၊ အခုလို ခွဲရတာ ကျွန်မဖြင့် စိတ်မကောင်းပါဘူး” ဟု ပြောလိုက်ရာ ဘွန်ဟောင်းက . . .

“အဲဒါ အရေးမကြီးဘူး မြလေးစိန်၊ နင်တို့ သင်္ဘောကြီး တစ်ခုခု ဖြစ်တော့မယ်လို့ ငါစိတ်ထဲမှာ ထင်နေတယ်။ သတိပီရိယနဲ့ သွားကြပါဟယ်” ဟု ပြောဆိုကာ ဝေဒမောင်မောင်နှင့်တကွ မိမိနှင့် အတူ ခရီးထွက်လာသောသူများအား ဘွန်ဟောင်းက လက်ပြ နှုတ်ဆက်လိုက်လေတော့၏။

ပင်လယ်ဓားပြ ရွက်သင်္ဘောကြီးသည် ဝေဒမောင်မောင်တို့၏ သင်္ဘောနှင့် ဝေးသည်ထက်ဝေးကာ နောက်ဆုံးတွင် တစ်စင်းနှင့်

တစ်စင်း မမြင်နိုင်အောင် ဝေးကွာသွားကြလေတော့၏။ ဘွန်ဟောင်းမှာလည်း ပင်လယ်ဓားပြ ကောင်းမှုနှင့် သီဟိုဠ်ကျွန်းသို့ ရောက်ခဲ့ကာ ရတနာကုန်သည် လုပ်နေသော မိုးသီးကို ရွာဖွဲ့၍ ဓားပြ တိုသေတ္တာ ဆိုသူ မှာလိုက်သော စကားကို သွားရောက် ပြောကြားလေ၏။

ဝေဒမောင်မောင်တို့၏ လက်ညှိုးတစ်ချောင်း ထောင်ထားသည့် တံဆိပ် အလံတပ်ထားသော ဝေဒမောင်မောင်တို့၏ သင်္ဘောကြီးသည် ဆက်လက်၍ ခရီးထွက်ခဲ့လေ၏။ သုံးရက်မြောက်သောနေ့၌မူ ပင်လယ်အတွင်း၌ လေနီကြမ်း စတင် တိုက်ခိုက်လေတော့၏။ မာလိန်မှူးသည် လေမုန်တိုင်းဒဏ်ကို ကြိုးစား၍ ရှောင်တိမ်းလေ၏။ သို့ရာတွင် လေးရက်မြောက်သောနေ့ အရုဏ်တက်အချိန်၌မူ လေနီကြမ်းသည် ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခတ်လာသည်ဖြစ်ရာ ၎င်းတို့၏သင်္ဘောအား ကြီးမားသော လှိုင်းလုံးကြီးများက ရိုက်ချလေတော့၏။

ထို့ကြောင့် ၎င်းတို့၏ သင်္ဘောသည် အလယ်မှကွဲ၍ ရေများဝလဟော ဝင်လာလေသည်။

ထိုအခါ သင်္ဘောသားများသည် အသက်ကယ်လှေကြီးကို ချရန် စီစဉ်ကြလေတော့၏။ ထိုသို့ စီစဉ်နေစဉ်၌ပင် လေလည်း ထပ်မံ၍ ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခိုက်လေ၏။ လှိုင်းလုံးများလည်း ပြင်းထန်စွာ ရိုက်ချလိုက်သည်ဖြစ်ရာ အသက်ကယ်လှေကြီးလည်း လွင့်စဉ်ကျသွားလေတော့၏။ သင်္ဘောကို မှောက်၍ သွန်ချလိုက်သကဲ့သို့ ရှိသည်ဖြစ်ရာ သင်္ဘောပေါ်ရှိ လူများသည်လည်း ပင်လယ်တွင်းသို့ ပြန်ကျ၍ ကျသွားလေတော့၏။

ဝေဒမောင်မောင်သည် ဗောတစ်ခုကို ရသဖြင့် ဟိုမှသည်မှ ကူးခတ်နေလေ၏။ ထိုသို့ ကူးခတ်နေရင်း ယက်ကန်ယက်ကန် ဖြစ်နေသော မိုးသူတော်ကြီး၏ အနီးသို့ သွားရောက်ကာ . . .

“ဖိုးသူတော်ကြီးရေ . . . ရော့” ဟု ဆိုကာ သူ၏လက်အတွင်းမှ ဗောကို ပေးလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ဖိုးသူတော်ကြီးလည်း...

"သာဓုပါဗျာ သာဓု သာဓု" ဟု ပြောဆိုကာ ဝေဒမောင်မောင်၏ လက်အတွင်းမှ ဟောကို ဆွဲယူလိုက်လေ၏။ ဝေဒမောင်မောင်မှာ လှိုင်းလုံးများအကြားတွင် အသက်ရှင်ရန်အတွက် ကြိုးပမ်းရလေ၏။ ထိုသို့ ကြိုးပမ်းရင်းကပင် တစ်ယောက် ခိုနိုင်ရန် ဖျဉ်ချပ်တစ်ချပ်ကို ရလေ၏။ ထိုသို့ ရသဖြင့် အသက်ရှင်ရန်အတွက် ဆက်လက်၍ ကြိုးစားနေစဉ်၌ပင် နစ်မြှုပ် ယုဆဲဆဲ မြလေးစိန်နှင့် တွေ့လေ၏။ ထိုအခါ ဝေဒမောင်မောင်က မြလေးစိန်ကို ဖမ်း၍ ဆွဲပြီးလျှင် သူ၏လက်တွင်းမှ ဖျဉ်ချပ်ကို လှမ်း၍ ပေးလိုက်လေတော့၏။

ထိုသို့ ပေးလိုက်ပြီးသည့်အချိန်မှာပင် ဝေဒမောင်မောင်သည် လှိုင်းလုံးကြီးတစ်လုံးနှင့်အတူ လွင့်ယောသွားရလေ၏။ ဤသို့နှင့်ပင် လေငြိမ်၍ သွားသည်အချိန်သို့ ရောက်လာလေတော့၏။ အံ့ဆိုင်းနေသော မိုးတိမ်များသည် လွင့်ပါးသွားလေ၏။ နေရောင်လည်း ထွက်လာလေ၏။ ၎င်းတို့အား ကပ္ပတိန်နှင့် သင်္ဘောသားများက အသက်ကယ်လှေများဖြင့် လိုက်လံ၍ ဆယ်ယူကြလေ၏။ ဝေဒမောင်မောင်မှ အပ ကျန်လူများအားလုံးကို ဆယ်ယူနိုင်ခဲ့လေတော့၏။ ဝေဒမောင်မောင် မပါသောကြောင့် ၎င်းတို့သည် တစ်ဦးမျက်နှာကိုတစ်ဦး ကြည့်ရှုကာ စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေကြလေတော့၏။

သင်္ဘောကပ္ပတိန်သည် နီးစပ်ရာ ကျွန်းတစ်ကျွန်းသို့ သယ်ယူကာ ဖိုးသူတော်ကြီးတို့လူစုအား စောင့်ရှောက်ထားလေတော့၏။ ထို့နောက်တွင်မှ တံငါရွက်လှေတစ်စီးဖြင့် အဆက်အသွယ် ယူကာ သီဟိုဠ်(ယခု သီရိလင်္ကာ)သို့ ပြန်လာခဲ့ကြလေတော့၏။ ၎င်းတို့အားလုံးသည် နှစ်လတိုင်တိုင် သီဟိုဠ်(ယခု သီရိလင်္ကာ)၌ နေထိုင်၍ ၎င်းတို့၏ ဆရာကြီး ဝေဒမောင်မောင် သတင်းကို နားထောင်ခဲ့ကြလေ၏။ အစအနမူပင် မရတော့ပေ။ ထို့ကြောင့် ဝေဒမောင်မောင်သည် ပင်လယ်တွင်း၌ နစ်မြုပ်ကာ သေဆုံးသွားပြီဟု စိတ်ချယုံကြည်ရလေ

တော့၏။

ထိုအခါ၌ ဖိုးသူတော်ကြီး ဦးဆောင်ကာ မြန်မာပြည်သို့ ပြန်ခဲ့ကြလေတော့သတည်း။

မြန်မာပြည်သို့ ပြန်ရောက်သည့်အခါ၌ ၎င်းတို့သည် လူစုခွဲကာ မိမိတို့ဘာသာ ရေကြည်ရာ မြန်နရာသို့ သွားကြလေတော့၏။ မိမိတို့ သက်ဆိုင်ရာ လုပ်ငန်းများကိုလည်း ဝင်ကြလေဟော့၏။ ဘွန်ဟောင်းမှာမူ ပေငါးဆယ်တွင် ခေါက်ဆွဲဆိုင် ဖွင့်လေ၏။ မြလေးစိန်မှာမူ ကျောက်မြောင်းဈေး၌ အထည်ဆိုင် ဖွင့်လေ၏။ ဇစ်ဖေမှာမူ သံသေတ္တာ လုပ်ငန်း၊ သံတံခါးလုပ်ငန်း၊ သံချည်သံကွေး လုပ်ငန်းများဖြင့် လွန်စွာ ဟန်ကျနေလေ၏။ ၎င်းတို့လုပ်ငန်းကိုလည်း မကြာခဏ ကြော်ငြာထည့်လေ၏။

'အများချစ်တဲ့ မောင်ဇစ်ဖေ၊ လူထုက ချစ်ကုန်ကြပြီ၊ သံတံခါးလုပ်ငန်း' ဟူ၍ ဆိုင်းဘုတ်ကြီးတစ်ခုလည်း တပ်ထား၏။ ဖိုးသူတော်ကြီးမှာမူ သန်လျင်မှနေ၍ ငါးထပ်ကြီးဘုရားသို့ ပြောင်းသွားလေ၏။ ဖိုးသူတော်ကြီးသည် အခြားလူများထံသို့ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မသွားသော်လည်း ဘွန်ဟောင်း၏ ခေါက်ဆွဲဆိုင်သို့မူ မကြာခဏ ရောက်လေ၏။ ဘွန်ဟောင်းကိုယ်တိုင် ကင်သော 'အခေါက်ကင်'နှင့် ပေါင်း၍ ချက်ထားသော ထမင်းကို ခဲတွင်းတွေ့နေသည် ဆို၏။ ဇစ်ဖေမှာလည်း အခြားသူများထံသို့ သွားသည်မရှိဘဲ ကျောက်မြောင်းဈေးရှိ မြလေးစိန်၏ဆိုင်သို့ သွားရောက်ကာ ပလေတပ် လုံချည် မကြာခဏ ဝယ်သည်ဆို၏။ မြလေးစိန် ရွေးချယ်ထားသော အဆင်များသည် ၎င်းနှင့် လွန်စွာ အကြိုက်ချင်း တူသည်ဟူ၍လည်း မကြာခဏ ပြောလေ၏။ ဤသို့ နေထိုင်လာခဲ့ကြရာ ဝေဒမောင်မောင်နှင့် စတင်တွေ့ကာ ခဲ့သည်မှ ခြောက်နှစ်ကျော် ခုနစ်နှစ်အတွင်းသို့ပင် ဝင်လာခဲ့ပြီဖြစ်၏။

တစ်နေ့သ၌ ဘွန်ဟောင်းထံသို့ ဝေဒမောင်မောင်၏ လတ်ရေးဖြင့် စာတစ်စောင် ရောက်လာလေတော့၏။ ထိုစာမှာ အောက်ပါ

အတိုင်း ဖြစ်၏။

ဘွန်ဟောင်း

ကျန်တဲ့လူတွေပါ ခေါ်ပြီး ငါ့ဆီ လာခဲ့ကြပါ။ မင်းအတွက် ငါ ဟောစာတမ်းရှည်ကြီး တစ်စောင်လည်း ရေးထားတယ်။ မင်းကို ပြောစရာ စကားတွေလဲ အများကြီးရှိတယ်။ ငါ မသေပါဘူး။

ဝေဒမောင်မောင်

ထို့ကြောင့် ဘွန်ဟောင်းသည် ဖိုးသူတော်ကြီးထံသို့ ပြေးလေ၏။ ပြေးပြီးလျှင် စာကို ပြ၏။

ဖိုးသူတော်ကြီးလည်း စာကို ဖတ်ပြီးနောက်...

“အလိုလေး... တို့ ဆရာကြီး မသေဘူးကိုး။ လိုက်ရမယ် လိုက်ရမယ်။ သူ့နောက်ကို လိုက်ရမယ်။ ကဲ... လာ ဘွန်ဟောင်းရေ ဖော်ဖော် မြလေးစိန်တို့ဆီ သွားရအောင်” ဟု ဆိုကာ ၎င်း၏ ကြီးမားသော လွယ်အိတ်ကြီးကို ကောက်၍ လွယ်လိုက်လေ၏။ ထိုနောက် ၎င်းတို့နှစ်ဦးသည် ‘အများချစ်တဲ့ မောင်ဖော်ဖော်’ (လူထုကြီးက ချစ်ကုန်ကြပြီ) သံတံခါးလုပ်ငန်းဆီသို့ သွားလေတော့၏။

ဖော်ဖော်လည်း မော်တော်ကားတစ်စီးနှင့် အပြင်ကို ထွက်မည် အလုပ်၌ ဖိုးသူတော်ကြီးနှင့် ဘွန်ဟောင်းတို့ကို မြင်လျှင်...

“ဟ... ဒီနေ့ တယ်ထူးပါလား။ ၎င်းကောင်တွေ ပေါ်လာပြီ ဟေ့” ဟု ပြောလိုက်လေတော့၏။

ထိုအခါ ဖိုးသူတော်ကြီးက...

“၎င်းကောင်တွေ ပေါ်တာ မဟုတ်ဘူး။ သေတဲ့လူ ပြန်ရှင်လာတာ။ အခု ကျုပ်တို့ဆရာကြီး ဝေဒမောင်မောင် မသေဘူးလို့ အခု ကျုပ်တို့ကို မှာနေပြီ။ သွားကြရမယ်” ဟု ဆိုကာ ဝေဒမောင်မောင်၏ စာကို ထုတ်ပြလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ဖော်ဖော်က...

“မြလေးစိန်ကို ကျုပ် သွားပြောမယ်” ဟု ဆိုလေ၏။

“မင်းပဲ ပြောရမှာပေါ့ သူ့ခိုးရယ်” ဟု ဖိုးသူတော်ကြီးက ပြောလိုက်လေတော့၏။ ထိုအခါ ဖော်ဖော်သည် မော်တော်ကားဖြင့် ကျောက်မြောင်းဈေးသို့ ထွက်သွားလေတော့၏။ များမကြာမီ၌ပင် ၎င်း၏ နှုတ်ဘေး၌ မြလေးစိန် ပါလာလေတော့၏။

မြလေးစိန်က ဖိုးသူတော်ကြီးကို တွေ့လျှင်...

“ဖိုးသူတော်ကြီးက လာလည်ဖော်တောင် မရဘူး။ ကိုဖော်ဖော်က မကြာမကြာ လာဖော်ရသေးတယ်” ဟု ပြောလိုက်ရာ ဖိုးသူတော်ကြီးက...

“ဒီကောင်က လာမှာပေါ့တဲ့။ နင့်ကို ကြိုက်နေတာကိုး” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ဖော်ဖော်က...

“ဒီလိုတော့ မပြောပါနဲ့ ဦးသူတော်ကြီးရယ်။ မြလေးစိန်ကလဲ ကျုပ်ကို ချစ်ပါတယ်လို့” ဟု ပြန်၍ ပြောလေ၏။

ထိုအခါ မြလေးစိန်က နှုတ်ခမ်းပူ၍...

“ဟွန်း... ဝေးသေးတယ်။ ‘ချစ်သောကိုမြင့်’ကလွဲပြီး ဘယ်ယောက်ျားကိုမှ ကျွန်မ မချစ်နိုင်ဘူး” ဟု ပြောလိုက်လေတော့၏။

“ဟ... နင့်ဥစ္စာကလဲ၊ မဖြစ်နိုင်တာတွေ မပြောပါနဲ့ဟယ်။ နင့်ရဲ့ ချစ်သောကိုမြင့်က သေပြီပဲ” ဟု ဘွန်ဟောင်းက ဝင်၍ ပြောလျှင် မြလေးစိန်က...

“ကျွန်မတို့ဆရာကြီးတောင် သေပြီဆိုပြီး ပြန်ရှင်လာသေးတာ။ ကျွန်မယောက်ျား ချစ်သောကိုမြင့်လဲ ပြန်ရှင်ချင်ရှင်လာမှာပဲ။ အဲဒါကြောင့် ကျွန်မရဲ့ အသည်းနှလုံးမှာ ဘယ်ယောက်ျားမှ အတားမထိုးနိုင်ဘူး။ အဲဒါ ကျွန်မရဲ့ သန္နိဋ္ဌာန်ပဲ” ဟု မြလေးစိန်က ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ဘွန်ဟောင်းက . . .

“မိုက်လှချည်လား မြလေးစိန်ရယ်၊ နင့်အချစ်ဟာ အိုမင်းရင့်ရော်ခြင်း မရှိဘူး၊ နင့်အရွယ်သာ အိုမင်းရင့်ရော်ခြင်း ရှိတယ်၊ အရွယ် ရှိတုန်းမှာ အချစ်သစ်ကို အစားထိုးမှ နင့်ဘဝ ရှိပြည်တော့ မှာပေါ့ဟယ်၊ အခုဟာက ရေလောင်းမယ်လို့ မရှိတဲ့ သစ်ပင်လိုပဲ၊ နင့်ကို ကြည့်ရတာ ခန်းခြောက်ခြောက် နိုင်လိုက်တာဟယ်” ဟု ပြောလိုက်ရာ မြလေးစိန်က . . .

“ရေလောင်းဖို့ လိုတဲ့သစ်ပင် ရှိသလို ရေလောင်းဖို့ မလိုတဲ့ သစ်ပင်လဲ ရှိပါတယ်ရှင်၊ ကျွန်မက ညောင်ပင်လို မိန်းမမျိုးရှင်၊ ရေမလောင်းဘဲကို ‘ရှင်’ နိုင်တာပဲ” ဟု ပြောလျှင် ဖိုးသူတော်ကြီးက . . .

“ဟေ့ သူခိုး . . . ကြားပြီမဟုတ်လား၊ သူက ညောင်ပင်တဲ့ ကွ၊ အဲဒီတော့ မင်းက ရေလောင်းဖို့ မကြိုးစားနဲ့ကွာ၊ မသကာ အချိန် ခိုဖို့ပဲ ကြိုးစားချင်ကြိုးစား” ဟု ပြောလိုက်လေတော့၏။

ထို့နောက် တွင်ကား ၎င်းတို့သည် ၎င်းတို့ဆရာကြီး ဝေဒမောင်မောင် နောက်သို့လိုက်ရန် စီစဉ်ကြလေတော့၏။

ထိုသို့ စီစဉ်ရာတွင် ငွေကြေးချောင်လည်သော ဇစ်ဖေက ခေါင်းဆောင် ပြုရလေတော့၏။ ဇစ်ဖေ၏ ခေါင်းဆောင်ရာတွင် ဘွန်ဟောင်းက ကူညီလေ၏။ ထို့ကြောင့် ၎င်းတို့ လေးဦးသားသည် နိုင်ငံရပ်ခြားသို့ ခရီးထွက်ခွင့် ရလေတော့၏။ ၎င်းတို့သည် နွေဦးပေါက် ရာသီ၌ နီပေါနယ်စပ်ရှိ ဟိုတယ်တစ်ခုသို့ ရောက်ရှိခဲ့ကြလေတော့၏။ ထိုဟိုတယ်၌ကား ၎င်းတို့၏ ဆရာကြီး ဝေဒမောင်မောင် ရောက်ရှိတည်းခိုနေသည် ဆို၏။

ခရီးသွားရသည်မှာလည်း လွန်စွာပျော်ရွှင်ဖွယ်ရာကောင်း၏။ ရာသီဥတုမှာလည်း လွန်စွာသာယာ၏။

ထို့ကြောင့် ဖိုးသူတော်ကြီးက . . .

“နွေဦးပေါက်မှာ ငါတို့ဆီမှာ နေလို့ မကောင်းဘူးကွ၊ လေပူ

ကြီးတွေက စတိုက်လာပြီး သစ်ပင်တွေကလဲ အရွက်တွေ ကြွေကြွေ အနိုးငေါငေါ ထွက်လာကြပြီ၊ ဘယ်လိုမှကို ကြည့်လို့ မလှပါဘူးဘူး၊ ပီမှာဖြင့် သာယာလိုက်တာ၊ ပူလဲ မပူဘူး၊ သစ်ပင်တွေလဲ စိမ်းလို့စိလို့” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ဘွန်ဟောင်းက . . .

“နွေအခါကြီးမှာ သာယာတာ ကျုပ်တို့ဆီမှာ မဟုတ်ဘူးဗျ၊ ပီမှာမှ သာယာတာ၊ အဲဒီလို မသာယာတဲ့အတွက် စိတ်သက်သာရာ ရပါစေဆိုပြီး စာဆိုတွေက သာယာတင့်ဆန်းမှုတွေ ရေးစပ်ကြရတာ” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ၎င်းတို့သည် ဟိုတယ် အတွင်းသို့ ဝင်ခဲ့ကြလေ၏။

အတွင်းသို့ ရောက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက်တည်း မန်နေဂျာက ဇစ်ဖေအား အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် . . .

“ခင်ဗျားတို့ လေးယောက် မြန်မာပြည်က လာကြတာ မဟုတ်လား၊ ဟောဟိုဘက်က ဧည့်ခန်းအလွတ်ကြီးထဲမှာ ခင်ဗျားတို့ကို စောင့်နေတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ဦး ရှိတယ်” ဟု ပြောလိုက်လျှင် ၎င်းတို့ လေးဦးစလုံးသည် ထိုဧည့်ခန်းဆီသို့ ခပ်သုတ်သုတ် သွားကြလေတော့၏။ ဧည့်ခန်းလိုက်ကာကို မြလေးစိန်က ဆွဲ၍ဖယ်လိုက် လေတော့၏။ ထိုသို့ ဖယ်လိုက်လျှင် ဧည့်ခန်း၏အလယ်တွင် မြန်မာ ဆန်ဆန် ခင်းကျင်းထားသော သင်ဖြူဖျာကြီးပေါ်၌ တင်ပလင် ချိတ်၍ စိတ်အေးချမ်းသာစွာ ထိုင်နေသော ၎င်းတို့၏ ဆရာကြီး ဝေဒမောင်မောင်ကို တွေ့ရလေတော့၏။ ဆရာကြီးသည် အနည်းငယ် ဝနေသယောင် ရှိ၏။ လွန်စွာ ဖြူဖွေးသန့်ပြန့်၍ တော်လာမပါသော အင်္ကျီပွတ်တစ်ထည်ကို ဝတ်ထား၏။ လုံချည်မှာလည်း ချစ်တီး ချမ်းမားများ ဝတ်သော အဖြူရောင်များသည့် ပလေကပ်လုံချည် ဖြစ်၏။ ၎င်း၏လက်ထဲတွင် အဖြူရောင် ဓာတ်လုံး အလုံး အစိတ်ခန့်ကို ကြိုးဖြင့် ဖောက်၍ သိကာ ပုတီးပြုလုပ်၍ ‘တိဗက် လူမျိုး’ များ လွန်စွာနှစ်သတ်

သော 'ဟာဒရ'သုတ်ကို ရွတ်ဆို ပုတီးစိပ် နေလေ၏။ ၎င်း၏အနီးတွင် လည်း အတော်အတန် မြင့်သော စာအုပ်ပုံတစ်ပုံ ရှိလေ၏။ ဘွန်ဟောင်းတို့လူ့စုသည် 'ဆရာကြီး'ဟု ပြိုင်တူအော်ဟစ်ကာ အနီးသို့ ပြေးသွားကြလေတော့၏။

ထိုအခါ ဝေဒမောင်မောင်က...

"ဘွန်ဟောင်း... ဟောဒီမှာ မင်းအတွက် တစ်သက်စာ ဟောစာတမ်း ငါရေးထားတာ" ဟု ဆိုကာ စာအုပ်ပုံကြီးကို ပေးလေ၏။

"ဆရာကြီး ဟောစာတမ်းကလဲ အများကြီးပါလား" ဟု ဘွန်ဟောင်းက အားရဝမ်းသာ ပြောလေ၏။

"ဒီလိုလေကွာ၊ မင်းအတွက် တစ်ရက်ချင်း ရေးထားတာ၊ နောက်ဆုံး မင်း သေဆုံးမယ့်ရက်အထိ ဆိုပါတော့ကွာ၊ ဘာဖြစ်လို့ မင်းတစ်ယောက်တည်းကိုမှ ရွေးပြီး ရေးပေးရသလဲဆိုတော့... ဒီလူတွေထဲမှာ ဒီပညာကို တကယ် ဝါသနာပါတာ မင်းကွ" ဟု ဝေဒမောင်မောင်က ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ဖိုးသူ တော်ကြီးက...

"ဆရာကြီးကို ကျွန်တော်တို့က သေသွားပြီလို့ အောက်မေ့နေတာ" ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

"မသေပါဘူးဗျာ၊ လှိုင်းလုံးနဲ့ မျောပါသွားပြီး ကျုပ် ကောင်းကောင်း ထိုင်စီးနိုင်တဲ့ ပျဉ်ပြားကြီးတစ်ချပ်ကို ရတယ်၊ အဲဒီပျဉ်ပြားမှာလဲ သံကွင်းတွေဘာတွေ ပါတယ်၊ ကျုပ် အိပ်ပျော်ပြီး လွင့်ကျ မသွားအောင် ကျုပ်အဝတ်အစားတွေကို ကြိုးလုပ်ပြီး ကျုပ် ကိုယ်ကို သံကွင်းမှာ တစ်ခါတည်း တုပ်ထားလိုက်တယ်၊ အဲဒီလိုနဲ့ မျောချင်သလို မျောနေလိုက်တာ၊ ခုနစ်ရက်လုံးလုံး ဆိုပါတော့ဗျာ၊ ကျုပ်လဲ အားပြတ်ပြီး သတိရတစ်ချက် မရတစ်ချက် ဖြစ်နေတာ၊ နောက်ဆုံးမှာလုံးဝသတိလစ် မေ့မျောသွားတယ်၊ ကျုပ် သတိရလို့ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်တဲ့အခါမှာ ကျွန်းတစ်ကျွန်းပေါ်ကို ရောက်နေတာ တွေ့ရတယ်။

အဲဒီအခါမှာ ကျုပ်ဟာ သံကွင်းနဲ့ တုပ်ထားတဲ့ အဝတ်ကြီး တွေတို့ ဖြေပစ်လိုက်တယ်" ဟု ဆရာကြီး ဝေဒမောင်မောင်က ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ဖိုးသူတော်ကြီးက...

"ဆရာကြီးဟာ ခုနစ်ရက်လုံးလုံး ဘာမှ မစားမသောက်ရ သေးဘူးနော်၊ အထူးသဖြင့် ရေဆို တစ်ပေါက်မှ မသောက်ရသေးဘူး မဟုတ်လား" ဟု မေးလိုက်လေ၏။

"မှန်ပါတယ် ဖိုးသူတော်ကြီး၊ ကျုပ်ဟာ အတော့်ကို အားအင် ပြတ်နေပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်တစ်သက်လုံးမှာ ဒီလိုပဲ ခရီးတွေ သွားခဲ့တဲ့အကြိမ်ကလဲ မနည်းဘူး၊ ဒီလို ဒုက္ခတွေ့ခဲ့တာ တွေလဲ မနည်းဘူးဆိုတော့ ခံနိုင်ရည် ရှိပါတယ်" ဟု ဆရာကြီး ဝေဒမောင်မောင်က ပြောရာ ဖိုးသူတော်ကြီးက...

"နေပါဦး ဆရာကြီးရဲ့၊ ဒီလို ခရီးတွေ သွားတယ်ဆိုတာ ဘယ်ကို သွားဖူးတာလဲ၊ ဘယ်လောက် ခက်ခဲတဲ့ခရီးကို သွားဖူးတာလဲ" ဟု မေးလိုက်ပြန်လေ၏။

"သွားဖူးပြီလား ဖိုးသူတော်ကြီးရယ်၊ စနေဂိုဏ်းသားတွေ လက်ထဲက သုဝဏ္ဏပေါတက ကျမ်းကြီးကို သွားယူတုန်းက အခက်အခဲက ဒီထက် ဘယ်နည်းလိမ့်မတုန်း" ဟု ဆရာကြီး ဝေဒမောင်မောင်က ပြောလိုက်ရာ ဖိုးသူတော်ကြီးက...

"အဲဒီစနေဂိုဏ်းက ရှေးဟောင်းပုရပိုက်ကြီး သွားယူတာ စနေမောင်မောင် မဟုတ်ဘူးလား" ဟု ပြန်၍ မေးလိုက်လျှင် ဆရာကြီး ဝေဒမောင်မောင်က...

"လောကမှာ ဝေဒမောင်မောင်ဆိုတဲ့ နာမည် ဘယ်ဦးမှာ တုန်းဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့နဲ့ တွေ့တဲ့အချိန်တုန်းက စနေမောင်မောင် ဆိုတဲ့နာမည် သုံးလို့မဖြစ်တဲ့ အချိန်မို့လို့ ဝေဒမောင်မောင်လို့ သုံးရတာဗျို့၊ အမှန်တော့ ကျုပ်က စနေမောင်မောင် အစစ်ပါပဲ" ဟု

ပြောလိုက်ရာ ဘွန်ဟောင်းမှလွဲ၍ ကျန်လူများအားလုံး အံ့ဩကြရလေတော့၏။ ဘွန်ဟောင်းမှာမူ ရှေးယခင်ကတည်းကပင် ဆရာကြီး စနေမောင်မောင် သို့မဟုတ် ဝေဒမောင်မောင်နှင့် ခရီးထွက်ခဲ့ဖူး၏။ သို့ရာတွင် ၎င်းကိုယ်တိုင်ကလည်း ထိုအကြောင်းကို မပြောဘဲ အများသူငါကဲ့သို့ပင် ဆရာကြီး ဝေဒမောင်မောင် အဖြစ်နှင့်သာ ပြောဆိုဆက်ဆံခဲ့လေ၏။

ဖိုးသူတော်ကြီးသည် ဝေဒမောင်မောင် သို့မဟုတ် စနေမောင်မောင်၏ မျက်နှာကို ကြည့်ကာ...

“ထားလိုက်ပါတော့ ဆရာကြီးရယ်၊ ဆရာကြီး ကျွန်းပေါ်ရောက်ခဲ့တဲ့ အတွေ့အကြုံကိုပဲ ပြောပြပါတော့” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ဝေဒမောင်မောင် (ခေါ်) ဆရာကြီး စနေမောင်မောင်သည် သမုဒ္ဒရာအတွင်း မျောချင်ရာ မျောနေရာမှ ထူးဆန်းသော ကျွန်းကြီးတစ်ကျွန်းဘက်သို့ ရောက်ရှိခဲ့ပုံကို ဖိုးသူတော်ကြီး၊ ဇစ်ဖေ၊ ဘွန်ဟောင်းနှင့် မြလေးစိန်တို့အား စိတ်ရှည်လက်ရှည် ပြောပြခဲ့လေ၏။ ဆရာကြီး၊ ဝေဒမောင်မောင် (ခေါ်) စနေမောင်မောင် ပြောပြခဲ့သော ထူးဆန်းသော ကျွန်းကြီး၏ အကြောင်းမှာ လွန်စွာမှ ထူးဆန်း၏။ လွန်စွာမှလည်း ထိတ်လန့်ဖွယ်ရာ ကောင်း၏။ လွန်စွာမှလည်း နောင်တရဖွယ် ကောင်း၏။ ထို့ကြောင့် ထိုအကြောင်းအရာကို ဝေဒမောင်မောင်(ခေါ်)စနေမောင်မောင် ကိုယ်တိုင် ရေးသားသကဲ့သို့ ရေးသား မှတ်တမ်းတင်အပ်ပေသတည်း။

... ❦ ...

ဝေဒမောင်မောင်

(သို့မဟုတ်)

စနေမောင်မောင်၏

၏

ထူးဆန်းသော ကျွန်းကြီး၏

မှတ်တမ်းစာ

အဘိုးအို ပေါ်လပ်နှင့်အတူ

ကျွန်ုပ်သည် သတိမေ့မြောနေရာမှ ပြန်လည် သတိရလာ၏။ ပျဉ်ချပ်တွင် ရှိသော သံကွင်းများဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ကိုယ်ကို တုပ်နှောင်ထားကြောင်းကိုလည်း ကျွန်ုပ် ကောင်းစွာ သတိရ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ခုနစ်ရက်လုံးလုံး အစာရေစာ မစားရသဖြင့် နုံးခွေနေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ခုနစ်ရက်လုံးလုံး သမုဒ္ဒရာ လှိုင်းလုံးကြီးများ၏ ရိုက်ပတ်ခြင်းဒဏ်ကို ခံခဲ့ရသောကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံး စိမ့်ညက်ညက် ကြေသကဲ့သို့ ခံစားနေရ၏။ ကျွန်ုပ်သည် အားယူ၍ ချည်နှောင်ထားသော အဝတ်ကြီးများကို ဖြုတ်လိုက်၏။ ပြီးလျှင် အားယူ၍ ကုန်းထ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကို ကြည့်လိုက်၏။ သမုဒ္ဒရာအတွင်းရှိ ကျွန်းကြီးတစ်ကျွန်း၏ ရေစပ်သို့ ရောက်နေကြောင်း ကျွန်ုပ် နားလည်သွား၏။ ကျွန်းမှာ တိတ်ဆိတ်လွန်းလှ၏။ ဤကျွန်းပေါ်တွင် ဆက်လက်၍ အသက်ရှင်ရန် ကြိုးပမ်းရမည့် အရေးကိုလည်း တွေးမိလေတော့၏။ ကျွန်ုပ်သည် လူးလဲ၍ ထလိုက်၏။ သို့ရာ

တွင် အင်အား မရှိသောကြောင့် ပြန်၍ ခွေကျသွား၏။ မည်သို့ဖြစ်စေ ကျွန်ုပ်၌ ကြီးသောမာန ရှိ၏။ ထိုမာနမှာ 'ငါ သည် တခြားလူ မဟုတ်' စနေမောင်မောင် ဖြစ်သည်' ဟူသော မာနပင် ဖြစ်၏။

ထို့ပြင် ကျွန်ုပ်ကိုယ်ကျွန်ုပ်လည်း တော်ရုံတန်ရုံ ယောက်ျားမျိုး မဟုတ်၊ 'အာဂယောက်ျား လူစွန့်စား' ဟု ထင်မှတ်သောစိတ်မျိုး ရှိသည်ဖြစ်ရာ ဘေးဒုက္ခ ကြုံတွေ့သည်နှင့် စိတ်ပျက်အားငယ်သော သဘော အလျဉ်းမရှိပေ။ ကျွန်ုပ်သည် ဒယီးဒယိုင်နှင့် ထ၍လျှောက်လာ၏။ ထိုအချိန်၌ ကျွန်ုပ်ဖက်သို့ တရွေ့ရွေ့ လာနေသော အရာတစ်ခုကို တွေ့ရ၏။ ထိုအရာမှာ ဗျက်အားဖြင့် ပေတစ်ရာပတ်လည် ခန့် ရှိ၍ အမြင့်အားဖြင့် ကျွန်ုပ်၏အရပ်ထက် နှစ်ဆခန့် မြင့်ပြီး ပုံသဏ္ဍာန်မှာလည်း ကျောက်ကျောတုံး၏ ပုံသဏ္ဍာန် ဖြစ်၏။ ပမာအားဖြင့် ဆိုရပါမူ လွန်စွာ ကြီးမားသော ကျောက်ကျောတုံးကြီး တစ်တုံးနှင့် သဏ္ဍာန်တူ၏။

ထိုကျောက်ကျောတုံးကြီးသည် ကျွန်ုပ်ဖက်သို့ တရွေ့ရွေ့ လာနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ အစတွင် ကျွန်ုပ်၏စိတ်၌ 'ဟယ်လူစီနေးရှင်း' ခေါ် အာရုံမှားခြင်းလောဟု တွေးထင်မိသေး၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်သည် အနီးရှိ ကျောက်တုံးတစ်တုံးကို ကောက်၍ ထိုအရာကြီးကို လှမ်းပေါက်လိုက်ရာ 'ဘုတ်'ကနဲ မြည်၍ ကျွန်ုပ် ပစ်လိုက်သော ကျောက်တုံးသည် ထိုနက်ကျောကျော အရာကြီးအတွင်းသို့ နစ်မြုပ်ဝင်သွားသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ထိုအခါကျမှပင် ထိုကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းသော အရာကြီးသည် အမှန်တကယ် ကျွန်ုပ်ထံသို့ ရှေးရှု၍ လာနေကြောင်း သိရလေ၏။ လာနေသည်ဟု ဆိုရာ၌လည်း ခြေထောက်ဟူ၍ မရှိပေ။ ကတ္တရာစေးပုံးအတွင်းမှ ကတ္တရာစေးများကို ထုတ်လိုက်သောအခါ ကတ္တရာစေးများ လိမ်ပျော်၍ လာနေသကဲ့သို့ ဖြစ်၏။

ထိုအချိန်၌မှာပင် ကျွန်ုပ်၏စိတ်၌ တစ်စုံလင်စုံကို ဖျတ်ခနဲ

အမှတ်ရမိလေတော့၏။ ထိုအမှတ်ရမိခြင်းမှာ နက်ကျောကျော အရာကြီးကို ကျွန်ုပ် ကောင်းစွာသိ၏။ ထိုအရာကြီးသည် သက်ရှိ သတ္တဝါ (သို့မဟုတ်)အပင်(သို့မဟုတ်)ရေညှိမျိုး(သို့မဟုတ်)ပြိတ္တာကဲ့သို့သော သတ္တဝါဆိုသည်ကိုမူ ခွဲခြား၍ မရနိုင်ပေ။ ထိုအရာသည် လွန်စွာ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ကောင်း၏။ လူကို မဆိုထားဘိ၊ ဆင်ကိုပင် သူ၏ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးဖြင့် ဖိ၍ သတ်သွားမည် ဖြစ်၏။ ထိုအရာကို (BLACKPUDDING) ပူတင်းနက်ဟု ခေါ်၏။ ကျွန်ုပ်တို့ စားဖူးသော ပူတင်းကဲ့သို့ ဖျော့ဖတ်ဖတ် ဖြစ်ပြီး အနက်ရောင်ရှိသောကြောင့် 'ပူတင်းနက်' ဟု တင်စားခေါ်ဝေါ်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ပါးစပ် ပေါက်ဟူ၍ သီးခြားမရှိသော်လည်း နေရာတိုင်းက ဝါးမြိုနိုင်၏။ လွန်စွာ လေးလံသောကြောင့် ဖိကြိတ်သတ်နိုင်၏။ သူသည် သတ္တဝါ၏ အသံ အနံ့ ရှိရာဘက်သို့ တရွေ့ရွေ့ လှိုမ့်၍ လိုက်တတ်သော သဘောရှိ၏။ ၎င်းပူတင်းနက်သည် ကျောက်တောင်ကုန်းကိုတက် သောအခါ၌ ဖြတ်ကျော်၍ မရလျှင် နှစ်ခုကွဲ၍ သွား၏။

ထို့နောက် ကွဲသွားသော အစကြီးနှစ်စသည် ပြန်လည် ထိကပ်ကာ တပေါင်းတစ်စည်းထဲ ပြန်၍ဖြစ်သွားပြန်၏။ ဤမျှကြီးမားသော သတ္တဝါကြီးသည် ဆဲလ်(ခေါ်)ကလပ်စည်းတစ်ခုတည်းဖြင့် ဖွဲ့စည်းထားခြင်း ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုအရာကြီးကို ကြည့်၍ ချွေးစေးများ ကျလာ၏။ ထိုအရာကြီးသည် ကျွန်ုပ်ဖက်သို့ တရွေ့ရွေ့လာနေပြီဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်သည် ရှိသမျှသော ခွန်အားကို စုစည်း လိုက်ပြီးနောက် ခြေကုန်သုတ်၍ ပြေးရလေတော့၏။ ထိုပူတင်းနက်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်၏နောက်သို့ ရှေးရွှဲ၍ လိုက်ပြန်၏။ ကျွန်ုပ် မော၍ လဲလျှင်မူ ထိုအရာကြီးသည် ကျွန်ုပ်ကို ဝါးမြိုပေတော့မည်။

ယခု ကျွန်ုပ် တွေ့ကြုံနေရသော အဖြစ်ဆိုးမျိုးကို တစ်စုံတစ်ယောက်သည် ကြုံတွေ့ရန် မဆိုထားဘိ၊ ပြောပြလျှင်ပင် ယုံနိုင်ဖွယ်ရာ မရှိပေ။ ကျွန်ုပ်သည် ပြေးရင်းလွှားရင်း ဘောင်းဘီအိတ်ကို

ဝမ်းလိုက်၏။ ကျွန်ုပ်၏ ရွန်ဆွန်မီးခြစ်ကလေးကို ဝမ်းမိလေတော့၏။ ရွန်ဆွန်မီးခြစ်ကလေးမှာ ရေစိုခြင်း မရှိတော့။ ခြောက်သွေ့နေပြီ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် မီးခြစ်ကလေးကို နှိုက်၍ မီးခြစ်ကြည့်၏။ မီးတောက်သည်ကို ဝမ်းမြောက်ဖွယ်ရာ တွေ့ရ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် အားသွန်၍ ပြေးပြီးနောက် သစ်ကိုင်း ခြောက်တစ်ခုကို အားယူကာ မီးတိုလိုက်လေ၏။ သစ်ကိုင်းခြောက်၌ မီးစွဲသွား၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်သည် သစ်ပင်ခြောက်ကြီးတစ်ခုဆီကို ပြေးသွားကာ သစ်ပင်ခြောက်ကြီး၏ အောက်ခြေကို ကျောက်တုံးဖြင့် ထု၏။ ထို့နောက် အခေါက်များ ဖွာသွားသောနေရာကို မီးဖြင့် တို၏။ ထိုအခါ၌ သစ်ပင်ခြောက်ကြီးသည် မီးစတင်၍ လောင်ကျွမ်းနေပြီ ဖြစ်၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်သည် မီးလောင်နေသော သစ်ပင်ကြီးအနီးမှ စ၍ ပြေးပြန်၏။ ပြီးလျှင် ကျောက်တုံးတစ်တုံးကို အကာအကွယ်ယူ၍ အခြေအနေတိုစောင့်ကြည့်လိုက်၏။ မကောင်းဆိုးဝါး ပူတင်းနက်ကြီးသည် မီးလောင်နေသော သစ်ပင် နားသို့ ရောက်လာ၏။ ထို့နောက် သစ်ပင်ကြီးကို ကြိတ်လိုက်၏။ သို့ရာတွင် သူ၏ကိုယ်ပေါ်၌ မီးတောက်များ ပေါ်ထွက်လာသည်ကို တွေ့ရ၏။

ထို့နောက် ပူတင်းနက်ကြီး၏ နေရာအနှံ့အပြားတွင် မီးများ တောက်လောင်နေသည်ကို တွေ့ရပြီးနောက် ဗုံးကွဲသကဲ့သို့ အံ့ကနဲ မြည်ကာ ကွဲသွားလေတော့၏။ အရာအထောင် များပြားသော ပူတင်းနက် အစများသည် သမုဒ္ဒရာအတွင်းသို့ ကျသွားလေ၏။ ဆေးလိပ်ခွက်သာသာခနဲ ရှိသော ပူတင်းနက်စကလေးတစ်စသည် ကျွန်ုပ်ရှေ့သို့ လာ၍ကျ၏။ ထိုအစကလေးသည် ကျွန်ုပ်ဖက်သို့ ရှေးရွှဲ၍ လိုက်လာခဲ့သည်ကို တွေ့ရပြန်၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်သည် ထိုအစကလေးကို ကြောက်လန့်ခြင်း မရှိတော့ပါ။ ကျွန်ုပ်သည် မီးခြစ်ခြစ်၍ ထိုပူတင်းနက်စအား မီးရှို့ပစ်လိုက်၏။ ထိုပူတင်းနက်ကလေးသည် မီးလောင်ကျွမ်းပြီးနောက် ပေါက်ကွဲပြန်၏။ ထိုသို့ ပေါက်ကွဲသောအခါ၌ အဝ

ကလေးများ ဖြစ်သွားပြန်၏။ အရွယ်ပမာဏမှာ ဝဲကြီးစေ့ခန့် ရှိ၏။ ကျွန်ုပ်သည် တစ်ခုသော အစကလေးကို ယူ၍ မီးရှို့ကြည့်ပြန်၏။ ထပ်မံ၍ ပေါက်ကွဲပြန်၏။ နှမ်းစေ့ အရွယ် အစကလေးများ ဖြစ်သွား ပြန်၏။ ထိုအစကလေးကို ယူ၍ ကျွန်ုပ်သည် ထပ်မံ၍ မီးရှို့ကြည့်ရာ ပေါက်ကွဲ၍ ထိုထက် သေးငယ်သော အစကလေးများ ဖြစ်သွားသည် ကို တွေ့ရပြန်လေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် မီးခြစ်ကျောက်ကို မနှမြော၍ ထပ်မံ မီးရှို့ကြည့်လျှင် အစကလေးများ သေးသည်ထက် သေးသွား မည်မှာ သေချာ၏။ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ကောင်းသော ပူတင်းနက် ကြီးသည် အချိန်အနည်းငယ် အတွင်း၌ပင် ပျင်းရိပြီးငွေ့ဖွယ်ရာ ကောင်းသော ကစားစရာ ဖြစ်သွားသည်ကို ကျွန်ုပ်သည် တွေးမိရင်း ပြုံးမိလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်သည် အင်အားချည့်နဲ့စွာဖြင့် ကျွန်းကြီး၏ ကမ်းရိုး တန်းအတိုင်း လျှောက်သွား၏။ အတော်အတန် လျှောက်မိသော အခါ၌ ကျွန်ုပ်၏ရှေ့ သဲပြင်ပေါ်တွင် ခွေးတစ်ကောင်သည် တွားကနဲ ပေါ်လာ၏။ အရောင်မှာ နီညိုရောင် ဖြစ်၏။ အမြီးမှာ တွေ့နေကျ မြင်နေကျ ခွေးများ၏ အမြီးများနှင့် မတူဘဲ အရင်း၌ တုတ်တုတ် တိုတို ဖြစ်၏။ ထိုတုတ်တုတ်တိုတို၏ အမြီးဖျားတွင် တံမြက်စည်းကဲ့ သို့ ဖွာထွက်နေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ရှိသမျှ ခွန်အားနှင့်ပင် ထိုခွေးကို တိုက်ခိုက်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ ထို့ကြောင့် ဘယ်ဒူးကို ညွှတ်၍ ညာခြေကို နောက်သို့ ဆန့်ထုတ်ပြီးလျှင် လက်သီးကို ကျစ်ကျစ်ပါ အောင် ဆုပ်ထား၏။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်၏ လက်သီးများကို ကျွန်ုပ်၏ မျက်နှာ တည့်တည့်တွင် ကွယ်ထား၏။ အကယ်၍ ကျွန်ုပ်အား ခွေးသည် ပြေး၍တိုက်ပါက မျက်နှာသို့ မတိုက်မိရန် ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်သည် ရင်ခေါင်းသံဖြင့် ခွေးအား 'ဟိုက်'ဟု အော်လိုက်၏။ ခွေးသည် အနည်းငယ် တွန်၍ မျက်စိရှေ့၌ပင် ပျောက်သွား၏။ ထို့နောက်

မာန်ဖီသံကို ကြားသဖြင့် ကြည့်လိုက်ရာ ကျွန်ုပ်၏နောက်ဖတ်သို့ ရောက်နေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် နောက်သို့ ဆတ်ခနဲ လှည့်၍ 'ဟိုက်'တနဲ အော်ပြန်၏။ ခွေးသည် ပျောက်သွားပြန်၏။ ကျွန်ုပ်သည် ကောင်းစွာ သဘောပေါက်သွားပြီ ဖြစ်၏။ ထိုခွေးမှာ အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် (BLINK DOG) ဟု ခေါ်သော ခွေးထူးခွေးဆန်း ဖြစ်၏။ မျက်တောင် ခတ်လိုက် လျှင် မြင်ကွင်းမှ ရုတ်တရက် ပျောက်သွားတတ်ပြီး တစ်နေရာတွင် ပြန်၍ပေါ်တတ်သောကြောင့် 'မျက်တောင်ခွေး' ဟု ခေါ်သော ခွေး ထူးခွေးဆန်း ဖြစ်၏။ သူနှင့် တိုက်ခိုက်လျှင် မျက်တောင် မခတ်ဘဲ တိုက်ခိုက်ရ၏။ မျက်တောင်ခတ်သည်နှင့် ပျောက်သွားပြီးလျှင် တစ် နေရာ၌ ပြန်၍ပေါ်လာတတ်၏။

ကျွန်ုပ် စနေမောင်မောင်မှာမူကား မျက်တောင်မခတ်ဘဲ နေနိုင်အောင် နာရီပေါင်းများစွာ လေ့ကျင့်ထားသည် ဖြစ်ရကား ထို (BLINK DOG) ခေါ် ခွေးမျိုးသည် ကျွန်ုပ်၏ရှေ့တွင် ကိုယ်ရောင် မ ပျောက်နိုင်အောင် ရှိလေတော့၏။ ကျွန်ုပ်သည် မျက်လုံးကို ပြုစုထား ၏။ အဲကို ကြိုတ်ထား၏။ ထို့နောက် ထိုခွေး၏မေးဖျားကို ခြေဖြင့် လှမ်း၍ခတ်လိုက်၏။ ထိုခွေးသည် ကျွန်ုပ်အား ခုန်၍ လိုက်၏။ ကျွန်ုပ်သည် တိမ်းရုံမျှ တိမ်းလိုက်ပြီးလျှင် လေးဆယ့်ငါးဒီဂရီမှ နေ၍ ဖြောင့်လက်သီးဖြင့် ထိုးချလိုက်၏။ ခွေးသည် လည်ဆစ်ရိုး ပြုတ်သွား ဟန် ရှိ၏။ အောက်သို့ 'ဘုန်းကနဲ' ကျ၏။ ထိုအခါ၌ နောက်ဖက် ခြေထောက် နှစ်ချောင်းကို ကိုင်၍ မြေသို့ ဘုန်းကနဲ ရိုက်ချလိုက်၏။ ခွေးသည် အသံမျှပင် ကောင်းကောင်း မထွက်နိုင် တော့ဘဲ အသက် ပျောက်သွားလေတော့၏။ ထိုအခါ၌ ကျွန်ုပ်သည် အနီးရှိ ကျောက်တုံး ချွန်ချွန်တစ်တုံးကို ယူ၍ ခွေး၏အသားကို လှီးဖြတ်လေ၏။ ပြီးလျှင် အနီးရှိ သစ်ကိုင်းခြောက်တစ်ခုကို ယူ၍ တံစို့လုပ်ကာ အသားကို သီ၏။ ထို့နောက် မီးမွှေး၍ အသားကင် လုပ်ကာ သောင်ပြင်ပေါ်တွင် ပွင့်နေသော ဆားအနည်းငယ် ပြုစု၍ ဆိတ်သားကင် သဘောထား

ကာ စားသောက်ရလေတော့၏။

အစပထမတွင် အနည်းငယ် ယှိုသလို ရှိသော်လည်း မှိတ် ကျိတ်၍ တစ်တုံးမျှ ဝါးမျိုလိုက်သောအခါ၌ ကျွန်ုပ်၏ မျက်တောင် ခွေးကင်တစ်ကင်သည် အများသူငါ ရောင်းချလျက် ရှိသော ဆိတ်သား ကင် ဆယ်ကင်နှင့် မလဲနိုင်ဟု ဆိုလျှင် လွန်အံ့မထင်။

ကျွန်ုပ်သည် မျက်တောင်ခွေးကင်ကို စားပြီးနောက် ကမ်းစပ် အတိုင်း ခြေဦးတည်ရာ သို့ လျှောက်လာခဲ့လေ၏။ ယခု ကျွန်ုပ် ခံစား နေရသော ဝေဒနာမှာ ရေငတ်သော ဝေဒနာ ဖြစ်၏။ သမုဒ္ဒရာရေ သည် ဆားရေပင် ဖြစ်ရာ လွန်စွာငံလှ၏။ သောက်ရန် မရနိုင်ပေ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်၏ စိတ်၌ သမုဒ္ဒရာအတွင်း၌ အဘယ် စားဖိုသယ် သည် ဆားခပ်၍ ငံဘိသနည်း ဟူသော 'ပဏ္ဍိတ ဝေဒနီယ' ဟူသော ကျမ်းကို အမှတ်ရသောကြောင့် ထိုကျမ်းကို ပြုစုသော ကျေးဇူးရှင် သစ်ချတောင် ဦးတိလောက ဆရာတော်အား ရည်မှတ်၍ လက်အုပ်ချီ မိသေးတော့၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်သည် ဆက်လက်၍ လျှောက်လာ ရာ အရပ်နှစ်ပေခန့်ရှိ၍ လွန်စွာ ဦးခေါင်းကြီးသော လူပုတစ်ဦးကို တွေ့ရလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုလူပုကို သေချာစွာ ကြည့်လိုက်၏။ ထိုလူပုတွင် အင်္ကျီအဝတ်အစား ကောင်းစွာ ရှိ၏။ ထိုလူပုသည် လွန်စွာချွန်သော ရှုမိနပ်ကို စီးထား၏။ ပျော့ပျော့ချွန်ချွန် ဦးထုပ် တစ်ခုကို ဆောင်းထား၏။ နှာခေါင်းမှာ လွန်စွာရှည်၍ ချွန်၏။

ထိုလူပုအား ကြည့်ရသည်မှာ ဆပ်ကပ်များတွင် တွေ့ရ သော 'ကလောင်း'ခေါ် လူရွှင်တော်နှင့် များစွာတူ၏။ ထိုလူပုသည် ခါးတွင် ချိတ်ထားသော သူ၏ဓားကို ဆွဲထုတ်လိုက်၏။ ကျွန်ုပ်သည် နောက်သို့ လှည့်၍ ထွက်ပြေးချင်ဟန် ပြု၏။ လူပုသည် ကျွန်ုပ် နောက်သို့ ထပ်ချပ်လိုက်၏။ ထိုအချိန်၌ ကျွန်ုပ်သည် ဇော်ခနဲ ရပ်ပြီးလျှင် နောက်သို့ ခြေဖြင့် တအားလွှဲ၍ တန်လိုက်၏။ ရင်ဝသို့ အမိအရ တန်မိသောကြောင့် လူပုသည် မှောက်လျက် လဲကျပြီး

သတ်လစ် မေ့မြောသွား၏။ ထိုအခါ၌ ကျွန်ုပ်သည် လူပု၏ ခြေ ထောက် နှစ်ချောင်းကို ကိုင်၍ ခေါင်းကို မြေကြီးတက်သို့ ထားကာ အဝတ်စွပ်သကဲ့သို့ အကျအန ဖွပ်ပေးလိုက်၏။ လူပုသည် ကျွန်ုပ်၏ လက်ချက်ဖြင့် အသက်ပျောက်သွားပြီ ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုလူပုကို ကောင်းစွာ သိပါ၏။ ထိုလူပုသည် လူတစ်ပိုင်း မတောင်းဆိုးဝါးတစ်ပိုင်း ဖြစ်၏။ သူ့အား အင်္ဂလိပ် ဘာသာဖြင့် (BROWNIE) ဟု ခေါ်၏။ မြန်မာပြည် ရိုးမတောတွင် တောခုတ်ဖူးသောသူများသည် ထိုဘရောင်နီများကို တွေ့မြင်ဖူး ကြောင်း ကြားဖူးပါသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ဘရောင်နီပဲဖြစ်ဖြစ် မည် သည့် သတ္တဝါပဲဖြစ်ဖြစ် တိုက်ခိုက်သတ်ဖြတ်ရမည် ဖြစ်၏။ သို့မှသာ ကျွန်ုပ် အသက်ရှင်မည် ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်သည် 'ဘရောင်နီ'၏ တစ်ကိုယ်လုံးကို ရှာဖွေ၏။ ၎င်း၏အိတ်အတွင်း၌ မည်သို့မည်ပုံ ရထားသည်မသိ၊ လူတို့ ဝတ် သော ရွှေလက်စွပ်တစ်ကွင်း တွေ့ရလေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်၏ ညာဘက် လက်သန်းကြွယ်တွင် စွပ်လိုက်ပြီးနောက် ထိုလက်စွပ်ကို သေချာစွာ ကြည့်လိုက်၏။ ကျောက်မှာ ကြောင်မျက်လုံးနှင့် တူ၍ အရောင်တဖြတ်ဖြတ် လက်နေသော ကျောက်ကို ရွှေဖြင့် လုပ်၍ ကွင်းထားသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်သည် ထိုဘ ရောင်နီ၏ တကိုယ်လုံးကို ထပ်မံရှာဖွေပြန်၏။ နွားပေါက်စ၏ ဆီး အိမ်ဖြင့် ချုပ်ထားသော ရေဘူးကို တွေ့ရလေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ် သည် ရေအနည်းငယ်ကို လက်ပေါ်သို့ သွန်ချ၍ လျှာဖြင့် လျက် ကြည့်လိုက်ရာ ရေသန့်ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ရလျှင် အနည်းငယ် မော့၍ သောက်လိုက်လေ၏။ ထို့နောက် ဘရောင်နီ၏ကိုယ်မှ ဓားကို နှုတ် ယူပြီးလျှင် ဘရောင်နီ၏ကိုယ်ကို ခါးမှ ဆွဲ၍ မဟာသမုဒ္ဒရာအတွင်းသို့ လွှဲ၍ပစ်လိုက်လေတော့၏။

ထိုဘရောင်နီ၏ ဘဝသည် အပြီးအပိုင် ဇာတ်သိမ်းသွားပြီ

ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်သည် ရေလည်း အနည်းငယ်သောက်ပြီးသွားပြီ ဖြစ်သောကြောင့် အင်အားလည်း ပြည့်သွားပြီ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ဆက်၍လျှောက်လာခဲ့၏။ အချိန်အတော်ကြာ လျှောက်သွားသော အခါ၌ သစ်ပင် ကြီးကြီးမားမား မရှိသော တောင်ကုန်းတစ်ခုသို့ ရောက်ရှိခဲ့လေ၏။ ထိုအခါ၌ ကျွန်ုပ်သည် ထိုတောင်ကုန်းပေါ်သို့ တဖြည်းဖြည်း တက်လာခဲ့ရာ ကျောက်တုံးဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားသော အဆောက်အဦတစ်ခုကို တွေ့ရလေ၏။ အဆောက်အဦမှာ ခပ်ပြားပြား ဖြစ်၏။ ဝင်ပေါက်တံခါးများမှာ သုံးထောင့်သဏ္ဍာန်များ ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုအဆောက်အဦကို ကြည့်၍ သဘာဝအဆောက်အအုံလော၊ လူတို့ ပြုလုပ်ထားသော အဆောက်အအုံလော ခွဲခြားရ ခက်လှပေ၏။ ထို့ကြောင့် အချိန်အတော်ကြာ ဝေးမော ကြည့်ရှုနေစဉ်၌ ထိုအဆောက်အဦပြားပြားအတွင်းမှ လူတစ်ဦး ထွက်လာလေ၏။ ထိုလူသည် ကျွန်ုပ်ကို မြင်လျှင် တစ်စုံတစ်ခု လှမ်း၍ဖော်ပြော၏။ ကျွန်ုပ်သည် ဘာသာစကား ခြောက်မျိုးခန့် တတ်သော်လည်း ထိုသူပြောသော စကားကိုမူ နားလည်ခြင်းမရှိပါ။

ထိုသူသည် ကျွန်ုပ်အား ကြီးစား၍ ပြုံးပြ၏။ ကျွန်ုပ်သည်လည်း ပြန်၍ပြုံးပြလိုက်၏။ ကျွန်ုပ်နှင့် ထိုသူသည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ကားမပေါက်ဘဲ ရှိကြလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ဓားမြှောင်တစ်ချောင်းကို ဖိုတ်၍ မြေကြီးပေါ်တွင် 'ဘလင့်ဒေါ့ခ်' ခေါ် မျက်တောင်ခတ်လျှင် ပျောက်သွားတတ်သော ခွေး၏ပုံကို ဆွဲ၍ပြ၏။ ထိုသူသည် ခွေးပုံကို ကြည့်ပြီးနောက် ပါးစပ်မှ တစ်စုံတစ်ခုကို ပြော၏။ ထိုအသံ ထွက်ကို ကျွန်ုပ်က မှတ်သားထားလိုက်၏။ ထိုအသံထွက်မှာ ထိုခွေးတို့ ၎င်းဘာသာဖြင့် ခေါ်ခြင်း ဖြစ်မည်မှာ သေချာ၏။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်သည် 'ဘရောင်နီ'၏ပုံကို ဆွဲပြပြန်၏။ ထိုလူလည်း အသံတစ်သံ ထွက်ပြန်၏။ ထိုအသံထွက်မှာ ၎င်းဘာသာဖြင့် ဘရောင်နီကို ခေါ်သော အသံထွက် ဖြစ်တန်ရာ၏။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်သည် သစ်ပင်၏ပုံကို ဆွဲပြပြန်၏။ ထိုသူသည် အသံတစ်သံ ထွက်ပြန်၏။ ထိုအသံမှာ ၎င်းဘာသာဖြင့် သစ်ပင်ဟု အဓိပ္ပာယ်ရပေလိမ့်မည်။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်သည် မျဉ်းပြောင်း တစ်ကြောင်းကို ဆွဲ၏။ အဖျားသို့ ရောက်သွားသောအခါ မျဉ်းကို ကောက်ပစ်လိုက်၏။ ထိုသူသည် စိတ်ဝင်စားစွာ လိုက်၍ ကြည့်နေ၏။ ကျွန်ုပ် ဆွဲပြသောပုံကို နားမလည်သောကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ အံ့သြသောမျက်နှာနှင့် စိုက်ကြည့်ရင်း အသံတစ်သံ ထွက်လေ၏။ ကျွန်ုပ် ထိုအသံ၏ အဓိပ္ပာယ်ကို ကောင်းစွာ နားလည်၏။ ထိုအသံထွက်မှာ ဘာကြီးလဲဟူ၍ အဓိပ္ပာယ် ရပေလိမ့်မည်။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်သည် ကျောက်ခဲ တစ်လုံးကို ကောက်၍ ကိုင်ပြီးလျှင်...

"(xxx) ဘာကြီးလဲ" ဟု မေးလိုက်ရ၏။

ထိုသူက...

"(xxx) ကျောက်တုံးကြီး" ဟူ၍ ပြန်ဖြေလေ၏။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်က ဓားကို ပြ၍...

"(xxx) ဘာကြီးလဲ" ဟု မေးရာ ထိုသူက...

"(xxx) ဓား" ဟု ပြန်၍ဖြေလေ၏။

ဤသို့နှင့်ပင် ကျွန်ုပ်သည် 'ဘာကြီးလဲ' တစ်လုံးကို အသုံးပြု၍ ထိုသူထံမှ ၎င်း၏ ဘာသာစကားများကို မေးမြန်းခဲ့ရာ အချိန်အနည်းငယ်အတွင်း၌ပင် ထိုသူ၏ဘာသာစကား ဝေါဟာရ သုံးရာကျော်ကို ရရှိခဲ့လေတော့၏။ ထိုသူသည် ကျွန်ုပ်နှင့် ကောင်းစွာ ရင်းနှီးသွားလေ၏။ ကျွန်ုပ်အား ဓားဖွယ်များကို ပေး၏။ ကျွန်ုပ် အိပ်ရန်အတွက် နေရာထိုင်ခင်းကို ပေး၏။ တစ်ပတ်ခန့် နေမိသော အခါ၌ ထိုသူ၏ ဘာသာစကားတွင် အသုံးပြုသော ဝေါဟာရ သုံးထောင်ကျော်ကို ကျွန်ုပ်အား သင်ကြားပေးသော်လည်း အခြားသူတစ်ဦးအား မသင်ကြားပေးရန် ကျွန်ုပ်အား အတန်တန် မှာကြားခဲ့၏။

ထို့ကြောင့် ထိုသူ အသုံးပြုသော ဘာသာစကား-တစ်လုံး တစ်လေကိုပင် ဤမှတ်တမ်း၌ ရေးသားမှတ်တမ်းတင်ခြင်း မပြုနိုင် ပေ။ ထိုသူ၏အသက်သည် နှစ်ရာကျော်ပြီဟု ဆို၏။ ထိုသူသည် သူ၏လူမျိုးတွင် နောက်ဆုံးကျန်သော မျိုးဆက်ဟု ဆို၏။ ထိုသူ သေပါမူ ထိုမျိုးဆက်သည် အပြီးအပိုင် ပြတ်တောက်သွားပြီ ဖြစ်၏။ ထိုသူ၏အမည်မှာ 'ပေါလပ်'ဟူ၍ ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်သည် 'ပေါလပ်' ဆိုသောသူနှင့် ရင်းနှီးခဲ့ပြီး ဖြစ်၏။ 'ပေါလပ်'ဆိုသူသည် အသက်အရွယ် ကြီးရင့်လှပြီ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်၏ အဖိုးအရင်းတစ်ဦးပမာ ၎င်းအား ပြုစုခဲ့သည် ဖြစ်၏။ အဖိုးအို ပေါလပ်သည် ကျွန်ုပ်အား လွန်စွာ ခင်မင်၏။ တစ်နေ့တွင် ကျွန်ုပ်သည် အိပ်ပျော်နေစဉ် လူအမြောက်အမြား အော် ဟစ်သံကို နား၌ ကြားလိုက်ရသကဲ့သို့ ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် 'ဖြတ်'ခနဲ လန့်၍နိုးလာ၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က...

“အဖိုးအို ပေါလပ်... ဘာသံလဲ၊ လူတွေအများကြီး စုပြီး အော်လိုက်တဲ့အသံမျိုး ကြားလိုက်ရတယ်” ဟု ပြောလိုက်ရာ အဖိုးအို ပေါလပ်က...

“အဲဒီလိုပဲကွ၊ သမုဒ္ဒရာလှိုင်းတွေဟာ တစ်ခါတစ်ရံ လူတွေ အများကြီး အော်လိုက်တဲ့ အသံမျိုး ဖြစ်တတ်တယ်ကွ၊ ဘာမှ ကြောက်စရာ မရှိပါဘူးကွာ” ဟု ပြောလေ၏။

“မကြောက်ပါဘူး အဖိုး၊ သိချင်လို့ မေးတာပါ” ဟု ကျွန်ုပ်က ပြန်၍ပြောလိုက်သောအခါ အဖိုးအို ပေါလပ်က...

“မကြောက်တတ်တာ ကောင်းတယ်” ဟု ပြောလေ၏။

အဖိုးအို ပေါလပ်သည် သူ့နေထိုင်သော တောင်ကုန်း အောက်တွင် စိုက်ခင်းကလေးတစ်ခု ပြုလုပ်ထား၏။ ထိုစိုက်ခင်း၌ စပါးကဲ့သို့ အပင်တစ်မျိုး စိုက်ပျိုးထား၏။ သို့ရာတွင် ထိုအပင်မှာ

ဆယ်နှစ်ရာသီလုံး စိုက်ပျိုး၍ ရ၏။ ထိုအပင်အား ရိတ်သိမ်းခူးယူပြီး သောအခါ၌ ၎င်းကိုယ်တိုင်ပင် အခွဲများ ခွဲဖတ်၏။ ထို့နောက် ချက် ပြုတ်၍ စားသောက်၏။ ကျွန်ုပ်တို့ စားနေကျ ဆန်ထက် အဆမတန် ကြမ်းတမ်းသော ဆန်တစ်မျိုးဟု ဆိုရမည် ဖြစ်၏။ အနံ့အားဖြင့် လည်းကောင်း၊ အရသာအားဖြင့် လည်းကောင်း၊ ဩဇာဓာတ် အားဖြင့် လည်းကောင်း၊ ကျွန်ုပ်တို့ နေ့စဉ် စားသုံးနေသောဆန်ထက် များစွာ ညံ့ဖျင်းသောသဘော ရှိ၏။

ထို့ပြင် မည်သည့်အပင်ဟု မပြောနိုင်သော စိုက်ခင်းကလေး များ လုပ်ထား၏။ ထိုအပင်ကလေးများကဲ့ပင် ရေဖြင့် ပြုတ်၍ စား သောက်ရရှာ၏။ အဖိုးအို ပေါလပ်သည် နှစ်ပေါင်းနှစ်ရာလုံးလုံး ဆင်း ဆင်းရဲရဲ စားသောက်၍ အသက်ရှင် နေထိုင်ခဲ့ရသည် ဖြစ်၏။ နောင် အသက်ရှင်လည်း ဤသို့ပင် နေထိုင်စားသောက်ရဦးမည် ဖြစ်၏။

တစ်နေ့တွင် အဖိုးအို ပေါလပ်က...

“ဒီလိုရှိတယ်ကွဲ့၊ ဟောဒီကျွန်းကြီးရဲ့ ဒီဖက်အခြမ်းမှာ တို့ရဲ့ ဘို၊ ဘေး၊ ဘီ၊ ဘင်တွေဟာ နေထိုင်ခဲ့ကြတယ်ဆိုပဲ၊ ဒါပေမယ့် မူလ ရောက်လာစဉ်ကတည်းက များများစားစား ရောက်လာခဲ့ဟန် မတူ ဘူး၊ တော်တော်ကို အနည်းစု ရောက်လာခဲ့ကြတာ” ဟု ပြောလေ၏။

“ဘယ်က ရောက်လာကြတာလဲ အဖိုးရဲ့” ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်ရာ အဖိုးအို ပေါလပ်က...

“ကုန်းပိုင်းက ရောက်လာကြတာကွ၊ သူတို့ ပြောပုံကတော့ အလွန်ကြီးကျယ်တဲ့ နေရာကြီးပေါ့ကွာ၊ နောက်ဆုံးမှာ အဲဒီနေရာကြီး ဟာ ပေါက်ကွဲပျက်စီးပြီး အဲဒီမြေကြီးတွေဟာ သမုဒ္ဒရာကြီးထဲကို နစ်မြုပ်သွားတယ်ဆိုပဲ၊ အဲဒီအခါမှာ ရွှေပြောင်းလို့ မိတ္တူတွေက တဖြည်းဖြည်း ရွှေပြောင်းကြတာပေါ့၊ ကုန်းပိုင်းကို တက်ပြီး ပြောင်း သွားတဲ့လူတွေလည်း ရှိတယ်၊ သမုဒ္ဒရာဖက်ကို ပြောင်းသွား တဲ့လူတွေ လည်း ရှိတယ်၊ သမုဒ္ဒရာဘက်ကို ပြောင်းသွားတဲ့လူတွေဟာ ဒီနေရာ

ကို ရောက်လာတာပေါ့။ ကြာပါပြီ လူကလေး၊ ကြာပါပြီ၊ သမုဒ္ဒရာကို ပြောင်းသွားတဲ့လူဟာ အနည်းစုပဲ ဖြစ်တယ်။ ငါဟာ အဲဒီကို ပြောင်း သွားတဲ့လူတွေရဲ့ မျိုးဆက်ပဲ။ ငါ သေသွားတဲ့အခါမှာ အဲဒီမျိုးဆက် ကုန်ပါပြီ” ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က...

“အဖိုးပြောတဲ့အတိုင်း ဆိုရင်တော့ လွန်ခဲ့တဲ့နှစ်ပေါင်း သန်း နဲ့ချီပြီး ကြာတဲ့အချိန်က အတ္တလန်တာဆိုတဲ့ တိုက်ကြီးတစ်တိုက် ပေါက်ကွဲပြီး သမုဒ္ဒရာထဲ နစ်မြုပ်သွားဖူးတယ်။ အဲဒီ အတ္တလန်တာ တိုက် နေရာကြီးဟာ သမုဒ္ဒရာကြီး ဖြစ်သွားပြီး အတ္တလန်တိတ် သမုဒ္ဒရာလို့ ခေါ်တာပေါ့။ အဲဒါပဲ ဖြစ်ရမယ်” ဟု ပြောလိုက်လျှင် အဖိုးအို ပေါလပ်က...

“လူကလေး သိသားပဲ။ ငါဟာ အတ္တလန်တာရဲ့ နောက်ဆုံး မျိုးဆက်ပေါ့ကွာ” ဟု ပြန်၍ ပြောလိုက်လေ၏။

“ကျွန်တော်ဟာ အဖိုးတို့ မျိုးဆက်ကို လိုက်ပြီးရှာခဲ့တာပါ။ အခု တွေ့မယ့်တွေ့တော့လည်း နောက်ဆုံး တစ်ယောက်ကျန်တဲ့ မျိုး ဆက်ကို တွေ့ရတာကိုး” ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာ အဖိုးအို ပေါလပ် က...

“ကုန်းပိုင်းမှာ ငါတို့ မျိုးဆက်တွေ ယုံနဲ့နေမှာပေါ့။ ဒီ လောက်တောင် ခဲရာခဲဆစ် ရှာဖို့မလိုပါဘူး” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

“ဒီလို အဖိုးရဲ့ ကုန်းပိုင်းမှာ ယုံနဲ့နေတဲ့လူတွေဟာ သူတို့ ကိုယ် သူတို့ အတ္တလန်တာ မျိုးဆက်မှန်းတောင် မသိကြတော့ပါဘူး။ အဖိုးတို့ကို ရှာရတာကတော့ အတ္တလန်တာက ပြောင်းသွားကတည်း က တခြားဘယ်လူမျိုးနဲ့မှ အဆက်အသွယ် မလုပ်တဲ့လူ ဖြစ်လို့ အဖိုး တို့လိုလူမျိုးကို ရှာတာပါ။ ဒါမှလည်း အတ္တလန်တာခေတ်က ပညာရပ် တွေရဲ့ သဲလွန်စကို ရမှာပေါ့” ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာ အဖိုးအို ပေါလပ်က...

“ဘယ်လို ပညာရပ်ရဲ့ သဲလွန်စကို လိုချင်လို့တုန်း” တု ပြန်၍ မေးလေ၏။

“ဗေဒင်ပညာနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ သဲလွန်စတွေ လိုချင်လို့ပါ” ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာ အဖိုးအို ပေါလပ်က ရယ်လေ၏။

“လူကလေး မင်း မှားနေပြီ။ အတ္တလန်တာခေတ်က ဗေဒင် ပညာရပ်ကို မပြောနဲ့။ ပညာရပ်အားလုံးနဲ့ အဲဒီခေတ် လူတွေကိုပါ သဘာဝတရားက မလိုအပ်တော့လို့ သမုဒ္ဒရာထဲ မြုပ်ပစ်လိုက်ပြီ ပဲကွာ။ အဲဒါကိုများ မင်းက လိုက်ပြီးရှာနေရတယ်လို့၊ ငါဖြင့် အဲဒါ ရောကွာ” ဟု အဖိုးအို ပေါလပ်က ပြောလိုက်လေ၏။

ပြီးနောက် အဖိုးအိုပေါလပ်သည် ကျွန်ုပ်အား...

“မင်းတို့ အခုခေတ် သုံးနေတဲ့ ဗေဒင်တွေအကြောင်းပဲ ငါ့ကို ပြောပြပါဦး” ဟု ဆိုသဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် နှစ်သိမ့်စွာ နားထောင်လျက် အဖိုးအိုပေါလပ်အား မဟာဘုတ်၊ သုံးတန်ပေါနိစ်၊ အာယုစန်း၊ ဒသာ၊ ဂြိုဟ်စီးဂြိုဟ်နင်း၊ နက္ခတ်စီး၊ နျူမာရော်လော်ဂျီ (ခေါ်)ဂဏန်းဗေဒင်၊ လက္ခဏာ၊ တားရော့ စသည့် ဗေဒင်တွက်နည်း၊ ဟောနည်းများ အကြောင်းကို ပြောပြခဲ့လေ၏။

အဖိုးအို ပေါလပ်သည် ကျွန်ုပ် ပြောပြသော အကြောင်း အရာများကို နားထောင်ပြီးနောက် အောက်ပါအတိုင်း ပြောလေ၏။

“မင်း ပြောတဲ့အတိုင်းဆိုရင် မင်းတို့ခေတ် ဗေဒင်ဟော နည်းပညာဟာ မင်းတို့နဲ့ ကိုက်ညီသားပဲ။ အတ္တလန်တာခေတ် ဗေဒင် ပညာဟာ မင်းတို့နဲ့ မပတ်သက်တော့ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့များ အဲဒီ မပတ်သက်တဲ့ပညာကို ကြိုးစားပမ်းစား ရှာနေရတာလဲ။ သဘာဝ တရားကြီးဟာ ပြည့်စုံတယ်ကွ။ မလိုအပ်တော့ဘူးဆိုရင် လှုပ်မြုပ်ဖြစ်၊ တိရစ္ဆာန်ပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ပညာရပ်ပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်နည်းနည်းနဲ့ မရှိအောင် လုပ်ပစ်လိုက်တာပဲ။ အတ္တလန်တာခေတ်က လူတွေရယ်၊ ပစ္စည်းတွေ ရယ်၊ ပညာရပ်တွေရယ်ကို သဘာဝတရားကြီးက မလိုအပ်တော့လို့

သမုဒ္ဒရာထဲ နှစ်ပစ်လိုက်ပြီ။ အဲဒီလိုပဲကွ၊ လိုအပ်ရင်လဲ တစ်နည်းနည်းနဲ့ ပေါ်ပေါက်အောင် လုပ်ပေးတယ်”

“ခေတ်တစ်ခေတ်မှာ ထူးချွန်တဲ့ လူတစ်ယောက် ပေါ်ပေါက်အောင် သဘာဝတရားကြီးက လုပ်ပေးတယ်။ ဥပမာ ကျွန်စနစ်တွေ သိပ်ပြီးကြီးထွားလာရင် အဲဒီစနစ်ကို ဖျက်သိမ်းပစ်မယ့် လူတစ်ယောက်ကို သဘာဝတရားကြီးက မလွဲမသွေ မွေးဖွားပေး လိမ့်မယ်”

ကျွန်ုပ်သည် အဖိုးအို ပေါလပ်၏ စကားကို နားထောင်ပြီး နောက်... .

“ဟုတ်တယ် အဖိုး၊ အမေရိကန်ဆိုတဲ့ တိုင်းပြည်တစ်ပြည်မှာ ကျွန်စနစ်တွေ သိပ်ပြီးထွန်းကားလာလို့ အဲဒီကျွန်စနစ်ကို ဖျက်သိမ်းဖို့ အိဘရာဟင် လင်ကွန်းဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက် ပေါ်ပေါက်ခဲ့ရဖူးတယ်” ဟု ကျွန်ုပ်က ပြန်၍ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ အဖိုးအို ပေါလပ်က... .

“မှန်ပါတယ် လူကလေး၊ ရိုင်းတဲ့လူတွေ များလာရင် ယဉ်တဲ့ လူတစ်ယောက် ပေါ်ပေါက်ပေးရမယ်။ မတတ်တဲ့လူတွေ များလာရင် တတ်တဲ့လူတစ်ယောက် ပေါ်ပေါက်ပေးရမယ်။ အဲဒီလို ပေါ်ပေါက်လာတဲ့အခါ အဲဒီလူကို အများက လူစွမ်းကောင်းလို့ ခေါ်ကြမှာပေါ့။ အဲဒါဟာ သဘာဝတရားရဲ့ အလုပ်တာဝန်ပါ။ မင်းရဲ့ အလုပ်တာဝန် မဟုတ်ဘူး။ မင်းက ဘာဖြစ်လို့ သမုဒ္ဒရာထဲက နှစ်မြုပ်သွားတဲ့ အတ္တလန်တာခေတ်က ပညာရပ်တွေကို လိုက်ပြီးရှာ နေရတာလဲ” ဟု စိတ်မကောင်းသော လေသံဖြင့် ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က... .

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဖိုးရယ်၊ ကျွန်တော်တော့ အဲဒီခေတ်က ပညာကို သိပ်ပြီးတတ်ချင်တယ်” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ အဖိုးအို ပေါလပ်သည် ကျွန်ုပ်အား ကရုဏာသတ်သော မျက်လုံးများဖြင့် ကြည့်လိုက်လေ၏။ ထိုနောက်... .

“ဒီမှာ လူကလေး၊ ပညာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ပစ္စည်းပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ကိုယ်နဲ့ မထိုက်တန်တာကို အတင်းအဓမ္မ ရယူခဲ့ရင် သဘာဝတရားက ဒီအတိုင်း ကြည့်နေဘူး၊ အပြစ်ပေးလိမ့်မယ်” ဟု ပြောလေ၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်က “ကြိုက်တဲ့အပြစ်ဒဏ် ပေးစမ်းပါစေ၊ ဒီနေရာ မှာတော့ သဘာဝတရားကို အံ့တုရမှာပဲ။ ကျွန်တော့်ကို အတ္တလန်တာ ခေတ်တုန်းက ဗေဒင်ပညာကို သင်ပေးစမ်းပါ။ သဘာဝတရားက ပေးမယ့် အပြစ်ဒဏ်ကို ကျွန်တော် ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး ခံပါမယ်” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထို့ကြောင့် အဖိုးအို ပေါလပ်သည် အတ္တလန်တာခေတ်သုံး ဗေဒင်ကို ကျွန်ုပ်အား သင်ပြပေးလေတော့၏။ ထိုဗေဒင်သည် ကျွန်ုပ်တို့ မျက်မှောက်ခေတ်ကဲ့သို့ တနင်္ဂနွေဂြိုဟ်နှင့် တနင်္လာဂြိုဟ်ကို အဓိက မထားဘဲ ကြာသပတေးဂြိုဟ်ကို အဓိကထား၍ တွက်ယူဟောပြောသော ဗေဒင်မျိုး ဖြစ်၏။ ကြာသပတေးဂြိုဟ်၏ သဘာဝကိုလည်း (၁၂)မျိုးသော တိရစ္ဆာန်၊ (၅)မျိုးသော ဓာတ်သတ္တုတို့ဖြင့် တင်စားဟောပြောခဲ့၏။

ရင်းတို့၏ဗေဒင်စနစ်တွင် ရာသီဥတုများကို များစွာ အလေးအနက် ထား၏။ တွက်ကိန်းမှာလည်း လွန်စွာရှုပ်ထွေးလှ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုပညာရပ်များကို အဖိုးအို ပေါလပ်ထံမှ (၃)နှစ် (၃)လ (၃)ရက်တိုင်တိုင် သင်ယူခဲ့လေ၏။ သင်ယူတတ်မြောက်ပြီး သောအခါ၌ အဖိုးအို ပေါလပ်က... .

“လူကလေး... . ဟောဒီ တောင်ကုန်းအောက်မှာ လှေတစ်စီး ရှိတယ်။ အဲဒီလှေကို ဟောဟိုက သစ်ပင်အစေးနဲ့ ဖာထေးရမယ်။ ရေတို့ ရိက္ခာတို့လဲ လှေထဲမှာ ထည့်ထားရမယ်။ ပြီးတော့ လပြည့်တဲ့ ညမှာ ဒီကျွန်းက မင်းခွာပေတော့၊ သမုဒ္ဒရာ လှိုင်းလုံးကြီးတွေ အောက်မှာ မင်းလှေကလေးဟာ နှစ်မြုပ်ပြီး မင်း သေချင်လဲ သေသွားမယ်။ မသေဘဲ လွတ်မြောက်ချင်လဲ လွတ်မြောက်သွားမယ်။ ဒါပေမယ့်

လွတ်လမ်းကို မျှော်လင့်ခွင့် ရှိသေးတယ်။ တကယ်လို့ ဒီကျွန်းက မခွာဘဲ ငါနဲ့အတူ နေမယ်ဆိုရင်တော့ မင်းအဖို့ ပြန်လမ်း မရှိဘူး။ ဒီမှာပဲ ငါနဲ့အတူ သေရလိမ့်မယ်” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် သစ်ပင်ကို ခုတ်၍ အစေးများ ထုတ်ရ၏။ ထို့နောက် လှေကို ဖာထေးရ၏။ ရိက္ခာများကို စုဆောင်းရ၏။ ရေများကို သားရေအိတ်ဖြင့် ထည့်ရ၏။ အလုံးစုံ ပြီးသော အခါ၌ လပြည့်နေ့သို့ ရောက်လာလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုနေ့ (၃) နာရီထိုးလောက်တွင် အဖိုးအို ပေါလပ်အား နှုတ်ဆက်ကာ လှေဖြင့် စတင်ထွက်ခဲ့လေတော့၏။ (၅)နာရီခန့် ကြာသောအခါ၌ ထိန်ထိန် သာလျက် ရှိသော လပြည့်ဝန်းကို တွေ့ရပြီဖြစ်၏။ ထိုအချိန်၌မှာပင် ပြင်းထန်သော ပေါက်ကွဲသည့်အသံကြီးကို ကြားရပြီးနောက် မှန်ပျံပျံတွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သော အဖိုးအို ပေါလပ် နေသည့် ကျွန်းကလေးမှ မီးလုံးကြီးများ၊ မီးခဲများ ကောင်းကင်သို့ လွင့်ပျံ တက်သည်ကို ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ တွေ့ရလေတော့၏။

ထိုသို့ တွေ့ရသည့်အချိန်၌မှာပင် သမုဒ္ဒရာတွင်းရှိ လှိုင်းလုံးကြီးများသည် ရုတ်တရက် ပေါ်ထွက်လာလေတော့၏။ အေးချမ်းသော ရာသီဥတုသည် ရုတ်တရက် ဖောက်ပြန်သွားတော့၏။ လေရောမိုးပါ ပြင်းပြင်းထန်ထန်ကြီး ရွာသွန်း တိုက်ခိုက်လာ၏။ လှေကလေး တစ်စင်းဖြင့် လူသားတစ်ဦးသည် သမုဒ္ဒရာကို အံ့တု ဖက်ပြိုင်၍ ကူးခတ်နေသည် ဆိုလျှင် မည်သူမျှ ယုံနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်မှာမူကား အမှန်တကယ် ဤအတိုင်း ဖြစ်ခဲ့ရလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဤခရီးကို ထွက်လာမိသည့်အတွက် နောင်တ ရသကဲ့သို့ ဖြစ်ရလေတော့၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်သည် စိတ်ကို တင်းထား၏။ “ငါဟာ စနေမောင်မောင် ဖြစ်တယ်။ သူ့လိုငါလို ယောက်ျားမျိုး မဟုတ်ဘူး။ အာဂယောက်ျား လူစွန့်စား ဖြစ်တယ်။ သေရုံအပြင် ဘာမှမဖြစ်နိုင်ဘူး။ ငါဟာ သေမှာကို ကြောက်တဲ့

လူစားလာ။ မကြောက်ပါဘူး။ သေမှာ ကြောက်ရင် ဒီခရီးတွေ ထွက်လာစရာ မလိုဘူး။ မကြောက်လို့ ထွက်လာတာပဲ” ဟုသော အတွေးမျိုးကို တွေးလိုက်မိသောအခါ၌ ကျွန်ုပ်ကိုယ်၌ ရစ်ပတ်လျက် ရှိသော ကြောက်စိတ်များသည် လွင့်စဉ်ပျောက်ကွယ်၍ သွားလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်သည် ကြိုးကို အသုံးပြု၍ လှေနှင့် ခန္ဓာကိုယ်ကို တုပ်နှောင်လိုက်၏။ ကျွန်ုပ်၏ လှေကလေးသည် မြောက်တက်သွားပြီးနောက် အောက်သို့ အရှိန်ဖြင့် ကျ၏။ ဤသို့လျှင် အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ဖြစ်ခဲ့ရာ နောက်ဆုံးတစ်ကြိမ် မြောက်တက်သွားသည်ကို သတိရပြီး ကျန်သောအရာများကို လုံးဝ သိရှိခြင်း မရှိနိုင်အောင် မေ့မော့သွားလေတော့သတည်း။

... အဆုံး ...

မို့ရောမလိုဘူး၊ အားလုံးကို ရင်ဆိုင်မယ်” ဟု ကြိမ်းဝါးကာ ရေအိတ်နှင့် ရိက္ခာအချို့ကို သယ်ဆောင်၍ လှေပေါ်မှ ဆင်းကာ ကျွန်းပေါ်သို့ တက်သွားလေတော့၏။ အတော်အတန် သွားမိသောအခါ၌ လူသံသူသံကို ကြားရလေတော့၏။ ထို့ကြောင့် အသံလာရာဆီသို့ ရှေးရှု၍ ဆက်၍ သွားရာ ရွာတန်းရှည်ကြီးတစ်ခုကို ရုတ်တရက် တွေ့မြင်လိုက်ရလေတော့၏။ အကယ်၍ လူရိုင်းရွာ ဖြစ်နေပါက လူရိုင်းများအနေဖြင့် ကျွန်ုပ်ကို ရန်မူနိုင်သောကြောင့် ခါးတွင် ချိတ်ထားသော ဓားကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ထားလိုက်လေ၏။ သို့ရာတွင် ရွာတွင်းသို့လည်း မဝင်၍ မဖြစ်သောကြောင့် သတိကြီးစွာဖြင့် ရွာတွင်းသို့ ဝင်လိုက်လေတော့၏။

ချစ်သော ကိုမြင့်နှင့် အတူ

ကျွန်ုပ်သည် သတိရလာ၏။ ကျွန်ုပ်၏လှေကလေးသည် ကမ်းစပ်တစ်ခုတွင် သွား၍ တင်နေကြောင်းကို ကျွန်ုပ် ရိပ်မိပေ၏။ ခန္ဓာကိုယ်၌ ချည်နှောင်ထားသောကြိုးများ ပြတ်သည့်ကြိုးက ပြတ်၏။ ကောင်းသည့်ကြိုးက ကောင်းနေသေး၏။ ကျွန်ုပ်သည် ကြိုးများကို ဖြေပစ်လိုက်၏။ ထို့နောက် လှေတစ်ခုလုံးကို ကြည့်လိုက်ရာ ရိက္ခာအချို့နှင့် ရေအိတ်အချို့ ကျန်သေးသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ရေအိတ်တစ်လုံးကို ယူ၍ ရေအနည်းငယ် သောက်လိုက်၏။ ထို့နောက် ရိက္ခာခြောက် အနည်းငယ်ကို ဖဲ့၍ စားလိုက်၏။
 ထို့နောက် ကျွန်ုပ်၏စိတ်၌...
 “အင်း... ကျွန်းတစ်ကျွန်းတော့ ရောက်လာပြန်ပြီ၊ ဘယ်လို ဒုက္ခတွေ တွေ့ဦးမလဲ မဆိုနိုင်ဘူး” ဟု တွေးမိလေ၏။
 ထို့နောက် စိတ်ကို တင်းကာ...
 “တွေ့ချင်တဲ့ဒုက္ခကို တွေ့ပါစေ၊ စနေမောင်မောင်တဲ့ဟေ့၊

ရွာတွင်းသို့ ဝင်လိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် လွန်စွာကြီးမားသော အိမ်ကြီးတစ်လုံးကို တွေ့ရလေ၏။ ထိုအိမ်မှာ ရွာ၏ ထိပ်ဆုံးအိမ် ဖြစ်၏။ အိမ်၏ပုံစံမှာ အိမ်ခေါင်ဟူ၍ မရှိဘဲ အမိုးလေးပတ်ချပုံစံ ဖြစ်၏။ အိမ်ကို ဆောက်ထားသော အသားမှာ လွန်စွာကောင်း၏။ သစ်ကနက်သားကဲ့သို့ နက်၍ ပြောင်နေ၏။ အိမ်ဝင်ပေါက်များ၊ ပြတင်းပေါက်များ ရှိသော်လည်း တံခါးရွက်များ မရှိပေ။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုအိမ်ကို ငေးမောကြည့်ရှုနေစဉ် ပြတင်းဝတွင် မိန်းမတစ်ယောက် လာ၍ ရပ်၏။ ထိုမိန်းမမှာ လွန်စွာ အသား မည်းသူ ဖြစ်၏။ သူ၏ဆံပင်ကို ဖြန့်၍ ချထားရာ ဆံပင်မှာ လွန်စွာ ရှည်လွန်းသဖြင့် မြေကြီးအောက်၌ပင် သွား၍ ပုံနေ၏။ ထိုမိန်းမသည် ကျွန်ုပ်အား အံ့ဩသကဲ့သို့ ကြည့်၏။ ထို့နောက် လက်ယပ် ခေါ်၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုမိန်းမအား အင်္ဂလိပ်စကားဖြင့် ပြောကြည့် ၏။ ထိုမိန်းမသည် နားလည်ပုံ မရပေ။ ထို့နောက် ကုလားစကားဖြင့် ပြောကြည့်၏။ နားလည်ပုံ မရပေ။ ကျွန်ုပ်သည် ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ဟု သဘောထားကာ ထိုလှပသော အိမ်နက်ကြီးပေါ်သို့ တက်သွားလေ ၏။ ထိုမိန်းမသည် အချွန်အား ဆီးကြိုလေ၏။ ထိုမိန်းမ၏အသက် မှာ သုံးဆယ်ခန့်သာ

ရွှိသေး၏။ သူမ၏ကိုယ်လုံးမှာ လွန်စွာလှပ၏။ ကျွန်ုပ်သည် အိမ်တစ်ခုလုံးကို အကဲခတ် ကြည့်ရှုလိုက်၏။ လွန်စွာ ခမ်းနားသော အိမ်ရာကို တွေ့ရ၏။ မြောက်မြားစွာသော အသီးအနှံများ၊ စားဖွယ်သောက်ဖွယ်များကို တွေ့ရ၏။ ထိုမိန်းမသည် ကျွန်ုပ် အနီးသို့ တိုးကပ်လာ၏။ ထို့နောက် မည်သို့ဖြစ်သည်မသိ ဆက်၍ မတိုးတော့ဘဲ ရပ်တန့်သွား၏။ ကျွန်ုပ်သည် ဆံပင်ရှည်၍ အသားအရောင် နက်မှောင်သော ထိုမိန်းမအား ထားခဲ့၍ အိမ်ပေါ်မှ ဆင်းလာခဲ့လေ၏။ ထိုမိန်းမသည် ကျွန်ုပ်အား တံတွေးနှင့် လှမ်း၍ ထွေးလိုက်၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်ကို မထိပေ။

ကျွန်ုပ်သည် ရွာတွင်းသို့ ဆက်၍ လျှောက်လာခဲ့လေ၏။ မြောက်မြားစွာသော အိမ်တို့ကို တွေ့ရလေ၏။ ထိုအိမ်များမှာ လည်း အသားနက်မ အိမ်ထက်ပင် ခမ်းနားသေးတော့၏။ ကျွန်ုပ်သည် တစ်အိမ်ပြီးတစ်အိမ် ကြည့်ရှုလာ၏။ တစ်ခု ထူးဆန်းသည်မှာ အိမ်ကြီးများမှာ ကြီးသော်လည်း မိသားစုဟူ၍ မရှိဘဲ ယောက်ျား ဆိုလျှင်လည်း တစ်ယောက်တည်း၊ မိန်းမဆိုလည်း တစ်ယောက် တည်းသာ နေထိုင်လေ၏။ ကျွန်ုပ်ကို မြင်သော်လည်း ထိုသူတို့သည် ကျွန်ုပ်အား ခေါ်ပြောခြင်း မပြုကြပေ။ ရပ်သူက ရပ်နေ၏။ ထိုင်သူက ထိုင်နေ၏။ အချို့သူများသည် အဝတ်အစား ရှိ၏။ အချို့မှာ အဝတ်အစား တစ်ပိုင်းသာ ရှိ၏။ အဝတ်အစား ရှိသည်ဆိုရာ၌ ကျွန်ုပ် တွေ့ဖူးသော အဝတ်အစားမျိုး မဟုတ်ပေ။ ပုံစံအားဖြင့် ထူးခြားလှ၏။ လူတစ်ယောက်ဆိုလျှင် အိမ်ရှေ့တွင် ထွက်၍ စားပွဲခုံကြီး ခင်းကာ တစ်ယောက်တည်း အားရစီးရ ထမင်းစားနေ၏။ ထမင်းစားသည် ဆိုရာ၌လည်း အလွယ်ဆိုခြင်း ဖြစ်၏။ မည်သည့် အစာကို စားသည်ဟူ၍ မပြောနိုင်ပေ။ စားပွဲပေါ်တွင် စားသောက် ဖွယ်ရာများ ပုံနေအောင် ရှိ၏။ သူသည် ထမင်းကို ပလုပ်ပလောင်း စားနေ၏။ တစ်ယောက်ဆိုလျှင် အိမ်ရှေ့တွင် နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်နေ၏။ တစ်ယောက်သော မိန်းမ

မှာမူ မှန်ကြီးတစ်ချပ်ကို ချ၍ အကျအန အလှပြင်နေ၏။ တစ်ယောက်သော မိန်းမမှာ သီချင်းဆို၍ တစ်ယောက်တည်း ကနေ၏။ လူတစ်ယောက်မှာမူ သူ၏အိမ်ရှေ့တွင် ထိုင်၍ မည်သည့်အရာကို နမ်းရှုံ့နေသည်မသိ၊ တစ်ခုပြီးတစ်ခု နမ်းရှုံ့နေလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုအရာများကို ကြည့်၍ အံ့ဩနေပေတော့၏။ တစ်ခု ထူးခြားသည်မှာ ကျွန်ုပ်သည် ထိုရွာ၌ အိမ်မွေး တိရစ္ဆာန်များနှင့် ကလေးများကို မတွေ့ရခြင်းပင် ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်သည် တရွေ့ရွေ့နှင့် ဆက်၍ လျှောက်လာခဲ့၏။ တစ်နေရာသို့ ရောက်သောအခါ၌ စိတ်အေးလက်အေး ထိုင်နေသော လူတစ်ယောက်ကို တွေ့ရလေ၏။ ထိုလူသည် ကျွန်ုပ်ကို လှမ်းကြည့်၏။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်ထံသို့ လျှောက်လာပြီးလျှင် . . .
 “ခင်ဗျား ကြည့်ရတာ မြန်မာတစ်ယောက်နဲ့ တူတယ်” ဟု မေးလိုက်လေ၏။
 ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က . . .
 “မှန်ပါတယ် ကျုပ်ဟာ မြန်မာပါပဲ။ ကျုပ်နာမည် ‘စနေမောင်မောင်’ လို့ ခေါ်ပါတယ်” ဟု ပြောလိုက်ရာ ထိုသူက အံ့ဩသော မျက်နှာဖြင့် ကျွန်ုပ်အား ကြည့်ပြီးလျှင် . . .
 “ခင်ဗျား သင်ဘောပျက်ပြီး ရောက်လာတာနဲ့ တူတယ်” ဟု မေးလေ၏။
 “မှန်ပါတယ် သင်ဘောပျက်ပြီး ရောက်လာတာပေါ့” ဟု ကျွန်ုပ်က ပြန်၍ ဖြေလိုက်လေ၏။
 “အင်းလေ ဒီလိုဆိုတော့လဲ ပြန်ရဦးမှာပေါ့” ဟု ထိုသူက ပြောလေ၏။
 “ပြန်ရမှာပေါ့ဗျာ၊ ဒီကျွန်းကြီးပေါ်မှာ အဓိပ္ပာယ်မဲ့ ဘာဖြစ်လို့ နေမှာလဲ၊ ခင်ဗျားရော မပြန်တော့ဘူးလား” ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်ရာ

ထိုသူက...

“ပြန်ချင်ပါတယ် စနေမောင်မောင်၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ် မပြန်နိုင်သေးဘူး၊ တကယ်လို့ စနေမောင်မောင် ပြန်လို့ မြန်မာပြည် ရောက်ရင် မြလေးစိန်ဆိုတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို ရှာပြီး ကျုပ် မှာတာလေးတွေ ပြောပြလိုက်စမ်းပါဗျာ” ဟု ပြောလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်က...

“ခင်ဗျားဟာ မဟုတ်မှလွဲရော၊ မြလေးစိန်ရဲ့ ချစ်သော ကိုမြင့်မှတ်တယ်” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ထိုသူက...

“မှန်ပါတယ်၊ ကျုပ်နာမည် မျိုးမြင့်လို့ ခေါ်ပါတယ်၊ မြလေးစိန်ရဲ့ ယောက်ျားပါ၊ မြလေးစိန် ခေါ်လို့အတိုင်း ခေါ်မယ်ဆိုရင် ချစ်သော ကိုမြင့်ပါပဲ၊ ကျုပ်ဟာ တစ်နေ့မှာ အပြင်းဖျား ဖျားပြီး ဆေးရုံပေါ် ရောက်ခဲ့ပါတယ်၊ ကျုပ်အသားတွေဟာ ခြစ်ခြစ်တောက် ပူလောင်ခဲ့လို့ ဆေးရုံပေါ်က တိတ်တိတ်ကလေး ဆင်းပြီး ထွက်ပြေးခဲ့ပါတယ်၊ မပြေးခင်မှာ ကျုပ်နဲ့ အလုံးတူ အရပ်တူ သေဆုံးသွားတဲ့ ဆေးရုံက အလောင်းတစ်လောင်းကို ကျုပ်နေရာမှာ ထားခဲ့ပါတယ်၊ ကျုပ်ကတော့ ပုလွန်းလို့ ရန်ကုန်မြစ်အိမ်ကို သွားပြီး မြစ်ထဲ ခုန်ချခဲ့ပါတယ်၊ ကျုပ်ဟာ မသေဘဲ မျောချင်ရာ မျောလာခဲ့တာ ‘သခွပ်ဝ’ကို ရောက်ခဲ့ပါတယ်၊ ‘သခွပ်ဝ’မှာ ရုပ်ထားတဲ့ ပင်လယ်ကူး သင်္ဘောတစ်စီးရဲ့ ကျောက်ကြိုးကနေ တွယ်ပြီး ကျုပ် သင်္ဘောပေါ် တက်ခဲ့ပါတယ်၊ အဲဒီကနေ ကျုပ် သင်္ဘောပေါ် ပါလာခဲ့ပါတယ်၊ ဘယ်ထိပါလာတယ် မဆိုနိုင်ပါဘူး၊ နောက်ဆုံး သင်္ဘောဖျက်ပြီး ကျုပ် ဒီကျွန်းပေါ် ရောက်လာတာပါပဲ” ဟု ကျွန်ုပ်အား ထိုသူက ပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ထိုသူအား လက်ကာပြလိုက်၏။

“တော်ပါတော့ ကိုမျိုးမြင့်၊ ခင်ဗျားရဲ့ သနားစရာကောင်းတဲ့ ဇာတ်လမ်းကို ရုပ်လိုက်ပါတော့၊ မြလေးစိန်ဟာ ခင်ဗျားကို ရှာဖွေသမုဒ္ဒရာထဲကို လိုက်လာခဲ့သေးတယ်၊ အခုတော့ မြန်မာပြည် ပြန်

ရောက်သွားရောပေါ့” ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်လျှင် ချစ်သော ကိုမြင့်က...

“ကျုပ် မြစ်ထဲ ခုန်ချသွားတာ ဘယ်သူမှ မသိသေးဘူးဗျာ၊ ပင်လယ်ကူး သင်္ဘောကြီးနဲ့ ပါသွားပြီး သမုဒ္ဒရာထဲကို ရောက်သွားတယ် ဆိုတာ ဘယ်သူ သိမလဲဗျာ၊ ဆေးရုံပေါ်က ကျုပ်ခုတ်တင်ပေါ်မှာ တင်ထားခဲ့တဲ့ အလောင်းကိုတော့ ကျုပ်အလောင်း မှတ်လို့ ပိတ်ဖြူပတ်ပြီး သင်္ဂြိုဟ်လိုက်ရောပေါ့ဗျာ” ဟု ပြောပြန်လေ၏။

“ထားပါတော့ ကိုမျိုးမြင့်ရယ်၊ အဲဒါတွေ မပြောပါနဲ့တော့၊ မြလေးစိန်နဲ့ ပြန်တွေ့ရင် ကျုပ် ဘာပြောပေးရမလဲ” ဟု ကျွန်ုပ်က ပြန်၍မေးလိုက်လေ၏။

“ပြောစရာ တခြားမရှိပါဘူး၊ ချစ်သောကိုမြင့် ပြန်လာမယ်လို့ ပြောပါ၊ ဘယ်ယောက်ျားမှ မယူဘဲ သစ္စာရှိရှိ စောင့်နေပါလို့ ပြောပေးပါ” ဟု ချစ်သောကိုမြင့်က ပြောလေ၏။

ကိုမျိုးမြင့်(ခေါ်)ချစ်သော ကိုမြင့်သည် ၎င်း၏နေအိမ်၌ ကျွန်ုပ်အား ခေါ်ထားလေ၏။ ထိုနောက် ၎င်းသည် ကျွန်ုပ်အား အစားအသောက်များ ကျွေးလေ၏။ ၎င်းကျွေးသော အစားအသောက်များမှာ လွန်စွာ စားသောက်၍ ကောင်း၏။ ကျွန်ုပ်နှင့် ချစ်သော ကိုမြင့်သည် အေးဆေးစွာ ထိုင်၍ စကားပြောနေ၏။ ဤသို့ စကားပြောနေစဉ် တဖြည်းဖြည်း အလင်းရောင်သည် မှိန်၍မှိန်၍ လာ၏။

“ဒီမှာ စနေမောင်မောင်၊ ဒီမှာ မှောင်သွားတာနဲ့ ကျုပ်တို့ ဒီရွာကြီးထဲမှာရှိတဲ့ လူတွေဟာ ခရီးထွက်ရတယ်ဗျာ၊ တစ်ယောက်တစ်လေမှ ရွာထဲမှာ မကျန်တော့ဘူး၊ မနက်မိုးလင်းမှ ပြန်လာကြရမှာ၊ အဲဒီအချိန်မှာ ရွာထဲမှာ လူတစ်ယောက်တစ်လေ ကျန်မကျန် လိုက်ပြီး စစ်တဲ့အဖွဲ့တွေ ရှိတယ်၊ သန်းခေါင်စာရင်း ဧည့်စာရင်း စစ်တဲ့သင်္ဘောပေါ့ဗျာ၊ တစ်ညထဲမှာတင် သုံးခါ စစ်တယ်ဗျာ၊ မတွေ့အောင်တော့

ခင်ဗျားအနေနဲ့ လုံအောင် ပုန်းပေတော့၊ တွေ့ရင်တော့ ခင်ဗျား ကိုယ်ကျိုးနည်းပြီ” ဟု ချစ်သောကိမြင့်က ပြောလေ၏။

“ဒီလို ကိုမျိုးမြင့်ရယ် ကျွန်တော် ရောက်လာတဲ့ အထိမ်းအမှတ်နဲ့ တစ်ညတစ်လေ မသွားဘဲနဲ့ နေပေါ့ဗျာ” ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်ရာ ချစ်သောကိမြင့်က...

“မသွားလို့ မရဘူးဗျ၊ မသွားလို့ ရရင် ခင်ဗျားနဲ့ ဘယ်စကားပြောမလဲဗျ၊ မြလေးစိန်ဆီ အရောက်ပြန်မှာပေါ့။ ဟော တစ်ချို့တောင် သွားကုန်ကြပြီ” ဟု ဆို၍ ချစ်သောကိမြင့်ဆိုသူသည် လမ်းဘက်သို့ လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်လေ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ၎င်းကြည့်သကဲ့သို့ လှမ်း၍ ကြည့်လိုက်လေ၏။ လူများသည် အရပ်မျက်နှာတစ်ခု ဆီသို့ ဦးတည်၍ သွားနေကြ၏။ သူတို့၏မျက်နှာများသည် ညှိုးနွမ်းနေ၏။ သူတို့သည် ကြောက်လန့်စိုးရွံ့နေပုံလည်း ရ၏။ သူတို့သည် လူများလမ်းလျှောက်နေသည်နှင့် မတူဘဲ အသေကောင်များ လမ်းလျှောက်နေသည်နှင့် တူ၏။ လူအုပ်ထဲတွင် ကျွန်ုပ်အား မြှုဆွယ်ခဲ့သော အသားနက်မကလေး ပါ၏။ ချစ်သောကိမြင့်သည် အသေကောင်တစ်ဦးပမာ တောင်တောင်ကြီး ထ၍ ရပ်လိုက်၏။

ထိုနောက် ကျွန်ုပ်အနီးမှ တရွေ့ရွေ့ ထ၍ ထွက်ခွာသွားလေ၏။

ကောင်းကင်တွင် ကြယ်ကို လည်းကောင်း၊ လကို လည်းကောင်း မတွေ့ရပေ။ သို့ရာတွင် မည်သည့်နေရာက ပို့လွှတ်လိုက်သော အလင်းရောင် ဟူ၍ မပြောနိုင်ပေ။ မှုန်ဝါးဝါး အလင်းရောင် တစ်မျိုးသာ ရှိ၏။ ထိုအလင်းရောင်သည် စိတ်ကို လွန်စွာ ခြောက်ခြားစေ၏။

ရွာကြီးထဲတွင် လူများ ကုန်သွား၏။ ကျွန်ုပ်တစ်ဦးတည်းသာ ကျန်ရစ်ခဲ့တော့၏။ များမကြာမီ၌ အသံဗလံများ ကြား၍ လမ်းဘက်ဆီသို့ ကြည့်လိုက်ရာ အရပ်ထောင်ထောင်မောင်းမောင်း လူကြီးများကို

တွေ့ရ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုလူကြီးများကို ရေတွက် ကြည့်ရာ အားလုံး စုစုပေါင်း (၈)ယောက် ရှိကြောင်း တွေ့ရ၏။

ထိုကြောက်မက်ဖွယ်ရာကောင်းသော လူကြီးတစ်ဦးစီတွင် ခွေးတစ်ကောင်စီ ပါ၏။ ခွေးများသည် ပါးစပ်ကြီးများ ဟလျက် အိမ်များပေါ်သို့ ပြေးတက်သွားပြီးလျှင် အိမ်ပေါ်တွင် လူရှိမရှိ ရှာနေလေ၏။ တစ်ခု ထူးဆန်းသည်မှာ ဟထားသော ထိုခွေးများ၏ ပါးစပ်တွင်းမှ မီးတောက်မီးလျှံများ ထွက်နေခြင်းပင် ဖြစ်၏။

ချစ်သောကိမြင့် ပြောသွားသော လူကို ရှိမရှိ စစ်သော အဖွဲ့ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ် နားလည်၏။ ကျွန်ုပ်သည် ခွေးဝေးများ ကျလာသည်အထိ ကြောက်လန့်တုန်လှုပ်မိလေ၏။ ထိုအခါ၌ ကျွန်ုပ်သည် 'ငါဟာ စနေမောင်မောင် ဖြစ်တယ်' ဟု မာန်သွင်းသော်လည်း ကျွန်ုပ်၏ သိစိတ်က 'စနေမောင်မောင် ဖြစ်တော့ကော ဘာဖြစ်သလဲ၊ ဒီခွေးကြီးတွေနဲ့ တွေ့ရင် ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ' ဟူသော အတွေးကိုသာ ဖြစ်ပေါ်စေ၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်သည် မာန်ထပ်၍ သွင်းပြန်၏။ 'အဆိုးဆုံးက သေတာပဲ မဟုတ်လား၊ သေတော့ကော ဘာဖြစ်သလဲ၊ ဂရုစိုက်စရာလား' ဟု စိတ်ကို တင်း၍ ကြည့်သေး၏။ သို့ရာတွင် 'သေတာက မဆန်းသော်လည်း ဤရွာတွင် နေရမည်မှာ တုန်လှုပ်ဖွယ်ရာ ကောင်းလှတော့၏။ တစ်ခါတည်း သေသွားလျှင် ကိစ္စမရှိ၊ ဤရွာတွင် အဖမ်းခံထားရလျှင် ဒုက္ခလှလှ တွေ့ပေပြီ' ဟု တွေးမိသော အခါ၌ ကြောက်စိတ်များသည် ကျွန်ုပ်၏ တစ်ကိုယ်လုံး၌ ဖျံ့နှံ့သွားလေ၏။

ထိုသို့ ဖျံ့နှံ့သွားသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကြက်သီးမွေးညင်းများ ထလာ၏။ ခွေးဝေးများ ယိုစိမ့်ထွက်လာ၏။ ထိုအချိန်၌မှာပင် ခွေးကြီးတစ်ကောင်သည် ကျွန်ုပ်ရှိရာ အိမ်ပေါ်သို့ ပြေးတက်လာ၏။ ကျွန်ုပ်လည်း ရှောင်တိမ်းရန် မတတ်နိုင်တော့သဖြင့် မင်္ဂလာသုတ်တွင် ပါဝင်သည့် 'ဗုဒ္ဓဿ လောက ဓမ္မေဟိ' ဟူသော အပိုဒ်ကို 'ဥ' ခံ၍

'ဥ-ဖုဋ္ဌဿ လောက ဓမ္မေဟိ' ဟု အစချီကာ အသက် အောင်၍ ရွတ်လိုက်လေ၏။

ခွေးကြီးသည် ကျွန်ုပ်အား မမြင်မတွေ့ဘဲ ပြန်၍ ဆင်းသွားလေ၏။ သို့ရာတွင် ခွေးနှင့်အတူပါသော ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသည့် လူထွားကြီးသည် ခွေးတက်၍ ကြည့်သည်ကို စိတ်မချသည့် အလား ၎င်းက တက်၍ ကြည့်ပြန်၏။ ကျွန်ုပ်သည် အသက်အောင်၍ ရွတ်မြဲရွတ်နေပြန်၏။ လူကြီးလည်း ကျွန်ုပ်အား မမြင်မတွေ့ဘဲ ပြန်၍ ဆင်းသွားလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် စိတ်သက်သာရာ အနည်းငယ် ရလေတော့၏။ ထို လူကိုရှာသောအဖွဲ့သည် ရွာလမ်းအတိုင်း လျှောက်၍ ထွက်သွားလေတော့၏။ ကျွန်ုပ်သည် ပင်ပန်းလာသော်လည်း အိပ်စက်၍ မရတော့ပါ။ ကြောက်စိတ်က လွမ်းမိုးနေသဖြင့် လူတစ်ကိုယ်လုံး လှုပ်ခါနေ၏။ ထိုသို့ ဖြစ်နေစဉ်အတွင်း အသံဗလံများ ကြားရသဖြင့် လှမ်းမျှော် ကြည့်ရှုလိုက်ရာ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ကောင်းသော ခွေးကြီးများနှင့် လူကြီးများသည် ထပ်မံရောက်ရှိလာ ပြီးလျှင် အိမ်များပေါ်သို့ တက်၍ ရှာပြန်၏။

ကျွန်ုပ်မှာ 'ဥ-ဖုဋ္ဌဿ လောက ဓမ္မေဟိ'ကိုပင် ဆက်၍ ရွတ်ဆိုနေပြန်၏။ ထို လူရှာသောအဖွဲ့သည် ရွာအတွင်းမှ ပြန်၍ ထွက်သွားပြန်၏။ ထိုအခါ၌ ကျွန်ုပ်အဖွဲ့ စိတ်သက်သာခွင့် ရပြန်၏။ ထိုစိတ်သက်သာခွင့် ရ၍ မကြာမီ၌ပင် လူရှာသောအဖွဲ့ ထပ်မံ ရောက်လာပြန်၏။ ကျွန်ုပ်သည် ကြောက်လန့်ရပြန်၏။ 'ဥ-ဖုဋ္ဌဿ လောက ဓမ္မေဟိ'ကိုပင် ရွတ်ရပြန်ပေ၏။ ထိုလူရှာသောအဖွဲ့သည် ကျေနပ်အောင် ရှာပြီး ရွာအတွင်းမှ ပြန်၍ ထွက်သွားပြန်လေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် မရွတ်တော့ဘဲ ရပ်လိုက်၏။ ထိုအချိန်၌ လမ်းမပေါ်တွင် အသံဗလံများ ကြားရသဖြင့် ကြည့်လိုက်ပြန်ရာ လူရှာသောအဖွဲ့ ရောက်နေကြောင်းကို တွေ့ရပြန်၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်

သည် ရပ်နားခြင်း မပြုတော့ဘဲ ဆက်တိုက်ရွတ်၍ နေရလေတော့၏။ ကျွန်ုပ် မည်မျှကြာကြာ ရွတ်နေသည် မသိပေ။

“လူရှာတဲ့အဖွဲ့ မရှိတော့ပါဘူးဗျ” ဟု ပြောလိုက်သော ချစ်သောကိုမြင့်၏ အသံကို ကြားရမှပင် ကျွန်ုပ်လည်း ရွတ်ဖတ်ခြင်းကို ရပ်လိုက်လေတော့၏။ ထိုအခါ၌ မိုးစင်စင်လင်းနေပြီ ဖြစ်၏။ အိမ်များ၌လည်း လူများ ပြန်လည်ရောက်ရှိနေပြီ ဖြစ်၏။

ချစ်သော ကိုမြင့်နှင့်အတူ ရသေ့တစ်ဦး ပါလာလေ၏။ ထိုရသေ့၏ သင်္ကန်းကိုယ်ရုံမှာ မြင်၍မကောင်းအောင် စုတ်ပြီနေပြီ ဖြစ်၏။ ထိုရသေ့၏အမည်မှာ ဦးမင်္ဂလာ ဟူ၍ဖြစ်၏။ ဦးမင်္ဂလာ သည် ကျွန်ုပ်အား ကောင်းစွာ သိသည်ဟု ဆို၏။

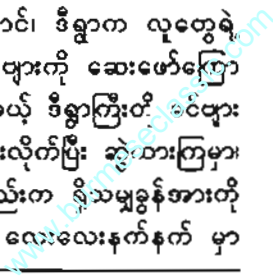
ထိုရသေ့ ဦးမင်္ဂလာသည် ကျွန်ုပ်အား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်ပြီးနောက်...

“လှေဆီ ပြန်သွားပါ။ ပြီးရင် အဲဒီလှေနဲ့ပဲ ရောက်ရာပေါက်ရာ လှော်ခတ်သွားပေတော့ အဲဒါ အကောင်းဆုံးပဲ” ဟု ပြောလေ၏။

ချစ်သော ကိုမြင့်ကလည်း မြလေးစိန်အတွက် မြောက်မြားစွာသော စကားများ မှာလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ချစ်သောကိုမြင့်နှင့် ဦးမင်္ဂလာတို့ကို နှုတ်ဆက်ပြီး လှေဆီသို့ ပြန်သွားပြီးလျှင် သမုဒ္ဒရာကြီးအား ဤလှေငယ်ဖြင့်ပင် ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် ကူးမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ဦးမင်္ဂလာက...

“ဒီမှာ ဒကာကြီး စနေမောင်မောင်၊ ဒီရွာက လူတွေရဲ့ စိတ်ဓါတ်က တစ်မျိုးဗျ၊ အခုနေတော့ ခင်ဗျားကို ဆေးဖော်ကြောဖက်တောင် မလုပ်ဘူး မဟုတ်လား၊ ဒါပေမယ့် ဒီရွာကြီးတို ခင်ဗျား စွန့်ခွာသွားမယ်ဆိုတာ သိရင်တော့ အတင်းလိုက်ပြီး ဆုံးထားကြမှာ၊ အဲဒါကြောင့် ဒီကနေ ဓပြီးထွတ်လာတည်းက ရှိသမျှမွန်အားတိုသုံးပြီး ခြေကုန်သုတ် ပြေးပေတော့” ဟု လေးလေးနက်နက် မှာ

ကြားလေ၏။

ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည်... .

“ပြေးဆို့... အခုကတည်းက ပြေးပြီဗျို့” ဟု ပြောဆိုကာ ခြေကုန်သုတ်၍ ပြေးရလေတော့၏။ ကျွန်ုပ် ပြေးမှန်းသိလျှင် တစ်ရွာလုံး ရှိသောလူတို့သည် ညာသံပေး၍ အော်ဟစ်ကာ လိုက်ကြလေတော့၏။

ကျွန်ုပ်သည် အသက်ကို စွန့်၍ ပြေးရ၏။ နောက်မှ လိုက်လာသောလူစုသည် လိုက်ရုံလိုက်လာသည် မဟုတ်။ ကျောက်ခဲများ သစ်ကိုင်းများဖြင့် ကျွန်ုပ်၏နောက်ကျောကို ပစ်ပေါက်ကြလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ဤသို့ ပြေးခဲ့ရာ မောဟိုက်နေပြီ ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်၏ လှေကလေးကိုလည်း တွေ့နေရပြီဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်သည် စိုးရိမ်လွန်းသဖြင့် နောက်သို့ လှည့်၍ကြည့်လိုက်ရာ လူအုပ်ကြီးသည် အော်ဟစ်၍ လိုက်လာသည်ကို တွေ့ရ၏။ ၎င်းတို့၏ အော်ဟစ်သံသည် အသည်းတုန်တုန် ဖြစ်ပွယ်ရာ ကောင်းလှတော့၏။ လိုက်လာသူများ အနက်အသားနက်မသည် ကျွန်ုပ်အား မှီလှမှီခင် ဖြစ်နေပြီဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်သည် ကျောက်ခဲတစ်လုံးကို ကောက်၍ယူပြီးလျှင် 'ဥံ၊ ဖုဋ္ဌဿလောက ဓမ္မေဟိ' ဟု ရွတ်ဆိုကာ ထိုအသားနက်မ၏ မျက်နှာသို့ ပစ်ပေါက်လိုက်၏။ မျက်နှာကို ကောင်းစွာထိမှန်သွား၏။ ထို့ကြောင့် ခြေလှမ်း အနည်းငယ် တုန်သွား၏။ ကျွန်ုပ်သည် လှေကလေးဆီသို့ ရောက်သွားပြီဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်သည် လှေကို ရေထဲသို့ တွန်းချ၏။ လွယ်လွယ်ကူကူနှင့် တွန်းချ၍မရပေ။ ရှိသမျှ ခွန်အားကို အသုံးပြု၍ တွန်းချသောအခါ လှေကလေးသည် ရေရှိရာသို့ လျောကျသွား၏။

ကျွန်ုပ်သည် လှေပေါ်သို့ တက်လိုက်၏။ ထို့နောက် ရှိသမျှ ခွန်အားကို သုံး၍ လှော်ခတ်ရင်း နောက်သို့ ကြည့်လိုက်၏။ လူအုပ်ကြီးသည် ကမ်းစပ်သို့ ရောက်လာကြပြီဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ဆက်၍ မလိုက်ကြတော့ပေ။ ကျွန်ုပ်သည် အားသွန်၍ လှော်ခတ်နေလေ၏။

နောက်ဆုံး၌ အရှေ့ အနောက် တောင် မြောက် ဟူ၍ ခွဲခွဲခြားခြား မသိနိုင်သော သမုဒ္ဒရာကြီးအတွင်းသို့ ရောက်သွား၏။ ကျွန်ုပ်သည် လှိုင်းလုံးကြီးများကို အံတု၍ သမုဒ္ဒရာကို ဖြတ်နေ၏။ ကျွန်ုပ်၏ ကိုယ်ကို အဝတ်ကြိုးများ အသုံးပြုကာ လှေဖြင့် တဖန် ချည်နှောင်ရပြန်၏။

ကျွန်ုပ်သည် ရက်ပေါင်း မည်ရွေ့မည်မျှ သမုဒ္ဒရာထဲတွင် မျောချင်ရာ မျောနေသည်ဟူ၍ မပြောနိုင်တော့ပါ။ လှေပေါ်၌ ရိက္ခာနှင့် ရေလည်း ပြတ်သွားပြီဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်သည် ရေငတ်သောကြောင့် ခေါင်းများ မူးနောက်လာ၏။ ကျွန်ုပ်၏ လည်ချောင်း တစ်လျှောက်သည် မီးတောက် နေသည်ဟုပင် ခံစားရလေတော့၏။

နောက်ဆုံး၌ ကျွန်ုပ်သည် သတိလစ် မေ့မြောသွားလေတော့၏။

... အဆုံး ...

ဆင်ဟယ်လီ ယောဂီကြီးနှင့်အတူ

ကျွန်ုပ် သတိရသောအခါ၌ ကျွန်ုပ်သည် သပ်ရပ်သော အခန်းတစ်ခုအတွင်းရှိ သန့်ပြန်သော ခုတင်တစ်လုံးပေါ်၌ ရောက် နေသည်ကို သိရလေ၏။ ဆရာဝန်တစ်ဦးသည် ကျွန်ုပ်အား ကုသ နေသည်ကိုလည်း တွေ့ရ၏။ ထိုဆရာဝန်၏အနီး၌ သင်္ဘောကပ္ပတိန် တစ်ဦးကိုလည်း တွေ့ရ၏။ သင်္ဘောကပ္ပတိန်က ကျွန်ုပ်အား အင်္ဂလိပ် ဘာသာဖြင့်...

“သတိရပြီလား” ဟု မေးလေ၏။ ကျွန်ုပ်က သတိရပြီ ဖြစ်ကြောင်း ပြန်၍ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ကပ္ပတိန်က...

“ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ” ဟု မေး၏။ ကျွန်ုပ်က...

“သင်္ဘောပျက်တာပါ” ဟု ပြောပြီးလျှင် ကျွန်ုပ် စီးနင်း လိုက်ပါခဲ့သော သင်္ဘော၏အမည်ကို ပြောပြလိုက်၏။ ထိုအခါ ကပ္ပ တိန်က...

“သင်ပြောတဲ့ သင်္ဘောကို ကျွန်ုပ် ကောင်းကောင်း သိပါ”

တယ်။ သင်္ဘောသေးသေးပါ။ အဲဒီသင်္ဘောဟာ ကျွန်ုပ်တို့ ကုမ္ပဏီက သင်္ဘောပဲ။ ပျက်တာ သုံးနှစ်ကျော်ပြီ။ သင်ဟာ သုံးနှစ်လုံးလုံး ဒီဆရာ ခွရာထဲမှာ ဒီလိုပဲ မျောနေတာလား။ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ စိတ်ကောင်း ကောင်းထားပါ” ဟု ဆိုကာ အခန်းတွင်းမှ ထွက်သွားလေတော့၏။ ကပ္ပတိန် ထွက်သွားသောအခါ၌ သင်္ဘောဆရာဝန်က...

“ဒီမှာ မိတ်ဆွေ၊ ခင်ဗျားဟာ လူတစ်ယောက် ဟုတ်တယ် မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကျုပ်အနေနဲ့ အများကြီး သံသယ ဖြစ်နေတယ်။ လူဆိုတာ သူ့ရဲ့ ဘယ်ဘက်ရင်အုံမှာပဲ နှလုံးဆိုတဲ့အရာ ရှိတယ်။ နှလုံးခုန်ရင်လည်း ဘယ်ဘက်မှာပဲ ခုန်တယ်။ ခင်ဗျားက ဒီလို မဟုတ် ဘူး။ ခင်ဗျားနှလုံးဟာ ညာဘက်မှာ ရှိနေတယ်။ ညာဘက်က နှလုံးခုန် နေတယ်” ဟု ပြောလေ၏။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်က ထိုဆရာဝန်အား...

“စိတ်ကောင်းကောင်း ထားပါ ဆရာဝန်ကြီး” ဟု ပြောလိုက် ရာ ထိုဆရာဝန်လည်း စိတ်ဆိုး၍ အခန်းတွင်းမှ ထွက်သွားလေ တော့၏။ ထိုအခါ၌ ကျွန်ုပ်သည် အိပ်ရာမှ ထ၍ နံရံတွင် အိတ် ထားသော မှန်ဆီသို့ သွားပြီးလျှင် မှန်ကို ကြည့်လိုက်ရာ ခရီးစတင် ထွက်လာခဲ့သောအချိန်က ကျွန်ုပ်၏ရုပ်ရည်နှင့် မှန်ထဲတွင် တွေ့ရ သော ကျွန်ုပ်၏ရုပ်ရည်သည် များစွာ ကွာခြားနေပြီ ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်သည် နှစ်ပေါင်း(၂၀)ကျော်စာခန့် အိုမင်းရင့်ရော် သွားပြီ ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်၏ ဆံပင်များသည်လည်း ဗျိုင်း၏ အမွေးအ တောင်ကဲ့သို့ ဆွတ်ဆွတ်ဖြူတုန်ဖြူဖြစ်၏။ ထို့ထက် ထူးခြားသည် မှာ ကျွန်ုပ်၏ ညာဘက်မျက်လုံးအောက် ပါးပြင်ပေါ်တွင် ရှိသော မျက်ရည်ခဲ မှည့်ကြီးသည် နေရာရွေ့၍ ဘယ်ဘက်မျက်လုံးအောက် ပါးပြင်ပေါ်သို့ ရောက်ရှိနေခြင်းပင် ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်သည် လွန်စွာအံ့ဩသွား၏။ ထို့ကြောင့် ငယ်စဉ်က ရေခဲချောင်း စနေနံ ဘုရားပွဲတွင် ဆေးမင်ထိုးခဲ့သည်ကို အမှတ်ရ၏။ ကျွန်ုပ်သည် တလေးဘဝက ဘုရားပွဲ သွားရင်း ကျွန်ုပ်၏ ညာဘက်

လက်ဖျံပေါ်၌ 'သတ္တိရှိသော စနေမောင်မောင်' ဟူသော စာတန်းကို ထိုးခဲ့ဖူး၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ညာဘက် လက်ဖျံကို ကြည့်လိုက်၏။ ထိုစာတန်းသည် ထူးဆန်းစွာ ပျောက်ဆုံးနေ၏။ ထို့ကြောင့် ဘယ်ဘက် လက်ဖျံကို ကြည့်လိုက်ရာ 'သတ္တိရှိသော စနေမောင်မောင်' ဟူသော စာတန်းကို ထူးဆန်းစွာ တွေ့ရလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်၏အဖြစ်ကို လွန်စွာ အံ့ဩသွား၏။ ချစ်သော ကိုမြင့် နေသောကျွန်းကို ရောက်ပြီးမှ ကျွန်ုပ်၏ ဘယ်ညာသည် ပြောင်းတိပြောင်းပြန် ဖြစ်သွားပြီ ဖြစ်၏။ အဘယ်ကြောင့် ဤသို့ဖြစ်သည်ကို ကျွန်ုပ် ဉာဏ်မမီတော့။ မူလ ကျွန်ုပ်နှင့် ယခု ကျွန်ုပ်သည် မှန်တွင် ထင်သော အရိပ်နှင့် ပကတိလူကဲ့သို့ ခြားနားသွားပြီ ဖြစ်၏။ မှန်ကြည့်သောသူသည် ညာဘက်လက်ကို ထောင်ပြခြားအံ့။ မှန်ထဲမှသူ၏ အရိပ်သည်လည်း လက်ကို ထောင်ပြ၏။ သို့ရာတွင် ညာဘက်မဟုတ်၊ ဘယ်ဘက်ဖြစ်၏။ မှန်ကြည့်သောသူနှင့် မှန်ထဲက အရိပ်သည် တူသလို ရှိသော်လည်း အမှန်အားဖြင့် ဆန့်ကျင်ပက် ဖြစ်နေ၏။

ခရီးမထွက်မီက ကျွန်ုပ် ဝေဒမောင်မောင် (ခေါ်) စနေမောင်မောင် နှင့် ယခု ခရီးမှ ပြန်လာသော ကျွန်ုပ် ဝေဒမောင်မောင်(ခေါ်) စနေမောင်မောင်သည် မှန်ကြည့်သောသူနှင့် မှန်တွင် ထင်သောအရိပ်ကဲ့သို့ ပြောင်းတိပြောင်းပြန် ဖြစ်သွားပြီဖြစ်၏။

ဤသို့နှင့်ပင် ကျွန်ုပ်သည် ဆေးကုသခံရင်း သင်္ဘောနှင့်ပင်လိုက်ပါခဲ့ရလေ၏။ သီရိလင်္ကာသို့ ရောက်သောအခါ၌ ကပ္ပတိန်သည် ကျွန်ုပ်အား ပင်လယ်ရေကြောင်း ဒုက္ခသည်များ ကယ်ဆယ်ရေးဌာနတွင် လွှဲပြောင်း အပ်နှံခဲ့လေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုစခန်း၌ ခြောက်လခန့် နေထိုင်ပြီးနောက် ထိုစခန်းမှ ထွက်ကာ ဆင်ဟယ်လီ လူမျိုး ယောဂီကြီးတစ်ဦး နေထိုင်ရာ ကျောင်းသစ်မ်း၌ မှီတင်းနေထိုင်ရင်း ကျွန်ုပ်၏ မူလဥပဓိကို ပြန်လည်ရရှိရန်အတွက် 'ယောဂ' နည်းဖြင့် ကြိုးပမ်းခဲ့

လေတော့၏။

'ရာဇယောဂ' ခေါ် ယောဂကျင့်စဉ်ကြောင့် လည်းကောင်း၊ 'ဟာသယောဂ' ခေါ် ကိုယ်ခန္ဓာ လှေကျင့်ခန်း ကျင့်စဉ်ကြောင့် လည်းကောင်း၊ ကျွန်ုပ်၏ ဆံပင်များသည်လည်း နက်မှောင်လာ၏။ ကျွန်ုပ်၏ အိုမင်းရင့်ရော်မှုများသည် ပြန်လည်နုပျိုလာရတော့၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်၌ ကျန်ရှိသောဒုက္ခသည် ရှိသေး၏။ ထိုဒုက္ခမှာ အဘိုးအိုပေါလပ်ထံတွင် သင်ယူခဲ့သော ဤခေတ်နှင့် မထိုက်တန်သော ပညာရပ်များပင် ဖြစ်၏။ သုံးနှစ်ကျော်ကျော်ခန့် ကြိုးစားပမ်းစား သင်ယူခဲ့ရသော ထိုပညာရပ်များသည် ကျွန်ုပ်ဦးနှောက်၌ စွဲထင်နေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုပညာရပ်များကို မေ့ပျောက်ပစ်လို၏။ ထို့ကြောင့် အမျိုးမျိုး အဖုံဖုံသော နည်းတို့ဖြင့် မေ့ပျောက်စေရန် ကြိုးပမ်းခဲ့၏။ သို့သော် မေ့ပျောက်၍ မရနိုင်ခဲ့ပေ။

ထိုပညာရပ်များ၏သတ္တိကြောင့် ရှေ့အနာဂတ်ကို ကျွန်ုပ်သည် ကြိုတင်၍ သိနေ၏။ ဤသို့ ကြိုတင်သိနေခြင်းသည် ကျွန်ုပ်အဖို့ ဝင်္ဂဒုက္ခကြီးသဖွယ် ရှိတော့၏။ ကျွန်ုပ်သည် မည်သည့်အရာကို မျှလည်း ကြိုတင်၍ မသိချင်ပါ။ မည်သည့်ကိစ္စကိုမျှလည်း ကြိုတင်၍ မသိချင်ပါ။ ဤသို့ ကြိုတင်၍ သိနေခြင်းမှာ တနည်းတဖုံအားဖြင့် လူဖြစ်ကျိုး ရှုံးနေခြင်းဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ် ကောင်းစွာသဘောပေါက်ပေ၏။ ထို့ကြောင့် ကြိုတင်၍ သိနေသော အတတ်ပညာသည် ကျွန်ုပ်၏ အသိဉာဏ်မှ ပျောက်သွားလျှင် ကောင်းလေစွ ဟူ၍ တမ်းတမိလေတော့သည်တကား။

ဝေဒမောင်မောင် (ခေါ်) စနေမောင်မောင်

... ၉၅၅၅ ...

ဖိုးသူတော်ကြီး၊ ဇစ်ဖေ၊ ဘွန်ဟောင်းနှင့် မြလေးစိန်တို့သည် ဝေဒမောင်မောင်အနီး၌ ထိုင်နေကြလေ၏။ ဝေဒမောင်မောင် ကြုံတွေ့ ခဲ့ရသော အဖြစ်ဆိုးများကိုလည်း ကရုဏာ သက်ကြလေ၏။ ဆရာ ကြီး ဝေဒမောင်မောင်သည် မြလေးစိန်အား...

“မြလေးစိန်... မင်းရဲ့ ဘဝခရီးကို မင်းဘယ်လို ဆက် လျှောက်မလဲ” ဟု မေးလိုက်လေ၏။

မြလေးစိန်သည် မျက်နှာတို ခပ်တင်းတင်း မော့လိုက်ပြီး နောက်...

“ဆရာကြီးဟာ သမုဒ္ဒရာကို ဖြတ်ပြီး ပြန်လာနိုင်ခဲ့တယ်။ တွန့်မရဲ့ ယောက်ျား ချစ်သော ကိုမြင့်က ပြန်မလာနိုင်ဘူး။ ဒီအချက် ဟာ သိပ်ပြီး ညံ့တဲ့အချက်ပဲ။ အဲဒီတော့ သူ့ကို မြလေးစိန် မချစ်တော့ ဘူး။ သူဟာ မြလေးစိန်အတွက် ‘မုန်းသော တိုမြင့်’ ဖြစ်သွားပြီ။ မြလေးစိန် ကိုဇစ်ဖေကို လက်ထပ်မယ်” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။ ထိုအ ခါ ဖိုးသူတော်ကြီးက...

“ဇစ်ဖေရေ... မင်းကတော့ မြလေးစိန်ရဲ့ ချစ်သောကိုဇစ်

ဖြစ်သွားပြီ”

ဟု ပြောလိုက်လျှင် အိန္ဒြေကြီးသော ဝေဒမောင်မောင်ဝင် ပြုံးလိုက်မိလေတော့၏။

ထို့နောက် ဖိုးသူတော်ကြီးက ဝေဒမောင်မောင်အား...

“ဆရာကြီးကဧရာ... ရှေ့ကို ဘယ်လို ဆက်ပြီး စခန်း သွားမှာလဲ” ဟု မေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဝေဒမောင်မောင်က...

“ကျုပ်ဟာ အဘိုးအို ပေါလပ်ဆီက တတ်လာတဲ့ပညာတွေ ကို မေ့ပစ်ဖို့ ကြိုးစားရဦးမယ်။ ကျန်တဲ့ လူ့သက်တမ်းတစ်ဝက်လုံးလုံး ကြိုးစားရမယ်လို့ ထင်တယ်။ အဲဒီလို ကြိုးစားဖို့အတွက် ကျုပ်ရဲ့ ဆရာဆီကို ကျုပ် သွားမယ်။ ကျုပ်ရဲ့ဆရာဟာ ဗြဟ္မပုတ္တရဖြစ်အနီးမှာ သီတင်းသုံးနေတဲ့ ‘ဒက္ခဏေ’ လို့ ခေါ်တယ်။ သူ့ဆီကို ကျုပ် သွားမယ်။ သူနဲ့ သွားနေပြီး ကျုပ်တတ်ထားတဲ့ပညာတွေကို အပြီးအပိုင် မေ့ပစ်ဖို့ သူ့ဆီမှာ ကျုပ် ကြိုးစားရဦးမယ်” ဟု ပြောလိုက်လေ၏။

ထို့နောက် ဆရာကြီး ဝေဒမောင်မောင်သည် ရန်ကုန်တွင် ရှိသော ‘မတ္တဆင်ဘက်’ တွင် ထုတ်ယူနိုင်ရန်အတွက် ချက်လက်မှတ် များ ရေးပေးလေ၏။ ဖိုးသူတော်ကြီးနှင့် ဘွန်ဟောင်းအတွက် ငါးသောင်းတန် ချက်လက်မှတ် တစ်စောင်စီနှင့်အတူ ဇစ်ဖေနှင့် မြလေးစိန်တို့ မင်္ဂလာဆောင်အတွက် လက်ဖွဲ့အဖြစ် တစ်သိန်းတန် ချက်လက်မှတ်တစ်စောင် ရေးပေးပြီးနောက် ၎င်းတို့အား အပြီးအပိုင် နှုတ်ဆက်ကာ လမ်းခွဲသွားလေတော့၏။ ၎င်းတို့ လေးဦးသားလည်း သေဆုံးပြီဟု ယူဆထားသော မိမိတို့၏ ဆရာကြီး ဝေဒမောင်မောင် နှင့် ပြန်တွေ့ရသည့်အတွက် ဝမ်းမြောက်ခြင်း၊ ချက်လက်မှတ်များ ရခဲ့သောကြောင့် ပျော်ရွှင်ခြင်း၊ ဆရာကြီးနှင့် အပြီးတိုင် ခွဲခွာခဲ့သော ကြောင့် ဝမ်းနည်းခြင်း စသော ဆန့်ကျင်ဖက် ဝေဒနာများကို ခံစား၍ မြန်မာပြည်သို့ ပြန်လာခဲ့ကြလေ၏။

အထက်ပါ အဖြစ်အပျက်များ ဖြစ်ပွားပြီး တစ်နှစ်ခန့် ကြာ
သောအခါ၌ ဘွန်ဟောင်းနှင့် ဖိုးသူတော်ကြီး ရှိရာသို့ ဇစ်ဖေသည်
မော်တော်ကားနှင့် ရောက်လာလေ၏။ ထို့နောက် ဘွန်ဟောင်းနှင့်
ဖိုးသူတော်ကြီးအား ဖိတ်စာတစ်စောင်စီ ပေး၏။

ထိုအခါ ဖိုးသူတော်ကြီးက...

“ဟေ့... ဇစ်ဖေ၊ မြလေးစိန်နဲ့ မင်းနဲ့ အခုမှ မင်္ဂလာ
ဆောင်မလို့လား” ဟု မေးလိုက်ရာ ဇစ်ဖေက...

“တောက်တီးတောက်တဲ့ ဒီလောက်တောင် အချိန်ဆွဲပါမ
လားဗျ၊ မြလေးစိန်နဲ့ကျွန်ုပ်နဲ့ ကလေးတစ်ယောက် ရပြီဗျ၊ ကလေးက
ယောက်ျားလေး၊ အဲဒါ ကလေး ကင်ပွန်းတပ် ဖိတ်စာ” ဟု ပြန်၍ပြော
လိုက်လေ၏။

ထိုအခါ ဘွန်ဟောင်းက...

“ဒီမှာ တိုယ့်လူး မင်းနာမည်ရော မြလေးစိန် နာမည်ရော
ပါအောင် ကလေးနာမည်ကို ‘ဇစ်စိန်’လို့ ပေးရမယ်” ဟု ပြောလေ

၏။

ထိုအခါ ဖိုးသူတော်ကြီးက...

“နိုး... နိုး... မြလေးစိန်ရော ဇစ်ဖေရော ပါအောင်
မြဇစ်လို့ ပေးရမယ်” ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ဇစ်ဖေက ခေါင်းကို တွင်တွင်ရမ်းလေ၏။

“ခင်ဗျားတို့ ပြောတာတွေ တစ်ခုမှ မဟုတ်ဘူး။ ညတစ်ညမှာ
မြလေးစိန်ရော ကျုပ်ရော ပြိုင်တူ အိပ်မက်တစ်ခုကို မက်ကြတယ်ဗျ၊
အဲဒီအိပ်မက်ကလည်း ထူးထူးဆန်းဆန်းပဲ။ ကိုမျိုးမြင့်က ကျုပ်တို့နဲ့
အတူနေမယ်ဆိုပြီး အိမ်ပေါ် တက်လာတယ်။ အဲဒီအိပ်မက်လည်း
မက်ပြီးရော မြလေးစိန် ကိုယ်ဝန်ရတယ်ဗျ၊ ဒါကြောင့် ဒီကလေးဟာ
ဇနီးမြင့် ဝင်စားတာလို့ ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်စလုံးက ယူဆကြတယ်။
အဲဒါကြောင့် ကိုမျိုးမြင့် နာမည်ရော၊ ကျွန်တော့် နာမည်ရော၊ မြလေး
စိန် နာမည်ရော ပါအောင် ‘မျိုးမြင့်ဇစ်စိန်’ လို့ မှည့်လိုက်ရတယ်ဗျ၊”
ဟု ဇစ်ဖေက ပြောလိုက်ရာ ဖိုးသူတော်ကြီးနှင့် ဘွန်ဟောင်း
သည် ဝါးကနဲ ပြိုင်တူ ရယ်မောလိုက်ကြလေတော့သတည်း။

သ မေ့ သ အွာ က မှ သာ ငါ

၁၄.၂၅